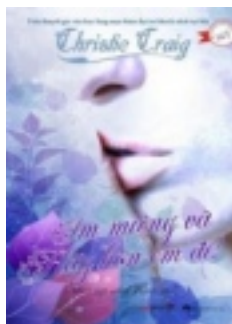

Im miệng và hãy hôn em đi

Contents

Im miệng và hãy hôn em đi	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03 - 04	12
4. Chương 05 - 06 - 07	19
5. Chương 08	26
6. Chương 09	30
7. Chương 10	36
8. Chương 11	42
9. Chương 12	47
10. Chương 13	52
11. Chương 14	57
12. Chương 15	61
13. Chương 16 - 17	67
14. Chương 18	75
15. Chương 19 - 20	82
16. Chương 21	90
17. Chương 22	98
18. Chương 23	102
19. Chương 24 - 25	108
20. Chương 26	113
21. Chương 27	118
22. Chương 28	123
23. Chương 29	127
24. Chương 30	132
25. Chương 31	136
26. Chương 32	142
27. Chương 33	147
28. Chương 34 - 35	154
29. Chương 36	162
30. Chương 37 - 38 (hết)	166

Im miệng và hãy hôn em đi

Giới thiệu

CHÀO MỪNG CÁC BẠN ĐẾN VỚI PRECIOUS, TEXAS. . . nơi các trận đấu tay đôi được biểu diễn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/im-mieng-va-hay-hon-em-di>

1. Chương 01

Chương 1

“Trên người anh ta vẽ biểu tượng chiến tranh hay tình yêu vậy?” một giọng nói nữ sang sảng vang lên đằng sau Shala Winters.

“Không quan tâm,” một phụ nữ khác đáp lại bằng giọng Texas kéo dài. “Nhưng giờ tôi hiểu vì sao họ lại gọi thị trấn này là Precious(1) rồi”. Một tràng cười khan khan vỡ ra.

Shala hẳn là sẽ đảo tròn mắt nếu mắt cô không bị hút chặt vào nhóm đàn ông cơ bắp, gần như khỏa thân đang bước vào lễ đài chỉ mặc mỗi khố và đội mũ lông chim. Một giọt mồ hôi lăn xuống ngực cô. Thật tệ là cô không hề có tâm trạng thưởng thức những anh chàng cơ bắp, gần như khỏa thân – cũng đã trong mấy năm rồi. Thực ra thì, cô ước gì mình đã không đến buổi tế lễ này. Nếu cô biết việc chụp ảnh bị cấm, lúc này cô đã ở trong phòng khách sạn có điều hòa của mình, lau nước dãi và thứ quái quỷ gì đó mà con chó đang động dục cô gặp ở công viên đã bôi vào quần jeans của cô.

1. Quý giá

Bố khỉ, cô cần có ảnh để đưa dự án quảng bá của cô vào hoạt động. Nhưng theo tám biển dán ở quầy vé, máy ảnh bị nghiêm cấm. Thực ra thì, cô đáng ra phải bỏ máy ảnh của cô lại cổng. Đúng rồi. Cứ làm như cô sẽ bỏ một thiết bị trị giá tám nghìn đô lại chỗ người lạ vậy. Shala chỉnh lại túi quai chéo, bên trong đựng máy ảnh. Sao Thị trưởng Johnson không cảnh báo trước chuyện này cho cô?

“Xin lỗi”. Một cô gái có mái tóc vàng tẩy trắng phồng to, theo sau là một cô gái tóc nâu cao ráo, chen lên đầu.

“Nhìn kìa,” cô gái tóc nâu nói. “Tôi luôn thích chơi các anh cao bồi và người da đỏ. Giờ thì tôi hiểu lý do rồi.” Tràng cười khan khan lại nổ ra.

“Người Mỹ bản địa,” Shala sửa lại.

“Hử?” cô gái tóc nâu hỏi.

“Họ thích được gọi thế hơn: Người Mỹ bản địa.”

“Cô gái à, tôi sẽ gọi họ theo bất kỳ cái tên nào họ muốn,” cô nàng Tóc Vàng nói. “Vụ này còn hay hơn cả một câu lạc bộ thoát y. Nhìn những cơ bụng đó kìa.”

Shala cắn lưỡi. Một người muốn tiến bộ thì cũng cần sẵn lòng học tập.

Tập trung vào lễ đài, cô để mắt mình lê la tới chỗ các anh chàng và cơ bụng của họ. Được rồi, cô không thể trách cứ mấy phụ nữ kia vì thích thú cảnh tượng này. Chỉ vì cô không có tâm trạng, cũng không có nghĩa là cô không thể tán dương cảnh bỏ mắt kia. Dầu vậy, có ranh giới rõ ràng giữa tán dương và nhìn

ngơ ngẩn. Theo lời thị trưởng Johnson, đây là lý do bộ tộc gần đây mới cho công chúng vào xem buổi tế lễ của họ: người ta đến để nhìn cho thỏa mắt chứ không phải để tìm hiểu thêm về văn hóa hay lịch sử của bộ tộc Chitiwa.

Dẫu vậy, nền kinh tế của thị trấn phụ thuộc vào du lịch. Đó là lý do hội đồng bộ lạc đã đổi ý. Precious, Texas, có sáu mươi lăm phần trăm người Mỹ bản địa hoặc người Mỹ bản địa lai Tây Ban Nha, nên họ có lý do cá nhân khi muốn thấy Precious tiếp tục tồn tại. Và giờ cả Shala cũng vậy. Thị trấn đang trả cô hậu hĩnh để bảo đảm việc đó. Nhưng không phải tất cả mọi người đều muốn cô ở đây. Thị trưởng đã chỉ rõ điều cho cô, và thật lòng mà nói, điều ấy khiến cô hơi bất an.

Thị trưởng Johnson gợi ý rằng cô hãy đợi tới chuyến đi thứ hai hằng sắp xếp một buổi họp với hội đồng bộ lạc, hy vọng thời gian sẽ làm họ mềm lòng trước ý kiến tăng lượng khách du lịch bằng cách quảng cáo các sự kiện truyền thống. Vài thành viên hội đồng đi vào trung tâm lễ đài và giải thích rằng màn trình diễn kế tiếp là “Vũ điệu Tình yêu, một nghi lễ để lôi kéo những tâm hồn đồng điệu về với nhau.” Một trong những người đàn ông, mái tóc xám dài rủ xuống lưng, quét mắt qua đám đông. Ánh mắt ông ra dừng lại trên người cô, hay trông có vẻ như thế.

“Tôi đã yêu mất rồi,” cô nàng tóc vàng cạnh Shala nói, chỉ tay.

Shala đảo mắt dạo qua các vũ công rồi quay lại với người đàn ông trong hội đồng. Người đàn ông đã chú ý tới cô dường như gật đầu chào. Một ngọn gió thổi qua tóc ông ta, nhưng mắt ông ta dán chặt vào mắt cô. Ông ta có biết cô là ai không? Ánh nhìn chằm chằm đó thật áp đảo. Hơi thở của Shala nghẹn lại.

Cả đám đông im tiếng, một khoảng lặng tôn nghiêm. Người đàn ông tóc xám quay đi, và Shala hít chút không khí vô cùng thiết yếu vào phổi. Khi luồng ô-xi trong lành làm thư giãn các tế bào não của cô, cô lại một lần nữa ước gì mình đã không đến đây. Hơi nóng, cơn đói, và ký ức về con chó hung hăng khiến cô không thể thưởng thức buổi trình diễn.

Mùi thịt nướng, hành, và ngô phết bơ thổi qua. Trong khi gió quá nóng không thể làm cô dịu đi, mùi thơm ấy khiến dạ dày Shala sục sôi. Chiếc hamburger mà cô mua làm bữa trưa đã bị anh bạn đa tình không mời giật đi ở bên hồ. Đúng chất đàn ông, con chó đó chỉ quan tâm đến tình dục và thức ăn. Liếc nhìn xung quanh, cô cân nhắc việc lách ra quầy đồ ăn, nhưng sau đó cô nghe một tiếng thùm thụp nhỏ bên tai: tiếng trống. Mắt cô di chuyển. Người đàn ông trong hội đã rời đi, thay vào đó là các vũ công. Tiếng trống to lên. Đám đông vây chặt hơn. Cô có thể thể là nhiệt độ tăng lên đến mười độ.

Một tiếng thở dài thoát khỏi môi cô. Mặt trời treo thấp nơi chân trời và vẽ lên bầu trời một màu hồng tím rực rỡ. Ánh mắt cô quay lại chỗ các vũ công. Nhịp trống mạnh lên và những người đàn ông bắt đầu di chuyển, cao ráo và kiêu hãnh. Ánh hoàng hôn vàng rực chiếu sáng bọn họ và nài nỉ đòi chụp ảnh. Các ngón tay Shala ngứa ngáy muốn chụp lại hình ảnh này. Cô thò tay vào chiếc túi nặng nề của mình... rồi nhớ lại tấm biển bên ngoài

“Điều luật ngu ngốc,” cô lầm bầm, quyết định nói về nó với ngài thị trưởng. Các buổi tế lễ sẽ hút rất nhiều khách về cho Precious, nhưng các vị khách sẽ muốn chụp ảnh.

Sự cáu kỉnh của cô tan ra khi một bài ca trầm, lạ lùng lấp đầy không khí. Mồ hôi tiếp tục đọng lại trên ngực cô. Hàng vũ công di chuyển về phía cô: sáu người đàn ông, dù có một người đứng tách ra. Thứ ba về phía bên trái. Anh ta đúng là hết sức ngon mắt.

“Trời ơi!” Tóc vàng nói: “Mỗi người họ đòi bao tiền một đêm vậy?”

Shala cố gắng lờ cô ta đi, nhưng, khi một giọt mồ hôi nữa chảy từ dưới ngực phải xuống rốn cô, dòng chảy ẩm ướt ấy khiến cả cô thể cô rung mình đầy khoái lạc. Một cơn rung mình mà cô lâu lắm rồi không cảm thấy. Vì một lý do vô cùng thích đáng thôi, cô tự nhắc nhở mình.

Giọng nói kéo dài của cô nàng tóc nâu vang lên qua đám đông. “Chúng ta có thể nhét đồ la vào khó họ không?”

Shala đảo mắt nhìn cô ta, rồi quay lại với anh chàng vũ công. Rắn rồi. Không ngừng nghỉ. Các cơ bắp gồ lên ở tay và chân anh ta. Cơ thể anh ta di chuyển theo nhịp điệu trống. Mái tóc đen buông xõa, hết lên hất xuống cùng các chuyển động, và chiếc mũ đội đầu với những dải lông trắng, tỏa sáng trong ánh nắng.

Da anh, màu sắc gợi đến nguồn gốc bản địa Mỹ của anh, bắt lấy ánh sáng rực rỡ của mặt trời đang lặn. Nó có vẻ như được thoa dầu. Thoa dầu. Làn da đàn ông được thoa dầu trơn bóng. Ý nghĩ ấy đưa cô quay trở về lúc cô và chồng mình làm hỏng cả một bộ chăn đệm cao cấp bằng một chai dầu trẻ em. Cơ thể cô nhớ lại rất sống động trải nghiệm đó. Nó đáng với cái giá cả bộ chăn bằng cotton Ai Cập cao cấp. Thật tệ là cuộc hôn nhân của cô cũng đi theo bộ chăn đệm – vào thùng rác.

“Chúa nhân từ, xem anh ta kìa,” Tóc vàng nói.

Ánh mắt Shala hạ xuống không suy nghĩ. Tiếng trống vẫn vang lên, và âm thanh gợi cảm ấy luôn xuống dưới da cô, vào máu cô. Thụp. Thụp. Cô đang nhìn chăm chăm vào mảnh vải trắng ấy, mơ hồ nhận thấy mình cũng hành xử thô lỗ như hai phụ nữ bên cạnh. Shala nhắm mắt lại. Khi cô mở mắt ra, người đàn ông đã nhảy lại gần hơn. Ngược lên, cô nhìn thấy hai gò má cao, đôi môi gần như quá đẹp để toát lên vẻ nam tính, cái mũi như được chạm trổ...

Hơi thở cô nghẹn lại. Đôi mắt điều hâu của anh ta đang nhìn cô, và không phải nhìn theo một cách hay ho. Anh ta đã bắt gặp cô đang chòng chọc nhìn khổ anh ta sao? Mặt cô nóng bừng và cô liếc đi, nhưng trước đó cô đã thấy nét mặt cau có đáng sợ của anh ta.

Cô dời ánh mắt nhìn vào đám đông như đang tìm kiếm ai đó, bất chấp sự thật rằng cô chẳng biết một mống nào. Bất kể việc từ khi đến đây, cô có cảm giác kỳ cục là mình bị theo dõi, đúng là đặc trưng của những thị trấn nhỏ có khác. Nhưng xương sống cô ớn lạnh. Cô là người ngoài. Theo lời thị trưởng thì một người ngoài không được chào đón

Dù vậy ánh mắt người vũ công này rất khác. Cô vẫn có thể cảm thấy ánh mắt anh ta gợi ra những cảm xúc lạ lẫm từ trong cô, như cảm giác cô đơn. Sao cô có thể cảm thấy cô đơn khi bị vây quanh bởi một đám đông hơn ba trăm người? Dễ hiểu thôi, đầu cô đáp trả. Mà không thể để bất kỳ ai lại gần. Đặc biệt là đàn ông. Nhưng cảm giác cô đơn là cái giá quá nhỏ cho sự an toàn về cảm xúc.

“Này.” Cô gái tóc nâu huých Shala. “Anh ta đang nhìn cô kìa.”

Shala lơ cô ta đi nhưng cả gan liếc trộm anh chàng vũ công một cái nữa. Cô hối hận ngay lập tức. Nét mặt cau có của anh ta càng trở nên hung tợn hơn. Hoảng hốt, cô lục lọi trong túi - một lý do để quay đi mà không ra vẻ hèn nhát, mà thường thì cô không hèn nhát. Tất cả những chuyện này đều không bình thường, nhưng cô không thể chỉ rõ lý do vì sao.

Nhịp trống thay đổi, và cô cảm thấy hơn là nhìn thấy các vũ công xoay người. Cô thấy mình bị thôi thúc muốn kiểm tra xem phần đằng sau của anh ta có cạnh tranh nổi với đằng trước hay không, nhưng việc trốn đi lại hấp dẫn hơn.

“Nhìn những cặp mông săn chắc đó kìa,” cô nàng tóc nâu nói.

Những tiếng cười hô hố nổ ra. Không nhìn cũng không cười, Shala quay phắt lại, nhưng chiếc túi vải bố của cô vướng vào khuỷu tay cô nàng tóc nâu. Nó trượt khỏi vai cô, và chiếc Nikon tám nghìn đô la của cô rơi xuống đất. “Không!”

Shala khụy gối xuống. Nhặt máy ảnh lên, cô kiểm tra ống kính tìm vết nứt. Không có tổn hại hữu hình nào, ơn Chúa. Cô kéo máy ảnh lại gần để kiểm tra nó và khước mắt cô thấy một tia sáng lóe lên. Hạ máy Nikon của mình xuống, cô thấy cô nàng tóc nâu thả một chiếc máy ảnh kỹ thuật số vào túi.

Lo lắng cho chiếc Nikon của cô hơn là hành vi chụp ảnh bất hợp pháp của cô ta, Shala tập trung trở lại. Những tiếng thở dốc đột ngột vang lên từ đám đông. Hơi nhòm dấy trong khi rời mắt khỏi máy ảnh, cô thấy mũi mình gần như dí vào đũng một cái khố. Cô nuốt xuống cục nghẹn trong họng và đứng dậy.

Mặc dù cô chỉ cao đến ngực anh ta, cô cố làm ra vẻ lãnh đạm, như thể cô rất hay thấy mũi mình dí vào đũng quần đàn ông. Trước khi cô kịp lý giải vì sao anh chàng vũ công lại đứng đó, anh ta giật máy ảnh từ tay cô. Sững sờ, cô nhìn lưng anh ta – nó cũng ấn tượng ngang với thân trước - biến mất trong đám đông.

Thực tại ủa đến. Có kẻ vừa bỏ chạy cùng chiếc máy ảnh tám nghìn đô của cô. “Ngăn tên đó lại!” cô hét lên, và chạy theo anh ta.

Một tiếng sau, đứng ngoài quây vé trong buổi đêm nóng rực và vẫn chảy đầy mồ hôi, Shala gần như phát điên. Redfoot Darkwater, người đàn ông trong bộ lạc có mái tóc dài màu xám đã quan sát cô ở lễ đài, dường như không chút động lòng. Ông là người thứ tư trong hội đồng bộ lạc đi xuống để thảo luận chuyện chiếc máy ảnh mất tích của cô.

Thảo luận ư? Ha! Ba người đầu tiên đứng đó trơ như đá, xem xét cô như một sinh vật thí nghiệm sinh học ở trường cấp ba, nói chuyện với nhau không nhiều hơn sáu từ. Ông Redfoot cũng không khác gì, hai tay khoanh lại trước ngực không hề nao núng. Cô muốn chọc chọc ông ta để bảo đảm ông ta không phải là một bức tượng ở các cửa hàng bán xì gà mà cô đã thấy hồi bé

“Để tôi nói lại một lần nữa. Tôi cần một chiếc máy ảnh của mình.”

Ông ta không chớp mắt, nhưng ít nhất ông ta cũng cử động. Ông ta chỉ vào tấm biển. “Cô đã đọc luật. Đúng không?”

Ông ta nói kìa! “Phải. Tôi đã đọc luật, nhưng tôi không hề chụp ảnh. Tôi chỉ không muốn bỏ...”

“Sky nói cô đã chụp ảnh.”

Sky? À, anh chàng Ngon Mất. “Chà, Sky nói dối đấy. Tôi không hề chụp ảnh. Người phụ nữ bên cạnh tôi mới chụp ảnh.”

“Nhưng cô có máy ảnh. Luật nói tất cả máy ảnh phải để lại ngoài cổng, và nếu phát hiện ra sẽ bị tịch thu một tuần.”

Shala nín thở và tự hỏi mình có nên nói cho ông ta biết cô là ai và lý do cô ở đây hay không. Ôi, Chúa ơi, cô không muốn giới thiệu mình bằng cách này! “Xem này, tôi thừa nhận là mình đã phá luật, và tôi xin lỗi. Nhưng tôi không hề chụp ảnh, nên nếu ông có thể đưa tôi chiếc máy ảnh...”

“Không thể đưa máy ảnh cho cô. Sky giữ máy ảnh.”

“Sao anh ta lại giữ chiếc máy ảnh đó? Sky là ai?”

“Nó xử lý những chuyện này. Cô nói chuyện với Sky đi.”

Shala muốn thoát ra vài từ ngữ bậy bạ chết đi được, nhưng việc được ông bà nuôi dạy đã thấm nhuần trong cô lòng tôn kính người lớn tuổi, dù họ có bất hợp tác, cứng rắn, khó chịu đến phát rồ đi nữa. Nhận ra mình sẽ chỉ hoài công, cô quyết định hoàn toàn trung thực. “Xem này, tôi ở Precious, Texas này, do được thị trưởng của các ông mời. Tôi đang giúp thị trấn tăng lượng khách du lịch. Ông ấy muốn tôi tìm những thứ ‘quý giá’ của thị trấn các ông, và vụn... vụn mất máy ảnh đáng xấu hổ này không hề quý giá tí nào. Ông hiểu không?”

Lông mày ông Redfoot nhăn lại. “Cô hãy chờ một tuần. Nói chuyện với Sky. Đưa tặng phẩm và nó có thể sẽ trả máy ảnh cho cô. Dẫu vậy, cuộn phim thì tôi chắc nó hủy rồi.”

“Cuộn phim? Tặng phẩm?” Cô hít một hơi thở sâu nữa, tìm kiếm sự bình tĩnh mà hiện giờ không tồn tại ở bất kỳ đâu trong mã vùng cảm xúc của cô hết. “Máy ảnh của tôi là loại kỹ thuật số, và mọi bức ảnh tôi chụp trong ba ngày qua đều nằm trong đó. Nếu anh ta mà làm gì thể nhớ của tôi, tôi...” Cô thở ra. “Tôi có thể nói chuyện với anh ta không? Làm ơn đi. Đi mà. Đi maaaaaaa!”

Người đàn ông già trông có vẻ mềm lòng. Suýt thôi. “Một tuần. Cô cứ bảo Sky là cô muốn lấy lại máy ảnh. Sky là người công bằng. Nó sẽ trả máy ảnh cho cô. Có lẽ nó sẽ đòi tặng phẩm. Một phụ nữ từng đánh giày cho nó để lấy lại máy ảnh. Cô làm những gì Sky yêu cầu, và nó sẽ công bằng với cô.”

Sự tức giận sôi trong cô. “Tuần tới tôi sẽ không ở đây. Tôi cần máy ảnh của tôi, và tôi cần nó ngay bây giờ. Và tôi sẽ không đánh giày của bất kỳ tên đàn ông nào hết. Việc tôi sẽ làm là gọi cảnh sát.”

“Đây là đất của người da đỏ. Cảnh sát không giúp ích được gì đâu. Nhưng cô cũng biết điều đó, phải không?”

Cô biết, nhưng trong cơn điên cô thường quên hết mọi chuyện. Và cô đang cực kỳ điên đây. Vì lý do nào khác mà cô lại đối đầu với đúng người mà cô cần giành được cảm tình chứ? Nhưng đã quá muộn rồi. Cô sẽ sửa chữa mọi chuyện sau. Ngay lúc này đây, cô cần máy ảnh của mình.

“Xem này, tôi sẽ không đánh giày của bất kỳ ai để...”

“Vậy thì cô không muốn máy ảnh của mình nhiều lắm đâu.” Ông Redfoot quay người bỏ đi.

Shala gọi tên ông ta, hy vọng cô nhớ đúng. “Làm ơn đi. Tôi thật sự cần máy ảnh của tôi.” Khi ông ta đối mặt với cô, cô có thể thấy là sự thông cảm tràn ngập trong đôi mắt xám mờ của ông. “Làm ơn đi,” cô lặp lại.

“Cô đúng là một phụ nữ khó hiểu. Cô có vẻ là một cô gái tốt, nhưng cô không tuân theo luật. Cô nói cô không chụp ảnh, nhưng Sky không nói dối. Cô nói cô muốn máy ảnh của mình, nhưng cô lại nói cô sẽ không làm việc để lấy lại nó. Tôi hy vọng tôi đúng về cô. Mắt Xanh.”

Mắt Xanh? Và đúng về cái gì? Người đàn ông này nói chuyện như một thầy cúng da đỏ và Shala nghi ngờ rằng đó chỉ là một phần diễn xuất. “Đó là máy ảnh của tôi. Tôi không cần làm việc để lấy lại nó.”

Mái tóc xám của ông ta lay động trong làn gió nóng bức. “Cả vùng đất này là của chúng tôi, và giờ người da trắng tức giận vì chúng tôi không trả thuế cho những thứ ít ỏi chúng tôi còn lại.”

Shala chớp mắt. Bằng cách nào đó máy ảnh của cô lại bị lôi vào việc các hiệp ước hòa bình xa xưa đi theo chiều hướng xấu. Giờ thì cô biết mình không thể thắng cuộc tranh luận này, không phải với ông Redfoot, nhưng việc từ bỏ không nằm trong gien của cô. “Xem này...”

“Mắt Xanh, cô cần học cách tuân thủ luật. Tôi chắc chắn Sky sẽ dạy cô.” Lắc đầu, ông Redfoot bỏ đi.

Shala quay lại với cậu nhóc đã gọi bốn người lớn tuổi đến nói chuyện với cô. Cậu ta tựa người vào quầy vé, mồm há hốc, mắt dán vào ngực cô. Sự chú ý của cậu ta quay lại, nhưng ảnh hưởng của cô đối với cậu nhóc đã bị cô nhận thấy. Cô cười với cậu ta, không ngại tán tỉnh để đạt thứ mình muốn. “Cậu có thể vui lòng gọi... Sky không? Tôi muốn nói chuyện với anh ta.”

Trái táo Adam của cậu ta nhấp nhô. “Anh Gomez đã đi rồi. Tuần sau sẽ quay lại. Như ông Redfoot đã nói, Sky là người công bằng.”

Được rồi, cậu nhóc này hẳn đã được huấn luyện tính ngoan cố. Là thế, hoặc cô đã quên mất cách tán tỉnh. Cân nhắc chuyện mấy năm rồi cô không tán tỉnh, vụ này chắc là trường hợp sau. Rồi cô nhận ra: “Sky Gomez? Đó là tên anh ta à?”

Cậu nhóc có vẻ mặt đau đớn như cá rời mặt nước. Cậu ta bắt đầu nói gì đó, nhưng Shala không quan tâm gần đó mà nghe.

“Sky Gomez,” cô nhắc lại khi đi nhanh ra ô tô của mình. Precious, Texas, chẳng lớn hơn một hạt cát. Bằng cách nào đó, theo con đường nào đó, cô sẽ tìm ra anh chàng này và lấy máy ảnh của cô lại. Là thế, hoặc cô sẽ chôn anh ta trong đồng phân trộn gần nhất.

2. Chương 02

CHƯƠNG 2

Lũ trẻ ở cửa hàng thức ăn nhanh giả vờ là chúng chả biết một tên Sky Gomez nào hết. Gã ở cửa hàng tiện lợi thẳng thừng từ chối không nói chuyện với Shala. Người trực tổng đài điện thoại nói số điện thoại và địa chỉ của anh ta không có trong danh sách, và khi cô hỏi một phụ nữ ở cửa hàng trước đường đến nhà anh ta, cô ta vỗ vai cô và bảo rằng tốt nhất là cô hãy tạm biệt chiếc máy ảnh đó tối thiểu một tuần đi. Cả thị trấn này mọc ngoặt với nhau à?

Gần mười giờ, sau khi không tài nào tìm được một người - bất kỳ người nào - trong cái hạt cát chết tiệt này chịu nói cho cô biết nơi có thể tìm được gã đàn ông đó, cô xoay sang những biện pháp liều lĩnh. Cô lái chiếc Honda Accord dọc đại lộ 301 để tới chỗ cuối cùng: quán bar duy nhất của thị trấn.

Nó có vẻ là một toà nhà mới đẹp để làm sao. Cái quán này trông thật lai tạp giữa một quán bar hầm hố và một cái kho thóc ọp ẹp. Tất nhiên, con gà điện khổng lồ vẽ trên mái nhà bằng thép, vuốt cầm bia, đã

trao cho quán bar vẻ đẹp trang nhã đó. Mặt khác, hình ảnh con gà say xỉn, mắt trợn ngược cũng thể hiện được tên quán: Funky Chicken(2). Tất nhiên, có kẻ đã vẽ chữ C đè lên chữ N. Shala sắp sửa bước vào quán Fucky Chicken(3).

Cả ngày hôm nay cô đã đi qua chỗ này vài lần và đã đặt nó lên đầu danh sách phải thay đổi để đưa cho thị trưởng. Nay, cô đánh giá cao những chốn tụ tập độc đáo. Du khách thích chúng, nhưng về ngoài cửa nơi này không hề “kỳ lạ”. Thay vào đó, nó có bầu không khí bạn-nắm-giữ-vận-mệnh-của-mình. Và cô sắp sửa bước vào đây.

2. Gà Tân Thời

3. Gà Điên

Vì một lý do vô cùng thích đáng, cô tự nhắc mình: chiếc Nikon của cô. Cô đã dùng khoản thừa kế từ bà ngoại để mua chiếc máy ảnh đó, và Shala muốn lấy lại nó. Nghe thì có vẻ ngu ngốc, nhưng cô xem chiếc Nikon như cách bà cô tiếp tục chăm sóc cho cô. Phải, một cô nàng hai mươi tám tuổi thật đáng thương khi vẫn còn muốn được chăm sóc, nhưng ai chả có vài khiếm khuyết, đúng không?

Khi cô quay xe vào bãi đỗ, hai ánh đèn pha xuất hiện ở gương chiếu hậu của cô. Cô quay người nhìn một chiếc xe sẫm màu mà cô đã thấy lúc trước. Chiếc xe đỗ ở ngoài rìa bãi đỗ và dừng lại. Có thể nào là Sky Gomez không? Giờ thì, không phải chuyện đó rất thú vị sao. Không hề.

Ra khỏi xe, cô tiến đến gần kẻ bám đuôi. Vừa bước được hai bước, chiếc xe liền phóng đi. Nhưng khi nó lướt qua dưới đèn đường, Shala thoáng thấy người lái xe - một gã to lớn có mái tóc ngắn sáng màu. Không phải tên trộm máy ảnh của cô.

Vậy kẻ đó là ai? Lời cảnh báo của thị trưởng vang lên trong tai cô: Vài người trong thị trấn là dân bản địa, không muốn chúng tôi chuyển sang dịch vụ du lịch. Đừng ngạc nhiên nếu cô gặp phải vài người không thân thiện. Nhưng họ có thể trở nên không thân thiện đến mức nào đây?

“Không thân thiện đủ để lấy cắp máy ảnh của mình,” cô lầm bầm. Tiếp đó, trang bị sự dũng cảm giả tạo và quyết tâm lấy lại chiếc Nikon, cô bước vội vào quán Fucky Chicken.

Không lâu sau Shala dừng lại trước căn nhà gỗ của Sky Gomez. Mặt trăng mọc thấp một cách kỳ lạ. Nếu cô không quá tức giận, cô hẳn sẽ thấy chỗ này thật độc đáo. Thay vì thế, căn nhà rúc mình giữa những tán cây cổ thụ, khiến đầu vang lên một thứ âm nhạc ma quái.

Dựa vào vô lăng, Shala nhận thấy có chút ánh sáng vàng thoát ra cửa sổ bên hiên trái. Một chiếc xe đỗ cạnh căn nhà. Có người ở nhà. Anh ta ở nhà. Hình ảnh người đàn ông mặc khố cau có lóe lên qua đầu cô. Sợ hãi cô run lên.

Cô nhìn qua nhìn lại con đường bụi, tìm ánh sáng từ một căn nhà gần đó. Không có gì. Tối đen như mực. Chỉ có cô và tên trộm máy ảnh của cô, tên trộm máy ảnh lộng lẫy mà cô không chút hiểu biết. Anh ta có thể là một gã giết người hàng loạt. Anh ta trông giống một kẻ sát nhân, nhưng lâu lắm rồi cô chưa gặp tên sát nhân nào - lâu lắm rồi, tức là chưa bao giờ - nên cô có thể không nhận thấy những điểm tương đồng. Cô kiểm tra gương chiếu hậu của mình. Ít nhất chiếc xe kia cũng không xuất hiện đằng sau.

Cô tự bảo mình rằng cô có thể bỏ đi, nhưng cô chịu đựng chuyển đi tới Funky Chicken không phải để rút lui vào lúc này. Tay phục vụ quán rượu đã cười vào hai mươi đô la đứt lót của cô. Cưng à, phải mất đến tầm năm mươi đô mới đáng làm Sky tức giận. Và nếu cô biết trước thứ rồi cuộc mình phải trả Bo Eagle, chủ quán bar, cô hẳn đã thấy lời đề nghị của tay phục vụ thật hấp dẫn.

Phải sau hai chai bia Bo mới chịu thú nhận có quen Sky. Một chai nữa để mang máng nhớ lại nơi Sky sống. Nhưng cái giá cuối cùng trả cho địa chỉ chính xác đã làm cô tụt xuống một nấc mới. Nói ngọt ngào thêm vài câu, và nhảy một điệu, rồi tôi sẽ nhả địa chỉ của Sky ra. Lời của Bo nhảy loạn trong đầu cô như một quả bóng bàn giữa hai cây vợt. Như cách đàn ông nhảy vậy. Cô có thể tâng bốc anh ta mãi cũng không sao, nhưng màn nhảy nhót ấy sẽ ám ảnh cô mất thôi. Và không phải theo một cách hay ho. Ai mà biết nhạc disco chưa hết thời chứ?

Shala bước ra khỏi ô tô. Không khí nóng bức ban đêm dính chặt lấy da cô. Hy vọng nịnh bợ Sky Gomez để lấy lại máy ảnh lướt qua đầu cô, nhưng cô nhanh chóng gạt nó đi. Có gì đó mách bảo cô rằng anh ta không

thích phụ nữ. Hoặc có lẽ chỉ không thích những cô nàng tóc vàng, mắt xanh, đúng chất Mỹ hau hấu nhìn khổ của anh ta. Số mệnh sẽ không tạo ra một anh chàng lộng lẫy chết người như thế rồi lại khiến anh ta là gay chứ? À, có, số mệnh sẽ làm thế đấy.

Mà cô cũng chả suy nghĩ Sky Gomez là gay. Cũng chả quan tâm. Hay anh ta thích cô hay không thích cô? Điều đó cũng chẳng quan trọng. Cô chỉ có một mục tiêu: lấy lại máy ảnh của mình.

Thăng lưng lên, chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất, cô ôm chặt lấy túi. Cô sẽ lòi cả cảnh sát vào nếu cần. Điều đó cũng chẳng quan trọng. Cô đã mất kiên nhẫn từ khi Bo quăng cô giữa hai chân anh ta trên sàn nhảy.

Hít một hơi thật sâu, kiểm tra túi tìm một chai Mace, cô đi lên hàng hiên tối om trước nhà. Sau đó cô gõ cửa. Khi không ai lên tiếng, cô gõ lại. “Ồ nhà đi mà,” cô lầm bầm, đập mu bàn tay vào cánh cửa gỗ dày lần thứ ba. “Chết tiệt thật, tôi không thích phải nhảy disco rồi chẳng đạt được cái gì cả đâu. Ổ nhà đi chứ.”

“Tôi ở nhà.”

Shala nhảy dựng lên và va đầu vào khung cửa. Giọng nói đến từ bên phải, chỗ hiên nhà tối om, và cô hướng mắt về phía đó.

“Bo hẳn đã chỉ dẫn cho cô rất dễ,” giọng nói tiếp tục. “Cô mất gấp hai lần thời gian cần thiết để đến đây.”

“Bo đã bảo anh là tôi sắp đến à?” Cô nheo mắt nhìn vào bóng tối, nhưng chỉ lơ mơ thấy bóng một người đàn ông đang ngồi trên xích đu ngoài hiên. Một bóng hình rất đẹp mà cô hy vọng mặc nhiều quần áo hơn lúc trước.

“Tôi đã nhận điện về cô cả tối. Con trai của James Stone ở quầy vé. Moonshine, Cougar, Wolf, và cuối cùng là ông Redfoot. Ông Redfoot đã nói nhiều điều tử tế về cô lắm đấy.”

Cô biết mình sẽ thích ông Redfoot nhất mà. “Xem này, tôi muốn...”

“Hôm nay cô đã tìm được cách để gặp được toàn bộ thành viên hội đồng bộ lạc. Chúc mừng.”

“Xem này, tôi ở đây...”

“Tommy Crow gọi điện trong khi đang làm việc và kể rằng có cô nàng nóng bỏng nào đó đang tìm tôi. Evie, ở Walgreens, bảo tôi hãy tử tế với cô. Harvey ở cửa hàng Shop and Go nói nghe có vẻ như cô đang tuyệt vọng – và cô hẳn phải tuyệt vọng thật, mới thật sự đi vào Funky Chicken. Đa số các du khách đều tránh xa chỗ đó.”

“Sao lại thế được nhỉ,” cô nói xằng. Nhưng cô không ở đây để thảo luận chuyện du khách. “Tôi không ở đây để...”

“Eduardo, người phục vụ quầy bar, nói anh ta đã gạt bỏ món quà hồi lộ của cô. Nhưng cô gặp may khi tìm thấy Bo. Chẳng có gì mà Bo không làm để có bia và nhảy nhót hết. Bo nói...”

“Tôi không có hứng thú với những gì Bo nói, anh Gomez ạ. Tôi hiểu ý anh rồi. Mọi người trong thị trấn đều trung thành với anh”. Điều đó có nghĩa là họ hoặc thích hoặc sợ anh ta. Cô chạm vào túi sờ lấy chai Mace.

Một tiếng sửa vọng ra từ sau xích đu. Shala thấy hai con chó lớn vươn mình sau tên trộm máy ảnh. Cô lùi lại, cô đã tới giới hạn động vật động dục của cô trong ngày. Lúc đầu là con chó rồi đến Bo...

“Đừng lo, cô được an toàn,” Sky nói.

“Trước con chó hay anh?”

“Cả hai.” Anh ta vỗ xuống xích đu. “Ngồi đi.”

“Tôi thích đứng hơn.” Sự im lặng tràn đến. Cô nhận thấy anh ta mặc quần jeans và áo sơ mi. “Anh biết đấy, mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu anh đồng ý nói chuyện với tôi.” Và càng dễ dàng hơn nhiều nếu lúc đầu anh ta không lấy máy ảnh của cô.

“Dễ dàng hơn cho ai?” Anh ta nhích người. Xích đu kêu cọt kẹt, rồi lấp vào đó là sự im lặng thân mật.

“Cho cả hai chúng ta. Tôi sẽ không phải chạy khắp thị trấn, cố mua chuộc mọi người. Và anh sẽ không bị gọi điện làm phiền.”

Anh ta khoanh tay trước ngực. Tư thế đó khiến anh ta có vẻ rắn rỏi, mạnh mẽ. Không thể tiếp cận. “Tôi không thấy phiền. Họ là bạn tôi. Tôi thích mọi cuộc nói chuyện. Và tôi nghĩ họ thích sự quan tâm của cô. Tôi biết Bo thích. Cô là người phụ nữ đầu tiên nhảy với anh ta trong ba năm gần đây.” Shala rúm người khi nhớ lại một động tác gợi ra ký ức về con chó. Anh ta cười khẽ. “Tôi sẽ trả tiền để được xem cảnh đó.”

Một tiếng chuông lanh lảnh xuyên thủng màn đêm. Sky lấy di động ta khỏi túi áo và trả lời. “Ừ?” Ngừng. “Cô ấy ở đây.”

Mắt anh di chuyển trên người cô, lên rồi từ tốn xuống, như để hăm dọa cô. Nó có tác dụng, nhưng cô thà chết cũng không để cho anh ta biết.

“Cô ấy đúng là thế.” Anh ta cười khẽ. Tiếng cười khàn khàn bằng cách nào đó làm dịu nỗi sợ hãi nhưng lại tăng thêm sự tức giận của cô. Anh ta kéo điện thoại ra xa và nhìn cô. “Bo nói chào.” Rồi anh ta quay lại nói chuyện. “Đừng lo, tôi có thể quản được cô ấy.” Anh ta gác máy, và đôi mắt sẫm màu của anh ta lại nhìn cô.

“Không dễ gì đâu,” cô cáu tiết.

“Tôi sẵn lòng thử. Nhưng nếu cô thích Bo hơn, tôi sẽ gọi lại cho anh ấy.” Anh ta mỉm cười. Cười thật sự. Về mặt tự tin ấy khiến mọi dây thần kinh lo sợ trong cô xù lên. Và cả vài sợi dây hạnh phúc mà cô không muốn chạm tới nữa.

Cô thở ra một hơi thật sâu. “Tôi ở đây vì chiếc máy ảnh của tôi. Nếu anh không phiền...”

“Thế thôi à?”

“Thôi gì?”

“Cô chỉ ở đây vì thế thôi à? Theo cách cô nhìn tôi lúc ở buổi tế lễ...”

Cô đỏ mặt. “Đó là tất cả những gì tôi muốn.”

“Có phải cô là người muốn biết liệu mình có thể nhét đồ la vào kho của tôi không?”

Shala cảm thấy mặt mình nóng bừng. “Không! Đó không phải tôi. Tôi cần máy ảnh của mình,” cô cố thoát ra.

“Nếu cô chỉ đến đây vì chuyện đó, thì cô nhảy disco với Bo vô ích rồi. Cô đã được bảo đọc luật lệ trước khi mua vé. Cô đã phá luật.”

“Tôi không hề chụp ảnh!”

“Bằng chứng cho thấy khác đấy.”

“Bằng chứng nào?”

“Tôi. Tôi đã thấy cô.”

“Anh thấy ánh đèn. Đó không phải tôi.”

Anh ta đứng lên, và xích đu lại kêu cọt kẹt. “Đừng coi tôi là thằng ngốc, cô Winters nhé?”

Vậy là anh ta biết tên cô. Anh ta chắc cũng biết lý do cô ở đây. Có khả năng anh ta là một trong những người không muốn cô ở đây. Chẳng lẽ tất cả chuyện này thật ra là vì thế?

Anh ta bước tới trước một bước.

Dẫn lại thôi thúc muốn lấy chai Mace ra, Shala đứng thẳng lên đầy dũng cảm. “Có lẽ dù không phải thằng ngốc, nhưng anh đang vội vàng đưa ra những kết luận ngu ngốc đấy.”

“Cô nghĩ tôi không nghe thấy cô và các bạn cô nói chuyện à?”

“Bạn nào?” Cô bước tới trước một bước, tức giận hơn là xấu hổ, tức giận hơn cả sợ hãi. “Thứ nhất, tối nay tôi không đi cùng ai tới buổi tế lễ hết. Những người phụ nữ bên cạnh tôi rất thô lỗ và đáng ghét, nhưng tôi chẳng có phần nào trong đó hết.”

Anh ta thật sự làm ra vẻ đang lắng nghe.

“Thứ hai, ánh đèn mà anh thấy không phải từ máy ảnh của tôi. Mà là từ họ. Thứ ba,...”

“Nhưng cô có máy ảnh, đó là tất cả những gì tôi cần để lấy nó đi.”

Cô nghiêng chặt cằm. “Thứ ba, anh biết tôi là ai, nên rõ ràng anh biết lý do tôi ở đây. Nên hãy đưa máy ảnh của tôi lại đây để tôi có thể làm công việc của mình.”

“Không thể làm thế.”

Đứng gần như thế này, Shala nhận ra có gì đó khác biệt ở Sky Gomez. Mái tóc anh ta. Hoặc anh ta đã cắt nó, hoặc lúc trước là tóc giả.

“Nó là một thiết bị đắt tiền.” Cô bước một bước tới nữa, gần đến mức cơ thể ngửi thấy mùi da thịt anh ta. Mới tắm xong, anh ta có mùi xà phòng đàn ông cay cay và thứ gì đó cô không thể chỉ rõ. Bất kể là gì đi chăng nữa, nó khiến cô hít vào thật sâu. Khiến cô khát khao được tắm.

“Quay lại đây trong một tuần nữa và hỏi xin thật tử tế, rồi chúng ta sẽ xem xem liệu có phải chúng ta không thể thỏa thuận được với nhau hay không.”

“Tôi làm gì có một tuần! Tôi sẽ đi trong hai ngày nữa, và tôi...”

“Buồn thật.” Chỉ nói thế, anh ta bước tới cửa trước nhà mình và đi vào trong, đóng nó lại và bỏ cô bên ngoài, một mình trong bóng tối. Một mình và tức giận. Một mình và....

Một tiếng gầm ghe lấp đầy sự im lặng mịt mù.

Được rồi, không hẳn là một mình. “Chó ngoan,” cô thì thầm. Khi lũ chó không tấn công hay rơi vào tình yêu với chân cô, nỗi sợ trong cô ra đi nhưng cơn tức giận thì còn ở lại. “Phải gió nhà anh!” cô hét lên.

Cô đi ra tới chỗ ô tô của cô, được nửa đường thì nhớ lại màn nhảy nhót với Bo. Cô quay phắt lại, lao đến bậc thềm, tới cửa, và suýt định gõ cửa. Thay vào đó - khi thật - cô với lấy nắm cửa, trông chờ nó bị khóa, nhưng nó lại xoay chuyển một cách dễ dàng.

Cô bước vào trong và thấy Sky đang ngồi trên một cái ghế sofa bằng da màu vàng nhạt. Một cây đèn nằm trên cái bàn vuông tỏa ra một luồng sáng vàng vọt. Cô cho phép mình nhìn quanh chỗ ở của anh ta. Phòng kiểu mở. Căn phòng lớn chứa cả bếp và phòng khách. Bằng gỗ. Rất nhiều gỗ. Đồ gỗ, sàn gỗ. Lò sưởi bằng đá tảng lớn, và vài tấm thảm màu sắc. Độc đáo. Ấm cúng nhưng vẫn nam tính. Giống anh ta. Với mái tóc đen sẫm màu và đôi mắt đen tinh quái, anh ta gợi cho cô nhớ đến một người nhà Ordóñez, những dũng sĩ đấu bò Tây Ban Nha. Chỉ là Sky Gomez trông còn đáng sợ hơn.

Sự chú ý của anh vẫn dính chặt lấy cô, không có vẻ ngạc nhiên. Gần như hài lòng. Ánh mắt màu sẫm của anh ta mơn man dọc cơ thể cô theo cách đàn ông vẫn làm khi lột trần một phụ nữ trong đầu, và cô rùng mình.

Anh ta liếm môi. “Cô chắc lý do duy nhất mình ở đây là vì chiếc máy ảnh chứ?” Giọng anh ta khàn khàn khiến sống lưng cô run lên đầy nhục dục.

“Tôi quả quyết đấy.” Hơi ầm ừ bốc hơi khỏi miệng cô khi cô chăm chú nhìn anh ta. Với quần jeans và áo sơ mi trắng, anh ta trông giống loại đàn ông sáng sủa, tự tin mà phụ nữ hay mơ đến. Nhưng, chết tiệt, cô không quan tâm anh ta trông ra sao, hay chuyện anh ta phát ra đầy hooc-mon nam tính. Hay chuyện anh ta vừa thâm lột trần cô. Chà, cô có quan tâm, nhưng cô cũng đâu thể kiểm soát những gì anh ta làm trong đầu.

“Xem này, tôi muốn máy ảnh của tôi. Tôi cần nó. Tôi có hàng tá bức ảnh trng thể nhớ mà tôi phải có để hoàn thành công việc. Nếu tôi không thể hoàn thành việc đó thì tôi sẽ không được trả lương. Nếu tôi không được trả lương thì tôi sẽ không thể trả tiền thuê nhà. Tôi đang cố tỏ ra biết điều đây, nhưng tôi sẽ không đi cho tới khi lấy được nó.” Cô thò tay vào túi vải và rút di động của mình ra.

Anh giơ hai tay lên. “Chờ đã.”

Cô không chờ. Cô mở điện thoại. “Hoặc anh đưa tôi máy ảnh hoặc tôi sẽ gọi cảnh sát. Ngay bây giờ. Đây là lời cảnh báo cuối cùng của tôi.”

Nét mặt anh ta không thay đổi. “Chà, tình cờ thay, chúng tôi gần như là một thị trấn nhỏ nhặt nhẻo, và tôi không nghĩ tối nay cảnh sát trưởng có làm việc đâu.”

“Vậy thì tôi sẽ bắt ông ta quay lại làm việc.” May mắn thay, nhà của Sky Gomez không nằm trong khu bảo tồn, và cô đã chán tỏ ra tử tế rồi. Cô đã từ bỏ nó từ lần thứ hai Bo cố quăng cô xuống dưới hai chân anh ta.

Lông mày Sky nhướng lên. “Tôi có thể bảo đảm rằng cảnh sát trưởng sẽ đồng ý với tôi. Hãy nói rằng chúng ta...”

“Tôi đoán rằng chúng ta sẽ phải kiểm chứng thôi, phải không?” Cô quát. Vì thị trưởng đang thuê cô, cảnh sát trưởng phải sẽ về phe cô. Ôi, Chúa ơi, xin hãy để cho ông ta về phe cô.

Sky khoanh tay ngang ngực. Bờ ngực rộng của anh ta. Cô nhớ lại trông anh ta như thế nào khi không mặc áo. Không phải lúc này! Cô hét lên với những hooc-mon đang thức dậy của mình.

Anh ta giơ tay lên và mở khuy cổ của mình như thể anh ta có thể đọc được ý nghĩ của cô. “Cô cần danh bạ điện thoại, hay tin tưởng nhận số điện thoại từ tay tôi?”

Cô cau mày. “Tôi sẽ gọi 911.”

“Chà, đó cũng là một cách.”

Anh ta thả lỏng vai ngồi tựa vào sofa. Cử động nhỏ ấy lại hút sự chú ý của cô về với cơ thể anh ta, cách hai tay áo bám dính lấy các cơ bắp. Sau khi nhăm nháp bằng ánh mắt hình ảnh đó, cô chú ý đến cách quần jeans anh ta ôm chặt lấy đùi.

Nhận ra mình đang chăm chú nhìn những chỗ nào, và hành động đó trông ra sao, cô ép sự chú ý của mình quay ngược lên trên, về với nụ cười tự mãn đáng chết của một gã đàn ông biết rằng người phụ nữ kia thấy anh ta hấp dẫn. À, nhưng thấy một người đàn ông hấp dẫn chẳng có ý nghĩa gì to lớn. Khỉ thật, cô không thuận theo dự định của mình đã hai năm rồi. Được rồi, cô chẳng có chút dự định nào trong hai năm qua. Khi tim cô tan vỡ, hooc-mon của cô cũng đi theo. Và dù việc chúng chọn cách xuất hiện ngay lúc này là một bất ngờ không đúng lúc, thì cô vẫn có thể khắc chế. Không đời nào, không bao giờ có chuyện cô sẽ đầu hàng tên trộm máy ảnh tự cao tự đại này. Thực tế thì, nếu cô làm theo những gì mình muốn, anh Sky Gomez này sẽ ngủ đêm trong tù. Cô sẽ xem xem anh ta trông tự mãn ra sao khi đeo còng.

“Hãy bỏ điện thoại xuống và nói chuyện về lý do cô thực sự ở đây đi.” Tay anh ta xoa thành ghế sofa như thể đang mời cô ngồi xuống cạnh anh ta. Âm thanh tình dục mời gọi vo ve vo ve lớn hơn trong tai cô, và âm thanh ấy lan đến cả những phần mà lâu lắm rồi không vo ve.

“Tôi không nghĩ thế.” Cái vẻ mặt đó sẽ rời khỏi khuôn mặt lộng lẫy của anh ta thôi. Cô gọi 911.

“Cô thực sự không muốn làm thế đâu.”

Cô trừng mắt nhìn anh ta. “À, có đấy.”

Anh ta rê tay dọc xuống cặp đùi phủ jeans của mình. “Cô cũng hiểu là nếu có người phá luật ở đâu tối nay, thì đó chính là cô. Xâm nhập trái phép và...”

“Tôi đến để lấy lại...” Giọng nói trên điện thoại làm cô dừng ngay lại

“Precious Khẩn đây,” một phụ nữ nói. Không hiểu sao, những từ đó không có vẻ hợp nhau lắm. Trước khi Shala kịp khôi phục thần trí, giọng nói tiếp tục, “Bà Callan, nếu lại là bà nữa, thì tôi phải nói với bà, hết bánh Twinkies không phải tình trạng khẩn cấp! Chờ đã, đây, không phải là...”

“Không,” Shala cố nói. “Tôi cần một xe cảnh sát ở đây ngay lập tức. Có người đã đánh cắp máy ảnh của tôi, và tôi đang ở nhà tên trộm, và anh ta vẫn không chịu đưa trả nó.”

“Ôi, trời ơi!” người phụ nữ nói, như thể bà ta chưa thực sự xử lý một cuộc gọi 911 bao giờ. “Để tôi xem nào, để tôi xem nào. Đầu tiên tôi phải bảo đảm đây đúng là một cuộc gọi khẩn cấp. Đây đúng là một cuộc gọi khẩn cấp thực sự chứ?” Bà ta hỏi. “Một cuộc gọi khẩn 911?”

“Phải! Anh ta đã đánh cắp máy ảnh của tôi và không chịu trả nó lại. Và anh ta... đang khiến tôi run sợ, bà hiểu ý tôi chứ.”

“Sao anh ta lại khiến cô run sợ?” người phụ nữ hỏi, nghe tò mò hơn là quan tâm.

“Như là anh ta có thể... thử làm gì đó.”

Mắt anh chàng Gomez mở to như đang bảo cô là đồ nói dối. “Ôi, trời ơi!” người phụ nữ nói.

Chà, đó cũng không phải lời nói dối. Cơ thể cô đang nhận đủ loại thông điệp từ cơ thể anh ta, và không cái nào trong đó đúng đắn hết. Mỗi giây trôi qua, cô lại thấy những thông điệp ấy càng phiền nhiễu hơn.

Hay kích thích hơn, một giọng nói thì thầm trong đầu cô.

Ôi, khỉ gió. Cô thực sự cần cảnh sát đến nhanh lên.

“Được rồi,” người phụ nữ trên điện thoại nói. “Tôi sẽ gọi cảnh sát trưởng. Nhưng chỉ khi cô nghĩ đây thực sự là trường hợp khẩn. Anh ấy không thích bị làm phiền trong ngày nghỉ đâu.”

“Đây là trường hợp khẩn,” Shala quát lại

“Được rồi, cô giữ máy nhé? Tôi sẽ gọi anh ấy, và rồi tôi sẽ lấy thông tin của cô.”

“Được.”

Cô ngược lên, trao cho anh chàng Gomez một nụ cười chiến thắng nho nhỏ, nhưng tay trộm máy ảnh của cô đã nhặt một tờ báo lên, giả vờ hoàn toàn không quan tâm. Phải gió nhà anh ta vì tỏ ra lãnh đạm đến thế. Phải gió nhà anh ta vì khiến cô cảm thấy... sống dậy đến thế, ít nhất về mặt tình dục. Cô không muốn cảm thấy sống dậy. Thứ cảm xúc nữ tính ấy đã khiến cô nói “Tôi đồng ý,” và “Tôi đồng ý” đã khiến tim cô có cảm giác như bị đâm đập bằng những đôi cao gót nhọn hoắt, bị đâm bằng gậy phá băng, và bị đưa cho cá sấu con để làm đồ chơi thử răng.

Một tiếng chuông vang lên trong căn nhà. Thả báo xuống, tên trộm của cô với tay ra và nhắc ống nghe điện thoại nằm trên bàn cà phê. Mắt anh ta nhìn mất cô. “Cảnh sát trưởng Gomez nghe đây,” anh ta trả lời, bằng giọng nói trầm đầy nhục cảm. Rồi anh ta còn dám cả gan cười toe toét và nháy mắt với cô.

3. Chương 03 - 04

CHƯƠNG 3

Đôi mắt xanh búp bê của Shala Winters đầy vẻ choáng váng, và Sky không thể ngừng tận hưởng cảnh đó cũng như anh không thể ngừng nhìn cô. Dù hơi thấp hơn chiều cao trung bình, chẳng còn gì khác ở cô như vậy hết. Ngực cô đầy đặn, vòng eo thon gọn. Đôi chân trong chiếc quần jeans mềm mại bó sát kia đủ dài để mặc được một chiếc váy ngắn bó sát, mái tóc vàng bồng bênh khiến đàn ông muốn luồn tay qua. Trên hết, cô có gương mặt của thiên thần.

Gương mặt đó cũng chẳng lừa được anh. Thiên thần không nhìn đàn ông theo cách cô nhìn anh ở buổi tế lễ. Anh có thể tin chuyện cô không đi cùng hai phụ nữ kia, nhưng cô không thể chối bỏ ánh mắt nóng hừng hực mà cô đã nhìn anh.

“Sky? Chúng ta có rắc rối. Có người gọi 911. Tôi đã bảo cô ấy chờ máy nhưng...” Đó là bà Martha, người trực tổng đài 911 buổi đêm và thư ký ban ngày của anh. Bà Martha rất giỏi hai việc: chăm sóc chiếc Cadillac của bà và nói nhiều.

Trong khi bà Martha liên thoảng, Sky quan sát Shala. Cô không hề cử động. Anh tự hỏi cô có còn thở hay không.

Thường thì, anh không ngại bị một nàng như cô công khai nhìn ngó, nhưng tối nay là một ví dụ điển hình giải thích lý do những người lớn tuổi trong tộc anh không muốn công chúng được mời vào thế giới riêng tư của họ. Người ngoài đón nhận một thứ đầy ý nghĩa văn hóa nhưng lại biến nó thành một thứ thô tục. Và người phụ nữ này là một trong những kẻ thô tục đó. Cô ta đáng lẽ ra phải khác biệt, đáng ra phải ở đây để giúp họ ngăn chặn chính điều đó. Và phải giới nhà anh vì anh chính là người đã bảo hội đồng bộ lạc phải chấp nhận cô.

Tất nhiên, đó là trước khi Redfoot quả quyết ông có Wacoi - từ thánh - một giấc mơ mà các linh hồn gửi xuống báo trước sự gặp gỡ của hai tâm hồn đồng điệu. Thành thật thì Sky chẳng trách móc gì cha nuôi của anh cũng như anh chẳng phê phán gì món thịt nộm ớt mà ông ăn trước khi đi ngủ. Dẫu vậy, Redfoot bắt đầu nói đi nói lại rằng Shala Winters là tâm hồn đồng điệu của Sky. Vì anh không thể tranh luận với Redfoot, chỉ có một cách để khiến những câu nói vô nghĩa về điềm báo của ông không vượt ngoài tầm kiểm soát. Tránh xa Shala.

“Sky? Anh nghe tôi nói chứ?” Giọng bà Martha đưa anh quay lại rắc rối đang hiện hữu

“Tôi đang nghe đây” anh trả lời, nhưng thật ra tâm trí anh không đặt trong cuộc trò chuyện. Thay vào đó, nó đặt vào khoảng cách mà anh đã thể sẽ đặt ra với Shala và sự gần gũi thân mật của họ lúc này. Và phải giới anh nếu anh không muốn ở gần hơn thế này. Không may thay, việc biết rằng cô nàng tóc vàng lộng lẫy này ở ngoài tầm với càng khiến cô ta thêm hấp dẫn.

Che điện thoại, anh bảo cô, “Cô có thể ngồi xuống nếu thích.” Shala lờ anh đi.

Anh nghĩ anh quan sát cô từ xa là khó khăn lắm rồi, nhưng cuộc đối mặt với cô tối nay đưa mọi thứ lên một nấc mới. Là cảnh sát trưởng - người đại diện cho pháp luật duy nhất ở Precious ngoài hai người lính liên bang thi thoảng mới xuất hiện, việc của Sky là bảo đảm chuyến thăm Precious của cô không gợi lên một phản ứng bài trừ du khách diên rồ nào của dân địa phương. Tối nay đã khiến anh phải xem xét lại lập trường ủng hộ đội du lịch lúc trước của mình. Sau khi giật máy ảnh của cô, anh đã rất muốn nói cho hội đồng bộ lạc là mình đã phạm sai lầm.

Nhưng anh không thể nói với hội đồng bộ lạc điều đó. Người phụ nữ đang đứng trước mặt anh là người duy nhất sẽ cứu Precious, cô và các phóng viên khác. Số mệnh của thị trấn này và các bạn anh phụ thuộc vào ngành du lịch. Nhưng Sky sẽ bị nguyên rủa nếu anh để bất kỳ kẻ nào đi vào khu bảo tồn và dẫm đạp lên nền văn hóa của anh. Kể cả Shala Winters.

“Sky?”

“Ừ, bác Martha?”

“Anh muốn tôi nói gì với cô ấy?” Bà Martha hỏi. “Nếu...”

Sky chờ bà Martha ngửi lấy hơi. “Được rồi, bác Martha. Cô ấy ở đây.”

“Ở đây? Cô ấy...? Ý anh là người gọi điện à? Bà Martha chột im lặng, điều này tự bản thân đã nói lên nhiều điều. Là thành viên của một hội đồng thành phố mà dân da trắng chiếm đa số, bà Martha cũng chưa từng do dự nói lên suy nghĩ của mình, dù ý kiến đó có được hoan nghênh hay không. Cũng không phải anh không thích bà Martha, anh rất quý bà.

“Phải, người gọi điện. Cô ấy ở đây. Tôi là người đã lấy máy ảnh của cô ấy - ở buổi tế lễ. Tôi chỉ chưa có thời gian để giới thiệu bản thân cho tử tế.”

“Ôi, Chúa ơi, làm ơn nói với tôi cô ấy không phải Shala Winters. Ôi, Chúa cứu rồi chúng con” Bà Martha thở dài. “Là cô ấy, phải không? Thị trưởng sẽ lột da chúng ta mất. Đầu tiên ông ấy lột da anh rồi đến tôi. Rồi ông ấy sẽ xử lý chiếc Cadillac của tôi.”

Anh lại sắp nhận được bài thuyết giảng đó nữa rồi. Bài thuyết giảng mà trong đó bà chỉ ra rằng anh phải tách biệt cách sống của bộ lạc với công việc của mình. Những gì anh đã bảo bà - và bà không bao giờ chịu

lắng nghe – là không có tách biệt giữa việc anh là ai và anh làm gì. Anh mang một phần dòng máu bản địa Mỹ, một phần Mexico, và anh là cảnh sát trưởng. Nhưng tất cả đều cùng là một người!

“Sky, đây là một trong những lúc mà...”

“Tôi biết, bác Martha. Tôi sẽ xử lý nó.”

“Anh sẽ trả máy ảnh cho tôi à?” Shala hỏi.

Anh ngược lên và giơ một ngón tay, xin cô hãy kiên nhẫn. Trông cũng không có vẻ gì cô có nhiều kiên nhẫn cho lắm.

“Thị trưởng đã đưa ra những chỉ dẫn cứng rắn” bà Martha tiếp tục. “Đáng ra chúng ta phải làm mọi việc có thể để cô Winters vui vẻ. Ông ấy đã nói là ‘Vui như chim chiến chiến.’”

Mắt anh quay về với thân hình xinh đẹp đứng trước mặt anh, đầy đặn ở đúng chỗ. Làm cô vui vẻ. Anh có vài ba ý tưởng để làm Shala vui vẻ. “Nghe có vẻ là một kế hoạch hay đấy.”

“Trả cô ấy máy ảnh đi, Sky! Trả nó lại ngay đi!”

Đó không phải ý anh. “Không thể làm thế bác Martha.”

“Ồ, có chứ, anh có thể đấy. Địa ngục phần nộ sẽ đổ xuống chúng ta nếu anh không làm thế.” Bà thư ký tuổi trung niên của anh tình cờ lại là vợ của một mục sư Tin lành.

“Tôi sẽ xử lý chuyện đó khi nó xuất hiện,” anh đáp lại - nếu như tay sai của địa ngục không phải đang đứng ngay trước mặt anh. Shala sẽ lấy lại máy ảnh trong một tuần và không kém một phút. Luật là luật. “Xem này, bác Martha, tôi phải gác máy đây.” Anh gác máy và thả điện thoại xuống.

Shala đông cứng, di động vẫn nắm chặt trong tay, trừng trừng nhìn anh. “Anh là một tên khốn đúng nghĩa, phải không?” cô hỏi. Anh quệt một tay lên miệng để che nụ cười của mình.

Cô thả di động vào túi rồi quay phắt đi, và cô lao ra cửa. Kháng cự lại lý trí, anh nhắm nháp cảnh đó. Chết tiệt thật, nhưng sao ông Redfoot lại phải đưa ra cái chuyện tâm hồn đồng điệu vớ vẩn đó? Rồi anh nhận ra: sao chuyện đó lại thành vấn đề nhỉ? Sky biết mình không phải dạng tâm hồn đồng điệu. Anh đã bảo ông Redfoot đúng như thế. Khoảng mười lần. Vậy vì sao tránh né cô lại có vẻ là kế hoạch tốt nhất? Chỉ vì họ cùng độc thân và anh thấy cô quyến rũ không có nghĩa là họ sẽ lên giường. Và nếu họ có lên giường... chà, họ là người lớn, và nếu họ thấy thích hợp để khóa thân cùng nhau thì chẳng ai có thể làm được cái quái gì hết.

Đúng thế! Anh đã nói đấy: Shala Winters không phải ngoài tầm với. Một phần trong anh hy vọng sự quyến rũ đến tận ruột của cô sẽ bốc hơi trong không khí. Nhưng khi anh tiếp tục nhìn chăm chăm vào phần phía sau dễ thương hình trái tim của cô, sự bốc hơi ấy chẳng hề xảy đến.

Cô đặt tay lên nắm cửa, và anh thở ra một hơi nhẹ nhõm. Anh cần phải làm theo những gì mình nghĩ về Shala Winters, kháng cự lại những gì ruột gan anh đang bảo anh. Nhưng khi anh thấy cô mở cửa, cảm xúc của anh quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

“Cô không nhất định phải đi đâu” anh nói.

“Buổi tối tốt lành cha già!”

Redfoot rời mắt khỏi mảnh gỗ thông mà ông đang đeo và nhìn Maria Ortega. Cô gái này là con nuôi của ông, nhưng cô cũng sẽ là con dâu ông nếu con ruột ông, Jose, quay về nhà và làm điều đúng đắn. Jose và Maria thuộc về nhau.

“Hôm nay là tối thứ sáu, và con dành thời gian trên giường thay vì đi chơi với bạn bè, thế mà con bảo ta già à?” Ông hy vọng cô sẽ đi đâu đó để ông cũng có thể ra ngoài.

“Con đâu có về giường một mình. Con có một quyển sách rất hay.”

“Con thích đọc về cuộc đời ảo của người khác hơn là sống cuộc đời của chính mình.”

“Con có cuộc sống của con mà. Matt chỉ ra khỏi thị trấn mà thôi.”

“Lại nữa à?” Redfoot hỏi

Maria lờ ông đi. Dù vậy ông thấy đôi chút lo lắng khi cô cúi xuống và đặt một nụ hôn nhẹ lên lông mày ông, và Redfoot có thể cảm thấy những tiếng kêu buồn bã trong sự động chạm của cô. Matt chẳng mấy liên quan tới những điều đó. Maria buồn bã không chỉ vì Jose, mà còn vì đứa bé cô đã mất. Thi thoảng Redfoot muốn đánh cho con trai mình tỉnh táo lại. Lần tới ông gặp nó, ông sẽ làm đúng như thế.

“Matt có thể tránh xa thị trấn ra” ông lầm bầm. Ông sẽ đánh cá cả con dao điêu khắc tốt nhất của ông là thằng nhóc đó chẳng có ý định gì tốt đẹp - chắc đang mang bác của mình đi chôn một ngọn nến khác. Ông chưa bao giờ thấy vui trước đôi mắt sáng màu của cậu ta. Phải, cảm xúc của Redfoot hẳn cũng chịu ảnh hưởng từ việc ông tin rằng Maria thuộc về Jose, nhưng điều đó không thay đổi sự thật rằng Matt Goodson có nhân vô lại hư hỏng dán khắp bộ da trắng ớn của cậu ta

Maria nhìn ông giận dữ. “Dừng lại đi, Viejo(4)! Matt là người tốt”

4. Cha già theo tiếng Tây Ban Nha

“Tốt như khi đổ tiền vào cửa hàng đồ rẻ tiền trong trò cờ tỉ phú” Con trai ông làm sao vậy? Làm sao Jose có thể bỏ rơi người phụ nữ dịu dàng vô cùng yêu nó này? Và làm sao mà Maria lại thêm ngó ngang đến thằng nhóc da trắng kia?

“Dừng nói gì,” Maria nhìn tờ báo trên bàn. “Cha đã đọc tin mù tạt tốt cho vết bỏng chưa?” cô chỉ vào bài báo.

“Mù tạt thì liên quan gì với Matt?”

“Không liên quan,” cô thở dài. “Con đang cố đổi chủ đề thôi.”

Cô bỏ đi. Redfoot ấn dao vào khúc thông và tước đi một đồng tức giận cùng đồng gỗ. Sẵn tiện ông đang mắng lũ nhóc, Sky định làm cái quái gì vậy? Sao thằng nhóc đó không thể chấp nhận rằng số mệnh đã tặng cho nó một món quà? Nó có mù không? Nếu Redfoot trẻ hơn mười tuổi, nếu trái tim ông chưa bị cướp đi, ông sẽ tự mình theo đuổi Winters. Phần nửa lũ nhóc ở buổi tế lễ tối nay đã đứng lều trong khổ khi thấy cô gái đó.

Không, Redfoot đơn giản là không thể hiểu nổi lũ trẻ ngày nay nữa. Thỉnh thoảng ông băn khoăn có phải việc ông không có khả năng hiểu được chứng ám chỉ rằng ông đã già hay không, hay là chúng ngu ngốc y như ông nghĩ. Ông nghiền ngẫm câu hỏi đó và cuối cùng quyết định là chúng ngu ngốc. Và số mệnh không mấy kiên nhẫn đâu. Số mệnh sắp sửa giáng đòn, Redfoot cảm nhận được điều đó. Theo giấc mơ ông có đêm qua, có kẻ đang cố tấn công Mắt Xanh. Trong giấc mơ, nó là một con chó bun. Sói đã đến giải cứu cô, nhưng có máu chảy. Rất nhiều máu.

“Yêu cha, Viejo” Maria nói vọng từ phòng ngủ.

“Ta quá ích kỷ không thích yêu ai đâu,” ông nói lại, rồi, “Cũng yêu con,” và ông thực lòng. Ông yêu cả Maria và Sky nhiều như ông yêu đứa con đẻ của mình.

Mọi chuyện không phải lúc nào cũng vậy. Nhận con nuôi vốn là ý của vợ ông. Là một người mẹ bẩm sinh, bà khao khát một gia đình lớn mà số mệnh đã không trao cho họ. Nhưng vài tháng sau khi nhận Sky, Redfoot đã nhận ra rằng Estella nói đúng. Rồi, nhiều năm sau, Estella lại làm thế lần nữa. Một năm sau khi bà tìm được Maria, các linh hồn đã đưa người phụ nữ của ông về với họ. Thi thoảng Redfoot tự hỏi có phải Estella đã đưa Maria vào đời ông vì bà biết mình sắp ra đi và muốn gia đình của bà có bàn tay chăm sóc của phụ nữ hay không. Ông cũng tự hỏi liệu bà có biết trước rằng đứa con trai duy nhất của họ sẽ bỏ mặc lối sống của dân tộc mình để trở thành một phần của thế giới da trắng không. Đó là một lựa chọn mà Redfoot hiểu nhưng vẫn thấy phẫn nộ. Nhưng có lẽ Estella giống con trai bà nhiều hơn những gì bà thừa nhận.

Ông đưa mắt dạo tới những chiếc giá chứa đầy những đồ gốm xinh xắn mà bà đã làm, những món đồ mà thế giới gọi là nghệ thuật. Người phụ nữ của ông sẽ còn vĩ đại đến thế nào nữa nếu bà, như con trai họ, rời bỏ Precious?

“Cha đã uống thuốc chưa?” Maria nói to.

“Không phải ta luôn uống sao?” ông trả lời. Và ông có uống thật, nhưng ông ghét nó- ghét khi ông cần uống thuốc của người da trắng để duy trì mạng sống. Chỉ có một loại thuốc mà ông đánh giá cao, và ông chỉ uống nó khi bà hàng xóm Veronica Cloud của ông có tâm trạng. Dù ông mất vợ đã hơn mười năm, dạo gần đây Redfoot hay nghĩ đến vị trí của bà với ông và Veronica. Nhưng rồi ông có thể thấy bà trong đầu ông, mỉm cười từ trên cao và nói ông vẫn chưa chết mà.

Vẫn chưa. Thỉnh thoảng - như hôm nay chẳng hạn, cảm nhận niềm đam mê sôi sục thoát ra từ người Sky khi nó đe dọa cô bé Winters đó - Redfoot gần như cảm thấy mình trẻ lại. Và Veronica cũng đã ở đó mặc những màu tươi sáng và trông trẻ hơn hẳn tuổi sáu mươi của bà. Nụ cười của bà đã làm trái tim sáu mươi tuổi của ông đập gấp gáp. Có lẽ, sau khi Maria đã vào giường, ông sẽ đi xem Veronica thấy sao. Ông thường gặp may vào các tối thứ Sáu.

Ông chờ thêm vài phút dài dằng dặc nữa, rồi nhòe dậy và nhét dao vào túi. Đi qua hành lang ông thấy cửa phòng Maria khép hờ. “Cha đi dạo đây,” ông nói to. “Ta nghĩ mình sẽ ghé qua nhà Cougar và chơi một ván poker, lấy chút tiền của ông ta”. Đây không phải là lời nói dối: quả thực ông có nghĩ về nó. Theo cá nhân ông thì việc phải giấu các chuyến đến thăm Veronica thật ngớ ngẩn, nhưng mỗi lần ông đưa nó ra, người phụ nữ đó lại tức giận đến mức nhai được cả da. Bà không đời nào muốn con hay cháu của bà biết chuyện. Và với bà điều đó có nghĩa là các con ông cũng không nên biết. Redfoot không thích giữ bí mật.

“Con hy vọng cha gặp may”, Maria đáp lại.

“Ta cũng nghĩ vậy”. Ông cười toe toét, biết rằng cô đang nói về poker, nhưng thực ra ông hy vọng một thứ may mắn khác. Bước ra cửa, ông dừng lại, nhớ ra một chuyện. Mỉm cười, ông quay lại để lấy chai đựng các viên thuốc xanh bé xíu của mình.

CHƯƠNG 4

Sky tiếp tục nhìn Shala chăm chăm. Cô đứng đờ ra vài giây, cửa mở ra trước mặt. Rồi cô đóng nó lại, tựa trán vào cửa gỗ, và thở dài. Anh không thấy phiền, mong cô vẫn rất đẹp. Anh thấy cô hít vào vài hơi thật sâu, thấy sự căng thẳng dịu dần trong các bắp cơ của cô. Vẫn ép mặt vào cửa, cuối cùng cô lên tiếng.

“Tất cả những gì tôi muốn là máy ảnh của tôi. Hỏi xin như thế là quá đáng sao?”

“Tuần tới thì không. Nhưng ngay lúc này à? Có đấy.”

Cô quay phắt lại. Sự căng thẳng có thể đã dịu đi trong cơ thể cô, nhưng sự phẫn nộ làm đôi mắt xanh cô rực sáng. “Tôi sẽ không đi đâu hết. Tôi sẽ ở lại đây cho đến khi anh trả máy ảnh lại cho tôi.” Cô lao tới chỗ chiếc ghế tựa bằng da của anh và ngồi phịch xuống

Cô khoanh tay ngang ngực. Nào, cái đấy thì anh thấy phiền đấy, anh thích nhìn da thịt trần ra khỏi chiếc áo ba lỗ trắng của cô hơn. Trong hai tháng qua, anh đã dành mọi giây phút rảnh rỗi để làm việc với hội đồng tế lễ, và vì vụ ăn chơi cuối cùng của anh diễn ra tầm một tháng trước đó nữa, anh đã không ở cùng phụ nữ lâu hơn số tuần mà anh thêm đêm.

“Tôi nói thật đấy. Tôi sẽ không đi cho tới khi anh trả lại máy ảnh cho tôi.”

Anh kìm lại một nụ cười. “Được thôi.”

Mắt cô mở to. “Được thôi, anh sẽ đưa trả máy ảnh cho tôi?”

“Không. Được thôi, cô có thể ở lại. Chúng ta chắc sẽ chán nhau trước khi hết tuần, nhưng cứ tự nhiên. Tôi không có xu hướng bảo những phụ nữ xinh đẹp rằng họ không thể ở trong nhà tôi... hay trên giường tôi.”

“Anh đúng là một tên khốn. Anh cũng biết điều đó phải không?”

“Nghe quen tai thật”. Đứng dậy, anh nhìn xuống cô. Ở góc nào trông cô cũng thật tuyệt: sau, trước, trên - và anh chắc chắn sẽ thích nhìn cô từ bên dưới

“Vì cô định ở lại, tôi sẽ lấy cho cô thứ gì đó để uống nhé?” Anh đi vào khu bếp liền kề và mở tủ lạnh ra. Khí lạnh đập vào mặt anh, và trong một giây anh tự hỏi mình đang làm cái quái gì. Dù họ có thành bạn tốt, đến cuối cùng mọi thứ cũng sẽ xấu đi. Bà Martha nói đúng: thị trường sẽ lột da anh. Và đừng quên điềm báo của Redfoot. Nếu lúc này anh nghĩ ba nuôi của anh đang khiến anh phiền đến phát điên, thì hãy

tưởng tượng đến lúc anh và Shala thực sự có quan hệ đi. Lăn lộn vài vòng có đáng cái giá đấy không? Hình ảnh phần hông hình trái tim cô loé lên trong đầu anh.

“Tôi có bia. Có thể có một chai rượu vang.” Anh nói to, liếc lại nhìn cô.

“Không,” cô quát.

“Cô đói không? Bởi vì tôi sắp làm ình vài thứ.”

Mắt cô lia sang trái. “Không.”

Anh nhận ra lời nói dối. “Tôi sẽ làm món trứng hảo hạng. Pho mát, ít thịt hun khói.... thậm chí còn có thể có nấm nữa.” Khi cô nuốt nước bọt, anh nói, “Tôi sẽ xem đó là ừ.”

Cô không cãi lại anh, nên anh lấy trứng trong tủ lạnh và lôi một cái bát ra khỏi tủ. “Thế, cô đến từ Houston à?” Khi cô không trả lời, ngó anh. Cặp hông dễ thương của cô vẫn đóng đinh trong chiếc ghế da, và tay cô vẫn che hết ngực. Phỉ phạm thật!

“Anh đã làm gì,” cô hỏi, “Kiểm tra tiểu sử của tôi hả? Có lẽ xem xem tôi có chụp những bức ảnh phi pháp bao giờ chưa hả?”

“Tôi là cảnh sát trưởng. Cô nghĩ sao?” anh hỏi, và không thể kìm lại một nụ cười toe toét. Anh cân nhắc xem nên để lộ ra bao nhiêu rồi quyết định mặc kệ. “Cô đã li dị. Cô sống trong một ngôi nhà nhỏ ở Tây Bắc Houston. Cô có một ông anh trai sống ở California với vài đứa con. Cô thích ngâm mình trong bồn tắm thật lâu và nền mùi oải hương. Cô có khiếu hài hước kỳ quặc, và cô yêu động vật – yêu mèo nhiều hơn yêu chó, một điều thể hiện rất rõ ở mái hiên và trong tai nạn nho nhỏ ở công viên. Anh cười lớn. “Dù tôi phải thú nhận con chó đó có vẻ phát điên lên vì cô.”

Đôi mắt xanh của cô nheo lại, và vì lý do anh hối hận là đã trêu cô. Đó là lúc anh nhớ lại vài điều khác mà anh cũng biết, những điểm họ tương đồng. “Cô đã mất cả cha lẫn mẹ khi còn bé. Cô và anh được ông bà nuôi dưỡng, những người không may thay cũng đã qua đời.”

Cô cứng người. Rõ ràng là anh đã vượt quá giới hạn của mình. Cảm thấy tồi tệ, anh chuyển sang thứ ít riêng tư hơn. “Cô cực kỳ giỏi trong công việc của mình. Cô đã giúp đưa một tá thị trấn ở Texas lên bản đồ du lịch.”

Cô lắc đầu. Tóc cô lắc lắc quanh vai. Anh ngứa ngáy muốn chạm vào nó.

Nét cau có của cô hằn sâu hơn. “VẬY là anh đã lên trang web của tôi, đọc vài bài luận đã được xuất bản của tôi, chắc cũng lên trang Facebook của tôi, và kiểm tra vài thư giới thiệu. Điều đó đáng ra phải làm tôi thấy ấn tượng đúng không?”

“Tôi hy vọng thế” Anh mỉm cười. Cô không đáp lại, nên anh đập vài quả trứng vào bát và thò tay vào tủ lấy ra một cái nĩa. “Thực ra tôi đã nhận được tất cả cả những email giữa cô và thị trưởng, trong đó có thư giới thiệu. Tôi được gửi đường dẫn tới các bài luận bởi... vài người khác. Nhưng tôi cũng tự mình kiểm tra trang web và blog của cô. Tôi sẽ phải thử trang Facebook nữa. Cô sẽ kết bạn với tôi chứ?”

Cô không trả lời. Anh đánh trứng thành hỗn hợp sủi bọt màu vàng trông ngon mắt. Sự im lặng rền vang. Thật thú vị khi mà nhà anh lúc này có vẻ còn yên ắng hơn cả lúc anh ở một mình. Điều này hẳn cũng giải thích lý do anh thích ở một mình hơn – hay ít nhất cũng lý giải vì sao anh hay ở một mình. Một mối quan hệ nghiêm túc lúc nào cũng có cảm giác như một đôi còng tay vậy.

“Đây là một thị trấn nhỏ, Shala. Việc cô đến là tin tức hàng đầu. Đến giờ tôi cá là người đưa thư của tôi cũng lên trang web của cô rồi.” Anh biết chắc là hội đồng bộ lạc cũng vậy

Cô đứng dậy, tay rời ngực, lại một lần nữa phô bày vẻ đẹp ngon mắt kia. “VẬY là anh biết tôi là ai và tôi ở đây làm gì, nhưng anh vẫn làm cái trò... trò hề lộ bịch với mấy ảnh của tôi.”

“Đó không phải trò hề đâu.” Anh thò tay vào tủ lạnh lấy pho mát dày thái lát, nấm, thịt hun khói, và một túi nho, rồi liếc nhìn cô. “Luật đã được dán lên. Cô đã phá luật.” Anh rửa nho, bỏ chúng vào một cái bát và thả một quả vào miệng. Vị ngọt ngào chan chất bùng nổ trên lưỡi anh.

Sự tức giận lại khiến mắt cô rùng rục sáng. “Tôi không hề chụp ảnh!”

“Có lẽ có. Có lẽ không.”

“Anh đã kiểm tra chưa? Anh đã xem các bức ảnh chưa?”

“Chưa. Nhưng dấu chưa hay rồi thì cô vẫn đã phá luật.”

“Luật của các anh thật ngớ ngẩn. Du khách đến lễ hội sẽ muốn chụp ảnh. Mà tôi cũng có chụp bức nào đâu. Tôi chỉ không muốn mạo hiểm bỏ lại chiếc máy ảnh đắt tiền của tôi đằng sau mà thôi.”

Anh đi tới nơi cô đứng, giữa phòng khách và bếp. “Các du khách đến lễ hội nên tôn trọng luật của chúng tôi. Cô rõ ràng là không làm được điều đó. Nếu cô định chiếm cảm tình của hội đồng bộ lạc, thì điều ấy sẽ phải thay đổi.”

“Có lẽ tôi không nên làm việc cho Preciuos,” cô nói, không nhượng bộ.

Anh kiềm chế cơn tức giận của mình và đưa một quả nho tới môi cô. Anh không thể ngăn cô từ bỏ công việc này, và dù khó khăn đến đâu đi nữa, anh cũng sẽ không trả lại máy ảnh cho cô cho tới tuần sau. Nhưng anh hy vọng cô sẽ không từ bỏ. Thị trưởng sẽ không vui. Khỉ thật, cả nửa thị trấn cũng không. Và cả anh cũng không nốt.

Anh gõ gõ quả nho lên môi cô. “Ăn đi nào, nó ngọt lắm.”

Gần như phản lại ý chí, miệng cô mở ra, và anh từ từ ấn quả nho vào trong. Anh chăm chú nhìn đôi môi hồng mềm mại và tự hỏi hôn cô có phải việc ngu ngốc hay không. Nó hẳn sẽ làm cô sợ đến mức bỏ chạy. Nhưng thế không phải là tốt nhất hay sao? Anh cần suy nghĩ, cần làm rõ mọi chuyện. Cho nên, không hôn hít, không phải bây giờ. Chưa. Anh bước lùi lại một bước.

Nét mặt cô thay đổi như thể cô vừa có vài suy nghĩ khó chịu. “Sao anh lại biết về con chó cạnh công viên?”

Anh có thể nói dối, nhưng khi được lựa chọn thì anh luôn thích nói thật hơn. Đó là một thói quen xấu mà anh học từ ông Redfoot. “Tôi đã ở đó. Cạnh bàn đi picnic. Tôi định đến giải cứu cô, nhưng cô đã tới được xe của mình trước mất rồi.”

“Anh chỉ tình cờ ở đó thôi à?” Cô trông hoài nghi.

“Không. Tôi vẫn trông chừng cô từ khi cô tới đây.” Anh với tay lấy một cái chảo nhỏ dưới tủ bát.

“Vậy là anh vẫn theo dõi tôi.” Cô dường như bối rối nhìn anh. “Anh là người trong chiếc sedan đấy à?”

“Sedan nào?” Anh lặp lại. “Không. Có ai đó đang theo dõi cô à?” Khi cô không trả lời, anh đặt chảo lên bếp, bật bếp, và thò tay vào tủ lạnh lấy bơ. “Trông chừng không giống với theo dõi. Có ai đó...”

“Tên theo dõi cũng nói thế đấy,” cô ngắt ngang.

Anh thả bơ vào chảo. “Xem này, có vài người trong thị trấn không mừng lắm khi cô ở đây.”

“Và anh đứng đầu phe đấy phải không?”

“Thực ra thì, tôi đứng đầu phe cô Winters chuyên nghiệp. “Khi mắt họ nhìn nhau, có gì đó bảo anh rằng cô tin anh. “Tôi không hề theo dõi cô. Tôi chỉ bảo đảm cô không bị làm phiền khi làm việc.”

“Thế anh giới thiệu bản thân thì không được à?”

Không thể giới thiệu mà không phải nói đến điếm báo và tâm hồn đồng điệu. Nhưng anh không thể kể cho cô điều ấy, nên anh nói ra một sự thật khác. “Tôi đoán thế sẽ tốt hơn nhỉ?”

Anh với lấy bát trứng và mời cô một quả nho khác. Cô ăn vài quả. Họ đứng đó, ăn nho và nhìn nhau. Bơ tan trong chảo kêu xèo xèo và nổ tanh tách. Không khí giữa họ cũng y như vậy.

Redfoot đi trên đường, túi áo thì đựng thuốc còn tâm trí thì nghĩ về con trai ông và Maria. Làm sao ông có thể mang Jose về nhà trước khi Maria làm việc gì đó ngu ngốc và kết hôn nhầm người? Khi ông rẽ vào khúc quanh trên đường tới nhà Veronica, ông nghe thấy tiếng cú. Tối nay, khi đi ngủ, ông sẽ xin các linh hồn cho lời khuyên.

Trước khi vào con đường cắt giữa các ngôi nhà, tới chỗ cửa sau nhà Veronica, ông bảo đảm rằng không ai nhìn thấy ông, nhưng một tia sáng lóe lên sau cửa sổ bên kia đường làm ông chú ý. Ông nhìn chăm chăm vào đó, nghĩ rằng có lẽ mình vừa tưởng tượng ra nó, thì vòng sáng lại lóe lên qua ô cửa sổ. Có ai đó trong trụ sở hội đồng, ai đó mang đèn pin. Sao phải thế, khi đèn vẫn còn hoạt động tốt?

Redfoot nhớ lại chín nghìn đô la tiền mặt ngay trong két sắt có được từ buổi lễ. Ông vội lao đến.

4. Chương 05 - 06 - 07

CHƯƠNG 5

Shala nhìn Sky quay người và đổ trứng vào chảo. Mắt cô đưa xuống móng anh, và cô nhớ lại nó trông thế nào khi chỉ có mỗi khối bên ngoài. “Nó ở đâu?” Cô hỏi, quyết tâm không nghĩ về các bộ phận cơ thể anh nữa.

Anh ngó qua vai. “Cái gì ở đâu?”

“Máy ảnh của tôi.”

“Nó được an toàn,” anh nói, và lấy một cái bàn xẻng ra khỏi ngăn kéo.

“Anh nhận ra chuyện này lộ bịch đến thế nào chứ?”

Anh quay người. “Sao cô không nướng ít bánh mì cho chúng ta? Máy nướng bánh ở trên kệ bếp.” Anh ra hiệu bằng bàn xẻng. “Bánh mì trên giá.”

Shala nhắm mắt, kìm lại khát vọng muốn hét ầm lên. “Anh hẳn cũng nhận ra là, khi thị trưởng quay lại thị trấn ông ấy sẽ xé xác anh vì chuyện này.”

“Phải, tôi biết điều đó,” anh nói.

“Và ông ấy sẽ bắt anh đưa máy ảnh lại cho tôi.”

“Điều đó thì tôi không biết.” Anh lại ra dấu về giá đựng đồ. “Tôi đang làm trứng. Cô có thể nướng bánh chứ.”

Cô đứng đó nhìn anh trừng trừng, cố quyết định xem mình nên (a) nổi khùng lên với anh, (b) hằm hằm lao ra khỏi nhà anh, hay (c) cố nói lý lẽ với anh. Có lẽ vì cô ngửi được mùi trứng và dạ dày cô đã chán ngấy việc mút xương sống, cô chọn (c). Và có lẽ dù rất điên tiết, nhưng cô cũng đã chấp nhận sự thật: cô có hơi sai. Khi cô cầm máy ảnh của mình vào buổi lễ, cô đã phá luật. Cô chỉ cần khiến anh phá lệ cho tình huống này... và có khi còn thuyết phục anh rằng luật lệ đó cần phải bị xử trảm.

Việc khiến cho thị trấn thêm thân thiện với du khách không phải là một phần công việc của cô sao? Kết bạn với cảnh sát trưởng của thị trấn sẽ rất có ích. Nhưng để làm công việc cô được phái xuống làm, cô cần máy ảnh của mình. Chắc chắn anh có thể hiểu điều đó – hoặc anh sẽ hiểu điều đó một khi cả hai cùng bình tĩnh lại và cô khiến anh hiểu rõ lý lẽ.

Tìm một ổ bánh mì, cô nhét nó vào máy nướng. Mùi thơm làm cô chảy cả dãi, và dạ dày cô sôi sùng sục. Cô nhìn Sky, hy vọng anh không nghe thấy. Anh cười toe toét, khỉ thật.

“Cô thích pho mát, thịt hun khói, và nấm, đúng không?”

“Ừ.”

Anh rút ra một cái thớt và bắt đầu thái. Anh chàng này rất thạo làm bếp. Cô chưa bao giờ biết một người đàn ông có thể hay chịu thú nhận giỏi nội trợ đến thế, đặc biệt là một người nam tính rạng ngời thế kia. Có lẽ đó là lý do anh ta có thể làm điều đấy. Nó chắc chắn không ảnh hưởng gì tới hình ảnh đàn ông của anh ta.

Cô nhìn cách các cơ bắp của anh di động dưới áo sơ mi khi anh bấm, rồi dời mắt tới mái tóc đen thẳng đờng trên cổ áo anh. “Anh đã cắt tóc, hay đã đội tóc giả vậy?”

“Nó là một phần của mũ lông,” anh trả lời. “Đĩa trong tủ bát ấy.” Anh chỉ bằng con dao.

Cô mở cửa tủ bát và nhìn hàng đĩa ăn. Giá trên cùng. Cô phải kiễng chân lên để với lấy chúng.

“Được rồi. Để tôi.” Anh bước tới sau cô. “Tôi không nhận ra cô lại lùn đến thế.”

“Tôi không lùn.” Cảm nhận được anh áp vào cô, cô nhìn thẳng vào tủ bát.

“Được rồi, bé nhỏ. Tôi không hề có ý sỉ nhục đâu.” Lời anh ve vuốt sau tai phải của cô, hơi thở nóng ẩm phả vào da thịt mềm mại của cô. Anh không hề với tay lấy đĩa.

“Tôi ột mét sáu. Thế không phải là bé nhỏ,” cô nói, gần như sợ cử động. So với anh sau lưng, cao gần một mét chín, cô cũng cảm thấy mình bé nhỏ... và nữ tính.

“Tôi đang gặp phải hội chứng Napoleon à?” Anh cười khê.

“Không phải.” Được rồi, có lẽ hơi hơi thôi, cô thú nhận với bản thân. Cô luôn khao khát vò thêm vài phân chiều cao.

Chống lại cảm giác nhục dục do sự gần gũi của họ gây ra, cô cân nhắc nên bước theo hướng nào để tránh tiếp xúc cơ thể. Rồi ngực anh áp vào vai cô khi anh với lấy đĩa. Hơi ấm từ cơ thể anh xâm chiếm không gian của cô. Cô nín thở, và mùi hương sạch sẽ dễ chịu của anh chọc vào mũi và khiến cô ước rằng mình đã có cơ hội tắm rửa. Chất khử mùi của cô cũng chưa hết tác dụng, nhưng đứng gần thế này khiến cô muốn mình... tươi mát.

Đó là lúc sự ngớ ngẩn của cái tình huống khỉ gió này đập trọn vào mặt cô. Cô đến để lấy lại máy ảnh, không phải để anh ta nấu bữa tối cho cô và chơi trò gia đình. Cô đang làm cái gì thế?

Redfoot với lấy cửa. Khóa đã bị phá. Ông đi vào trụ sở và di chuyển im lặng hết mức có thể trong bóng tối. Hương hoa hồng tràn vào mũi ông. Maria, người làm kế toán cho hội đồng bộ lạc, luôn đốt nến thơm ở bàn của cô. Ông có thể thấy đèn pin di chuyển ngang dọc trên sàn phòng kế bên.

Có phải là một trong những đứa trẻ khó bảo không? Có lẽ là người trong bộ lạc của ông. Trong thời buổi kinh tế khó khăn, con người hay trở nên tuyệt vọng. Tuyệt vọng khiến con người ta làm việc xấu, và lúc ấy mắt Redfoot nhìn thẳng vào két an toàn sau bàn. Một chiếc két an toàn nhìn thấy rõ rành rành. Trông có vẻ nguyên vẹn. Tên trộm đang tìm thứ gì, nếu không phải tiền?

Rút con dao khắc gỗ ra khỏi túi, Redfoot bước thêm một bước. Một tấm gỗ sàn lỏng kêu cọt kẹt. Di chuyển, ông va vào một cái ghế gỗ. Ông tóm được nó, nhưng sách trên ghế đổ xuống sàn. Tia sáng ở phòng kế bên tắt phụt đi. Tên trộm đã nghe thấy.

Nắm tay cầm vũ khí của Redfoot siết chặt. Ông hy vọng kẻ đột nhập là một người cùng tộc với ông, một người ông có thể thuyết phục bỏ đi, không lấy đi thứ gì, không gây tổn hại gì. Nhưng khi đứng thẳng người, chuẩn bị phòng ngự, ông cảm nhận rõ sáu mươi năm tuổi tác của mình.

Kẻ đột nhập lao về phía ông. Redfoot nâng dao lên và nhìn chăm chăm. Tên đàn ông đó đeo mặt nạ trượt tuyết. Cơ thể vạm vỡ của hắn ta có vẻ lạ lẫm, nhưng vì vài lý do kỳ cục nào đó Redfoot lại nhớ đến giấc mơ về con chó bun của mình. Hắn ta di chuyển, và Redfoot nhận thấy làn da trắng bệch ở nơi giao nhau giữa mặt nạ và cổ áo của kẻ đột nhập. Đây không phải người của bộ tộc ông.

Tay hắn ta di chuyển, và Redfoot nhận ra sai lầm của mình: đừng bao giờ mang dao ra chơi với súng. Ông nhớ lại giấc mơ và cảnh máu đổ. Điều ông không nhận ra đêm qua đó là, máu chảy ra có cả máu của chính ông nữa.

CHƯƠNG 6

Mình đang làm cái quái gì thế? Câu hỏi ấy cứ vang vọng trong đầu Shala. Sự gần gũi của Sky khi anh với lấy đĩa đã khiến mọi đầu dây thần kinh của cô dựng đứng lên, hân hoan vui sướng, và hát “Chúa phù hộ nước Mỹ”. Cô có thể ngửi thấy mùi hương của anh. Cô có thể cảm nhận được anh. Ôi, Chúa nhân từ, ước gì cô được cảm nhận anh!

Lồng ngực anh chạm nhẹ vai cô, đầu gối anh ấn vào đùi cô. Xương chậu của anh ép sát hông cô. Cuối cùng, anh cũng lấy được đĩa. Anh bỏ đĩa xuống đưa cô cầm rồi bước tránh ra.

Shala hít vào một hơi thông thoáng đầu óc. Mình đang làm cái quái gì thế? Câu hỏi lại quay đập vào cô. Hơi thở kia hẳn đã có tác dụng, bởi vì bằng cách nào đó cô đã trả lời được. Công việc. Đó là những gì cô đã làm. Và cùng lúc ấy cô quyết định ngừng hành xử như một cô nhóc ở gần tiền vệ ngôi sao và hành động giống Shala Winters, chủ công ty Du lịch Winters. Chủ sở hữu và doanh nhân mà, bất chấp những bóng gió rằng cô sẽ bỏ việc, cần công việc này cũng gần bằng Precious cần cô.

Kinh tế khó khăn khiến các thị trấn nhỏ quay sang ngành du lịch để giữ gìn giàu có. Không may thay, kinh tế khó khăn cũng đồng nghĩa với việc ngày càng có ít thị trấn có tiền để ném ra. Và đơn giản dễ hiểu thôi, giá của cô không rẻ. Cô cũng xứng với cái giá ấy. Nhưng anh Gomez từng ngụ ý, cô có lý lịch tốt.

Hít thêm một hơi nữa và cô quyết định mình có thể làm được việc này. Cô thông minh, giỏi giao tiếp, và cực kỳ giỏi thuyết phục. Đứng thẳng lên đôi chút, cô đặt hai cái đĩa lên bàn gỗ.

“Dao nĩa đâu?” Cô hỏi, ngoái lại nhìn Sky rồi bắt gặp anh đang quan sát cô. Cô lờ tịt ánh mắt nheo nheo của anh. Phải, tốt nhất là lờ nó đi.

“Ngăn kéo trên cùng.”

Anh tập trung trở lại vào bếp. Cô cũng tập trung. Hy vọng là, qua bữa tối cô có thể thiết lập một mối quan hệ thuần khiết, để chịu biết điều với anh - một mối quan hệ sẽ làm anh trả lại máy ảnh cho cô. Phải, đó đúng là một kế hoạch tốt đến phát điên lên được.

Nhận thấy không khí im lặng, và nhớ lại những gì anh đã nói lúc trước, cô rút đồ dùng ra khỏi ngăn kéo. “Anh thực sự ủng hộ việc tôi đến Precious à?”

“Ừ,” anh đáp lại.

“Thật à?”

Hàng lông mày bên phải nhướng lên, như thể anh không thích bị nghi vấn.

“Không phải là tôi không tin anh. Tôi chỉ biết là Thị trưởng Johnson bảo rằng đa số dân bản địa Mỹ không ủng hộ việc tôi đến.”

“Tôi không nằm trong đa số dân bản địa Mỹ ấy.”

“Phải rồi.” Cô mỉm cười nhưng không chắc nó thành công lắm, vì anh không phản ứng lại. Các đầu dây thần kinh của cô lại bắt đầu giật giật, nên cô quay người và đi lấy bánh mì nướng. “Tôi rất cảm kích về bữa tối. Tôi đói ghê đây.”

“Cô nên ném nó trước,” anh nói.

“Nó có mùi tuyệt diệu. Anh có muốn bơ không? Cho bánh mì nướng?” Cô liếc ra sau và cố mỉm cười lần nữa.

Anh gật đầu. “Nó ở trong tủ lạnh ấy.”

Cô lấy bơ – bơ thật, không phải bơ thực vật – và đặt nó lên bàn. Sự im lặng ngưng đọng, và cô nhận ra rằng tức giận với anh dễ dàng hơn là đóng vai tử tế. Nhưng khi gió, cô có thể và sẽ tử tế.

“Tôi có nên đi lấy thứ gì đó cho chúng ta uống không?” Cô thêm chút vui vẻ vào tông giọng của mình.

“Có sữa đây.” Anh tựa người vào quầy bếp và tiếp tục đánh giá cô. “Cốc ở trong tủ bát bên trên máy nướng.”

Cô lấy sữa, rót nó ra, và đặt cốc lên bàn. Không thoải mái với sự xem xét của anh, cô nhìn xung quanh. “Anh có ngôi nhà đẹp thật. Anh đã tự mình trang trí nó à?”

“Cô sẽ không lấy được máy ảnh của mình trong tối nay đâu.” Anh nhặt chảo rán lên, đưa nửa quả trứng vào một đĩa còn lại. Đặt chảo vào chậu rửa, anh đối mặt với cô.

“Anh nghĩ tôi đang tỏ ra dễ chịu chỉ để lại máy ảnh à?”

“Tôi không chỉ nghĩ, mà tôi còn đặt cược cả mắt phải của mình vào đó.” Anh thả người xuống ghế và ra dấu cho cô làm tương tự. “Tôi cũng không phàn nàn gì đâu, tôi chỉ muốn thắng thôi mà thôi.”

“Hoàn hảo.”

Maria Ortega đọc dòng cuối của trang cuối, trở dài, và đóng sách lại. Cô mỉm cười và đặt nó lên bàn ngủ cạnh sáu quyển khác đang chờ được ngẫu nhiên, rồi ngã xuống gối. Công việc điều hành một doanh nghiệp kế toán nhỏ hàng ngày cho cô vô số thời gian đọc sách. Ngoài việc làm gồm, sách là thú giải trí ưa thích nhất của cô.

Được rồi, cô có thể hơi nghiện tiểu thuyết lãng mạn. Tuy vậy, xét đến quá khứ và dòng giống của cô, có nhiều thứ tệ hơn để nghiện. Tệ hơn nhiều. Và lại cô cũng đâu có chân thành tin vào hạnh phúc mãi mãi, cuộc đời vốn đã bác bỏ điều ấy rồi. Cô đặt một tay lên rốn, nơi cô từng mang thai. Con của Jose.

Đừng nghĩ tới điều ấy. Cô ấn một tay lên trán.

Bỏ qua những gì cô không thể thay đổi, cô ngồi dậy và với lấy một quyển tiểu thuyết khác, lật qua các trang sách. Không, cuộc đời không hoàn hảo. Cô cũng không mong nó hoàn hảo. Nhưng xin nó hãy dễ chịu một chút cũng là quá đáng sao? Mong cô sẽ tìm thấy một người cùng muốn những điều tương tự với cô trong cuộc sống cũng là quá đáng sao - một mái ấm, ai đó để dựa vào khi những khoảng thời gian không-hoàn-hảo đổ xuống? Maria nhớ lại Redfoot và bà vợ Estella vợ ông trước khi bà bị chứng phình mạch máu não. Họ rất hạnh phúc, tình yêu của họ thật tuyệt vời. Maria hy vọng rằng cô và Matt cũng có thể tìm được kiểu hạnh phúc ấy.

Nghĩ đến Matt, cô nhìn đồng hồ. Matt bán dụng cụ cho các công ty cơ khí, và công việc đòi hỏi anh phải đi đây đó rất nhiều. Nhưng ... cả cuối tuần sao? Không! Cô tự bảo mình. Cô phải tin anh, không phải sao? Phải. Nhưng bây giờ đã muộn quá rồi. Anh bảo anh sẽ gọi điện. Anh bị vướng vào một khách hàng nào đó sao? Anh có nhớ cô không?

Cô có nhớ anh không? Cô nhắm mắt và thấy nụ cười trên đôi mắt màu lục của anh. Cô nhớ anh. Cô biết ông Redfoot không thích Matt, nhưng cha nuôi của cô cũng sẽ chẳng thích bất kỳ người đàn ông nào cô mang về nhà. Một điều thật quá tệ. Ông Redfoot sẽ phải chấp nhận Matt. Mọi quan hệ của họ ngày càng bền vững hơn.

Di động của cô reo lên. Lăn người, cô chộp lấy nó. “Nếu anh ở đây, em sẽ làm anh trần truồng nhanh đến mức anh không thể biết chuyện gì vừa xảy ra nữa.”

Tiếng cười khê đáp lại khiến cô cảm thấy cả người lâng lâng. “Thế nếu không phải anh gọi thì sao?”

“Ồ, Matt đây à?” Cô trêu chọc.

Họ trò chuyện về những điều ngớ ngẩn, như là Matt đã ăn gì trong bữa tối, và rồi cô kể cho anh về Shala Winters và cách Sky tịch thu máy ảnh của cô ấy.

“Ông Redfoot vẫn nghĩ cô ấy là nửa kia của Sky à?” Matt hỏi.

“Em nghĩ thế,” cô đáp lại.

“Ông ấy có bao giờ mơ thấy chúng ta là tâm hồn đồng điệu chưa?” Matt dừng lại. “Chờ đã, đừng trả lời. Ông ấy chắc còn thấy diêm báo lột da đầu anh ý chứ.”

“Matt!”

“Anh biết, đùa dỡ quá. Xin lỗi. Anh chỉ không biết ông ấy ghét anh ở điểm nào.”

Maria biết: Matt không phải Jose. Ông Redfoot đã tin chắc rằng cô và con trai ông sẽ về với nhau. Và họ có thể thật, chỉ là điều ấy không hề có ý nghĩa lý gì với Jose hết. Maria cũng biết rằng sớm hay muộn cô sẽ phải kể hết cho Matt. Anh có quyền biết, nhưng... không phải bây giờ. Cô chỉ có thể hy vọng rằng nó sẽ không thay đổi điều gì giữa họ

Cửa trước mở ra rồi đóng sập lại. Một tiếng kịch lớn theo sau, như thể có ai đó va vào tường, rồi đèn hành lang tắt đi.

“Chờ nhé,” cô bảo Matt. “Có gì đó có vẻ không ổn.”

“Viejo?” Cô gọi ông Redfoot. Khi ông không trả lời, cô đứng dậy để ra xem.

CHƯƠNG 7

Sky nhìn Shala thả phịch người xuống ghế.

“Anh biết đấy, tôi cứ nghĩ chúng ta có thể trò chuyện về việc này với thái độ biết điều. Rõ ràng là tôi đã nhầm.”

Anh cắn một miếng trứng và nhìn cô. Lửa giận trong mắt cô đã quay lại. Lớn hơn nhiều. Chải phải anh thích phụ nữ tức giận, nhưng trò làm bộ tử tế của cô cũng đáng tin như áo lót nhồi tất trên người đàn ông râu ria mặc đồ phụ nữ vậy. Và biết rằng anh có thể chọc cô nóng lên dễ dàng như vậy rất thú vị. Anh tự hỏi cô có dễ nóng lên như thế trong phòng ngủ hay không.

“Trứng của cô đang nguội dần đấy,” anh chỉ ra.

Cô đẩy đĩa của mình ra. “Tôi đột nhiên hết đói rồi.”

“Phí phạm thật. Tôi làm món trứng tráng ngon lắm.”

“Xem này, anh Gomez. Tôi ở trong thị trấn để làm việc. Tôi không thể làm công việc ấy mà không có máy ảnh.”

“Tôi có thể thấy chuyện đó khó khăn đến mức nào.”

“Sẽ không khó khăn đâu nếu anh...” Cô nhắm mắt. “Nếu anh cứ chấp nhận lời xin lỗi chân thành của tôi vì đã lỡ luật đi.”

Anh nhặt bánh mì nướng của mình lên. “Tôi không thể làm thế.”

Cô mở choàng mắt ra. “Ý anh là anh sẽ không làm thế.”

Anh xem xét: “Cô nói đúng. Tôi sẽ không làm thế.”

Miệng cô mím lại. “Anh đúng là không thể chịu được. Cướp máy ảnh của người ta không thể nào lại hợp pháp cho được!”

“Tôi đâu có cướp nó. Tôi tịch thu nó đấy chứ, đúng như luật quy định.”

Di động của anh, vẫn đang nằm trên bàn cà phê, reo lên. Sky quyết định cứ để nó nhận hộp thư thoại. Tranh cãi với Shala rất vui. “Nghiêm túc mà nói, cô nên ăn đi trước khi nó nguội. Chẳng gì tệ hơn trứng nguội được nữa.”

Điện thoại nhà anh reo lên. Anh đấu tranh xem có nên trả lời không, nhưng người phụ nữ với lửa giận trong mắt kia khiến anh hứng thú hơn. Máy trả lời tự động hoạt động và phát ra đoạn văn văng nhà của anh. Rồi một giọng hốt hoảng vang tới.

“Sky, trả lời đi, khỉ thật! Maria đây. Cha Redfoot bị thương rồi. Tệ lắm! Ôi, Chúa ơi, có nhiều máu quá.”

Sky lao ra khỏi ghế nhanh đến mức nó bật giữa xuống sàn. Anh phóng qua và chộp lấy điện thoại.

“Maria? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Có người đột nhập vào trụ sở. Cha Redfoot đã tóm được chúng.”

“Chúa ơi! Em gọi cứu thương chưa?”

“Ông không cho em gọi. Ông nói hãy gọi cho anh. Ông cứ lảm bảm là phải kể cho anh nghe điều gì đó.”

“Vết thương tệ đến mức nào?” Ngực Sky thắt lại đầy sợ hãi.

“Em không biết. Ông vẫn tỉnh táo, nhưng... có nhiều máu lắm.”

“Anh đến đây. Anh sẽ gọi cứu thương.” Anh thả điện thoại xuống và băng qua phòng khách, chộp lấy chìa khóa và di động rồi gọi 911.

“Precious Khẩn đây. Cô Winters, lại là cô à? Tôi...”

“Bác Martha, ột xe cứu thương qua chỗ ông Redfoot đi. Ông ấy bị thương rồi. Đưa nó đến đó ngay đây!” Anh gấp điện thoại lại trước khi thư ký của anh kịp hỏi bất kỳ câu nào, rồi bắt đầu đi ra cứu. “Khỉ thật!” Anh quay ngoắt lại khi nhớ tới người phụ nữ im lặng ngồi ở bàn ăn. “Tôi phải đi.”

Cô gạt đầu, mắt mở to. “Tôi hiểu. Tôi hy vọng ông ấy ổn.” Mắt anh liếc qua chỗ thức ăn trên bàn. “Cứ tự nhiên ăn nốt nhé.”

Shala đứng nguyên tại chỗ cho tới khi cô nghe tiếng xe của Sky khởi động và tiếng lốp xe anh bắn văng bùn bên ngoài. Cô nhìn món trứng. Dạ dày cô sôi sùng sục, nhưng tâm trí cô nghĩ tới ông già mà cô vừa gặp, và cố hình dung cảnh ông đau đớn và chảy máu. Cô cũng nhớ đã nhận được một cuộc gọi rất giống với cuộc gọi của Sky từ hàng xóm của bà cô. Bà bị ngã. Trước khi Shala tới bệnh viện, bà cô đã mất.

Ngực Shala siết lại, và cô hy vọng việc khẩn cấp của Sky sẽ kết thúc tốt đẹp hơn cô. Rồi cô tự hỏi ông Redfoot là gì của anh. Người thân sao?

Nhặt hai cái khay lên, cô đổ thức ăn vào thùng rác và cho đĩa vào chậu rửa. Cô không thấy đủ dễ chịu để dọn dẹp thêm nữa, nhưng ít nhất anh cũng sẽ không về nhà với một cái bàn bẩn thỉu.

Bỏ bơ vào tủ lạnh, cô đổ hết sữa khỏi ly của họ và tráng chúng. Rồi cô ra phòng khách.

Khoác túi lên vai, cô đi được nửa đường tới cửa thì nhớ ra lý do cô đến đây. Để lấy lại máy ảnh của cô.

Sky phanh gấp xe và nhảy ra ngoài trước khi còi xe kịp dừng hẳn lại. Khi anh đi tới cửa trước của ngôi nhà mà anh đã sống từ khi mới mười hai tuổi, ký ức chuyển đi đến đây lại dội thẳng vào anh.

Lúc ấy anh đầy phần nộ và oán giận, chắc chắn rằng ông Redfoot và bà Estella sẽ chán ngấy anh như hai gia đình đã nhận nuôi anh trước đó. Họ không hề như vậy, dù cho Sky đã khiến cuộc đời họ thật khổ sở. Bà Estella không hề từ bỏ anh bởi vì bà quá đỗi tử tế, và ông Redfoot cũng ở đó bởi vì... chà, ông đã nói là ông quá cứng đầu, không thể để một thằng nhóc mười hai tuổi thắng trận chiến ý chí. Theo nhiều cách, ông Redfoot nói cũng đúng. Đó là một trận chiến. Cũng không hẳn vì Sky không muốn họ yêu anh, mà vì anh không nghĩ họ lại có thể yêu anh.

“Maria?” Anh nghe giọng nói vang đến từ bếp và gần như chạy bổ vào. Theo lý trí, anh biết ông Redfoot không thể bắt tử, nhưng chưa đến lúc anh có thể để ông ra đi. Vẫn chưa, anh cầu nguyện, và đặc biệt không phải do một tên sát nhân. Lòng anh đầy phần nộ.

“Trong này,” Maria gọi.

Ông Redfoot ngồi ở bàn ăn. Maria ngồi trước mặt ông, tay cô dịu dàng rẽ tóc cha anh. Ông gạt tay cô ra. “Ta ổn. Cứ để ta yên.”

Mắt Sky liếc qua cái khăn tắm dẫm máu trong tay Maria. “Cha không ổn đâu,” anh nói. Rồi, quay sang Maria, “Một chiếc xe cứu thương đang trên đường đến.”

“Ta sẽ không bị đem đi trong một chiếc xe âm ỉ như một kẻ tàn tật đâu!”

“Ông già da đỏ cứng đầu,” Maria lầm bầm.

“Ta không cần xe cứu thương.” Ông Redfoot gạt tay Maria đi. Khi một dòng máu khác chảy xuống trán ông, cô ép cái khăn lại trên lông mày ông.

“Nó tệt đến mức nào?” Sky hỏi.

“Không tệt như em đã nghĩ,” Maria thú nhận. “Nhưng ông cần khâu và kiểm tra độ tỉnh táo.” Cô nhìn xuống cha nuôi của mình đầy dịu dàng và lo lắng.

“Ta không phải đứa trẻ để phải cưng nựng!” Mắt ông Redfoot nhìn sang Sky. “Chúng ta có những rắc rối lớn hơn vết xước trên đầu ta. Cái gã vừa đập nhập vào, hần...”

“Quan trọng là cha vẫn ổn.” Sky lại gần hơn, nhưng dạ dày anh thắt chặt lại khi anh nghĩ đến những việc mà anh và mọi người đã làm vì buổi tế lễ và kế hoạch sử dụng tiền trong kết an toàn của họ. Không nghi

ngờ gì đó là thứ mà kẻ đột nhập muốn lấy – và hắn đã cướp được. Nhưng anh có muốn xát muối vào vết thương của cha anh bằng cách thảo luận về nó không ?

“Em cần đi thay đồ,” Maria nói.

Lúc này Sky mới chú ý tới váy ngủ của cô, và nghĩ về người phụ nữ anh đã bỏ lại ở nhà mình.

“Trông chừng ông đấy,” Maria ra lệnh. “Em sẽ xong trước khi các y sĩ đến.” Cô đưa khăn tắm cho ông Redfoot. “Giữ nó trên vết cắt để làm máu chảy chậm lại nhé,” cô nói, rồi dịu dàng chạm vào má ông.

Khi Maria đi rồi, Sky ngồi xuống ghế của cô. “Cha còn đủ sức kể cho con chuyện đã xảy ra không?” Anh hỏi. Tiền không quan trọng, nhưng bắt được tên trộm thì có đấy.

“Ta đang đi bộ thì thấy một ánh đèn qua cửa sổ trụ sở.”

“Sao cha không gọi con?” Sky hỏi.

“Đến lúc con tới được đó, chúng chắc đã cướp sạch của chúng ta rồi.”

“Nó chỉ là tiền mà thôi. Mạng sống của cha đáng giá nhiều hơn thế.”

Redfoot kéo chăn ra khỏi đầu. “Kẻ đột nhập không đến đây vì tiền. Chuyện này là vì Mắt Xanh.”

Sky nao núng khi thấy một dòng máu chảy dọc mặt cha anh. “Cô ấy thì sao? Sao cha không nằm xuống đây?”

“Ta ổn. Ta đã kể cho con giấc mơ về con chó bun bị điên chưa? Vì vài lý do, ta nghĩ tên này là con chó đó.”

Chiều hôm đó ông Redfoot cứ nhắc đi nhắc lại giấc mơ ấy. Lúc ấy nó chẳng có tí ý nghĩa nào hết, và bây giờ cũng vậy. “Sao cha lại nghĩ chuyện này có liên quan tới cô ấy?” Sky lấy khăn và ấn nó vào đầu ông Redfoot.

“Bởi vì tên trộm không ở đó vì tiền. Tất cả những gì hắn muốn là máy ảnh của Mắt Xanh.”

“Máy ảnh của cô ấy à?” Tiếng còi cứu thương vang đến từ xa.

“Hắn đã hỏi ta xem chúng ta cất mấy chiếc máy ảnh mà chúng ta lấy ở đâu. Ta chỉ về cái giá. Chúng ta vẫn còn hai chiếc máy ảnh nhỏ mà người ta không bao giờ quay lại lấy, nhưng hắn ta mở tủ ra và trở nên tức giận. Hắn nói hắn muốn chiếc bị lấy hôm nay.”

Sky cố suy nghĩ về việc đó. Shala đã thuê người đánh cắp máy ảnh hộ cô trong lúc cô đánh lạc hướng anh à? Ý nghĩ ấy quanh quẩn trong não anh nhưng anh không tin nó. Cô đã đến chỗ anh tìm máy ảnh, và cô không hề biết anh là cảnh sát trưởng. Sky cho là ai đó đã thấy cô cầm nó và, biết giá trị của nó, đơn giản là muốn trộm nó từ trụ sở.

“Hắn có lấy đi thứ gì không?” anh hỏi Redfoot.

“Không gì hết.”

“Tiền?” Sky gặng hỏi.

“Két sắt ở ngay trước mặt hắn. Hắn ta đủ cao lớn để mang nó đi theo. Nhưng hắn không làm thế. Ta bảo con rồi, hắn đến vì máy ảnh của cô ấy. Đó là tất cả những gì hắn muốn.”

“Con cho là thật may khi chiếc máy ảnh không ở đó,” anh nói, gần như tự nói với mình.

“Ta biết.” Ông Redfoot hơi xoay người trong ghế. “Con phải nghe này, Sky. Người phụ nữ của con, cô ấy cần con. Hắn ta đang theo đuổi cô ấy.”

Sao lại có người theo đuôi Shala Winters chứ? Bởi vì công việc đưa du khách tới Precious của cô hay sao? Anh nhớ lại những kẻ gây rối trong thị trấn đã cố ngăn Hiệp hội Thương mại thuê cô.

“Cha có nhìn rõ không? Có nhận ra hắn không?”

Tiếng còi dường như dừng lại trước cửa nhà.

“Hắn ta đeo mặt nạ trượt tuyết. To con. Mắt sáng màu. Ta không nghĩ hắn ta là người quanh đây.”

Chuông cửa reo. Sky đứng dậy ra mở cửa.

“Ta sẽ không vào cái xe ồn ào...”

Câu nói của ông Redfoot yếu dần, và Sky ngoái lại. Cha nuôi của anh đã đứng dậy. “Ngồi xuống!” Anh ra lệnh, nhưng quá muộn. Ông Redfoot lão đảo. Sky đỡ được ông trước khi ông va xuống sàn, và nói, “Con đỡ được cha rồi,” nhưng khi anh đặt cha anh xuống, anh nhận ra ông Redfoot đã bất tỉnh.

Maria chạy vào phòng. “Có gì không ổn à?”

“Ông ngất rồi,” Sky đáp lại.

“Dios!” Maria nói, và Sky thấy nước mắt của cô.

“Mở cửa ra,” anh ra lệnh. “Y sĩ ở đây rồi.”

Khi Maria chạy đi, Sky ngoái lại nhìn ông Redfoot. Ông không chỉ là một người cha nuôi mà còn là người cha thực sự duy nhất mà Sky biết. Ngực anh phập phồng xúc động, và lần đầu tiên trong đời anh tự hỏi mình đã bao giờ thực lòng nói cảm ơn với ông chưa. Anh đã bao giờ nói câu Con yêu cha chưa? Chắc là chưa.

“Redfoot, cha không được chết đâu đấy.”

5. Chương 08

CHƯƠNG 8

Shala cảm thấy lương tâm đè nặng trong lồng ngực, nhưng việc này đâu có sai. Đó là máy ảnh của cô mà, khi thật!

Trong bếp và trong chạn, cô thấy đủ loại dụng cụ nấu nướng, nhưng dù đã lục tìm mọi góc ngách, cô vẫn không tìm được chiếc Nikon của mình. Dẫu vậy, cô đã biết được rằng anh ta rất thích ngủ cốc Lucky Charms. Ba hộp đủ coi là rất thích rồi. Nghĩ đến hai gói trong tủ đồ ăn nhà cô – mà cô mới ăn hết một gói – cô cũng không được quyền phán xét gì.

Vì trong căn bếp xem ra không có chiếc Nikon, cô lục tủ tivi trong phòng khách. Ở đó cô khám phá ra kho DVD của Sky. Cô mong sẽ thấy vài cuộn băng người lớn, nhưng không, chủ yếu là phim hành động. Đáng ngạc nhiên là, ngoài hai bộ ra thì cô đã xem hết.

Đến lúc cô tới phòng để máy tính, cô đã quyết tâm sẽ chỉ lấy thẻ nhớ nếu tìm được máy ảnh. Cô đáng ra nên hỏi xin anh cái đó ngay từ đầu. Cô hẳn sẽ làm thế nếu cô không quá phân tâm. Như thế này thì cô vẫn có thể tải hình ảnh về và làm xong vài việc. Cô thậm chí còn có thể trả được phí phạt để lấy lại máy ảnh, dù là, có phải xuống địa ngục hay đổi mặt với một cơn đại hồng thủy đi nữa thì cô cũng sẽ không đánh bóng giày cho anh đâu. Những điều ấy không có nghĩa rằng cô cảm thấy Sky có quyền giữ máy ảnh của cô, chỉ là cô thấy không đúng khi lục lọi nhà anh trong khi anh đi vắng.

Nhắm mắt lại, cô thầm cầu nguyện rằng ông Redfoot sẽ ổn. Cô nhớ ông đã gọi cô là Mắt Xanh như thế nào, và cô thích ý nghĩ rằng ông đã đặt biệt danh cho cô. Ông cô đã gọi cô là Bí Ngô. Cha cô, khi còn sống, đã gọi cô là Công Chúa. Được gọi bằng biệt danh khiến cô cảm thấy đặc biệt. Cô mơ hồ nhớ đã từng hỏi chồng cũ xem anh có biệt danh cho cô không. Anh ta cười ha hả và nói, “Có – cô gái điểm của anh.” Mà cô thậm chí còn không phải là cô gái điểm duy nhất của anh ta!

Gạt quá khứ sang một bên, cô nhìn quanh phòng đặt máy tính. Rất nhiều ngăn kéo và tủ đựng tài liệu, rất nhiều chỗ để giấu một chiếc máy ảnh, nhưng chúng chỉ đựng tài liệu và các hồ sơ cũ. Cô không phí thời gian kiểm tra từng cái một, mục đích của cô không phải là đi rình mò. Dẫu vậy, khi đóng bàn lại, cô vô tình đánh thức máy tính. Cô nghe nó rầm rì rồi thức dậy. Màn hình sáng lên cùng một bức ảnh của cô. Chà, không phải chỉ có mỗi ảnh cô, mà còn đi kèm trang web của cô nữa. Anh không nói dối về việc đã thăm

trang mạng của cô. Anh chắc chắn là đã kiểm tra chán chê rồi, xem ra cô cũng không nên cảm thấy tội lỗi nhiều lắm về việc sục sạo nhà của anh.

Lên mạng không giống với việc lục lọi cả nhà anh.

Cô lờ đi cảm giác tội lỗi day dứt và bật khỏi ghế. Khi quay người rời khỏi phòng, cô phát hiện thấy các bức ảnh đóng khung trên một cái giá: ảnh của Sky cùng một gia đình. Shala nhìn gần hơn và cô nhận ra người đàn ông trong bức ảnh là ông Redfoot. Ông có phải cha của Sky không? Một lần nữa tim cô lại thất lại với hy vọng rằng mọi chuyện đều diễn biến tốt đẹp.

Sau đó Shala thấy mình đứng ở ngưỡng cửa phòng ngủ chính. Cô có thể ngửi thấy mùi của anh ở đây. Hương thơm da thịt đàn ông ngai ngủ lấp đầy mũi cô, và ánh sáng từ hành lang tràn vào phòng. Cô nhìn thấy một chiếc giường cỡ lớn bừa bộn với ga giường màu nâu sậm và một cái chăn còn sậm màu và lộn xộn hơn. Trong khoảng một giây, cô cho phép mình tưởng tượng ra Sky trên giường. Trí tưởng tượng của cô bước thêm một bước và cô cảm thấy mình trên chiếc giường đó với anh.

Ôi, khỉ thật! Cô làm sao thế cơ chứ? Có phải bị con chó kia quấy rối đã biến cô thành người phụ nữ li dị động tình không? Rũ bỏ dục vọng, cô bước vào phòng. “Nếu mình là một chiếc máy ảnh thì mình sẽ ở đâu?” Nhưng mắt cô vẫn dán chặt vào chiếc giường. Ánh đèn mờ mờ tạo ra một khung cảnh thật thân mật.

Sky có đưa nhiều phụ nữ về nhà không? Tôi không có xu hướng bảo những phụ nữ xinh đẹp là họ không thể ở trong nhà tôi... hay trên giường tôi. Đó là những gì anh đã nói. Tất nhiên là Sky đã đưa rất nhiều phụ nữ về nhà.

“Nếu mình là một chiếc máy ảnh, mình sẽ không ở trong chiếc giường đó.” Cô chạm vào công tắc đèn, hy vọng xua đuổi được những suy nghĩ của mình. Như cả ngôi nhà, bài trí trong phòng rất đặc biệt – không giống như kiểu có một nhà thiết kế nội thất đã dành thời gian trang trí nó, mà như thể chủ nhân của nó có khiếu thẩm mỹ tinh tế.

Ép mình bỏ qua nó, cô đi tới tủ thấp bằng gỗ thông và mở ngăn trên cùng ra. Nó đựng đồ lót, tất cuộn tròn, và một hộp bao bảo vệ. Ngăn kéo thứ hai đựng áo sơ mi gấp gọn và quần đùi – ngăn nắp, nhưng không thuộc dạng bị sự ngăn nắp ám ảnh. Những ngăn còn lại cũng không có máy ảnh của cô.

Tiếp đó cô tấn công tủ áo. Ở đó cô thấy vài chiếc áo len và một hộp bao bảo vệ khác. Được rồi, anh chàng này thích tình dục. Cô cũng đã khám phá ra điều ấy rồi, cảm ơn nhiều. Đóng sập ngăn kéo lại, cô đứng thẳng dậy và nhìn vào gương ở tủ áo. “Mình đang tìm máy ảnh của mình. Và mình chỉ muốn lấy thể nhớ mà thôi.”

Rũ bỏ cảm giác tội lỗi, cô đi vào phòng tắm. Mọi bí mật nho nhỏ bẩn thỉu của một người đàn ông đều ẩn nấp trong phòng tắm. Đứng trong đó cô liếc xung quanh. Anh rõ ràng là có thuê người đến dọn dẹp nhà mình. Đàn ông không thể giữ gìn nhà cửa được như thế này.

Cô kiểm tra dưới bồn rửa mặt. Chỉ có đồ quét dọn. Không bao bảo vệ. Gì cơ, anh ta không để chúng ở tất cả các phòng sao?

Mở tủ thuốc, cô nhìn nhìn chằm chằm một hàng thuốc thường gặp. À há! Cuối cùng cũng thấy. Cô biết anh ta không hoàn hảo đâu. Đó, giữa thuốc Advil(5) và ô-si già là một tuýt kem bôi nắm chân. Rồi cô nhìn nhà vệ sinh và thấy khuyết điểm thứ hai của anh ta. Nắp bồn cầu để mở. Tổng giám anh ta ngay lập tức đi. Cô biết anh ta không thể hoàn hảo mà.

5. Một loại thuốc kháng viêm, giảm đau, hạ sốt

Đó là lúc cô nhận ra, rất rõ ràng. Cô chưa hề đi tìm máy ảnh của mình ở trong này. Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!

Cô lao ra khỏi phòng tắm, sẵn sàng lao ra khỏi nhà và cuộc đời anh ta, sẵn lòng muốn vượt qua cái cảm giác điên rồ nói rằng bảo hiểm cảm xúc của cô sắp bị thử bài. Cô sắp ra khỏi phòng ngủ thì thấy cửa tủ đựng đồ.

“Nếu mình là máy ảnh, thì đó là nơi mình sẽ ở.”

Cô kéo cửa ra. Quần áo treo thành hàng ngay ngắn, có nhiều quần jeans và áo phông hơn là quần là áo lượt, nhưng ba đôi giày Docker, áo sơ mi, và hai áo vest nói lên rằng Sky Gomez không ngại ăn vận chỉnh chu. Vài bao nhựa treo trên móc, như thể anh thường dùng máy là khô. Rồi mắt cô chạm tới một cái hộp bị vùi vào trong. Xem chừng không có vẻ anh sẽ giấu máy ảnh của cô ở đó, nhưng rồi, ai mà biết được cơ chứ?

Cô bật công tắc đèn và quỳ xuống để lấy cái hộp ra. Kéo nó ra khỏi tường, cô nhấc nắp hộp lên. Hơi thở của cô nghẹn lại khi mắt cô bắt gặp vật bằng kim loại bên trong. Không phải máy ảnh của cô, mà là một khẩu súng. Một khẩu súng cũ, nằm trên vài bức ảnh cũ. Vì sao khẩu súng lại khiến cô ngạc nhiên thì cô không biết. Sky Gomez là cảnh sát trưởng cơ mà.

Cô định đóng nắp lại thì một bức ảnh khiến cô chú ý. Thò tay vào, cô kéo bức ảnh đã phai màu chụp một gia đình ba người: mẹ, cha, và đứa con trai còn bé. Là Sky ư? Cô nhìn kỹ khuôn mặt cậu bé. Phải, là Sky. Khuôn mặt còn non nớt. Chắc không lớn hơn bốn, cậu nín chặt tay mẹ. Người cha, Sky giống cha hơn, đứng cách xa một quãng. Có vẻ khoảng cách ấy có ý nghĩa gì đó. Shala nhìn kỹ người cha, trông có phần Tây Ban Nha và một phần da trắng. Sky đã thừa kế dòng máu bản địa Mỹ từ mẹ mình.

Với tay vào trong hộp, cô rút ra một bức ảnh kế tiếp. Bức này chỉ có Sky, lớn hơn, chắc khoảng bảy tuổi, chụp hình cạnh một chiếc xe đạp mới. Sau lưng là cây thông Giáng sinh. Shala nhìn chăm chăm vào đôi mắt cậu bé và thấy vẻ hạnh phúc trên nét mặt cậu. Cậu thực sự thích chiếc xe đó. Cô nhớ lại năm trước khi cha mẹ cô mất, cô cũng được tặng một chiếc lò nướng Easy-Bake. Đâu đó ở nhà cô cũng có một bức ảnh giống thế này, một cô bé tươi cười nghĩ rằng mọi thứ trên thế giới đều hoàn hảo bởi vì nó nhận được thứ nó muốn trong Giáng sinh.

Sau đó cô không tìm ra được bức ảnh nào nữa, mà là một mẩu báo. Ảnh trên báo chụp một lính cứu hỏa, tay siết chặt quanh một đứa bé đang giãy giụa. Cậu bé có mái tóc đen thẳng và đôi mắt buồn nhất mà cô từng thấy. Đôi mắt của Sky. Shala đọc đoạn báo dưới bức ảnh.

Cậu bé tuyệt vọng cố gắng cứu cha mẹ khỏi vụ cháy. Các y sĩ đã phải kềm chế cậu bé mười tuổi này để ngăn cậu chạy vào. Không may thay, phần thi thể còn lại của cả người cha và người mẹ cho thấy nguyên nhân cái chết không phải do hỏa hoạn mà là do súng. Cảnh sát nghi ngờ đây là một vụ giết người rồi tự tử.

Hơi thở của Shala nghẹn lại, và họng cô từng tức. Cô nhìn chăm chăm khẩu súng, rồi lại nhìn ảnh sky. Làm sao một đứa trẻ có thể quên một chuyện như thế? Cô chợt nhận ra anh sẽ không quên. Tới ngày hôm nay cô vẫn nhớ cảnh mình bị kéo khỏi xe ô tô, nhớ như in lúc đi ra sau màn để nhìn các bác sĩ và y tá cố cứu sống cha mẹ cô.

Bỏ các bức ảnh và tờ báo vào trong hộp, cô đóng nắp lại và lùi ra khỏi tủ nhanh hết mức có thể. Cô đứng dậy và ôm lấy người, ước gì cô đã không đi vào đó. Nóng lòng muốn rời khỏi phòng ngủ của Sky, nóng lòng muốn rời khỏi nhà anh, cực kỳ nóng lòng muốn rũ bỏ cảm giác đã làm gì đó không phải, cô ép mình tăng tốc. Cô lao dọc hành lang, lấy chiếc túi từ ghế sofa, và hướng ra cửa. Tay cô nắm chặt tay nắm cửa đúng lúc cô nghe tiếng chó sủa liên tục bên ngoài.

Tuyệt. Cô không muốn bị vỗ lấy hay ôm ấp nữa đâu. Rồi cô nghe thấy tiếng động cơ xe ô tô. Ánh đèn rọi qua cửa sổ bếp, và động cơ dừng lại. Sky đã quay lại rồi sao? Trong cô lóe lên chút cảm giác tội lỗi. Cô có nên thú nhận chuyện mình đã làm không? Xin lỗi?

Cô đi nhanh qua cửa sổ để xem đó có phải là xe của Sky hay không. Không phải. Nó chỉ là một chiếc ô tô nhỏ sẫm màu. Y hệt chiếc mà cô thấy theo đuôi cô lúc trước. Được lắm. Cảm giác hoảng sợ chập chờn trong cô.

Một người đàn ông đi khỏi xe, nhào người vào trong, và rút ra thứ gì đó. Một mẩu áo sao? Một chiếc mặt nạ trượt tuyết. Anh ta trườn nó lên đầu. Và vì Shala thấy chắc chắn rằng. Thị trưởng Johnson sẽ nhắc đến một khu trượt tuyết nếu ở Precious có tồn tại chỗ đó, và vì hơi nóng lên tới ba mươi tám độ chặn lại mọi dự báo có tuyết, cảm giác hoảng sợ của cô từ nhẹ nhàng trở nên dữ dội.

Người đàn ông bắt đầu đi tới hiên. Lũ chó bắt đầu gầm ghe dữ dội. Dạ dày Shala ngừng chập chờn và dường như họng cô khít đặc lại.

Sky dùng xe ở bãi đỗ xe của phòng cấp cứu sau xe cứu hỏa năm phút. Nỗi sợ mất Redfoot luôn thường trực khi anh lái sáu dặm tới bệnh viện.

Anh đã ở lại để gọi Jose, rồi ghé qua trụ sở. Khi anh thấy ổ khóa trên cửa bị phá, anh đã gọi Pete, một trong những binh lính tiểu bang trợ giúp cho anh, bảo anh ta ghé qua và đổ lại cạnh trụ sở để bảo đảm kẻ đã xuất hiện sẽ không quay lại hoàn thành công việc

Khi Sky đi vào cổng bệnh viện, anh nghĩ về Jose. Anh không xét đoán nhu cầu phải rời khỏi Precious của anh trai nuôi của mình. Cuộc sống ở thị trấn nhỏ không phải dành cho tất cả mọi người. Và đây là còn chưa kể đến khu bảo tồn. Là con cả, Jose được trông chờ sẽ kế tục vị trí của cha anh. Vấn đề duy nhất là, Jose muốn một con đường khác hẳn. Là kiến trúc sư, anh ấy thích sự hào nhoáng quyền rũ của thành phố lớn.

Trong hai năm qua, anh trai nuôi của Sky đã về nhà hai lần, đều là những chuyến thăm ngắn ngủi. Nhưng ít nhất anh ấy cũng quay lại. Thêm vào đó, anh ấy cũng gửi vé máy bay cho ông Redfoot tới thăm anh ba lần. Ông Redfoot đã đóng gói đồ đạc và tới New York để thăm con trai, nhưng Sky thấy nỗi đau trong mắt ông mỗi lần nhắc đến tên Jose. Ông Redfoot muốn con trai mình ở nhà. Tất nhiên, ông Redfoot muốn rất nhiều thứ cho cuộc đời của những người khác. Dù Sky yêu quý cha nuôi mình hết mực, anh cũng biết những kỳ vọng của ông thường là quá nhiều.

Đi vào bệnh viện, Sky thấy Maria ngồi ở góc phòng trông vô cùng lo lắng. Cô đứng phắt dậy và lao sang bên kia phòng, vòng tay quanh eo anh và tựa đầu lên ngực anh. Người phụ nữ này là một người thích ôm, một điều mà Sky vẫn liên tục phải cố gắng chấp nhận

“Cha thế nào rồi?” Sky sợ rằng cái ôm chặt này mang tin xấu.

Maria lùi lại. “Các bác sĩ vẫn chưa thông báo gì. Các y sĩ nói ông bị chấn động. Ông đã tỉnh lại trên đường tới đây. Em đã nghĩ họ sẽ phải trói ông lại khi ông nhận ra mình đang ở trong xe cứu thương.” Đôi mắt nâu của cô ngập đầy nước mắt. “Em đã cố vào phòng cấp cứu với ông nhưng họ không cho phép. Em sợ quá. Em yêu ông nhiều lắm.”

Sky kéo cô vào để ôm. Không phải vì anh, mà vì cô, dù đúng là anh cũng tìm được chút an ủi ở đó. Anh nhắm mắt và để mình hy vọng rằng mọi thứ sẽ ổn. Rồi anh nhìn chằm chằm vào cánh cửa hướng ra sau, muốn lao qua đó nhưng biết rằng anh sẽ chỉ làm vướng chân. “Chúng ta phải tin rằng cha sẽ ổn.”

Anh thả Maria ra, nhưng cô nín lại thêm một chút. Giống như anh, Maria cũng từng có những khoảng thời gian khó khăn. Không giống anh, trải nghiệm ấy biến cô thành người khao khát tình thương

“Anh đã gọi Jose chưa?” Cô hỏi.

Anh gật đầu.

“Và?”

“Anh ấy đang đặt vé máy bay. Bảo vệ sẽ gọi cho anh biết khi nào thì anh ấy về đến nơi. Sẽ phải có người ra đón anh ấy ở sân bay sáng mai.”

“Anh ấy thuê ô tô không được à?” Maria hỏi.

Sky thấy mắt cô đầy cảm xúc. “Anh ấy không nói gì đến việc thuê ô tô, nhưng đừng lo, anh sẽ đón anh ấy.” Anh đưa Maria quay lại ghế.

Trong tất cả những khuyết điểm của anh trai nuôi của anh, đặc biệt điểm này Sky không thể nuốt trôi. Maria đã yêu anh ấy ngay sau tuần đầu tiên cô đến sống dưới mái nhà của ông Redfoot. Jose, mười chín so với tuổi mười sáu của Maria, không hề nói chuyện với Maria. Anh ấy đi học đại học ngay sau năm đó, quay về vào các dịp hè và ngày Lễ. Trong khi Maria vẫn phát điên vì anh ấy, anh ấy chỉ đối xử với cô như em gái, dù Maria không bỏ qua cơ hội nào để chỉ ra rằng họ không phải máu mủ. Jose vẫn xa cách, đem các cô bạn gái ở đại học về nhà để gặp gia đình, gần như để làm cô ấy nhụt chí. Khi Sky hỏi Jose về chuyện đó, anh trai nuôi đã làm gãy mũi anh, phản đối hơi thái quá, theo ý của sky. Và rồi mùa hè trước khi Jose chuyển tới New York, Sky chú ý thấy những ánh mắt trao đổi giữa Maria và Jose. Anh không có bằng chứng, nhưng anh chắc đứa trẻ mà Maria mất là của Jose.

Anh nuôi của anh không biết là anh ấy may mắn đến thế nào khi New York cách xa không chỉ vài tiếng đồng hồ. Có vài đêm Sky muốn lái xe tới căn hộ cao tầng của Jose và đập anh ấy như từ. Không chỉ vì Maria, mà

còn vì ông Redfoot. Sky đoán rằng nếu như anh ngờ ngợ sự thật về đứa con của Maria, thì cha anh cũng thế. Thứ duy nhất ngăn Sky không phá hủy vài bộ phận bên dưới của anh ấy là vì anh nghĩ Maria không hề kể cho Jose chuyện đứa bé. Từ đó cô vẫn luôn tránh mặt Jose mỗi lần anh ấy về thăm Precious

“Sky?”

Sky quay sang nhìn bà Gibson, y tá và là bạn của thư ký anh, đi ra từ sau nhà. “Ông ấy thế nào?” Cả anh và Maria cùng hỏi.

“Bác sĩ cứu được ông ấy rồi. Nhưng ông hết tỉnh táo lại bất tỉnh.”

“Ôi, Dios.”

Maria giơ tay ra và nắm chặt cánh tay Sky. Sky không trách gì cô. Cũng như anh không thèm quan tâm đến tông giọng của bà y tá.

6. Chương 09

CHƯƠNG 9

Hơi thở nghẹn lại trong họng Shala. Cô không thích vội vã kết luận, nhưng có dành cả đời thì cô cũng không thể nghĩ ra một lý do hợp lý nào để người ta đeo mặt nạ trượt tuyết khi mà chỉ cách đây vài giờ họ có thể nướng cả thịt trên vỉa hè. Được rồi, cô có thể nghĩ ra một lý do, nhưng cô không thích tạo teo nào! Lý do đó là, gã này không muốn có người nhận ra mình bởi vì hắn sắp sửa làm gì đó không tốt. Việc gì đó bất hợp pháp.

Tiếng gầm gừ của lũ chó lớn dần lên. Cô có thể nghe tiếng bước chân đi lên lối đi bộ và ép một tay lên miệng để ngăn một tiếng hét chực trào ra. Mắt cô lia ra cửa, không hề được khóa. Quỳ xuống, cô bò tới trước và vặn then cửa. Âm thanh ấy dường như vang lách cách khắp không gian tĩnh mịch, và cô cầu nguyện rằng kẻ lạ mặt kia không nghe thấy.

“Ôi, khỉ gió,” cô khẽ lầm bầm. Hít thở cũng khó khăn. “Nghĩ đi,” cô thêm vào. Cô nhớ ra di động mình đang nằm trong túi. Túi cô nằm trên ghế trong phòng khách. Nhưng nếu bây giờ cô chạy đi, hắn ta có thể nhìn thấy cô qua cửa sổ. Vì vài lý do, núp tại chỗ có cảm giác an toàn hơn. Tất nhiên là, nếu hắn ta quyết định phá cửa sổ hay đá tung cửa ra vào, chỗ ẩn núp bé nhỏ của cô sẽ không còn mấy an toàn nữa.

Lũ chó sủa dữ dội hơn. Mắt Shala nhìn chiếc túi bên kia phòng đựng di động và chai Mace của cô. Cô nhớ là điện thoại của Sky nằm trên mặt quầy cạnh chạn bát. Nơi đó gần hơn. Mọi bản năng trong cơ thể một mét sấu của cô đều gào lên bảo cô hãy chạy tới chỗ điện thoại của Sky và gọi 911, thêm một lần nữa khẳng định rằng đây là trường hợp khẩn cấp ở Precious.

Tiếng bước chân đậm nặng nề trên hiên nhà.

Cùng với vài người khác, Sky và Maria ngồi ở sảnh phòng cấp cứu và nhìn tivi. Mới chỉ mười phút, nhưng dường như lâu hơn nhiều. Sky nhìn cánh cửa dẫn ra đằng sau và chống lại thôi thúc muốn lao vào đó. Anh có thể nói rằng Maria cũng cảm thấy như vậy.

“Nếu họ đặt tivi vào phòng chờ, thì sao họ lại không cho chúng ta một cái điều khiển để đổi kênh nhỉ?” Em gái nuôi của anh bực khời.

Sky nhìn màn hình – Tonight Show đang được chiếu – rồi nhìn khuôn mặt lo lắng của Maria. “Đó không phải vị thượng nghị sĩ mà người ta báo sắp thông báo ra tranh cử vị trí tổng thống sao?” Anh hỏi, hy vọng trò chuyện sẽ làm dịu đi cảm giác chờ đợi.

“Ừ, em nghĩ là ông ta đấy,” Maria đáp lại. “Nhưng em không thích bộ dạng ông ta.”

Sky liếc nhìn màn hình. “Anh đã đọc được vài chuyện tốt đẹp về ông ta,” anh nói, không quan tâm mấy nhưng mừng vì có chuyện làm xao lãng. Khi anh không nghĩ về ông Redfoot, anh lại nghĩ đến người phụ nữ anh đã bỏ lại ở nhà.

“Em cũng nghe nhiều ‘chuyện tốt đẹp’ về Hitler lắm,” Maria nói. “Ông ta cũng có bộ dạng y hệt. Làm em nhớ tới những gã mẹ em thường hện hò. Toàn nói suông.” Maria liếc nhìn cánh cửa phòng khám. Sky đưa tay ra siết tay cô.

“Tôi đồng ý,” người phụ nữ ngồi đối diện nói. “Ông ta đúng là có bộ dạng đó. Tôi có thể thề rằng mình đã thấy cùng cái mặt cáo đó trên người một gã hôm nay đổ xăng.”

Maria mỉm cười với cô ta, rồi nói với Sky, “Sao họ mất nhiều thời gian thế? Có lẽ chúng ta nên đi kiểm tra xem sao.”

Đúng lúc ấy, cửa phòng sau mở ra và bác sĩ Henry Michaels đi qua. Sky và Jose đã học trung học cùng anh ta, và Sky vui mừng khi biết Henry phụ trách ông Redfoot.

Cả anh và Maria cùng nhảy bật dậy, và Maria nắm chặt cánh tay Sky.

“Thư giãn đi.” Tay bác sĩ dường như đọc được vẻ mặt họ. “Giờ ông ấy ổn rồi.”

Maria thả tay Sky ra, và Sky phải nhắc mình hít thở. Họ ngồi xuống.

“Tôi sẽ không nói dối hai người. Bệnh tình vẫn có thể nghiêm trọng,” Henry sửa lại. “Huyết áp của ông khá thấp. Chúng tôi biết ông ấy đã bị chấn động. Tôi sẽ cho chụp cắt lớp để bảo đảm không có máu trong não. Cái gã đã đánh ông không đánh chơi đâu. Vết thương ấy có thể giết được ông đấy.”

Sky cảm thấy huyết áp mình vọt lên.

“Ông Redfoot không còn trẻ nữa.” Henry ngập ngừng, rồi mỉm cười với họ. “Nhưng mà, tôi nghĩ ông đã định đá đít tôi khi tôi bảo ông thế.”

“Ông già cứng đầu,” Maria nổi cáu.

Sky cười toe toét. “Tôi nghĩ ông cũng đã làm thế một lần, phải không?”

Henry bật cười. “Ý cậu là lần tóm được Jose và tôi uống rượu whisky của ông chứ gì? Ông không hề chạm tay vào tôi, nhưng tôi nghĩ mình chẳng bao giờ sợ hãi như thế.” Tay bác sĩ dừng lại. “Dẫu sao đi nữa, khi chúng ta có kết quả chụp, tôi sẽ biết nhiều hơn.” Anh ta đứng dậy. “À, ông ấy gọi cậu đấy Sky. Ông không để y tá cởi đồ cho ông, và ông nói sẽ không cho kiểm tra cho tới khi ông gặp cậu.”

“Tôi thì sao?” Maria hỏi.

Henry mỉm cười thông cảm với cô. “Ông bảo chỉ Sky thôi.”

Tiếng sửa của lũ chó tràn qua cửa.

“Chết tiệt!” một giọng trầm gầm lên. “Bọn mày mà cần tao thì tao sẽ giết cả bọn mày nữa đấy!”

Cả?

Một tiếng nổ lớn vang lên. Shala giật nảy người. Chúa ơi, hắn đã bắn chó của Sky sao? Đó cũng có thể là tiếng xe nổ, cô tự bảo mình. Cô ép mình di chuyển thật khê khằng, để nhìn ra ngoài cửa sổ. Hắn ta, toàn thân đen tuyền với cái mặt nạ trượt tuyết đồng bộ, đứng nhìn hai con chó của Sky, và trong tay hắn ta là... Chà, nó chắc chắn không phải một cỗ xe đang nổ. Nhưng cả hai con chó vẫn đang gầm ghe.

Tên quái vật đó con liếc vào cửa sổ nhìn cô. Shala áp lưng thật mạnh vào tường và nghe tiếng tim đập thình thịch bên tai. Trong suốt hai mươi tám năm cuộc đời, cô chưa từng đùa giỡn với tử thần lần nào. Cô tự hỏi, cô nợ ai điều nhảy vui vẻ này? Lời cảnh cáo của thị trưởng vang lên bên tai cô: Có vài người trong thị trấn, đặc biệt là dân bản địa, không muốn chúng tôi chuyển hướng sang ngành du lịch. Nên đừng ngạc nhiên nếu gặp phải vài... người không thân thiện. Có giết một người có nằm cùng chỗ với “không thân thiện” không? Đầu gối cô run rẩy và cô trượt dọc tường như một muôi kem tan chảy.

Tiếng gầm gừ càng ngày càng gần hơn khi lũ chó chặn giữa cửa và gã đàn ông kia. Điều này thực sự xảy ra là vì cô đang cố mang nền kinh tế du lịch đến Precious sao? Điều ấy thực sự đáng giết người sao? Điều ấy đáng để người ta hy sinh tính mạng sao? Không! Chuyện cô cần tiền không quan trọng nữa. Cô sẽ ăn đậu và cơm trong sáu tháng tới nếu sống sót qua chuyện này. Cô sẽ hủy hợp đồng. Cô sẽ gửi hợp đồng cùng tờ séc hậu hĩnh nho nhỏ kia về cho thị trường trong một gói quà xinh đẹp bọc nơ hồng. Nếu cô sống sót qua chuyện này.

Nếu!

Ông Redfoot nhắc đầu khỏi chiếc giường bệnh chật hẹp khi Sky đi vào phòng.

“Thay đồ cho cha nào,” Sky nói. “Rồi cha sẽ để bác sĩ kiểm tra. Cha rõ chưa?”

Ông Redfoot chống một cánh tay lên. “Lại gần đây.” Cha anh thả thứ gì đó vào tay Sky. “Mang thứ này về nhà đi.”

Sky nhìn chai thuốc chằm chằm. “Cái gì đây?”

“Thuốc mà ta mang theo người. Cứ cất nó đi,” ông Redfoot khẳng khái nói. “Cầm nó về nhà ta. Ta không muốn nó bị lẫn lộn với những thứ họ đưa cho ta ở đây.”

“Họ chắc sẽ muốn danh sách các loại thuốc cha hay dùng.” Sky lật cái chai trong tay.

“Cất cái chai thuốc phải gói đó đi và giúp ta thay đồ! Các y tá cứ tới chỗ ta liên tục.”

Sky thấy vẻ nghiêm túc trong mắt ông, nên anh nhét chai thuốc vào túi quần jeans của mình rồi giúp ông Redfoot ngồi dậy và cởi áo ông ra. Vài phút sau, Sky thắt dây lưng áo giúp ông Redfoot. Cha nuôi của anh vươn tay ra và siết cánh tay Sky. “Giờ hãy đi tìm Mất Xanh đi. Ta lại nhìn thấy cô ấy lúc họ đưa ta tới đây. Cô ấy đang gặp rắc rối. Người phụ nữ của con cần con.”

Shala không cam tâm chịu chết.

Cô cần vũ khí. Cô nghĩ đến khẩu súng mà cô đã thấy trong tủ của Sky, nhưng nó có được nạp đạn không? Nhớ lại con dao Sky đã bỏ trong chậu rửa, cô bò tới kệ bếp. Đằng sau, cô nghe thấy tiếng có người đang cố mở cửa.

Cô nhòe dầy và với tay vào chậu. Có thứ gì đó nặng nề đập vào cửa trước, như thể là chân hoặc vai xô vào. Hoảng hốt, cô thấy tay mình nắm lại quanh thứ gì đó có cảm giác như là một con dao, và lưỡi dao cứa vào lòng bàn tay cô. Chà, nó qua được bài kiểm tra cửa – da – người rồi đấy. Lờ đi sự đau đớn, cô kéo nó về phía mình.

“Khí gió!”

Tiếng hét đến từ phía hiên nhà, cùng với một tiếng thịch to tướng như thể có thứ gì đó nặng nề ngã xuống. Thứ gì đó nặng nề, tức là một gã đàn ông to con đeo mặt nạ trượt tuyết. Cảm thấy gan dạ - hoặc chỉ đơn thuần là vì ngu ngốc – Shala đứng dậy và chạy ra cửa sổ. Kẻ đột nhập nằm ngửa trên mặt đất, vùng chân loạn xạ về hướng hai con chó của Sky. Cuối cùng thì, hắn lăn người. Lũ chó di chuyển theo hắn ta, sủa, miệng cong lên và răng lộ ra. Shala thấy một thứ trông giống súng nằm phía sau chúng. Gã đàn ông lăn người khỏi hiên. Một trong hai con chó đi theo. Gã kia hốt hải đứng dậy và quay lại ô tô của mình. Shala đứng bất động, nín thở, con dao vẫn nắm chặt trong tay. Chiếc xe cúp đuôi rời khỏi chỗ đỗ và phóng trên con đường đầy bụi.

Gục vào tường, Shala dán chặt mắt trên hiên, nơi con chó thứ hai ra chỗ con đầu tiên. Cả hai con quái vật cùng quay lại. Hai đôi mắt nhìn cô, hai đôi mắt vàng rực. Shala chưa từng mặt đối mặt với một con sói nào, nhưng cô đã thấy trên ảnh đủ để nhận biết. Hai con vật trên hiên trước nhà Sky Gomez giống sói hơn là chó. Chúng đã cứu mạng cô, nhưng cô không hăm hở muốn đứng đầu với chúng. Không phải sau khi đã thấy chúng hành động.

Một câu hỏi làm những suy nghĩ ấy chệch hướng: làm sao tên tội phạm dày dạn này biết được nơi cô ở? Cô vẫn để ý trông chừng hắn, tối nay hắn không hề theo đuôi cô đến đây. Cô nhớ lại vụ việc khẩn cấp bất ngờ nào đó của Sky Gomez khiến cô ở lại đây một mình. Ừ, chắc chắn là anh ta đã nói anh ta về phe chuyên

gia Winters, nhưng không phải thị trưởng Johnson đã bảo rằng số dân bản địa phản đối cô sao? Nếu anh ta ở phe cô, sao anh ta lại lấy máy ảnh của cô chứ?

Có thứ gì đó ướt và ẩm rỉ xuống dọc lòng bàn tay cô. Máu nhỏ xuống sàn gỗ.

Sky kim lại lời đáp trả Mất Xanh không phải người phụ nữ của anh. Tranh cãi với cha anh lúc này không có ích gì hết. Rồi người ta đưa ông Redfoof đi, và phải gần một tiếng sau Henry mới quay lại và báo cho Sky rằng ảnh chụp quét lớp của ông rất ổn. Nhưng để an toàn, họ sẽ giữ ông Redfoot lại qua đêm.

“Bây giờ ông ấy đang ngủ,” Henry giải thích cho cả Sky và Maria. “Nhưng có một cái vồng trong phòng ông nếu một trong hai người muốn ở lại với ông.”

“Vì anh đi đón Jose, em sẽ ở đây,” Maria đề nghị. Jose đã gọi ngay sau khi ông Redfoot được đưa đi kiểm tra. Anh sẽ hạ cánh lúc chín giờ sáng.

Trong khi em gái nuôi bước tránh đi để gọi điện cho bạn trai. Sky vào ngó qua ông Redfoot. Ông đang ngủ. Sky nhẹ bước tới giường, nhớ lại suy nghĩ của anh khi ông ngắt đi trong tay mình.

“Yêu cha,” anh thì thầm.

Anh bước khỏi cửa một bước thì nghe thấy, “Ta cũng thế. Giờ đi tìm Mất Xanh đi.”

Lắc đầu, Sky đi ra xe. Lòng ngực anh tràn đầy cảm xúc, nhưng khi anh trèo vào xem anh tựa đầu ra sau và lần đầu tiên thấy thư giãn kể từ lúc nhận được điện thoại.

Giờ đi tìm Mất Xanh đi.

Anh nhớ đã bỏ Shala lại chỗ của anh. Nhớ đã muốn hôn cô. Nhớ đã muốn làm nhiều việc hơn là chỉ hôn cô. Rồi đầu anh tua lại vài cảnh, và anh nhớ lại một điều mà cô đã hỏi: Anh đã kiểm tra chưa? Anh đã nhìn các bức ảnh chưa?

Lúc đầu anh đã rất chắc chắn cô là người chụp ảnh, nhưng anh không hề thấy cô chụp ảnh. Rồi, ba phút sau khi cô khẳng định mình vô tội, anh đã tin cô. Thò tay xuống sàn ghế hành khách, Sky nhấc máy ảnh của Shala lên. Anh mất vài phút để tìm ra cách xem được ảnh. Anh không thấy một bức ảnh nào chụp buổi lễ. Cảm giác mình đúng thật tuyệt.

Điều đó cũng chẳng khiến cô hoàn toàn vô tội. Cô vẫn phá luật. Tất nhiên, nhìn chiếc Nikon đắt tiền, anh cũng hơi hiểu lý do. Đặc biệt là từ khi có kẻ đột nhập vào trụ sở để ăn cắp nó.

Có lẽ anh nên uốn luật cho cô. Có lẽ. Anh sẽ xem xét ngày mai cô có tử tế không – tử tế thật sự, không phải cách tiếp cận giả tạo mà cô đã thử trước khi anh đi. Phải, anh sẽ ra quyết định khi gặp cô ngày mai.

Lòng ngực anh rung lên đầy chờ mong. Nhưng liệu anh có thời gian gặp cô không? Giữa việc điều tra vụ đột nhập, đón Jose, và xem tình hình ông Redfoot, anh có chỗ trống nào dành cho cô không?

Tôi sẽ không đi đâu hết. Tôi sẽ ở lại đây cho tới khi anh trả máy ảnh cho tôi.

Anh hy vọng cô không nói dối. Một viễn cảnh lóe qua đầu anh, về việc thấy cô trần trụi trên giường anh, ẩm áp và mờ mịt. Đó là một viễn cảnh rất đẹp. Cơ thể anh phản ứng theo, nhưng khi ngã vai vào ghế anh thông báo cho bản năng tình dục của mình một tin đầy đau đớn đó là việc đó sẽ không xảy ra. Nếu may mà cô còn ở nhà anh, thì cô chắc đang ngủ trên ghế sofa – nếu cô có ngủ chứ không phải chờ anh với ý nghĩ giết người và máy ảnh của cô trong đầu. Anh về nhà để xem thế nào.

Anh chưa kịp đi hết một dãy nhà thì di động của anh reo lên. “Xin chào,” anh trả lời, trí óc và tâm tư anh đã quay lại chỗ ông Redfoot rồi.

“Sky, tôi đây.”

Sky nhận ra giọng anh bạn Sal của anh, chủ của khách sạn duy nhất ở Precious. Đáng lẽ nó phải khiến anh thấy dễ chịu, nhưng lúc này là quá nửa đêm. Vì Sal đã cưới Jessie, nên gọi điện lúc nửa đêm không phải việc cậu ấy hay làm.

“Sao thế, Sal!”

“Có rắc rối. Cô nàng Winters đó lao vào văn phòng và đánh thức tôi dậy trong khi kêu ca là có ai đó đã đột nhập vào phòng khách sạn của cô ấy. Tôi đã kiểm tra, và thực sự là có việc đó.”

“Khỉ gió.”

“Cô ấy nói khi về thì thấy phòng như thế rồi, ngoài ra cô ấy chảy máu rất nhiều và tôi không chắc cô ấy có thể kể hết mọi chuyện cho tôi hay không. Có lẽ cô ấy đã tóm được kẻ vừa đột nhập vào.”

“Cô ấy bị thương nặng không?” Sky không thể không nhớ lại lời cảnh cáo của ông Redfoot.

“Tôi không biết. Cô ấy không để tôi chạm vào. Tôi nghĩ chỉ có tay cô ấy bị thương thôi, nhưng cô ấy để lại cả dải máu khi đi vào và đi ra khỏi văn phòng tôi. Tôi đã cho cô ấy một phòng khác rồi.”

“Tôi đang trên đường tới đây.”

“Ừ này...” Sal nghe có vẻ bối rối. “Tôi không chắc đó là ý hay đâu.”

“Sao lại không?” Sky hỏi.

“Bởi vì khi tôi bảo tôi sẽ gọi cảnh sát, cô ấy phát điên lên với tôi và nói nếu cậu xuất hiện mà không có máy ảnh của cô ấy, cô ấy sẽ đá đít cậu. Cô ấy nói tất cả những gì cô ấy muốn là một phòng khách sạn khác và đến sáng sẽ thấy chiếc máy ảnh phải gió của cô ấy. Khi rời đi cô ấy nói rằng Precious có thể ‘tự mình tìm ra cách phải gió nào đó để đưa du khách tới đây.’ Và trong khi cô ấy nói ‘phải gió’, cô ấy trông giận dữ đến mức ăn tươi nuốt sống người khác được đấy.”

Sky nhận ra rằng kẻ đã theo đuôi Shala cũng chính là cái gã đã đột nhập vào trụ sở và làm ông Redfoot bị thương. Anh nhanh chóng quay ngoặt về hướng khách sạn, liếc nhìn chiếc máy ảnh ở cạnh anh trên ghế. Món đồ đắt giá thật, nhưng nó có đáng mất công thế này không? Anh không nghĩ vậy.

Sal tiếp tục. “Tôi đoán máy ảnh của cô ấy đã bị cướp trong vụ đột nhập vừa xong...? Cô ấy làm tôi không hiểu gì cả, nhưng cô ấy đã làm bầm gì đó việc bị mắc kẹt giữa một bầy sói và ‘tôi không thấy Precious quý giá gì hết.’”

Sói? Đầm báo của ông Redfoot? Chết ite65t, anh không hề tin vào cái chuyện vớ vẩn đó. Trừ phi... Lũ chó của anh? Shala đã đánh nhau với Butch và Sundance à?

“Tôi đưa cô ấy chìa khóa tới một căn phòng khác, và cô ấy lao ra khỏi đây như một con gà dính lửa trên lông và có một bao thuốc nổ gắn dưới mông vậy. Tôi hy vọng là thị trưởng chưa trả tiền cho cô ấy, vì tôi nghĩ là khi cô ấy đã rời Precious, thì cô ấy sẽ không quay lại đâu.”

Sky không muốn nghĩ đến việc cô bỏ đi. Anh nhìn máy ảnh của cô. Bỗng nhiên, đưa trả nó cho cô không còn có vẻ là một ý hay nữa.

“Tôi đang đến đây,” anh nói. “Giúp tôi trông chừng phòng cô ấy nhé. Bảo đảm không một ai tới được chỗ cô ấy.”

“Khỉ thật. Cậu nghĩ có kẻ đang theo đuôi cô ấy à” Ý tôi là, tôi cứ nghĩ đây chỉ là một vụ đột nhập tình cờ mà thôi. Lũ trẻ hoặc ai đó. Đây, có lẽ đó là một người đã ký đơn chống đối. Hay là Charlie, anh chàng lãnh đạo toàn bộ chiến dịch chống đối. Anh ta đã xuất hiện ở đây sáu lần để cố thuyết phục tôi ký cái thứ khỉ gió đó. Anh ta cũng rất nóng tính.”

Sky gất, “Trông chừng cô ấy thôi, được chứ? Tôi sẽ ở đó trong mười phút nữa.” Anh đột ngột nảy ra một ý nghĩ. “Sal, cậu có nghĩ cô ấy bị thương đến mức cần xe cứu thương?”

“Xe cứu thương à? Không. Nhưng chảy nhiều máu như thế, tôi sẽ thấy ngạc nhiên nếu cô ấy không cần khâu đấy. Tôi đã đề nghị cô ấy tới bệnh viện, nhưng ánh mắt mà cô ấy nhìn tôi... Chà, tôi không đề nghị thêm nữa.”

Khi anh tới khách sạn, Sky quay vòng xe cho tới khi anh thấy Sal dựa người vào một cột đèn. Anh cầm máy ảnh của Shala và khẩu Glock từ ngăn đựng đồ, và dừng xe.

“Cô ấy ở phòng nào?”

“Mười ba.” Sal ra dấu cánh cửa cách đó vài phòng và nhìn chiếc máy ảnh trong tay Sky. “Nó là của cô ấy à?”

“Ừ. Tôi sẽ giải thích sau, nhưng giờ hãy giúp tôi đặt nó vào két an toàn.” Anh đưa Sal chiếc Nikon, nhét súng vào sau quần, và kéo áo ra để che nó.

“Chờ đã,” Sal nói, như thể anh ta vừa phát hiện ra điều gì đó. “Đây là chiếc máy ảnh cậu tịch thu tối nay mà, phải không? Tôi không thấy được cậu lấy nó từ tay người nào.”

“Thế à.” Sky đi về phòng khách sạn của Shala. Sal theo sau.

“Nhưng sao lại có người đột nhập và...?”

“Có lẽ họ nghĩ tôi đã trả nó cho cô ấy. Tôi không biết.” Sky cần vài tiếng đồng hồ để nghĩ thông suốt mọi thứ.

“Chẳng hề ngạc nhiên là cô ấy phát điên lên khi tôi nhắc đến cậu.” Sal cười khẽ và chọ khuỷu tay vào anh. “Cậu biết đây không phải là cách đối xử với vợ tương lai và mẹ các con cậu chứ.”

Sky cau mày. Khỉ gió, anh đã biết không sớm thì muộn cái chuyện tâm hồn đồng điệu này sẽ rò rỉ ra ngoài mà. Nếu vợ của Sal nghe được, thì đến trưa mai cả cái thị trấn điên rồ này đều sẽ bàn tán về nó. “Tôi có vũ khí đấy,” Sky lầm bầm. “Đừng có làm tôi cáu.”

Nụ cười của Sal rộng ra. “Được rồi, cứ giả vờ là tôi không hề nói gì cả. Tôi chỉ nghĩ cậu nên biết chuyện gì đang diễn ra thôi.”

“Vậy là Jessie biết hả? Cô ấy lấy thông tin ở đâu thế?”

Sal nhún vai. “Trưa hôm qua cô ấy và Maria đã ăn trưa. Nhưng đừng trách người phụ nữ của tôi. Ngồi lê đôi mách là tật xấu duy nhất của cô ấy.”

Sky lắc đầu. Khỉ thật, Maria phải thông minh hơn chứ. Phải rồi, cô ấy và Jessie là bạn, bạn từ thời trung học, nhưng chỉ nói một lời cho Jessie thôi là trong chưa đầy một giờ cả giáo hoàng Vatican cũng biết điều đó ăy chứ.

“Nhưng nhớ là,” Sal thêm vào, “cậu khó mà kiếm được cô nàng như thế. Cô ấy rất nóng bỏng. Nhưng mà, sau khi thấy cô ấy tức giận... cô ấy khó kiểm soát phết đấy.”

Khi Sky dừng lại ở cửa phòng Shala, Sal nói, “Cho tôi biết nếu cậu cần gì nhé.” Rồi anh bước tránh ra vài bước và chờ.

Điều đầu tiên Sky chú ý đến là dấu tay máu ở ngoài cửa. Bụng anh quặn lại khi anh hình dung Shala chảy máu, và anh rất hy vọng là cô ổn. Cúi người tới trước, anh gõ cửa. “Shala? Sky đây. Cô có thể mở cửa không?” Khi anh không nghe thấy gì, anh gõ lại. “Shala?”

“Anh có mang theo máy ảnh của tôi không?” là lời đáp lại từ phía bên kia.

Sky ngoái nhìn Sal, người giấu máy ảnh của cô ra sau lưng. “Không, tôi không mang máy ảnh của cô. Nhưng tôi cần nói chuyện với cô.”

“Tôi sẽ nói chuyện với anh sáng mai khi anh đưa tôi máy ảnh. Bây giờ muộn rồi. Tôi mệt và đã mặc đồ ngủ rồi.”

Sky tựa đầu vào cửa. “Shala, ngoài này có vết máu và Sal, quản lý khách sạn, nói rằng cô đang chảy máu. Vui lòng mở cửa ra để tôi có thể kiểm tra đi.”

“Tôi ổn!” là lời đáp lại mạnh mẽ của cô.

“Cô không ổn đâu. Mở cửa ra đi.”

“Được rồi, để tôi nói thế này vậy. Tôi không tin anh. Tôi không biết ai đứng sau cái... nỗ lực đưa tôi rời Precious này, nhưng nó có tác dụng đấy. Mai tôi sẽ đi. Nhưng tôi thề với Chúa, anh sẽ trả lại máy ảnh cho tôi không thì tôi sẽ thuê luật sư và cho anh lãnh đủ đấy.”

Sky tức giận nhắm mắt lại, rồi đi qua chỗ Sal.

“Thế mà tôi cứ nghĩ cậu có thể đi vào phòng khách sạn của bất kỳ cô nào cơ đấy,” bạn anh trêu.

Sky không cười. “Đưa chìa khóa cho tôi.”

“Thật à?” Sal hỏi.

“Làm thế đi!”

Sal đi về phía văn phòng, và Sky quay lại chỗ cửa phòng Shala. “Nghe tôi nói này, quý cô. Tôi là cảnh sát trưởng. Việc của tôi là bảo đảm cô ổn. Tôi không ‘đứng sau’ bất kỳ chuyện gì hết. Hãy cho tôi vào để tôi có thể tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra.” Khi cô không trả lời, anh cau mày. “Shala, tối nay cô đã ở nhà tôi. Nếu tôi đứng sau chuyện này, không phải lúc đấy tôi đã làm gì đó rồi sao?”

“Phải rồi, nhưng nó đã xảy ra ở nhà anh mà. Còn ai biết tôi ở đó nữa chứ?”

“Chuyện gì đã xảy ra ở nhà tôi?” Anh hỏi, bối rối lẫn tuyệt vọng muốn thấy cô ổn. “Shala, nghiêm túc đấy, tôi cần cô mở cửa ngay.”

“Hắn không hề theo tôi đến nhà anh, bởi vì tôi vẫn trông chừng. Vậy phải có ai nói cho hắn biết tôi ở đó.”

Sky nghiêng răng. “Ai đã không theo dõi cô cơ?” Anh ghép vài thông tin với nhau, nhưng... “Nếu chỉ vì có chuyện gì đó xảy ra ở nhà tôi mà cô nghĩ tôi đứng sau chuyện đó, thì cô nhầm rồi. Và để tôi nhắc cho cô nhớ, cô đã bảo cả nửa thị trấn là cô đang tìm tôi.” Khi không nghe thấy động tĩnh gì, anh thêm vào, “Thôi nào. Mở cửa ra. Cô thực sự nghĩ tôi đứng sau chuyện này à?”

Bước chân của Sal vang lên cùng lúc Sky nghe tiếng Shala mở khóa. Anh giơ tay ra để bảo Sal tránh đi.

7. Chương 10

CHƯƠNG 10

Cửa hé ra. Mắt Shala sưng phù và ướt đẫm. Cô đang khóc. Chết tiệt, điều ấy làm bụng Sky chấn động

“Tôi có thể vào không?” Anh hỏi, tôn trọng một sự thật là dù những nghi ngờ của cô cực kỳ vô lý, đối với cô thì chúng lại rất hợp lý.

Cô do dự, rồi lùi lại. Sky bước vào phòng và đóng cửa lại.

Cô mặc quần đùi ngủ in trái tim hồng và một cái áo ba lỗ đồng bộ. Chúng không mới mẻ và chúng cũng không quá gợi cảm, nhưng chúng khiến đầu gối anh run rẩy. Vải cotton ôm lấy các đường cong một cách vừa vặn, và nhờ cái quần đùi mà lần đầu tiên anh nhìn thấy đôi chân cân đối của cô. Rồi anh nhận ra vết máu trên áo cô và, rất đúng đắn, bản năng tình dục của anh cuốn xéo. Cô quần một cái khăn tay quanh bàn tay phải

“Tôi có thể xem tay cô không?” Anh hỏi.

“Nó ổn,” cô đáp lại.

“Xin hãy để tôi nhìn tay cô.”

Cô giơ tay ra, và anh cẩn thận bỏ cái khăn ra. Anh thấy một vết rạch dài năm phân trong lòng bàn tay cô

“Sao lại thế này?”

“Dao,” cô nói. Bụng anh lại cứng lại.

“Có kẻ tấn công cô bằng dao à?”

“Không. Tôi cắt phải khi đi tìm dao để tự vệ”

“Tự vệ trước ai?”

“Chà, khỉ thật.” Giọng cô lấy lại chút xác xược. “Tôi không giới thiệu bản thân, và hẳn ta cũng không. Nhưng rõ ràng đó phải là kẻ không muốn tôi làm việc cho Precious.”

Sky sẽ xem xét lời buộc tội đó sau. Nhìn vào mắt cô, anh rê ngón tay cái lên mu bàn tay bị thương của cô. “Cô còn bị thương ở chỗ nào khác nữa không?”

“Không.”

Được rồi. Anh tin cô. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Một gã đeo mặt nạ trượt tuyết và cầm súng đã cố đột nhập vào nhà anh.”

Mặt nạ trượt tuyết. Vậy đó chắc chắn chính là cái gã đã tấn công ông Redfoot. Nhưng chính xác thì điều đó có nghĩa gì?

Anh nhìn tay cô và cẩn thận kéo vết thương để xem nó cắt sâu bao nhiêu. Vết cắt sâu lại rỉ máu. Cau mày, Sky quần khần lại quanh tay cô và ra lệnh, “Mặc đồ đi. Tôi sẽ đưa cô đi khâu. Cô có thể kể mọi chuyện cho tôi trên đường tới bệnh viện.”

Cô rút tay lại. “Nó không tệ đến thế đâu.”

“Nó cần được khâu.”

“Tôi không nghĩ thế. Nó là một vết cắt không sâu. Nó sẽ liền lại.”

“Nó ở trên tay cô. Mỗi lần cử động thì vết cắt lại mở ra.” Anh nhìn quanh và thấy quần jeans của cô trên thành ghế sofa.

Nhặt nó lên, anh đưa nó cho cô. Cô ném nó lên giường.

“Tôi không nghĩ mình cần khâu đâu.”

Anh thở dài một hơi. “Shala, thay đồ đi. Tôi sẽ đưa cô đi khâu tay. Đây không phải là chuyện tranh cãi được đâu.”

“Nhưng...”

“Tốt thôi. Cô muốn mặc quần ngủ mà đi chứ gì.” Anh đặt tay lên lưng cô và thúc cô ra cửa. “Chúng thực ra trông cũng khá đáng yêu.”

Cô dừng lại, cắm gót chân vào tấm thảm màu nâu. Mắt Sky nhìn xuống hai bàn chân cô, để trần, nhỏ nhắn, nữ tính. Móng chân cô được sơn màu hồng nhạt và ngón cái còn có hoa cúc. “Cô có đôi bàn chân rất đẹp.” Anh không rõ vì sao mình lại nói thế, nhưng anh đã nói.

Cô nhìn xuống ngón chân mình. Sau một khoảng dừng cô hỏi. “Anh có thực sự nghĩ tôi cần...”

“Có.” Anh rê một ngón tay dọc cầm cô và nâng mắt cô lên nhìn anh. “Cô cần khâu.”

Cô thở dài. “Nhưng giờ muộn quá rồi, vả lại tôi rất mệt, rất đói, tất cả những gì tôi muốn là đi ngủ.” Cô dừng lại. “Tôi nghe có vẻ thảm thương, phải không?”

Anh cười khê. “Cực kỳ ấy chứ.” Thức ăn nghe thật tuyệt. Và giường – không nhất thiết phải để ngủ. Hít vào, anh thoáng ngửi thấy mùi hương phụ nữ tươi mát, anh vẫn để tay dưới cầm cô và cười toe toét. “Đừng bắt tôi ném cô lên vai và lôi cô đi đấy.”

“Anh sẽ làm thế à?” Một chút trêu chọc xuất hiện trong giọng cô.

Anh nháy mắt. “Tôi chắc sẽ thích việc đó lắm.” Anh cực kỳ chắc chắn là lúc này mình rất thích chạm vào cô. Sâu bên trong anh biết mình nên nghĩ đến việc lấy thông tin về vụ tấn công chứ không phải cô mang lại cảm giác mềm mại đến mức nào. Anh nên để đầu óc giải quyết bí ẩn này, chứ không phải đo xem tay anh sẽ vừa vặn thế nào với đường cong ở eo cô. Anh nên suy xét xem vì sao những chuyện này lại đổ xuống, chứ không phải bản khoăn cô có vị như thế nào nếu anh luồn lưỡi vào miệng cô. Và Chúa biết rằng anh không nên nghĩ đến cảnh hai bàn chân trần quỳ rũ kia chạy dọc đôi chân trần của anh.

Cô đảo mắt và hơi hé cười. “Chà, chúng ta chắc chắn không muốn anh thích bất kỳ điều gì vào lúc này, phải không? Để tôi thay đồ vậy.”

Anh chạm nhẹ má cô một lần cuối với ngón trỏ, rồi vuốt vài lọn tóc mỏng của cô ra sau tai. Có lẽ vì cô mệt mỏi hoặc sợ hãi, anh không biết là thứ nào, nên cô đã hạ hàng bảo hộ của mình xuống. Anh không ngại lợi dụng điều đó đôi chút. Có gì đó mách bảo anh rằng trở nên gần gũi như thế này một lần nữa sẽ không dễ dàng. Anh nhìn chằm chằm miệng cô và cân nhắc...

Thế sẽ là hơi quá. Phải không?

Maria mở cửa phòng bệnh ông Redfoot, cẩn thận không đánh thức ông dậy. Cô vẫn không thể liên lạc với Matt. Khi cô mới thấy cha nuôi của mình. Trong tình trạng hoảng loạn cô đã bảo Matt rằng cô sẽ gọi cho anh, nhưng giờ điện thoại của anh liên tục chuyển vào hộp thư thoại.

“Cậu ta vẫn không trả lời điện thoại của con, đúng không? Ông Redfoot hỏi.

Giọng ông ám chỉ nhiều điều, nhưng Maria không chịu để cho ông thấy cô hoài nghi. Matt quan tâm đến cô. Cô tin điều ấy. Được rồi, cô thú nhận là những chuyến công tác thường xuyên của anh thường khiến cô bồn khoăn, nhưng cô tin tưởng anh.

Cô đi tới mép giường ông Redfoot. “Cha nên ngủ đi.”

“Ta sẽ ngủ nếu ta ở nhà. Ta ngủ trên đá còn thấy thoải mái hơn chiếc giường này. Bảo con này: con đi xem liệu có thể tìm thấy chỗ y tá giấu đồ lót của ta hay không, rồi ta và con...”

“Cha sẽ ở lại, Viejo.”

“Đến mai thôi, con gái, mai ta sẽ về nhà. Ta không quan tâm dù mình có phải đi bộ và băng qua cả quảng trường trong khi quả mòng trần truồng của ta chớp mắt với cả hội đồng thị trấn Precious.”

Maria cười toe toét. “Và mạo hiểm với số dân ít ỏi mà chúng ta còn bỏ chạy hết sao?”

“Mòng của ta sẽ không làm một ai chạy khỏi thị trấn đâu. Nó có thể thuyết phục một vài người ở lại nữa ấy chứ.”

Maria cười khê và đặt tay lên tay ông, vốn đang nắm chặt thành giường. “Ngủ tí đi cha.” Cô cúi người xuống và hôn trán ông.

“Cậu ta không tốt cho con đâu, con gái.”

Maria do dự. “Anh ấy làm con hạnh phúc.”

“Hạnh phúc ấy đang tạo ra những nếp nhăn trên trán con đấy à?”

Maria thở dài. “Con chỉ lo lắng vì không liên lạc được với anh ấy.”

Ông Redfoot thở dài. “Ta biết con lo lắng điều gì. Và ta tin rằng sự lo lắng của con là đáng tin. Con nên nghe theo trái tim mình.”

“Trái tim con bảo rằng cha nên đi ngủ,” cô nói.

“Cả con và Sky cùng chống lại một con quỷ dữ, nhưng theo hai cách khác hẳn. Vì quá khứ Sky trốn tránh mọi thứ. Còn con lại lao bổ vào mọi thứ.”

Cô thở dài. Ông Redfoot nói có đúng không? Cô có vội vã lao vào mọi chuyện không? Cô có vội vàng thúc đẩy mối quan hệ với Matt không? Dù cô vô cùng muốn chối bỏ, nhưng lời của ông vẫn đúng. Cô đã quá vội vàng với Jose ư? Cô chắc chắn đã nhảy ngay vào giường anh khi lần đầu tiên cô thấy anh nhìn cô một cách khác thường.

Vì vài lý do, cô cho rằng ngủ với anh sẽ thay đổi mọi thứ. Không hề. Khi lời mời làm việc từ New York tới, anh đã nhảy bổ vào nó như một đứa trẻ đói khát nhìn thấy kem. Cái ngày cô nhận ra cô đã trễ kỳ và tới nói cho anh nghe về mối lo của cô, cô thấy anh đang đóng gói đồ đạc. Anh đã bảo rằng anh định sẽ nói với cô trước khi anh đi, nhưng nói với cô điều gì cơ - tạm biệt sao?

Cô nhìn ông Redfoot. “Được rồi, người thông thái, hãy nói cho con nghe giấc mơ của cha bảo con nên làm gì?”

Ông giơ tay lên và chạm vào má cô. “Ta không có giấc mơ nào về con. Đó là...”

“À, nhưng cha có điềm về Sky,” cô trêu, hy vọng thoát được chủ đề về Matt. “Con luôn biết cha yêu quý anh ấy hơn mà.”

Ông Redfoot cau mày. “Ta không kiểm soát được giấc mơ của mình. Trái tim ta đã biết rằng con đang đi sai đường.”

“Và trái tim cha có đáng tin như giấc mơ của cha không?”

“Không,” ông thú nhận. “Nhưng trái tim con thì có. Hãy nghe theo nó.”

“Đi ngủ đi cha.” Cô đi tới chỗ chiếc văng và ngồi xuống. Di động vẫn cầm trên tay.

Trái tim cô nói gì về Matt? Cô nhắm mắt lại và nhớ lúc anh cùng cô đi qua hàng nữ trang. Em sẽ chọn món nào ỉnh? Anh đã hỏi cô như thế. Cô vẫn nhớ anh vững chãi thế nào khi đứng sau cô, vững chãi như một người cô luôn có thể dựa vào và tin cậy, không giống cha mẹ ruột của cô. Nhưng anh có thể không? Hay cô lại đang quá vội vã lao vào mọi việc, cảm thấy những gì cô muốn mình cảm thấy?

Có phải việc đọc những tiểu thuyết lãng mạn đang nhồi những giấc mơ xuẩn ngốc vào đầu cô, làm cô mù mắt trước sự thật và có lẽ cả những khiếm khuyết của Matt? Nếu cô mở to mắt với Jose, cô hẳn đã không phạm phải sai lầm mà cô đã gặp. Có lẽ đây là lúc có một cái nhìn mới về Matt.

“Thay đồ đi, Mất Xanh.”

Shala chớp chớp hai tinh cầu màu xanh dương với anh, giờ đang ngập đầy lo lắng. Cô giơ tay lấy quần jeans trên giường.

“Tôi xin lỗi. Đủ mọi chuyện vừa xảy ra khiến tôi quên hỏi, ông Redfoot thế nào?”

“Ông bị chấn động nhưng sẽ ổn. Bác sĩ giữ ông qua đêm trong bệnh viện. Có lẽ chúng ta có thể ghé qua thăm ông khi chúng ta ở đó.”

“Sao ông lại bị thương? Ông ngã hay làm sao?”

Điều ấy khiến Sky nhớ lại những câu hỏi cấp thiết của mình. “Tôi sẽ giải thích trên đường.” Anh ra dấu cho cô vào phòng tắm. “Mau lên.”

Khi cô đi ra vài phút sau, Sky nhận ra mình đứng đến thế nào về việc rào chắn của cô chỉ tạm thời hạ xuống. Nhìn một cái thôi là thấy hàng rào cảm xúc của cô đã được dựng lại. Anh cũng có hàng rào của riêng mình, nên đáng lẽ anh không nên thấy bận lòng trước rào chắn của cô. Nhưng có đấy.

Cô liếc nhìn cửa, rồi nhìn anh. “Tôi vừa nhận ra việc này ngớ ngẩn đến mức nào. Chẳng có lý nào anh lại phải đưa tôi đi cả. Muộn rồi. Tôi có thể lái xe.”

“Tay cô bị cắt,” anh chỉ ra.

“Tôi đã lái xe về từ nhà anh. Tôi có thể tới được bệnh viện. Nói thực đấy. Tôi tự làm được. Tôi có thể...”

“Shala,” anh ngắt lời.

“Không, có lý nào...”

Cô ngừng nói khi anh giật túi của cô, đẩy cô ra cửa và tới xe của anh. Phần nửa đoạn đường những gì cô nói chẳng đâu vào đâu. Lải nhải hoặc là một phần bản tính của cô, hoặc cô đang rất mệt và bối rối. Anh hy vọng là về sau. Sky sẽ khỏa thân và đi chân trần lên núi giữa bão tuyết với gai nhọn dưới chân để tránh xa một phụ nữ thích lải nhải.

Khi anh lách người vào sau vô lăng, cô chìm vào im lặng. Anh liếc sang và thấy mắt cô ướt nước. Nước mắt thật. Đôi mắt xanh trong sáng xinh đẹp của cô mờ sương và buồn bã

Anh rướn người sang và đặt tay lên thành ghế. “Cô ổn chứ?”

Cô lắc đầu, chớp mắt cản môi như để kìm lại nước mắt, rồi gật đầu bảo ổn. Anh không thích nước mắt, nhưng anh có thể xoay sở với chúng tốt hơn nhiều so với bệnh lở nhai.

Lúc đó anh nhận ra. Tối nay người phụ nữ này bị tấn công. Nếu lở nhai khiến cô thấy khá hơn, anh có thể chịu đựng được. Không thì anh đúng là thằng khốn. “Cô có thể nói về chuyện đó không?”

Cô lại lắc đầu. “Không.”

Cô đã chuyển từ lở nhai sang câm nín, và anh cần cô nói. “Tôi phải biết chuyện đã xảy ra tối nay. Cô sẽ phải kể cho tôi.”

“Ồ,” cô chớp mắt vài lần nữa. “Tôi có thể nói về chuyện đó.”

Gì? Nếu các sự kiện tối nay không phải thứ khiến cô khóc, thì là cái quái gì? Anh suýt định hỏi nhưng kịp ngăn mình lại.

“Vậy, chuyện gì đã xảy ra?”

Cô kéo túi xách vào lòng. “Lũ chó bắt đầu sủa. Tôi nghe tiếng ô tô dừng lại. Khi tôi nhìn ra cửa sổ, tôi thấy chiếc ô tô con màu đen đã theo đuôi tôi.”

Anh nhớ lại việc cô nhắc đến một chiếc ô tô con và nhận ra đáng lẽ anh phải hỏi về nó. Nhưng anh đã theo cô gần như cả ngày và không hề phát hiện thấy một ai cả. “Lần đầu tiên cô thấy nó là khi nào?”

“Khi tôi rời khỏi bảo tàng đường sắt.”

Đó là sau khi Sky rời đi để chuẩn bị cho buổi lễ.

“Và một lần nữa khi tôi lái xe tới Funky Chicken.”

Anh phải bảo cô rằng cô không nên tới đó. Đó là một chỗ tạp nham. “Tối nay chiếc ô tô ấy xuất hiện lúc mấy giờ?”

Cô cản môi và lông mày cô nhăn lại. “Sau khi anh đi.”

Anh thở dài. “Tôi biết đó là sau khi tôi đi. Sau bao lâu?”

“Tôi không biết chính xác.”

Sao đột nhiên anh lại có cảm giác rằng cô đang lấp liếm sự thật nhỉ? “Sau khi tôi đi bao lâu thì cô đi?”

Có thứ gì đó hơi giống vẻ tội lỗi lóe lên trong mắt cô, và chỉ cần thế thôi, anh đã khám phá ra mọi chuyện. “Cô đã đi tìm máy ảnh của cô, đúng không?”

Cô gật đầu. “Tôi đã định chỉ lấy thẻ nhớ thôi.”

Sky khởi động xe và hướng đến bệnh viện lần thứ hai trong đêm nay, không chắc anh cảm thấy thế nào về việc cô lục lọi nhà anh. Nhưng anh cần lấy thông tin về vụ tấn công. Anh sẽ day nghiền vụ kia sau.

Sau vài dãy nhà, nghe tiếng bánh xe xát vào lòng đường và nhìn cô co rúm lại, anh hỏi: “Vậy là chừng một tiếng sau tôi đi à?”

“Khoảng thế,” cô đồng ý.

“Sau khi cô nghe tiếng chiếc xe dừng lại, điều gì đã xảy ra?”

Cô kể chuyện trong lúc anh lái xe. Tim Sky tăng tốc, nhận ra cô và ông Redfoot đã gần kề cái chết đến mức nào. Nhưng vì sao? Rõ ràng là, có người muốn máy ảnh của Shala. Nhưng rồi, vì sao? Nó sẽ không được nhận nhiều tiền lắm ở hiệu cầm đồ. Liệu có thể có kẻ nào muốn ngăn cô làm việc không? Phải. Nhưng ông Redfoot không nhận ra kẻ đó. Cứ cho là vậy thì, ông Redfoot cũng không biết hết mọi người trong thị trấn. Nhưng thế thì vì sao gã lại quyết tâm lấy chiếc máy ảnh Nikon của Shala?”

Khi cô ngừng nói, anh hỏi, “Cô biết ai đó có hận thù với cô không?”

Cô khịt mũi. “Phân nửa Precious, theo những gì Thị trưởng Johnson nói.”

“Không, ý tôi là người nào đó riêng tư hơn,” Sky giải thích.

“Không.”

“Bạn trai thì sao?”

“Không.”

Anh mỉm cười. “không, cô không có bạn trai, hay cô không nghĩ anh ta sẽ cố cướp máy ảnh của cô.”

“Không cho cả hai.”

Thứ gì đó na ná cảm giác nhẹ nhõm tựa mình trong ngực anh.

Anh nảy ra một suy nghĩ mới, dù nó hơi điên điên. Shala có thể chụp ảnh một ai hoặc một cái gì đó, và đó là lý do có người muốn máy ảnh của cô? Không có nhiều khả năng lắm. Precious không vắng bóng tội phạm, nhưng trong ba năm anh làm cảnh sát trưởng, anh mới chỉ gặp một vụ nổ súng vô tình, một tá vụ đột nhập, và thứ anh luôn ghét nhất, một vài vụ bạo lực gia đình. Chín mươi phần trăm lượng công việc của anh liên quan đến việc xử lý các vụ lái xe khi say rượu hoặc đánh nhau ở quán Fucky Chicken.

“Vây, quay lại chuyện tối nay,” anh nói, nhận ra anh vừa rơi vào im lặng. “Điều gì đã xảy ra khi cô nghe tiếng súng?” Cô hẳn đã rất hoảng sợ.

“Đầu tiên tôi cảm thấy tê liệt, sau đó tôi điên lên.”

Anh cười khê. “Nổ súng cũng làm tôi thấy thế.”

“Đó là lúc tôi đi lấy dao,” cô nói. Giọng cô đầy căng thẳng, và cô siết chặt hai tay lại với nhau. Tấm khăn trắng quấn quanh tay cô chuyển sang màu đỏ.

Tình hình có thể tệ hơn nhiều, Sky tự nhắc nhở mình. Nếu lũ chó của anh không thấy ghét tên đột nhập, người phụ nữ bên cạnh anh hẳn đã... Anh tự hứa với mình sẽ tóm thằng khốn đó và bắt hắn phải trả giá.

Biết rõ anh cần kiểm soát cảm xúc của mình để làm việc, anh tập trung vào vụ án chứ không phải khát vọng trả thù của mình. Shala tiếp tục. “Hắn hẳn đã làm rơi khẩu súng trên hiên khi lũ chó tấn công. Hắn không thể lấy được nó, nên hắn chạy ra ô tô. Và rồi...”

“Chờ đã!” Anh quàng xe vào bãi đỗ xe của bệnh viện và thắng phanh. “Hắn bỏ lại khẩu súng trên hiên nhà tôi à?”

“Lũ chó – hay tôi phải nói là sói của anh - đã đuổi hắn đi.”

“Chỉ lai sói thôi,” anh lầm bầm, và hỏi lại. “Cô nói là...”

“Chúng không nguy hiểm à?”

Sky cau mày. “Khi cô đi, khẩu súng có còn ở trên hiên không?” Anh rút di động ra để gọi Lucas. Bây giờ đã quá nửa đêm, nhưng trước khi cai rượu cậu ta đã lôi Sky ra khỏi giường vô số lần để đưa cái thân say xỉn của cậu ta về nhà từ quán Funky Chicken. Đến lúc đòi nợ rồi đây.

“Không, tôi đã đặt nó trên nóc tủ lạnh. Tôi sợ bằng cách nào đó lũ chó lại tự bắn vào mình.”

“Tốt lắm,” mặc dù anh hy vọng cô không làm nhiều dấu vân tay. Thêm vào đó, anh cũng lo tên tội phạm sẽ quay lại tìm nó.

Quay số của Lucas, anh giải thích ngắn gọn cho cậu bạn hàng xóm những gì anh muốn, vụ đột nhập, khẩu súng và bảo Lucas phải đề phòng. Dù Sky cũng không mấy lo lắng cho cậu ta. “Gọi cho tôi khi cậu qua đó nhé.”

Anh gác máy, đỗ xe lại, và tắt động cơ. Quay người sang Shala, anh hỏi, “Cô sẵn sàng chưa?”

Cô đưa mắt nhìn bệnh viện, đôi mắt xanh mở to đầy sợ hãi.

“Trước đây cô chưa từng bị khêu à?”

Ánh mắt hoảng hốt của cô quay lại nhìn anh. “Tất nhiên là có rồi.” Mặt cô trắng bệch, khiến đôi mắt xanh của cô càng xanh hơn.

“Họ sẽ gây tê cho cô trước khi khâu mà.” Hay thật, sau tất cả những gì cô phải chịu đựng tối nay, đây lại là lúc anh thấy cô sợ hãi nhất.

“Tôi biết điều ấy.” Nhưng cô không hề xê dịch ra ngoài.

“Làm cho xong chuyện này thôi nào. Đi thôi.” Anh vươn người qua để mở cửa bên cô. Sự động chạm vô tình giữa ngực anh và ngực cô khiến anh thích thú. Đẩy cửa ra, anh lùi ra sau và cố gắng không tận hưởng nó quá mức. “Đi nào.”

Cô đi xuống và chậm chậm rời khỏi xe anh. Cuối cùng, khi cô tới được chỗ anh ở bên kia thân xe, cô ngước lên với đôi mắt nai to tròn. Nếu đưa vào đúng tình huống, đôi mắt ấy có thể khiến đàn ông quỳ gối.

Nhìn chằm chằm tay mình, cô nói, “Tôi chỉ không chắc mình cần khâu. Thật lòng mà nói, nếu chúng ta mua vài cái băng gạc loại lớn. Tôi cá là...”

Sky cười nhẹ, đặt tay lên lưng cô và đẩy Shala đi tới trước. “Tôi sẽ cho cô một viên đạn để cắn. Nghiêm túc đấy, không đau lắm đâu.”

Cô không di chuyển. “Tôi không sợ bị khâu.”

“Phải rồi,” Lần này anh khóa cánh tay anh quanh vai cô trước khi đẩy cô tới trước. “Nói thật đấy, tôi sẽ nắm tay cô. Và cô có thể siết tay tôi chặt hết mức cô muốn. Tôi hứa sẽ không gọi cô là mèo nhất gan đâu. Meo” Anh trêu.

Cô dừng phắt lại. Đôi giày tennis của cô kéo lê trên vỉa hè. “Tôi – tôi không thích bệnh viện,” cô thú nhận

“Vì họ khâu ư?” Anh cười khê. “Hay vì kim tiêm.”

“Không phải vì...”

“Nào, tôi sẽ bảo đảm cô được cho kẹo mút khi xong.” Anh ép cô đi tiếp.

“Tôi không thích bệnh viện, bởi vì năm tôi tám tuổi tôi từng chứng kiến cha mẹ mình chết trong đó.”

Giọng cô căng thẳng, dù anh không biết vì tức giận hay vì lo sợ. Bước chân anh chùn lại, ngực anh trở nên nặng nề, và anh cảm thấy mình như một gã khốn vô tâm. Nét mặt cô vừa ghét bỏ vừa đau đớn. Anh đã biết những cảm xúc ấy từ cái ngày cha anh giết chết mẹ anh rồi tự nhắm súng vào mình. Cuộc sống đã thay đổi khi anh tới sống với bà Estella và ông Redfoot, nhưng nỗi cô đơn thì không bao giờ biến mất hẳn.

Anh siết chặt quanh vai cô. “Tôi xin lỗi. Tôi cứ nghĩ...”

“Tôi biết anh nghĩ gì.” Cô rời xa tầm tay anh và đi vào bệnh viện.

8. Chương 11

CHƯƠNG 11

Jose Darkwater chớp mắt, ép mắt mình mở to, và ước gì anh đã lấy thêm một cốc cà phê ở cửa hàng tiện lợi vài dặm trước.

Sau khi anh nói chuyện điện thoại với Sky, anh đã gọi lại cho công ty hàng không và biết được rằng họ có một chuyến bay muộn tới Houston. Anh có thể bay tới đó, thuê một chiếc xe, rồi lái tới Precious. Nhưng Jose quên mất một điều rằng cả tuần vừa rồi anh đã làm việc muộn ở văn phòng, và lái xe khi mệt lử không tốt cho sức khỏe. Khi anh thấy tấm biển báo số dân Precious là tám trăm chín mươi ba người, suýt nữa anh đã rẽ vào để chợ mắt.

Tám trăm chín mươi ba? Anh cá là ít hơn. Họ chắc không tính cái chết của vài ba bà lão mà anh được cha anh cho biết. Jose chỉ hy vọng là con số ấy không giảm xuống nữa. Cách sống và niềm tin cổ hủ của ông

Redfoot khiến Jose phát điên, nhưng ngoài khuyết điểm đó ra, Jose không thể có một người cha tuyệt vời hơn. Vấn đề là, anh không chắc ông Redfoot cũng tự hào như thế về anh.

Không nghi ngờ gì, anh đã làm cha anh thất vọng. Để khắc phục điều ấy, anh sẽ phải thay đổi mọi thứ anh muốn trong đời và trở thành một bản sao của Sky. Và dù anh rất tôn trọng em nuôi của mình, anh cũng biết mình không bao giờ có thể trở thành nó. Thực ra thì, anh hết sức bức bối với nó – bức bối với mối quan hệ mà Sky có được với cha anh. Cùng lúc ấy, anh mừng vì ông Redfoot có người ở bên. Nếu không phải nhờ Sky và Maria, anh không bao giờ có thể rời đi. Bị mắc kẹt ở Precious cũng dễ chịu như bước chân vào một chiếc giường kiến lửa vậy.

Jose nhìn đồng hồ tốc độ. Bảy mươi. Anh liếc nhìn chiếc đồng hồ. Anh về nhanh. Nhưng gần một giờ sáng rồi, anh tự hỏi mình nên đến thẳng bệnh viện hay tới nhà cha anh để ngủ một tí. Anh đã gọi đến bệnh viện sau khi hạ cánh, và một y tá đã bảo rằng cha anh khá ổn. Có lẽ chớp mắt và đi tắm là lựa chọn hay hơn.

Ý nghĩ của anh chuyển sang Maria. Cô đã tránh mặt anh suốt những chuyến về thăm trước đó, nên anh đã không gặp cô trong hai năm rồi. Điều ấy thật đau đớn, nhưng anh cũng thấy nhẹ nhõm. Tâm trí Jose lướt nhanh qua ký ức về Maria. Như mọi khi, nghĩ đến cô luôn mang lại những cảm xúc pha trộn giữa dục vọng, tình yêu, và một thứ khá giống sự xấu hổ. Chưa biết rằng cô không có quan hệ ruột thịt với anh, nên thấy cô hấp dẫn cũng không phải trọng tội, nhưng mẹ anh thì không thấy thế. Và cuộc nói chuyện cuối cùng mà anh nói cùng bà là về Maria.

Không nghi ngờ là mẹ anh đã chú ý đến cách anh và Maria nhìn nhau. Con trai à, con bé là người trong gia đình. Và con lớn tuổi hơn nó. Hãy hứa với mẹ rằng con sẽ không làm gì lộn xộn.

Jose đã hứa, không hề nhận ra rằng đó sẽ là lời hứa cuối cùng anh đưa ra với bà. Và anh đã giữ lời hứa với mẹ mình cho tới hai năm trước, khi mà, bằng cách nào đó, anh thuyết phục bản thân rằng giờ họ đã lớn và mọi lời trước đó không còn ý nghĩa nữa. Nhưng họ vẫn chưa đủ lớn. Và chắc chắn là việc đó đã làm xáo trộn mọi chuyện.

Anh nhận được cuộc gọi mời làm việc ở New York chỉ một tháng sau khi vứt bỏ mọi cản trở với Maria, và cái ngày cô thấy anh gói ghém đồ đạc và kể cho cô về việc ấy đã làm rõ hai điều. Đầu tiên là anh yêu Maria, yêu mọi thứ ở cô: nụ cười, cách nhìn lạc quan, bản tính ngọt ngào của cô – và chắc chắn là anh cũng rất yêu cơ thể bé nhỏ nóng bỏng của cô. Nhưng yêu Maria giống như bước chân vào bê tông, trời buộc anh với Precious cả cuộc đời còn lại. Với Maria, thị trấn này là nhà.

Anh ngờ ngợ rằng cô sẽ tới New York nếu anh bảo cô làm vậy, nhưng cô sẽ ghét bỏ nó vì chính những lý do anh yêu nó. Nên Jose đã làm điều đúng đắn. Chà, nó mang lại cảm giác là đúng đắn. Sau hai năm so sánh mọi phụ nữ anh hẹn hò với Maria và thấy tất cả bọn họ đều thiếu hụt đáng kể, thỉnh thoảng anh tự hỏi có phải mình đã sai lầm.

Một tiếng nổ lớn vang lên trong bóng đêm – chắc là lốp trước. Xe anh chệch hướng. Lê lên đường. Anh quay ngoắt bánh lái sang phải và nghĩ mình đã kiểm soát được tình hình, nhưng khi ngẩng lên, tất cả những gì anh thấy là một cái cây đang tiến thẳng về phía anh. Anh đạp mạnh phanh.

Quá muộn. Anh chuẩn bị tinh thần cho cú va chạm.

Shala, tim đập thình thịch, đi tới trước phòng cấp cứu.

Cửa sổ bằng kính mờ mở ra, “Tôi có thể giúp gì cô?” Một phụ nữ trung niên hỏi.

Shala mất một giây mới nói được. “Có tôi... tôi cần bác sĩ.”

Lông mày bà ta nhăn lại. “Cô bị thương à? Ốm?”

Shala không có vẻ đang gặp đau khổ, điều này có nghĩa là cô đã bỏ qua một cơ hội lớn trong đời: đáng lẽ cô phải làm diễn viên. Vì thật lòng mà nói, cô đang ở rất gần ranh giới khủng hoảng trầm trọng, loại đổ sụp xuống sàn, khóc đến khô cả mắt. Cô nhấc tay lên, kéo cái khăn thấm máu, và giơ lòng bàn tay ra. Vài giọt máu rỉ xuống bệ cửa.

Người phụ nữ ngồi trên ghế bật ra sau như thể chưa từng thấy máu. “Ôi trời ơi! Cô đi vòng ra đằng sau đi rồi chúng ta sẽ xử lý nó.”

Shala cảm giác có người ở bên cạnh. Sky. Cô không nói gì, chỉ đi về hướng cửa.

Anh theo sát bước chân cô, nên cô quay lại. Trông anh rất nghiêm túc và hối tiếc. Một cục nghẹn cỡ con ếch nhỏ chiếm chỗ trong họng, nhưng cô vẫn cố nói, “Tôi có thể giải quyết được từ đây. Cảm ơn anh.”

“Nhưng tôi...”

“Tôi ổn.” Cô đẩy cửa ra để đi vào.

Nhân viên tiếp tân đứng ở cuối hành lang, đeo một đôi găng tay cao su như thể sợ sẽ bị dính máu chỉ với việc đưa bệnh nhân tới phòng khám. Shala đi về phía bà ta, nghe xem Sky có đi theo không. Anh không đi theo. Cảm giác nhẹ nhõm xôn xao khắp người cô. Cô không tức anh. Thật sự là không. Không may là, với một cơn bão cảm xúc chỉ chực chôn vùi sự sáng suốt của cô, cô cũng không có năng lực để đối phó với anh. Không phải khi cô còn phải đối phó với quá khứ.

Ồi, Chúa ơi, cái mùi này. Mùi thuốc khử trùng, có chút mùi Lysol – nó chỉ chực kéo cô về quá khứ. Cô hít vào một hơi thật sâu thứ không khí vừa bất chợt đặc quánh. Ép mình tiếp tục di chuyển, đưa một chân lên trước, cô vẫn dán mắt lên khuôn mặt người phụ nữ. Chỉ mặt bà ta thôi. Bởi vì nếu cô dám ngó nghiêng xung quanh, Shala biết cô sẽ tìm thấy gì. Mọi thứ vẫn như vậy. Căn phòng cấp cứu của thị trấn nhỏ này trông sẽ y hệt căn phòng mà cô ở năm tám tuổi.

“Đường này,” người tiếp tân nói.

Shala theo bà ta vào một không gian đầy màn che giống hệt chỗ cô đã ở năm đó, một mình. Nơi cha mẹ đang chết dần của cô nằm cách đó vài tấm màn.

“Tôi sẽ bảo nhân viên bảo hiểm của chúng tôi đến đây lấy thông tin của cô. Chúng tôi không muốn làm văn phòng cô ấy dính máu.”

Shala gật đầu.

Người phụ nữ ra dấu về chiếc giường. “Y tá và Kelly phòng bảo hiểm sẽ vào ngay.” Bà ta nhìn tay Shala. “Vết cắt đó ghê thật đấy. Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Dao.”

“Nấu ăn à?”

“Gần như thế,” Shala trả lời, không muốn giải thích.

“Được rồi, cô gái. Chúng tôi sẽ chữa cho cô nhanh như chớp thôi.” Bà ta bước đi, tiếng bước chân gõ xuống sàn đá, và bỏ lại Shala một mình. Một mình. Cũng hệt như trước đây.

Shala nhìn chiếc giường và cố không nhìn các tấm màn. Cố không nhớ lại cảnh rời khỏi giường và đi xuống cách đó hai giường, kéo màn ra. Cố không nhớ cảnh nhìn cơ thể đầm máu của cha mẹ cô bật khỏi bàn khi các bác sĩ áp điện cho họ. Tim Shala đập mạnh vào xương ức. Cảm thấy hốt hoảng kinh hãi, cô lại trò chuyện với Chúa theo kiểu hồi xưa người ta hay làm, kiểu mà bà cô rất giỏi khi chỉ trích người khác những lúc cần thiết. Chết tiệt, nhưng cô nhớ bà. Chớp chớp mắt, cô nuốt xuống cục nghẹn trong họng và tiếp tục dỗ mình dịu xuống.

Cô tự bảo mình rằng nó đã xảy ra lâu lắm rồi. Rằng bây giờ là lúc cô vượt qua mọi chuyện. Thoát khỏi nó đi! Phải rồi, cha mẹ cô đã mất, và phải, cô đã phải nhìn một cảnh mà một đứa trẻ tám tuổi không nên nhìn, nhưng cô đâu còn tám tuổi nữa. Hít vào bằng mũi và thở ra qua miệng, cô đi tới giường, ngồi xuống, và nhìn chăm chăm miếng vải đầm máu quanh lòng bàn tay.

Tiếng bước chân vang lên. Chúng dừng lại ở chỗ cô. Ngược lên, cô nghĩ sẽ thấy y tá. Sky Gomez đứng đó, tay khoanh lại, điệu bộ nghiêm trang. Anh cứ rần nhìn cô như thách cô đuổi anh đi.

Chiếc võng của bệnh viện thoải mái như ngủ trong lều cắm trại vậy. Maria ghét cắm trại.

Sau một tiếng đồng hồ trở mình, cô lơ ngơ ngủ. Tiếng cửa bệnh viện sột soạt mở ra khiến cô thức giấc. Các y tá đi vào đi ra, kiểm tra ông Redfoot, bước chân nhẹ nhàng và giọng nói êm ái. Cô không cần phải đi

chào họ, cô tự bảo mình. Bóng tối ngọt ngào của giấc ngủ mời gọi cô trở lại. Nhưng khi cô quay người vào tường và gần như trôi vào giấc ngủ, có thứ gì đó đánh động nhận thức của cô.

Một bàn tay chạm nhẹ qua vai cô. Ấm áp dễ chịu. “Maria?” Một giọng nam tính thì thầm bên tai cô. “Anh quay lại rồi. Anh phải bảo đảm rằng em vẫn ổn.”

Anh đã quay lại sao? Hình ảnh Jose lấp đầy tâm trí ngái ngủ của cô. Anh đã bỏ rơi cô. Làm tổn thương cô. Cô đã mất con anh và có lẽ mất cả khả năng có con. Giờ anh muốn biết cô có ổn hay không ư? Không phải đã quá muộn cho điều ấy rồi sao?”

“Em tỉnh rồi à?”

Cô nhận ra giọng nam trầm nhẹ nhàng và những động chạm an ủi ấy không thuộc về Jose. Xoay người lại, cô vòng tay quanh Matt.

Anh có hương thơm như anh vẫn thường có. Xà phòng của anh luôn để lại thoang thoảng mùi hoa hồng và hương cỏ tươi ngai ngái. Cô vùi mặt vào vai anh. Lần đầu tiên trong đêm đó, cô cảm thấy mọi thứ rồi sẽ ổn thỏa. Cảm giác thật tuyệt khi anh ôm cô. Như cảm giác của mái ấm sau khi bạn đã xa nhà quá lâu. Rồi cô nhớ lại việc mình nghĩ anh là Jose, và trong cô thoáng chút cảm giác tội lỗi.

Cô ngồi dậy. Matt ngồi xuống cạnh cô và vòng tay quanh vai cô. “Em vẫn ổn,” anh thì thầm. “Tạ ơn Chúa, em vẫn ổn.”

Cô vuốt tóc khỏi mặt. “Em đã cố gọi cho anh.”

“Anh xin lỗi. Em đã làm anh sợ chết khiếp khi gác máy mà không giải thích xem chuyện gì đang xảy ra. Anh vào xe và lái đi ngay lập tức. Anh ra khỏi Dallas tầm một tiếng thì nhận ra đã bỏ quên điện thoại. Anh ghé qua điện thoại và cố gọi cho em, nhưng em không trả lời.”

“Em không biết đó là anh. Em không nhận điện thoại.”

Anh vuốt một tay qua má cô. “Anh đã rất lo. Tất cả những gì em bảo anh là đèn tắt. Và rồi ngay trước khi em gác máy, em la hét rằng có ai đó đột nhập. Anh không biết chuyện quái gì đang diễn ra nữa.”

“Em ổn. Có người đã đột nhập vào trụ sở. Cha Redfoot tóm được tên trộm lúc hắn đang hành động và bị thương. Ông về được đến nhà, nhưng ông ngã vào tường và đập vào công tắc đèn. Em đã rất kinh hãi. Em xin lỗi vì không giải thích rõ hơn...” Cô dựa vào anh và tận hưởng từng phút giây cho tới khi nhớ ra cuộc trò chuyện với ông Redfoot. Không phải cô đã cảnh cáo mình hãy ngừng cảm thụ quá nhiều mà bắt đầu suy nghĩ đi sao? Có lẽ hãy hỏi vài câu hỏi về những chuyến công tác tới Dallas của Matt nữa?

Nhưng anh ở đây. Anh đã lái xe cả quãng đường dài về nhà chỉ để bảo đảm cô ổn. Điều ấy cũng có ý nghĩa gì đó, không phải sao?

“Ông cụ thế nào?” Matt hỏi.

“Ông cụ ổn!” Ông Redfoot khàn giọng hét lên từ trên giường, và Maria phải che một tay lên miệng để khỏi cười khúc khích. “Đó là lý do con, Maria, nên về nhà, ngay lập tức.”

“Xin lỗi. Con đã đánh thức cha à?” Maria đi tới đứng cạnh giường.

“Thực ra thì, tiếng võng cọt kẹt khiến ta tỉnh. Ta biết con muốn ở lại trông ta, nhưng nếu con về nhà thì ta sẽ ngủ ngon hơn đây.”

Maria cau mày, “Nhưng...”

“Đừng có ‘nhưng’ với ta! Về nhà đi.”

Mamria thở dài. “Để con hỏi lại các y tá đã, và nếu họ nghĩ cha ổn thì con sẽ xem xét việc về nhà.” Ngoái lại nhìn Matt, cô ra dấu cho anh theo cô ra ngoài.

“Không,” Ông Redfoot nói. “Cậu ta ở lại để ta nói vài lời với cậu ta.”

Mắt Matt mở to.

Maria lắc đầu. “Bây giờ không phải lúc, cha Redfoot.”

“Đối với ta thì có đấy.”

Matt đứng dậy và nháy mắt. “Ồn mà, Maria. Em đi nói chuyện với các y tá đi, và anh sẽ ra ngay thôi.”

Maria ngưỡng mộ sự dũng cảm của Matt. Ông Redfoot rất giỏi khơi gợi nỗi sợ hãi trong con người ta. Cô chỉ hy vọng Matt biết rằng bị ông găm ghè còn tệ hơn bị ông cắn xé. Tất nhiên là, những người bị cắn xé chẳng bao giờ còn sống sót để mà so sánh.

Nhưng rồi, nếu cô và Matt thực sự tiến xa hơn, Matt sẽ phải học cách xoay xở với ông Redfoot. Dù ông vô cùng khó tính và cứng đầu, cha nuôi cô cũng là gia đình của cô. Và gia đình là bất khả xâm phạm.

Cục nghẹn trong họng Shala lại quay lại, nhưng cô sẽ không khóc.

“Tôi đã xin lỗi rồi,” anh nói, và bước vào phòng.

“Tôi biết.” Cảm giác nhói nhói ở xoang mũi của cô tăng lên. Sau vài hơi thở sâu, cô thêm vào, “Tôi không giận đâu.”

“Tốt.” Anh bước vào phòng.

Vì vài lý do lẫn thẩn nào đó, cô có ấn tượng rằng anh không hay xin lỗi. Có lẽ anh cũng không phải xin lỗi. Cô nhớ ra sự sạo khắp nhà anh, đánh giá anh là hoàn hảo. Chà, gần hoàn hảo, trừ bỏ có đôi chân bị nắm. Mắt cô nhìn xuống chân anh, và đó là lúc cô nhớ ra một thứ nữa mà mình đã thấy – mẫu báo đó. Cô tiếp tục nhìn chăm chăm chân Sky trong khi một lần sóng thông cảm tràn qua người cô.

Cuối cùng cô cũng cảm thấy đủ dũng cảm để ngược lên, và những cảm xúc trong mắt anh có vẻ phản chiếu những cảm xúc của chính cô. Mắt cô nhìn ngực anh, nơi trông thật lý tưởng để dựa vào. Cô tưởng tượng anh quàng tay quanh người cô, mang đến sự an ủi trong khi cô cũng làm tương tự để đáp lại. Nhận thấy mình đang lơ người ra nhìn, cô lại vội quay mắt về chân anh.

“Giày tôi có gì không ổn à?” Anh hỏi.

“Không. Chỉ là nhìn nó thì an toàn hơn.” Ôi, khỉ gió. Cô vừa nói to điều ấy lên thật đấy à?

“An toàn hơn à?”

Di động của anh reo lên. Theo đoạn nói chuyện sau đó, cô cho rằng đó là người đàn ông mà Sky đã nhờ qua nhà anh và lấy khẩu súng. “Tuyệt,” anh nói vào điện thoại. “Đến sáng tôi sẽ qua lấy nó. Cảm ơn.”

Anh gác máy và nhìn Shala mà không nói gì. Sau một lát, sự im lặng mang lại cảm giác thật thân mật. May mắn thay, một phụ nữ đi vào để lấy thông tin bảo hiểm của cô.

Dù vậy thay vì nói chuyện với Shala, cô ta lại chú ý tới Sky. “Cha nuôi của anh thế nào?” Cha nuôi? Dù hơi lơ mơ, Shala vẫn có thể xử lý được thông tin đó.

Khi cô ta hỏi về bảo hiểm của Shala, Sky chỉ vào bàn tay bị thương của cô rồi chỉ sang ví của cô, nhướn một hàng lông mày. Cô gật đầu. Khi cô trả lời các câu hỏi, cô thấy Sky lật ví cô ra, tìm thẻ bảo hiểm của cô, nhưng đặc biệt chú ý tới các bức ảnh. Thật kỳ cục, cô không thấy khó chịu, nhưng vẫn thấy kỳ cục khi anh nhòm ngó thế giới riêng tư của cô. Rồi, khi cô nhớ lại vụ lục lọi nhà anh tối nay của cô, đổi ngược lại kể ra cũng công bằng.

Người lấy thông tin bảo hiểm bỏ đi và bác sĩ đi vào. “Sky? Tôi đã nghĩ đó là cậu mà. Cậu thích loanh quanh ở đây lắm hả?”

Sky giới thiệu Shala với bác sĩ Henry Michaels. Tay bác sĩ mỉm cười với cô. “Tôi nghĩ ông Redfoot đã nhắc tới cô.”

“Thế sao?” Shala hỏi.

“Phải rồi.” Sky bắn cho bác sĩ một cái nhìn kỳ cục. “Ông ấy đã bị đập khá mạnh vào đầu. Đang nói ới chuyện vớ vẩn.”

“Vớ vẩn về tôi à?” Tập trung vào cuộc trò chuyện này có vẻ tốt hơn là tập trung vào lịch sử bi kịch của cô với bệnh viện.

“Về mọi thứ.” Sky tiếp tục trừng mắt nhìn bác sĩ.

Tay bác sĩ, vẫn mỉm cười, cầm lấy tay cô. “Tôi vừa mới qua kiểm tra ông. Ông đang ngủ, và huyết áp của ông bình thường. Tôi nghĩ ông sẽ ổn thôi. Nên về nhà ngày mai.” Bác sĩ nhẹ nhàng gỡ khăn tay khỏi vết thương của Shala. “Ồi,” anh ta nói.

Sau khi rửa sạch vết thương và bảo đảm không dây chằng nào bị cắt phải, anh ta bảo y tá mang kim chỉ vào. Ngạc nhiên thay, đó là lúc Shala nhận ra rằng cô đã xoay sở để ở trong bệnh viện mà không tan ra thành từng mảnh. Tất nhiên, trải nghiệm cuối cùng của cô bị tin bà cô mất làm tệ hơn. Đó không phải một đêm tốt lành gì. Shala chỉ có một mình.

Không như hôm nay, cô nhận ra. Mắt cô nhìn Sky. Sự hiện diện của anh đã giúp cô ư? Anh quay đầu, đôi mắt đen của anh nhìn mắt cô.

“Tôi sẽ làm tê nó trước,” bác sĩ thông báo. “Nó có thể đau mất vài phút đấy. Cô sẵn sàng chưa?”

Shala nằm ngửa trên giường, giơ tay ra, và nhắm mắt lại. Cô cảm thấy mũi khâu đầu tiên, và cảm giác đau đón truyền thẳng lên tay cô. Cô cố không giật tay, rồi cô cảm thấy một bàn tay nam tính luồn vào tay kia của cô và siết nhẹ. Cô định giật ra, nhưng bàn tay của Sky mang lại cảm giác ấm áp và dễ chịu đến mức cô quyết định rằng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này thôi, cô sẽ chấp nhận nó. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này thôi.

9. Chương 12

CHƯƠNG 12

Redfoot nhìn anh chàng da trắng nhích lại gần giường bệnh của ông. Ông ấn nút nâng đệm giường lên và bật đèn. Redfoot đã soi gương khi đi tiểu, nên ông biết mình trông như thế nào. Một mắt vẫn tơ máu, cả hai mắt bầm đen.

Đôi mắt màu lục của cậu ta mở to vì ngạc nhiên. “Chà, bác hấn đã bị đánh nặng lắm,” cậu ta nói.

“Phải, nhưng ta rất mạnh mẽ,” Redfoot đáp lại. Thằng nhóc da trắng này cần biết rằng luôn có người coi sóc Maria, có người sẽ đá đít hấn nếu có người làm tổn thương thiên thần bé nhỏ mắt đen ấy. Sky sẽ làm việc ấy và cả Jose nữa nếu ông bảo hai đứa, nhưng Redfoot định tự mình xử lý việc đó.

“Maria rất đặc biệt,” ông nói.

Thằng nhóc da trắng mỉm cười và bày ra vẻ mặt tương tư, ngơ ngẩn. “Cháu biết điều ấy.”

“Quá đặc biệt cho cậu,” Redfoot trừng mắt nhìn cậu ta. “Tốt nhất là cậu nên đi một con đường khác, nếu cậu hiểu ý ta. Bởi vì không gì tệ hơn là làm cha của một phụ nữ da đỏ tức giận đâu.”

Matt lùi hấn lại một bước. Tốt, Redfoot nghĩ. “Đó là tất cả những gì ta muốn nói.” Ông ấn nút để hạ đệm của mình xuống.

“Nhưng đó không phải là tất cả những gì cháu muốn nói thưa bác,” Matt đi tới cạnh giường. “Cháu quan tâm đến con gái bác. Cháu mừng là chúng ta nói đến chuyện này, bởi vì cháu đang nghĩ...”

“Tôi có quan tâm cậu nghĩ gì, Maria...”

“Maria rất đặc biệt và cháu quan tâm đến cô ấy,” Matt kiên quyết.

Redfoot không thích điều này, nhưng ông đánh giá cao sự dũng cảm của thằng nhóc. Nhưng được ông đánh giá cao cũng không làm cậu ta thích hợp với Maria, Jose là tâm hồn đồng điệu của Maria.

“Cháu không hoàn hảo,” Matt nói. “Nhưng...”

“Maria đáng được có một người hoàn hảo. Chứ không phải một gã thích dành thời gian làm những việc mà chỉ có Chúa mới biết ở Dallas các ngày cuối tuần! Và từ về tội lỗi lóe lên trong mắt của cậu lúc này, tôi phải nói rằng Chúa cũng không muốn biết cậu đang làm gì ở Dallas đâu!”

“Thưa bác, đó là...”

Maria đi vào cửa. Mắt cô nhìn Redfoot, rồi Matt, rồi quay lại Redfoot. “Chúng ta có thể đi được rồi,” cô nói.

Redfoot biết rằng Maria không thích việc ông nói chuyện với người yêu cô, nhưng Maria cũng không thích việc ông không cho cô ở ngoài quá nửa đêm năm cô mười bảy tuổi. Cô cũng không thích việc ông cầm cô mặc những bộ áo tắm cũn cỡn mà lũ đàn ông luôn thích. Trọng điểm là, thỉnh thoảng các ông bố phải làm những việc khiến con gái họ không vui.

Jose đẩy túi khí ra khỏi mặt và ngồi tại chỗ đúng năm phút để xem xét mọi chỗ đau khác nhau mà anh cảm thấy. Anh có thể ném vị máu, nhưng anh khá chắc chắn là máu chảy xuống miệng anh từ chỗ bị va đập trên đầu.

Giơ tay lên, nhẹ nhõm vì anh có thể cử động mà không thấy quá đau đớn, anh sờ da đầu của mình. Từ những gì anh cảm nhận được cho thấy, vết cắt nhỏ, cục sưng không nhỏ lắm. Nhưng anh không bất tỉnh. Anh không thấy hoa mày chóng mặt. Chắc là không bị chấn động. Anh cử động cả tay chân, và không chỗ nào có vẻ bị gãy hết.

“May đấy,” anh lầm bầm, nhận ra rằng anh đã đâm vào rừng khoảng sáu mét. Anh mở cửa xe. Cả cỗ xe nghiêng sang trái.

Vẫn choáng, anh lê người khỏi xe và gục xuống một bãi cỏ dày. Anh gượng dậy, chống hai tay xuống đất và giữ nguyên tư thế đó trong một giây, bảo đảm rằng lưng và cổ anh không bị thương. Không có cảm giác đau đớn thê thảm nào lan đi khắp người anh. Rồi anh cảm nhận được: cảm giác nhói nhói ở cổ chân anh. Một cảm giác bỏng rát lan dần lên hai chân anh.

“Khỉ gió!” Anh nhận ra cơn đau ấy. Đứng dậy, anh đá giày ra và bắt đầu vỗ chân mình. Đúng là may mắn khi mà sau một vụ tai nạn xe chết tiệt anh lại thấy mình nằm trên tổ kiến lửa.

Anh bắt đầu chạy, sau vài bước lại dừng lại để vỗ hai bắp chân hy vọng ngăn lũ kiến lửa không chạy lên trên - lũ kiến lửa mà lúc này đang tiêm chất độc đau đớn vào da anh. Cảm giác nhói nhói lan dần lên đùi anh. Lũ khốn vụng trộm ấy đi tới những chỗ chật hẹp với tốc độ đáng ngạc nhiên. Không muốn bị cắn ở háng, anh bắt đầu cởi quần. Không may thay, bàn chân anh bị mắc vào ống quần jeans. Anh ngã. Mạnh. Đập mặt xuống một bụi cây thường xuân. May là, gai không đâm phải mắt anh, nhưng mũi anh không may thay được như thế. Và đó là lúc anh nghe thấy có tiếng sột soạt trong bụi cây trước mặt anh

Anh chống hai khuỷu tay và mũi đối mũi với một đôi mắt cỡ hạt đậu. Con vật đó quay lại chưa đầy một giây. Jose nhận ra vết sọc đen trắng ấy. Anh hét toáng lên và lăn người ba lần, nằm xuống, nhưng đã quá muộn. Con chồn hôi vẫn đuổi kịp anh và cho anh lĩnh đủ. Anh nhắm mắt để chống lại cảm giác ghê tởm ấy. Khi anh mở mắt ra, anh thấy thấp nước của thị trấn soi sáng cả bầu trời như một ngọn hải đăng. Anh đọc dòng chữ khổng lồ màu tía trên đó

CHÀO MỪNG TỐI PRECIOUS

Jose ngã đầu xuống mặt đất. Nằm đó khi gai chìa tua tua trên mũi, đầu chảy máu từ một cú va chạm có thể gây chết người, quần quần quanh đầu gối trong khi lũ kiến lửa gặm nhấm hai bì, anh cố không ói ra vì mùi chồn hôi. Ánh mắt anh quay lại chồ thác nước: “Thật tốt khi được trở về nhà.” Anh giận dữ nói.

Sky quan sát Shala ngồi tựa đầu trong băng ghế hành khách, mắt nhắm nghiền. Anh không thể nào biết cô có ngủ hay không, nhưng anh cũng không nghi ngờ là cô đang ngủ. Cô đã có một ngày khủng khiếp. Bác sĩ đã cho cô thuốc giảm đau để cô có thể ngủ.

Nhớ rằng lúc trước cô bảo đói, anh đã thả khoảng mười đô la vào máy bán hàng tự động và mua bim bim, pho mát, một thanh kẹo, và một gói bánh quy trước khi họ rời bệnh viện. Shala đã ăn hết pho mát và bánh trước khi họ tới được xe của anh. Anh nhớ là con chó ở công viên đã giật lấy bữa trưa của cô, và anh tự hỏi

cả ngày hôm nay cô có ăn gì không. Cô không ăn món trứng mà anh đã làm cho cô. Thật tệ là nhà hàng mở đêm gần nhất lại cách đây tận một tiếng lái xe.

Cảm thấy dạ dày trống rỗng, anh bóc thanh snickers ra ăn, nhìn Shala và lái xe. Phải thú nhận là, anh nhìn cô nhiều hơn nhìn bất kỳ thứ gì khác, điều ấy khiến anh suýt nữa thì vượt qua một trong hai đèn đỏ trong thị trấn. Nhưng khi thật, cô trông thật ngọt ngào khi ngồi đó. Anh kìm lại thôi thúc vươn tay ra và chạm lên má cô, kìm lại ý muốn lái xe đưa cô về nhà anh và bắt cô ở lại đó cùng anh. Anh sẽ ngủ trên sofa nếu cô muốn. Nhưng lựa chọn kia sẽ vui hơn rất nhiều.

Dẫu vậy anh cá là cô không có tâm trạng. Phụ nữ không giống đàn ông, những kẻ sẽ không bao giờ để một thứ vụn vặt như hai mươi sáu mũi khâu chặn đường tình dục. Đặc biệt là tình dục lần đầu. Đàn ông có thể mất một chân nhưng vẫn đứng dậy được cho lần đầu. Và nếu nó tuyệt, gã ta có thể đứng lên để có thêm nữa.

Nhận ra rằng ý nghĩ của anh đang ảnh hưởng tới anh nhiều hơn những gì anh muốn, anh chỉnh lại dừng quần jeans và cố đẩy lùi thứ dục vọng không đứng đắn của mình. Nhưng ánh mắt anh lại thấy Shala đang ngủ, mềm mại, và thật đáng vuốt ve, và anh lại quyết định rằng có lẽ mình nên phóng túng cho bản thân một tí. Bây giờ là - anh liếc nhìn đồng hồ radio - hai giờ sáng, và cạnh anh là một phụ nữ đang ngủ còn nóng bỏng hơn cả Helios(6). Cân nhắc việc đã sáu tháng rồi anh không làm tình, anh đáng được phóng túng đôi chút. Và cô cũng thấy anh hấp dẫn đấy chứ. Đó không phải là một việc tốt sao? Nhưng rồi giọng nói lúc trước lại vang đến, giọng nói bảo rằng anh đang đùa với lửa. Và nỗi lo của anh không chỉ nảy sinh từ câu chuyện tâm hồn đồng điệu vợ vãn của cha Redfoot, mà còn vì cô có thể hấp dẫn anh thật mạnh mẽ và dễ dàng.

6. Thần Mặt Trời trong trần thoại Hy Lạp.

Điện thoại của anh reo lên. Shala mở choàng mắt ra và cô ngồi dậy, trông đờ đẫn. Anh chạm vào vai cô rồi cầm lấy di động của mình. “Chỉ là điện thoại của tôi thôi.”

Anh lại liếc nhìn đồng hồ. Ai lại gọi vào lúc này nhỉ? Anh đã hỏi thăm y tá trước khi đi, nên anh nghĩ cuộc gọi này không liên quan tới Redfoot.

“Khỉ gió.” Số điện thoại hiển thị báo rằng đó là của bà Martha ở đường dây 911.

Jose đi một chiếc giày, mùi hôi dày đặc bám theo người, tứ chi bồng rẫy vì bị kiến lửa đốt, trán chảy máu, anh đi bộ một dặm rưỡi về nhà ông Redfoot. Ở đó, anh rung chuông và cầu nguyện.

Không ai trả lời. Tạ ơn Chúa và Thánh Thần. Như anh đã nghĩ hy vọng, Maria đã ở lại bệnh viện. Rồi khỏi hiên, tìm tảng đá giả ở thảm hoa, anh gỡ chìa khóa dự trữ ra khỏi ngăn bí mật. Nó đã nằm trong tảng đá ấy suốt mười sáu năm. Ý của mẹ anh.

Chúa ơi, anh vẫn nhớ mẹ anh. Bà là thứ sáng suốt duy nhất trong cuộc sống điên rồ ở đây

Đi vào nhà, anh hướng thẳng đến bếp và cầu nguyện là kho rượu của cha anh còn đầy. Anh đẩy chai Jack Daniel's, Tequila, và chai Scotch đắt tiền ra sau và tạ ơn Chúa khi thấy chai nước hoa quả V8. Nhưng chỉ có hai chai, gần như không đủ để rũ bỏ mùi thối của chồn hôi.

Khỉ thật. Anh định đóng cửa thì, nghĩ lại, nắm lấy chai whisky, mở nắp, ném nắp đi, và hớp một ngụm lớn. Nó không bong kính hồn như bi của anh.

Loạng choạng tới phòng tắm chính, anh đứng nhìn chằm chằm vào bồn tắm. Anh cần bồn tắm. Anh cần ngâm mình trong bất kỳ thứ nước quả nào anh có để rửa sạch cái mùi này. Do đó, anh xoay người và hướng đến phòng tắm có bồn: phòng Maria.

Bước một bước vào phòng cô, ánh mắt anh quay thẳng tới chỗ giường hơi họ đã làm tình vô số lần. Việc ấy cũng đã rất tuyệt. Một nụ cười chực quét đi nét cau có trên mặt anh khi anh thấy tiểu thuyết tình cảm trên giá sách của cô. Cô chẳng hề thay đổi.

Anh đi vào phòng tắm và cởi quần áo, nhét chúng vào túi nhựa lỏng trong thùng rác và buộc chặt túi lại. Anh hy vọng anh có thấy vài bộ quần áo cũ của mình, hoặc anh sẽ hành quân quay lại ô tô trong cái áo choàng bông màu hồng treo ở cửa.

Anh chỉ có hai chai nước quả bé xíu để tắm. Anh cần thêm. Cuối cùng anh nhớ ra là đã nghe về phương thuốc rửa bỏ mùi chồn hôi: dung dịch vệ sinh phụ nữ. Gì đó về giấm và chất khử mùi. Tuyệt vọng, anh nhìn về hướng tủ tường. Hồi trước Maria thường xuyên dùng nó sau khi làm tình. Liệu lúc này cô có vài lọ không nhỉ? Cô có đang quan hệ với ai không? Dù anh thực sự có thể dùng thứ đó để khử mùi hơi, anh vẫn hy vọng tủ tường của cô không có nó.

Anh mở tủ đầu tiên ra và mỉm cười khi tất cả những gì anh thấy là băng vệ sinh và đồ trang điểm. Anh di chuyển tới tủ thứ hai. Nụ cười của anh chết cứng, và anh hít một ngụm whisky. Ở đó, xếp thành hàng như binh lính chờ hiệu lệnh, là sáu chai Summer's Eve(7), hương Lãng Mạn Ngọt Ngào. Tuy vậy, thứ đáng ghét thực sự, bị nhét ở phía sau: ba mươi sáu bao bảo vệ trợ tình hương dầu cõ cực đại.

7. Một nhãn hiệu dung dịch vệ sinh phụ nữ

Cỡ cực đại? Thằng khốn nào vậy? Jose xem xét tất cả đàn ông sống trong thị trấn mà anh nghĩ có khả năng. Không thể nhiều hơn sáu trường hợp. Rồi ý nghĩ điên rồ nhất lao qua đầu anh. Sky? Không, Sky sẽ không làm thế. Sky là anh nuôi của cô. “Cũng như mày đây, thằng ngốc ạ!”

Anh nốc hai ngụm whisky, rồi một ngụm nữa khi anh thấy hình ảnh của mình trong gương. Một hình ảnh chết dẫm. Tựa người vào thành bồn, anh chạm vào cục sưng đỏ máu trên đầu. Ối! Cả hai mắt anh đều có vết thâm tím, và anh đếm được ít nhất là nửa tá gai chĩa ra khỏi mặt. Anh cố rút một cái ra, nhưng dường như chỉ càng ấn nó vào sâu hơn. Anh cần nhíp.

Anh bắt đầu lục phòng tắm thì nhớ ra anh thực sự cần rửa bỏ mùi chồn hôi. Tóm lấy sáu chai dung dịch vệ sinh, anh ném chúng cạnh bồn tắm và đặt cả chai whisky xuống. Anh đặt nút chặn nước vào bồn tắm và đưa bộ lông trần của mình vào trong.

Mở chai V8, anh rót cả hai chai lên đầu, rồi xát nó vào da đầu anh. Anh không biết nó có rửa sạch được mùi hôi hay không, nhưng anh ước gì mình được uống một ngụm vodka pha hành tây và chanh. Anh vươn tay lấy một chai dung dịch vệ sinh, thay vào đó lại tìm thấy whisky. Cũng tốt.

Sau khi hít hai ngụm lớn nữa, anh tựa vào bồn tắm và lại bắt đầu nghĩ về Maria. Mọi quan hệ của cô có nghiêm túc không? Khỉ thật! Anh chưa hề quyết định việc cố bù đắp là tốt, nhưng anh chắc chắn muốn được làm thế. Nhận ra mình ích kỷ đến mức nào, anh nốc một ngụm lớn nữa. Whisky chảy ràn ràn khắp huyết quản khiến cho vết kiến lửa đốt trên chân và bị anh bóp đau, nên anh nốc thêm vài ngụm nữa.

Nhớ lại việc anh đáng ra phải làm anh cầm lấy một chai dung dịch vệ sinh và bóp chất lỏng tươi mát ấy lên ngực. Nó thực sự có mùi khá thơm, nên anh với lấy chai thứ hai. Đó là lúc cửa phòng tắm mở ra, và Maria cùng một thằng nhóc da trắng có mái tóc màu đồng - rõ ràng là gã dùng bao bảo vệ cỡ cực đại - đứng há hốc mồm nhìn quả lông trần của anh ngâm trong bồn tắm, một tay cầm một chai Jack trong khi rót chai dung dịch vệ sinh mùi Lãng Mạn Ngọt Ngào vào người bằng tay kia. À, và đừng quên mấy cái gai trên mũi hay đôi mắt bầm đen của anh.

Từ cây gậy lau sàn và chổi quét hai người giờ cao trên đầu, anh nghĩ là họ đoán sẽ thấy một con chồn đại chứ không phải một gã đàn ông trần truồng. Maria thả cây lau sàn xuống nhưng thằng nhóc da trắng vẫn giữ chặt cây chổi. Jose lại nâng chai whisky lên môi.

Chào mừng tới Precious phải gió, anh nghĩ.

Sky đứng cách Shala nửa mét, cô đang đứng ở bãi đỗ xe khách sạn nhìn chằm chằm vào các ô cửa kính bị đập vỡ trên chiếc xe Honda của cô. Anh cho rằng cô sẽ òa ra khóc ngay thôi. Không phải anh xem cô là yếu ớt hay mít ướt, mà vì cô đã suýt khóc mấy lần rồi, và chuyện lần này có thể khiến cô hết chịu nổi.

Cô vợ Jessie của Sal đã gọi 911 ngay khi thấy những gì đang diễn ra ở bãi đỗ xe. Bà Martha đã gọi Sky. Sal giờ đang đứng cách đó một đoạn, như thể sợ Shala sẽ trách cứ anh vì để chuyện này xảy ra ở khách sạn của anh. Ai mà biết được bạn anh lại là một gã yếu đuối thế cơ chứ?

“Cô ổn chứ?” Sky hỏi Shala.

Cô vẫn cứ dờ ra nhìn, tay khoanh lại ngang ngực. Cô từ từ nhìn mắt anh. “Bất kỳ gã nào đặt tên thị trấn này là Precious đều cần bị thiến gọn.”

Có lẽ là do ngọn lửa xanh trong mắt cô, hoặc là thứ cảm xúc mà cô đặt vào chữ gọn, nhưng có khả năng là do chữ thiện. Ngay lập tức Sky quyết định rằng Sal đã đúng là phải tỏ ra cẩn trọng.

Shala bước một bước về phía Sky, và anh phải hết sức can đảm mới không bước lùi lại. Nếu nhìn cũng có thể giết được người, anh không chắc người ta có thể tìm đủ bộ phận cơ thể để nhân dạng anh không nữa.

“Tôi muốn cái gã làm việc này phải trả giá!” cô nói. “Tôi muốn hắn bị tóm. Tôi muốn hắn bị tổng giam. Tôi muốn hắn bị thiện cùng lúc với kẻ đã đặt tên cho cái thị trấn này!”

Phải, rõ ràng là vì từ thiện.

Khi cô quay ngoắt đi và lao vào khách sạn, có thể không khôn ngoan lắm, nhưng anh vẫn đuổi theo cô. “Shala, chúng ta cần...”

Cô dừng lại nhanh đến mức giày của cô hẳn phải để lại vệt trên đường. Cô quay phắt lại để đối mặt với anh. Tay cô vẫn khóa chặt giữa người, một việc hẳn phải đau lắm, khi xem xét đến các vết thương trên lòng bàn tay cô, nhưng có lẽ ôm chặt mình như thế giúp cô kìm mình lại. Nếu cô không ôm lấy người nữa, cô có thể vỡ vụn ra mất.

“Nghe này,” anh nói.

“Không, anh nghe này. Bây giờ là hai giờ sáng. Hôm nay, tôi đã bị theo đuổi, cướp máy ảnh, bị thương, suýt bị giết, bị xoay vòng vòng trong sân nhảy ở một cái quán có tên là Funky Chicken bởi một gã nghĩ mình là Travolta, và - à, phải - tôi còn bị chính con chó đã cướp bánh hamburger của tôi động đực với chân tôi nữa chứ.”

Cô hít vào một hơi sâu. “Đề phòng anh không hiểu điều ấy có ý gì, tôi muốn nói là, tôi đã có đủ rồi! Tôi sẽ không xử lý chuyện này ngay bây giờ. Ngày mai, khi anh trả lại máy ảnh cho tôi - một việc mà anh sẽ làm - tôi sẽ điền một bản báo cáo hoặc ký biên bản hoặc bất kỳ thứ gì mà tôi cần phải làm để tổng khứ gã khốn nạn này mãi mãi. Nhưng bây giờ... ngay bây giờ tôi sẽ đi ngủ.”

Cô quay gót và lao lên gác. Sky nhìn cô, và trong lúc anh thấy sự phẫn nộ trong cô, anh cũng không bỏ qua việc cô gái bé bỏng cần có người an ủi. Và, phải gió anh đi nếu anh không muốn là người đó. Không phải trọn đời, anh thêm vào. Anh đơn giản không phải tuýp người trọn đời, nhưng có lẽ sẽ lâu hơn bình thường.

Anh quay lại chỗ Sal, nhưng trước khi anh kịp hỏi, bạn anh bắt đầu nói. “Thấy chưa, đó là những gì tôi thấy chiều này! Nghiêm túc đấy, anh bạn, cô ta mà chỉ hơi vướng phải triệu chứng tiền kinh nguyệt thôi là sẽ biến thành Lorena Bobbit(8) đấy.”

8. Một phụ nữ Mỹ, người vào năm 1993 đã thiến chồng mình là John Wayne Bobbit.

“Cho cô ấy nghỉ ngơi đôi chút đi,” Sky gắt lên. “Cô ấy đã có một ngày mệt mỏi. Rất mệt mỏi đấy.”

Sal xem xét nét mặt anh. “Chà, tôi bị điên rồi. Ông Redfoot nói đúng. Cậu đã yêu cô ấy rồi.”

“Khỉ gió, Sal!” Sky gầm lên. “Ngừng ngay lại.”

Bạn anh lắc đầu. “Đừng lo, tôi ngậm mồm ngay đây. Mọi người đều biết rằng một khi hai người đã chọn làm tâm hồn đồng điệu, thì hãy cầu nguyện cho cái gã đáng thương cố chấn đường bọn họ. Hãy quên rằng tôi đã nói xấu cô ấy nhé. Đi đi. Như tôi đã nói lúc trước, cô ấy nóng bỏng - dù rất khó kiểm soát.”

“Cậu có thể vui lòng...?”

Sal phá ra cười. “Dù vậy, nếu có người có thể xử lý cô ấy, thì đó là người đàn ông luôn sẵn sàng đối phó mọi tình huống. Chính là cậu, anh bạn à. Chỉ là đừng mong bọn tôi sẽ mời các cậu qua ăn bữa tối Chủ nhật.”

Sky siết chặt cằm. “Ngậm. Miệng.”

“Tôi chỉ muốn nói là, nếu cậu yêu cô ấy như tôi yêu Jessie, thì tôi hiểu được, anh bạn à. Tôi chúc mừng cậu đấy.”

Sky lắc đầu để phủ định mọi chuyện. “Chuyện gì đã xảy ra ở đây? Cậu có thấy gã đã làm việc này không?” Anh suýt định hỏi bạn anh đang điều hành loại nhà nghỉ nào thế này, nhưng anh biết câu trả lời. Sal và

Jessie điều hành một khách sạn nhỏ hầu như không trả nổi tiền điện, và bên cạnh đó Sal cũng điều hành một công ty dọn dẹp và kinh doanh trên eBay.

“Như tôi đã kể cho cậu trên điện thoại thôi.”

“Chả hiểu cậu đã nói gì trên điện thoại hết.” Sky gầm gừ.

“Được rồi, có lẽ tôi đã quá sốc. Gã khốn đó suýt thì giết tôi.” Sal dừng lại. “Tôi nhận được một cuộc gọi từ một gã muốn số phòng của Shala Winters.”

“Bảo tôi là cậu không đưa cho hắn đi.”

“Không. Tôi không bao giờ đưa số phòng của khách ngoại trừ... chà, cứ hiểu là tôi không bao giờ làm thế. Dẫu sao đi nữa, tôi nghe tiếng tàu lặn bánh qua, đó là lúc tôi nhận ra mình cũng nghe tiếng tàu trên điện thoại. Đừng hỏi tôi biết cách nào, nhưng tôi có cảm giác rằng gã đó đang gọi điện từ chỗ này. Tôi bước ra khỏi khách sạn và thấy cái gã trên điện thoại đang đứng cạnh ô tô của cô nàng nhà cậu. Và tôi có thể thấy cửa kính bị vỡ. Tôi la lên và bắt đầu bước ra đó. Hắn nhảy vào một chiếc xe đang nổ máy và...”

“Loại xe nào?” Sky hỏi, dù cũng đã đoán được.

“Một chiếc xe con màu đen. Tôi hy vọng lấy được biển số xe, nhưng gã đó nhắm thẳng vào xe tôi, tốc độ cao. Tôi thề, chấn bùm của gã đã suýt qua mông tôi khi tôi trèo lên cái cây đó. ” Anh chỉ vào hàng cây sồi với cái cành rủ thấp. “Chúng ta thực sự là có họ hàng với loài tinh tinh đấy, bởi vì tôi biết trèo theo bản năng, mà hồi bé tôi chưa bao giờ trèo cây nhé.” Sal cúi người lại gần và thêm vào, “Đừng kể cho ai nhé, nhưng tôi đã phải thay quần đùi đấy.”

Sky ngược lên nhìn phòng khách sạn của Shala. Đèn vẫn sáng. Anh ngờ rằng lần này cô sẽ không cho anh vào. Điều đó cũng chẳng ngăn được anh. Cái gã đang săn đuổi máy ảnh của cô đã dùng tới những biện pháp quá khích, và Sky ngờ rằng giờ gã đó sẽ không dừng lại. Anh sẽ không để tên khốn đó lại gần Shala lần nữa đâu.

“Giúp tôi một việc đi, Sal. Đưa tôi chìa khóa phòng và máy ảnh của cô ấy.”

“Chìa khóa phòng à? Cậu chắc chắn là mình muốn làm thế chứ?” Sal hỏi. “Khi mà cô ấy đang nói đến việc hiến? Tôi thì sẽ để cô ấy nguội xuống đã.”

“Đưa đây!”

10. Chương 13

CHƯƠNG 13

Maria đi đi lại lại trong phòng khách, những nghi vấn, những lo lắng, và cảm giác quay cuồng trong cô.

“Bình tĩnh lại đi,” Matt nói.

“Bình tĩnh lại ư?” Maria cau kinh. “Nhà em có mùi chồn hôi còn anh ấy thì đúng là không thể chịu nổi. Anh ấy cần đến khám bác sĩ. Anh ấy trông cũng tệ như cha Redfoot vậy. Anh đã thấy đôi mắt bầm đen của anh ấy rồi đấy!”

“Anh ước gì đó là tất cả những gì anh thấy.” Matt bật cười.

“Chuyện này chẳng thú vị gì đâu!”

Matt ngừng cười. “Maria, em không thể bắt anh ấy đi gặp bác sĩ được.”

“Anh ấy giống hệt cha Redfoot: cứng đầu, bướng bỉnh, và...”

“Anh ấy có hay thế không?” Matt hỏi.

“Hay thế nào?” Cả đầu và tim Maria đều quay mòng mòng.

“Uống rượu,” Matt giải thích.

“Gi cơ? Bởi vì anh ấy là người da đỏ, nên anh cho rằng...”

“Không.” Matt giơ tay lên và bước lùi lại. “Anh không nói thế, Maria.”

“Anh ám chỉ điều đó,” cô buộc tội.

“Không, anh không ám chỉ điều ấy. Anh hỏi vì rõ ràng là lúc này anh ấy đang say ngật ngưỡng.” Matt lắc đầu và quan sát cô. “Có gì không ổn thế? Em quá nhạy cảm và đang hành xử rất điên rồ.”

Cô lắc đầu, giằng xé giữa nhiều điều. Cô vẫn có thể nhớ cuộc trò chuyện của cô với ông Redfoot. Cô vẫn nhớ đã thú nhận là cần phải hỏi Matt về những ngày cuối tuần ở Dallas của anh. Cô nhớ cảm giác tuyệt vời đến mức nào khi anh ôm cô ở bệnh viện. Nhưng trên tất cả, cô phải giải quyết chuyện với Jose. Việc Jose không biết có thai hay đã sẩy thai. Việc Matt không biết về Jose. Việc Matt không biết rằng cô có thể bị vô sinh. “Anh biết không, em nghĩ có lẽ tốt nhất là anh đi đi.”

“Đi đi?” Lòng mày anh nhíu chặt lại. “Em đã bảo anh ở lại.”

“Chỉ là... kỳ cục quá.”

Anh nhìn cô chằm chằm. “Sao anh lại có cảm giác là khi em nói kỳ cục, em không chỉ có ý muốn nói việc anh trai em có mùi chồn hôi, đang say xỉn và trần truồng trong phòng tắm của em, lại còn tắm bằng dung dịch vệ sinh phụ nữ của em nữa nhỉ?”

Lời chối bỏ đã chực thoát ra trên đầu lưỡi nhưng cô không thể nói dối. Không phải khi cô biết sớm hay muộn thì cô cũng sẽ phải kể cho anh. Nhưng không phải hôm nay. Không phải khi cô không thể hiểu bất kỳ điều gì mà trái tim cô đang mách bảo. Cô cần phải suy nghĩ trước khi nói gì đó. Cô cần Jose tránh thật xa khi cô thông suốt mọi việc.

“Em đang giữ lại điều gì thế?” Matt hỏi.

“Em định nói rằng chúng ta cần nói chuyện. Em... cần kể cho anh vài điều, nhưng không phải lúc này.”

“Điều gì? Em đang nói gì thế?” Anh liếc nhìn hành lang về hướng phòng cô. “Em biết không, anh thực sự ước là em sẽ giải thích, bởi vì đầu anh đang nảy ra những điều mà anh không hề thích.”

“Làm ơn đi, mình hãy nói chuyện sau.”

Anh cào tay qua tóc. “Anh đã lái xe như một thằng ngốc để quay lại với em, và giờ em lại đuổi anh đi như thế... Đó không phải anh trai em, đúng không? Ai đang ở trong phòng ngủ của em, Maria?”

Sự kiên nhẫn của cô cạn kiệt. “Anh bỏ lại thứ gì ở Dallas thế? Hay ai? Anh bỏ lại ai?”

Anh đứng sững. Mặt anh đầy cảm xúc – ôi Chúa ơi, có phải đó là vẻ tội lỗi không? Nét mặt anh phản chiếu những gì cô cảm thấy trong lòng.

Mắt cô ươn ướt. “Đúng là thế, phải không?”

“Anh không biết em đang ám chỉ gì,” anh nói, nhưng giọng anh đầy tội lỗi.

“Em ám chỉ cùng điều anh ám chỉ đấy.”

Matt lắc đầu. “Anh ta là ai?”

“Đó là Jose. Bọn em không có quan hệ máu mủ. Nhưng anh ấy là con trai cha Redfoot.”

“Vậy ý em nói là...”

“Đi đi!” cô ra lệnh.

Anh làm theo.

Dù cô đã bảo anh đi – khẳng khẳng bắt anh đi – khi cửa trước đóng sập lại sau lưng anh, Maria cảm thấy như tim mình vỡ vụn cạnh xương ức. Cảm giác đau đớn nổ tung trong lồng ngực và cô cảm thấy chắc chắn rằng tim cô đã co rút lại thành một đồng bụi nhùi và chết mất rồi. Ôi, Chúa ơi, cô đã làm gì thế?

“Em nghĩ em yêu anh,” cô nói với cánh cửa đóng chặt.

Cô đi ra để cản anh lại, nhưng trước khi cô kịp ra tới cửa thì lớp xe của anh đã làm văng sỏi tung tóe và rời đi rồi.

Cô chạy tới chỗ điện thoại, sẵn sàng gọi anh quay lại. Rồi cô nhớ đến Dallas. Đi tới ghế sofa, cô ngồi phịch xuống và để mình ngồi nguyên ở đó. Nỗi đau gần như quá lớn, đau đớn như ngày sinh nhật thứ mười lăm của cô, khi cô nhìn mẹ mình đóng gói đồ đạc để tới Vegas cùng bạn trai mới của bà mà không hề có ý định quay lại.

Cô nhớ lại ánh nhìn trong mắt Matt khi cô hỏi về Dallas... Ôi, Chúa ơi, nó có cần đau đớn đến mức này không? Tất nhiên là có. Không phải luôn thế sao? Không phải nó cũng đau đớn như thế khi mẹ cô bỏ đi sao? Khi Jose bỏ đi sao? Sao việc Matt bỏ đi lại có thể dễ chịu được cơ chứ? Và vì sao cô lại mong chờ nó kết thúc khác cơ chứ?

Bởi vì mày tin vào chuyện thần tiên.

Không tin nữa. Thế là hết rồi. Cô sẽ ném hết số tiểu thuyết lãng mạn mà cô có.

“Trông em không ổn lắm,” một giọng trầm nói.

Maria ngước lên. Jose đứng trước mặt cô, tay cầm chia whisky. “Cả anh cũng không. Anh say ngật ngưỡng rồi.”

“Không, anh không say. Anh chuẩn bị say, nhưng chưa say đâu.”

“Thế à? Thế vì quái gì anh lại đang mặc áo choàng của em?”

Anh nhìn xuống cái áo bông màu hồng và bật cười. “Có lẽ anh say rồi.” Mắt anh dạo quanh phòng và anh thì thầm, “Ngài Trợ Tình còn ở đây không?”

Cô cau mày. “Anh cần đi khám bác sĩ đi.”

“Còn khuya,” anh tỏ ra coi thường. Rồi anh trao cho cô nụ cười hư hỏng mà Maria vẫn nhớ rất rõ. Cô đã nhìn anh trao nó cho những phụ nữ xinh đẹp khác khi cô còn nhỏ. Nụ cười đã khiến cô phát cuồng khi cuối cùng anh cũng trao nó cho cô. Tất nhiên, với khuôn mặt thâm tím kia, nó không được hấp dẫn như xưa nữa.

Anh bước lại gần một bước. Cô lùi lại một bước. Anh vẫn có mùi chồn hôi – điều ấy có nghĩa là áo choàng của cô cũng có mùi.

Anh ngo nguẩy hai hàng lông mày. “Sao em không chăm sóc cho anh nhỉ?”

“Sao anh không cút tới địa ngục đi!” Cô bật dậy khỏi sofa.

“Anh đã ở địa ngục rồi,” cô nghe anh nói khi bỏ đi. “Anh đang ở Precious. Và thứ quý giá duy nhất ở chốn này là em.”

Maria đóng sập cửa phòng ngủ của mình lại.

“Shala?”

Cô nghe tiếng Sky ở cửa và đảo tròn mắt. Chui đầu vào áo ngủ, cô cau mày khi thấy có máu trên áo và đi lấy một bộ sạch từ vali. “Đi đi!” Cô mặt đỏ.

“Tôi không thể.”

Có lẽ nếu cô cứ lờ anh đi, anh sẽ bỏ đi. Cô tới giường. Nhưng đúng lúc cô lật chăn ra, cô nghe tiếng cửa mở. Cô quay phắt lại, thấy dây xích treo lủng lẳng trên cánh cửa mà cô đã không hề khóa vào. Ngu quá! Cô bị một tên điên bám đuôi mà còn không biết cẩn trọng. Không thông minh. Rất không thông minh.

Sky bước vào phòng. Cô bỏ qua việc tức giận với bản thân và tập trung vào anh. “Anh không thể xông vào phòng khách sạn của tôi!”

“Tôi nghĩ mình nên ở đây, phòng trường hợp gã đó quay lại.”

Shala lắc đầu. “Tôi mệt lử rồi. Tôi sẽ đi ngủ. Anh không thể ở lại đây.”

Anh nhìn quanh phòng. “Cái ghế này trông thoải mái đấy. Cô thậm chí còn không biết là tôi đang ở đây nữa đâu.”

Cô nhắm mắt lại một giây. Chúa ơi, cô mệt quá. Chắc là do viên thuốc mà bác sĩ cho cô. Mở mắt ra, cô xem xét anh. “Tôi có thể tự chăm lo cho bản thân.”

“Cô thậm chí còn không thêm cài then cửa.”

“Tôi sẽ làm việc đó ngay khi anh đi. Anh có thể đứng ngoài cửa và nghe cho rõ,” cô đề nghị.

“Thứ đó không thể ngăn cản một người thực sự muốn vào phòng đâu.”

“Thế sao anh còn mắng tôi vì không cài then?” Cô quát lên.

“Bởi vì đó là một dấu hiệu cho thấy cô không có khả năng tự chăm lo cho bản thân.”

Cô biết anh đúng, nhưng... “Anh không thể ở trong phòng bên à?”

“Tôi sẽ thấy tốt hơn khi ở đây.”

“Nhưng tôi thì không. Nếu đây là một thị trấn nào khác, tôi sẽ gọi 911 và tổng giam anh.”

“Cô đã thử làm thế rồi, nhớ chưa?”

Cô nằm phịch xuống giường và ép hai tay vào đệm. Cảm giác đau đớn lan rộng khắp lòng bàn tay bị khâu của cô.

Sky ngồi xuống một cái ghế và kéo một cái khác lại gần để gác chân lên. “Dẫu vậy tôi sẽ xin một cái gối.”

Cô quay đầu để có thể nhìn thấy anh. “Anh nghiêm túc à?”

“Một trăm phần trăm.” Anh ngừng lại. “Cứ đi ngủ đi. Nhưng đừng ngáy nhé.”

Dù đang kiệt sức cô cũng nhận thấy cách anh nhìn cô – nóng rực – và cô cảm thấy chút khấy động của dục vọng. Cô ném cho anh một cái gối.

Anh bắt lấy và nhét nó ra sau đầu nhưng không ngừng nhìn cô, và cô cũng không ngừng cảm thấy mình đang bị theo dõi. Tầm mắt anh rơi xuống chân cô. Cô nhớ lúc trước anh đã khen chân cô. Cô nhìn chăm chăm các ngón chân của mình và phát hiện ra mình thấy vui vì đã làm móng trước khi tới Precious.

Nhận ra mình đang nghĩ gì, cô tìm túi của cô ở bên cạnh giường và lăn người để nhặt nó lên. Cô thò tay trái vào, cầm lấy một thứ, giơ nó ra để anh nhìn. “Thề với Chúa, nếu anh thử làm bất kỳ điều gì, tôi sẽ phun Mace vào anh.” Rồi cô đặt chai Mace và ví lên tủ đầu giường.

“Tôi sẽ nhớ điều ấy.” Anh chỉnh lại chỗ trên ghế, ngửa đầu ra sau, và nhìn chòng chọc lên trần nhà.

Cô với tay ra và tắt đèn. Rồi cô lăn tới mép giường, xa anh hết mức có thể. Nhắm mắt lại, cô nghe thấy anh xoay người, đứng dậy, và bỏ đồ trong túi quần ra. Ghế kêu cọt kẹt khi anh ngồi xuống trở lại.

Nhìn chăm chăm lên trần nhà, cô nghe tiếng anh hít thở. Cô phải thú nhận là mình cảm thấy khá hơn khi không phải ở một mình. Các sự kiện trong ngày hôm nay đảo qua đảo lại trong đầu cô, tìm cô đập như nhịp trống ở buổi lễ hôm nay. Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp Sky, cách anh di chuyển theo nhịp nhạc. Rồi cô nhớ lại cách Sky đã nắm tay mình khi bác sĩ khâu tay cho cô.

“Cảm ơn anh,” cô nói trong bóng tối.

“Không có gì.”

“Ý tôi là vì đã nắm tay tôi ở bệnh viện.”

“Tôi biết.” Giọng anh thật dịu dàng. Một phút sau anh nói, “Shala?”

Mắt cô nhấp nháy mở ra. “Gì?”

“Tôi rất tiếc về cha mẹ cô.”

Tôi cũng tiếc về cha mẹ anh, cô suyết định nói. Nhưng đáng ra cô không biết điều ấy. “Cảm ơn.”

Sky tiếp tục nhìn trần nhà chằm chằm, tâm trí anh lật qua những bức ảnh mà anh đã thấy trong máy ảnh của cô lúc trước. Cô đã nắm bắt hình ảnh thị trấn một cách xuất sắc. Mắt Xanh là một nhiếp ảnh gia rất giỏi. Tất nhiên, anh cũng đã biết điều ấy từ trang web của cô.

Anh không hề thấy một bức ảnh nào khiến người ta sẵn lòng giết người để lấy được. Nhưng, tâm anh mách bảo rằng nó ở đó. Ngày mai anh sẽ lấy lại chiếc máy ảnh từ kết an toàn mà anh đã bảo Sal cất nó vào, và anh sẽ rà kỹ các bức ảnh. Anh cũng cần lấy khẩu súng từ chỗ Lucas, kiểm tra sổ đăng ký của nó, và lấy dấu vân tay.

Anh nghe thấy tiếng động trên giường. Anh ngồi dậy, tựa khuỷu tay vào đầu gối, và quan sát Shala. Cô mặc một bộ đồ ngủ khác, nhưng vẫn kiểu cũ. Mái tóc vàng của cô xỏa tung trên gối. Cô nằm nghiêng, và đường cong mềm mại ở eo cô khiến anh khao khát muốn rê tay lên.

Cô đang ngủ, anh biết qua cách cô hít thở. Tựa người ra sau, anh quay đi và cố chỉnh lại cái gối sau cổ. Chúa ơi, anh hẳn đang già đi – từng có thời gian anh có thể ngủ đứng. Hoặc có lẽ không phải vị trí là thứ khiến mắt anh chong chong. Anh hít một hơi thở sâu nữa. Mùi hương mỹ phẩm nữ tính mềm mại lấy đầy phổi anh.

Anh quay đầu và lại nhìn cô. Cô trông bé nhỏ trên chiếc giường đó đến mức anh không thể ngừng tưởng tượng cảnh cô áp vào anh. Ở dưới anh. Ở trên anh. Cơ thể anh phản ứng lại, đũng quần jeans của anh có cảm giác như đang co vào, và cả bì của anh cũng có cảm giác gò bó. Anh kéo đũng quần jeans và cởi một khuy áo ra nữa. Thầm chửi thề, anh đứng dậy và cởi nó ra. Trước khi anh kịp nhận ra, thói quen cởi sạch đồ để đi ngủ đã chiếm lấy anh và anh cởi khóa quần jeans. Anh dừng lại, liếc nhìn cô, và nhớ là cô cảm thấy thoải mái trong cái quần đùi ngắn cũn. Ôi, khỉ gió, ít nhất anh cũng có thể thoát khỏi quần jeans của mình ra chứ. Cô chắc còn chả biết ý chứ. Anh đã đặt chuông đồng hồ lúc sáu giờ. Anh sẽ dậy và ăn vận đứng đắn trước cả khi cô xoay người.

Nhưng sau đó thì sao? Cô sẽ ổn khi tự lực cánh sinh chứ? Tên không đã cố đâm Sal và làm bị thương ông Redfoot có quay lại hay không?

Thả quần jeans xuống cạnh ghế, anh nhớ rằng mình phải đón Jose ở sân bay. Thuyết phục Shala đi cùng anh có dễ không nhỉ? Và thuyết phục cô ở lại Precious trong khi anh theo dấu thủ phạm sẽ khó đến mức nào? Anh nhớ cô đã nói gì đó về việc đến sáng sẽ rời đi cùng máy ảnh của cô.

Cô có đi mà không có chiếc Nikon của cô không? Nếu giữ lại máy ảnh của cô đồng nghĩa với việc cô sẽ ở lại, thì đó là việc anh sẽ làm. Nhưng nếu cô quyết định quay về mà không có nó thì sao? Anh nhớ cô trông cô đơn đến mức nào khi đi vào bệnh viện tối hôm đó và khi đi lên căn phòng này sau đấy. Một mình, cô sẽ là con mồi dễ tóm. Bằng cách nào đó anh phải giữ cô lại gần để bảo vệ cô.

Anh ngồi xuống và nhắm mắt, định ngủ, nhưng cơ thể anh khao khát được duỗi dài. Gần một tiếng sau, anh lại quay đầu và nhìn cơ thể vô thức của cô. Cô chỉ chiếm có vài phân của chiếc giường cỡ lớn đó. Nhưng khỉ thật, anh cần nghĩ ngơi đôi chút.

Anh thấy mấy cái gối ôm lạ mắt mà cô ném từ giường xuống sát tường. Nhặt chúng lên, anh xếp chúng xuống giữa giường, tạo ra một rào chắn.

Nếu cô nổi điên, anh sẽ giải quyết việc ấy vào buổi sáng. Sau khi anh có vài ba tiếng ngủ nghỉ.

11. Chương 14

CHƯƠNG 14

Một cảm giác kỳ quặc đánh động tâm trí Shala, trong khi thứ gì đó đánh động mông cô. Một cơ thể ấm áp mời mọc cô rúc lại gần, tìm kiếm sự an toàn và dễ chịu. Tay cô chạm vào da người. Một chuyển động nhẹ sát mông cô mang một ý nghĩ mới đến ngộ ngậy trong bộ não ngái ngủ của cô: Nó có cảm giác như... cô đã không cảm thấy một trong những thứ đó lâu, lâu lắm rồi

“Mang cái thứ đó tránh xa tôi ra!”

Cô lao phắt dậy, đứng trên đệm. Sky Gomez, không mặc áo, ngồi bật dậy, không có gì che thân, nhìn cô chằm chằm với đôi mắt lơ mơ. Mắt anh nhìn thẳng ra cửa như thể có ai đó vừa đột nhập vào.

“Cái gì thế? Anh vuốt tay qua mặt.”

Đó là lúc cô nhận thấy ngoại trừ không mặc áo, anh còn không mặc quần dài, chỉ mặc quần đùi. Và chộc ra khỏi khe quần là ẩn sĩ đầu trọc của anh! Thứ đáng chết đó đã quyết định ra ngoài chơi đùa và đang đứng đứng. Nó đã gõ vào quần đùi của cô, không nghi ngờ gì nghĩ rằng quần đùi của Shala là sân chơi lý tưởng.

“Cái gì thế?” Anh hỏi lại, mù mờ.

“Cái đó!” Cô chỉ vào đũng quần anh.

Mắt anh vội nhìn xuống. Trong khi anh túm lấy chăn, cô phóng ra khỏi giường, nhảy xuống sàn với một tiếng thịch lớn, và cố gắng trang bị ình chai Mace. Không may là, cô va phải tủ đầu giường. Chai Mace, một khẩu súng, và vài thứ khác cùng rơi vãi xuống sàn. Quỳ gối xuống, cô nắm chặt bàn tay bị thương quanh chai Mace và chìa nó vào anh.

“Oa!” Anh giơ một tay lên và nhích người sang bên kia giường, bảo đảm bản thân được che kỹ. Anh nhìn xuống cô. “Tôi không cố làm gì hết. Thề với Chúa!”

“Anh đã chui vào giường!”

“Phải... chà, cái ghế đó không thoải mái như bề ngoài.” Anh ra dấu vào tấm đệm. “Nó là một chiếc giường cỡ lớn, và cô chẳng chiếm được một phần năm của nó.”

Cô càng cau có hơn.

“Và... xem này,” anh dò dẫm trên đệm và giơ một cái gối ôm lên. “Tôi thậm chí còn dựng rào chắn nữa.” Khi cô giơ cao chai Mace lên, anh cau mày và nói, “Nếu cô chú ý thì tôi vẫn nằm bên phần của mình. Cô đã xông qua rào chắn đấy chứ.”

“Anh chẳng có phần nào hết!”

“Ý tôi muốn nói à tôi không... ừ, cố làm gì hết. Nên hãy đặt thứ đó xuống.”

Cô di chuyển cái chai một cách lo lắng.

“Khỉ thật, Shala ít nhất cô cũng có thể cho tôi uống một cốc cà phê trước khi bị xịt Mace chứ? Thôi nào, hạ nó xuống. Đi mà.”

“Anh đã cởi quần.”

“Tôi không thể ngủ khi mặc quần. Nhưng tôi không cố làm gì hết.”

“Trông không có vẻ như thế.” Cô ra dấu về cái lều vải trên häng anh.

Anh nhấc một chân lên để che dấu hiệu đó đi. “Bây giờ là buổi sáng. Chuyện ấy xảy ra. Bên cạnh đó, tôi cũng mặc đồ như cô thôi. Trừ áo.”

“Chà, tôi giữ được các bộ phận cơ thể tôi trong quần áo.” Cơn sóc khi thức dậy mà lại... bắt đầu giảm dần. Cô nhớ tối qua đã chìm vào giấc ngủ mà thực sự nghĩ rằng anh là một anh chàng đứng đắn. Cô cũng nhớ đã nhích lại gần anh khi mới tỉnh dậy.

Khi tình trạng mờ mờ ảo ảo sáng sớm của cô tan dần, cô thấy rằng anh đang nói thật. Anh không cố làm gì hết. Cũng tức là cô không có lý do hợp lý để phun Mace vào anh. Nhưng cô cũng không phải thừa nhận điều ấy. Chưa đâu.

“Anh sẽ trả lại máy ảnh cho tôi chứ?” Cô hỏi.

“Chúng ta cần thảo luận chuyện đó.”

Cô nâng cao chai Mace hơn.

“Khỉ thật, đặt nó xuống,” anh gầm lên.

“Hứa với tôi là anh sẽ trả lại máy ảnh cho tôi đi.”

“Tôi không hứa những điều tôi không thể giữ. Nhưng nếu cô phun tôi, tôi thề sẽ...”

“Anh sẽ làm gì? Lôi ản sĩ đầu trọc của anh ra lần nữa à?”

Mắt anh mở to. “Đặt nó xuống.”

Cô nhích người, và đầu gối cô va phải thứ gì đó đã lặn trên sàn. Cô nhìn xuống và thấy một chai thuốc. Mắt cô mở to. Cô chụp nó lên và... Phải, nó đúng là thứ mà cô nghĩ.

Cô chỉ vào cái chần. “Nếu anh cứ bị như thế trong bốn tiếng đồng hồ, thì anh cần gọi bác sĩ đấy.” Cô ném cái chai cho anh.

“Ý cô là gì...?” anh nhìn chai thuốc và trắng bệch. “Ôi, khỉ thật không!” anh nói khi cô đi vào phòng tắm. “Thứ này không phải của tôi!”

Cô đóng sập cửa và khóa nó lại. Đứng sững người, cô nhìn chăm chăm vào mình trong gương. Mặt cô đỏ rực, đồng tử cô mở to. Cô nhớ lại thật rõ khoảnh khắc nửa tỉnh nửa mê ngăn ngủi khi cô cảm thấy anh áp vào cô và cô muốn buông mình cho dục vọng của cơ thể, lại sự mời mọc ở quần đùi của cô và để anh chơi đùa theo mọi cách anh muốn.

Mắt cô quay sang nhìn di động của cô, đang nằm trên kệ bồn tắm. Nhặt nó lên, cô thấy có một thư thoại. Lilian, hàng xóm của cô. Sao Lilian lại gọi cho cô nhỉ?

Gọi thư thoại cô nghe thấy, “Chào, Shala. Tổ ghét phải mang tin xấu, nhưng tối nay khi đi qua nhà cậu tớ thấy cửa sổ trước của cậu bị vỡ. Tổ đã gọi cảnh sát. Họ nói đó hẳn là một vụ trộm, nhưng chắc có thứ gì đó khiến lũ trộm sợ hãi, bởi vì trông có vẻ thứ duy nhất chúng lấy là máy tính của cậu.”

Shala nghiêng rằng. “Chỉ có máy tính?” Cô có bảo hiểm nhà, nhưng cái gì thế? Tuần lễ Shala đau khổ à? Cái vũ trụ này đang có giết cô sao? Cô đã làm gì mà bị thế chứ?

Nhớ lại lý do cô lao vào phòng tắm, cô kéo quần và ngồi xuống. Chỉ có điều chưa được hạ xuống. Cô ngồi thẳng vào âu nước lạnh. Nếu như đó chỉ là nước lạnh không thôi. Ai mà biết được anh ta có dội nước hay không.

Bực bội, cô đứng dậy. “Tôi đáng lẽ phải phun Mace vào anh!” cô hét lên với cánh cửa. “Tôi thực sự, thực sự phải phun Mace vào anh!”

“Chúng không phải thuốc của tôi!” Anh hét lại.

Sky cầm lấy quần dài của mình, xỏ chân vào đó nhanh hết mức có thể. “Chúng không phải của tôi!” Anh nói lại.

Anh nghe có tiếng vòi sen mở ra và cau mày. Đúng là may thật, anh phải nhanh đi vệ sinh. Đúng lúc ấy điện thoại của anh reo lên, và cái thứ chết tiệt đó ở đâu trên sàn cùng tất cả đồng đồ mà Shala đã làm vương vãi khi lấy chai Mace – đúng là phản ứng quá mức, nếu hỏi ý kiến anh. Có phải trước đây cô chưa từng thấy đầu cơ chứ, đúng chưa?

“Ản sĩ đầu trọc cái của khỉ! Anh lầm bầm.”

Anh đi tới ra-di-ô và nhìn giờ. Năm giờ bốn mươi lăm. Ai lại gọi vào cái giờ sớm bánh mắt này cơ chứ? Chộp lấy điện thoại, anh trả lời trước cả khi nhìn số gọi đến

“Sky, anh cần làm vài việc.”

Anh nhận ra giọng Maria, và ý nghĩ của anh lao thẳng tới chỗ ông Redfoot. “Có gì đó không ổn à?”

“Anh ấy bất tỉnh trên sàn mặc mỗi áo choàng của em, mà nó cũng không được khoác chặt lắm, cảm ơn nhiều, và anh ấy vẫn còn bốc mùi.”

“Nói gì thế?”

“Anh nghe em nói rồi đấy,” Maria quát lên.

Sky vuốt một tay trên mặt. “Anh chắc chắn mình không hiểu gì. Cha Redfoot đang ở trong bệnh viện. Em không ở bệnh viện à?”

“Không phải cha Redfoot. Mà là Jose! Tối qua cha Redfoot đã bảo em rời đi. Và em định quay lại bệnh viện, nhưng xe ô tô của em ở đó bởi vì Matt đưa em về và định đưa em quay lại sáng nay, nhưng rồi bọn em thấy Jose trong bồn tắm và rồi Matt bỏ đi.”

Sky cố hiểu cho rõ mọi chuyện, nhưng chẳng có gì khớp với nhau. Anh nghe tiếng xì mũi. Maria đang khóc sao? Anh lắc đầu. “Maria, chuyến bay của Jose phải đến chín giờ mới hạ cánh.”

“Chà, vậy thì, anh ấy đã bảo Scotty(9) đưa anh ấy tới, bởi vì anh ấy ở đây khi em về nhà tối qua. Thực ra thì, anh ấy đã bảo Scotty cho anh ấy vào bồn tắm nhà em với nước quả V8, một chai Jack Daniel’s, và dung dịch vệ sinh phụ nữ của em.” Cô hít vào vài hơi thở sâu và xì mũi. ‘À, và anh ấy nói đã đắm vào một cái cây.’”

9. Vai kỹ sư trưởng trong phim Star Trek

“Anh ấy đã đắm vào một cái cây khi đang được đưa xuống mặt đất sao?” Sky xoa tay trên mặt để bảo đảm rằng đây không phải một trong những giấc mơ điên rồ vô nghĩa nào đó.

“Tôi cần vali,” Shala hét lên qua cửa phòng tắm.

“Ai đó?” Maria hỏi.

“Chẳng ai hết.” Sky nhìn quanh phòng. Anh thấy vali bên cạnh tủ quần áo và cầm lấy nó đúng lúc Shala hét lên lần nữa.

“Hoặc là rút khỏi phòng tôi hoặc đưa tôi cái vali. Và vì Chúa, mặc đồ vào đấy!”

“Chẳng Ai nghe có vẻ tức giận đấy,” Maria bình luận.

Cau mày, Sky đặt túi của Shala cạnh cửa phòng tắm và che mic điện thoại bằng một ngón tay. “Vali đây. Tiện đây, chúng không phải thuốc của tôi đâu,” anh nói lần cuối, để phòng lúc trước cô không nghe thấy. Khi Shala không trả lời, anh đi xa cửa và bỏ ngón tay ra. “Vậy là Jose ở đó à?”

“Thuốc nào không phải của anh?” Maria hỏi.

Ngón tay anh hần đã đặt nhầm chỗ. Sky rên lên và nhìn tay Shala lách ra ngoài để giật lấy túi. “Jose thực sự ở đó hả?”

Sky đã rất thích ý niệm rằng Shala đang ở chỗ này, nhưng Maria là gia đình. “Xem này, anh sẽ ở đó trong...” Đầu anh lại nhận thức được một điều nữa mà cô đã nói. “Anh ấy đang mặc áo choàng của em?”

“Phải. Chắc là vì đồ của anh ấy bị hỏng. Nhưng giờ áo choàng tắm của em cũng hỏng rồi.”

“Sao mà...? Đừng bận tâm. Anh sẽ ở đó ngay đây.”

Anh gác máy và gọi tới bệnh viện để kiểm tra ông Redfoot. Tin khá tốt. Anh vừa gác máy thì Shala ra khỏi phòng tắm và ném vali của cô lên giường. Không thể đợi lâu hơn, anh phóng vào phòng tắm.

Lúc anh đi ra, Shala đang xếp bộ đồ ngủ của cô vào vali bằng bàn tay bị thương, tay kia đi giày. Cô trông thật tuyệt. Chiếc quần soóc cô mặc ôm khít mông, và đôi xăng đan của cô khoe ra bộ móng chân được sơn vẽ.

Cô bắt gặp anh đang nhìn chằm chằm và cau mày. “Cá là lần này anh cũng không hạ nắp bồn cầu xuống,” cô lầm bầm.

Anh lắc đầu. “Tôi biết rồi, cô đúng là dạng khó chịu vào buổi sáng.”

“Cẩn thôi đi,” cô gầm lên.

Sky cân nhắc việc làm đúng như thế, nhìn kỹ vùng gáy nơi cô vừa buộc tóc lên thành đuôi ngựa. Nhận ra rằng suy nghĩ của mình sẽ chẳng đưa tới đâu hết, anh hỏi, “Cô đang làm gì thế?”

“Tôi đang đóng gói đồ đạc.”

Anh phải trì hoãn, phải bịa ra thứ gì đó thật nhanh. “Sao lại thế?”

“Sao à? Bởi vì tôi sẽ rời khỏi thị trấn. Nhưng đừng có nghĩ rằng tôi sẽ quay lại lấy máy ảnh. Có Chúa chứng giám, nếu anh không đưa nó cho tôi, tôi sẽ...”

“Tôi phản đối việc đó.” Tâm trí anh quay cuồng.

“Đó là máy ảnh của tôi!” Cô suýt thì hét lên.

“Không, tôi không phản đối việc đó,” anh giải thích.

“Tốt, vậy thì anh có thể trả nó lại ngay bây giờ.”

Anh lắc đầu. “Không. Ý tôi là, tôi chưa thể để cô đi được.”

Mắt cô nheo lại. “Vì sao?”

Vì sao à? Đó là một câu hỏi xuất sắc. “Bởi vì... vì cô chưa điền một bản báo cáo nào về những chuyện đã xảy ra hết. “Điều đó cũng có vài phần sự thật.”

“Tôi đã kể cho anh những gì đã xảy ra rồi.”

“Nhưng phải chính thức mới được.”

“Thế nào thì mới là chính thức?”

“Một bản báo cáo được ký ở sở cảnh sát, và chắc là hỏi thêm vài câu hỏi nữa. Và...”

“Anh đã hỏi tôi rồi.”

“Tôi chắc chắn mình sẽ phải hỏi thêm.”

Cô lắc đầu. “Vậy hãy tới sở cảnh sát để rồi anh có thể hỏi thêm. Vì cửa sổ xe ô tô của tôi bị vỡ và trời sẽ rất nóng, tôi thích lái xe đi hết quãng đường trước buổi trưa.” Cô khóa vali lại.

Sky thở dài một hơi. “Có kẻ đã cố giết cô,” anh nhắc lại.

“Phải rồi. Đó là lý do tôi đang chạy khỏi Dodge(10) đây. Các người không muốn tôi ở lại đây.”

10. Một thành phố ở bang Kansas, Mỹ. Và thế kỷ mười chín nó có tiếng là thành phố bạo lực và xấu xa nhất nước Mỹ

“Có, tôi muốn.” Khoảnh khắc anh nói câu ấy, anh biết đó là sự thật.

“Không phải anh. Thị trấn này, hay một ai đó, không muốn tôi đưa khách du lịch về.”

“Tôi không nghĩ về chuyện này là vì thế.” Anh nhận xét.

“Thế là vì cái gì?”

“Nếu tôi buộc phải đoán, thì tôi sẽ nói đó là do máy ảnh của cô.”

“Máy ảnh của tôi? Nó không đáng để giết người. Nó không đắt đến thế.”

“Đó cũng là lý do tôi nghĩ phải là vì thứ gì đó có bên trong.”

“Trong nó?”

“Cô đã chụp lại thứ gì đó mà có kẻ không muốn bị lộ ra.”

Điều ấy khiến Shala ngừng lại và suy nghĩ. “Thứ duy nhất có trong máy ảnh của tôi là những bức ảnh tôi chụp trong lúc ở Precious này và lúc trên đường đến đây.”

“Tôi biết, nhưng cô đã chụp các bức ảnh đó, và tôi cần cô ở lại thị trấn đến khi tôi khám phá ra mọi việc. Để xem xét các bức ảnh với tôi.”

Cô nhìn anh. “Anh không có ý bảo chỉ trong một hai tiếng thôi, phải không?”

“Không. Hãy cho tôi vài ba ngày. Khoảng đó.” Anh thoáng thấy cảnh cô đứng trên anh ở trên giường, và không thể ngừng tưởng tượng ra vô số loại cho nhận khác.

“Anh đang đùa phải không?”

“Không, tôi rất nghiêm túc đấy.”

Cô lắc đầu. “Không. Anh có thể gọi điện để đặt câu hỏi cho tôi. Tôi có một rắc rối ở nhà...”

“Thế nếu cái gã muốn chiếc máy ảnh đó nghĩ rằng cô cầm nó rời đi thì sao?”

Cô nhìn anh. “Tôi sẽ đặt một biển hiệu ở cửa sổ sau của tôi. “Sky Gomez đã cướp máy ảnh của tôi!”

“Thực tế đi Shala.”

“Tôi rất thực tế. Thị trường nói người dân không muốn tôi ở đây. Có nhiều khả năng là cái gã làm việc này đang cố dọa tôi bỏ đi. Và sự thật là, họ đã làm rất tốt việc đó. Tôi muốn về nhà và anh không thể cản được tôi.” Cô đi tới chỗ vali của cô và đóng nó lại

Anh thực sự không muốn làm thế này. Sự thật là, việc này khá điên rồ. À phải, có luật này thật, nhưng anh sắp sửa bẻ cong nó hết mức. Vì muốn tốt cho Shala thôi, tất nhiên rồi. “Cô nhầm rồi đấy. Tôi có thể giữ cô ở lại đây. Cô là một phần trong một vụ điều tra đang được tiến hành, và với tư cách cảnh sát trưởng, tôi có thể...”

“Tôi cóc tin nổi chuyện này,” cô lầm bầm. “Anh sắp tổng giam tôi.”

12. Chương 15

Chương 15

“Không,” Sky giải thích, bằng một tông giọng mà anh hy vọng là điềm đạm. “Tôi không tổng giam cô, tôi chỉ giữ chân cô lại. Khác nhau đấy.”

Shala lắc đầu. “Anh có biết tôi sắp trở nên ghét cái thị trấn này đến mức nào không?”

“Phải rồi, Precious có thể thực sự cải thiện hình ảnh,” anh đùa.

“Chúc may mắn. Tôi bỏ việc.” Cô lưỡng lự, trông có vẻ như có lỗi. “Đừng lo, tôi sẽ trả lại đủ tiền cho thị trấn. Và tôi sẽ rất vui được cho anh số điện thoại của một trong các đối thủ của tôi.”

Anh không muốn đối thủ của cô. Anh muốn Shala – theo nhiều cách hơn những gì anh muốn thú nhận với cô. Nên anh quyết định lờ toàn bộ vấn đề bỏ việc đi. Sau này, anh hy vọng sẽ khiến cô đổi ý. “Tôi muốn cô xem xét các bức ảnh của cô cùng tôi, nhưng đầu tiên tôi phải xử lý vài việc đã. Và tôi cần cô đi cùng với tôi.”

“Cái gì? Vì sao?” Cô ngồi phịch xuống giường như thể mệt rã rời. Anh thấy dấu vết kiệt sức dưới mắt cô, một sự mệt mỏi mà cơ thể của chính anh cũng có. Cô thở ra đầy giận dữ. “Nếu tôi bị cầm chân, tôi nghĩ mình sẽ quay lại giường. Lần này là một mình.”

Một mình à? Thế thì có gì vui nào? “Vấn đề là, tôi không biết cô ở một mình liệu có an toàn không.”

“Vậy là tôi không an toàn khi ở một mình, nhưng anh cũng sẽ không để tôi rời thị trấn.” Shala gật đầu như thể điều đó rất hợp tình hợp lý. Rồi cô nói, “Anh có thể giải thích lại cho tôi không?”

Sky thở ra bực tức. “Shala, đây không phải chỉ là chuyện có kẻ đang cố dọa cô rời thị trấn.”

“Anh đâu biết được.” Nghe cô đầy hy vọng.

“Không, tôi không chắc,” anh thú nhận. “Nhưng hãy xem những gì đã xảy ra. Hắn ta đã đi tìm máy ảnh ở trụ sở. Không đời nào có chuyện hắn nghĩ cô cũng ở đó. Hắn đã đột nhập vào ô tô của cô. Máy ảnh của cô là thứ hắn muốn. Và gã làm việc này biết cô là ai. Nhờ sự hiện diện trên Internet của cô, chỉ mất vài cú nhấp chuột là đủ tìm ra địa chỉ nhà cô. Nếu cô rời Precious...”

“Khỉ gió!” Cô nói.

“Gì cơ?”

“Không có gì.” Lòng mày cô nhú lại.

“Sao?” Anh hỏi lại.

“Tôi chắc đó chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi.” Nhưng mặt Shala trông rất hãi hùng.

“Cái gì là trùng hợp ngẫu nhiên?”

“Tôi có thư thoại. Hàng xóm của tôi đã gọi đêm qua. Điểm chính là, hôm qua nhà tôi đã bị đột nhập.”

Thông báo này gióng lên một hồi chuông báo động trong Sky. “Có gì bị mất không?”

“Cô ấy nói trông có vẻ như chỉ có máy tính của tôi thôi.”

“Thấy chưa! Ảnh của cô là ảnh kỹ thuật số. Cô lưu chúng lại trên máy tính, đúng không?”

“Phải, nhưng tôi đâu có ở đó,” cô nói.

“Cô không bao giờ gửi ảnh qua mail về nhà à?”

“Có, nhưng tôi chưa gửi...” Cô cau mày. “Sao chuyện này lại xảy ra với tôi chứ?”

Cô đứng dậy và ôm chắc lấy người, theo cách cô ôm lấy người tối hôm qua. Đây là điềm báo của một vụ nổ khác ư?

“Tôi có tin nổi việc này. Làm thế quái nào mà tôi có thể chụp một bức ảnh đáng giá thế này chứ? Khiến một kẻ phải đi xa tới mức này, tôi hẳn đã chụp được thứ gì đó rất tệ trên phim. Nhưng tôi không hề nhận thấy có người đang chôn xác hay gì đó hết. Tôi nghĩ mình hẳn sẽ chú ý đến điều ấy.”

Phải, lại là một vụ nổ khác. Nhưng lúc cô nói xong, mắt cô lại có tinh thần hơn. Cô chỉ trông mệt mỏi.

Anh cũng không thấy có ai chôn xác người trong các bức ảnh tối hôm qua, nhưng họ sẽ xem lại chúng một lần nữa. “Bất kể đó là gì,” anh hứa với cô, “chúng ta sẽ cùng nhau tìm ra.” Anh thực sự thích về cuối cùng đó.

Cô lại ngồi bệt xuống giường và lắc đầu. “Ồ lại Precious không giải quyết được gì hết. Chúng có thể tìm thấy tôi ở đây cũng dễ như ở nhà.”

“Còn khuya,” anh gầm ghe. “Tôi ở đây. Tôi sẽ không để bất cứ thứ gì...”

“Tôi có thể tới chỗ cảnh sát ở Houston,” cô ngắt lời.

Anh rên thăm. “Thị trấn nhỏ có những lợi ích mà các thành phố lớn không có. Tôi có thể đưa cô thành vụ cá nhân của tôi. Việc tối đa cảnh sát Houston sẽ làm là đưa ai đó tới nhà cô tám giờ một lần.”

“Anh chẳng biết được cảnh sát Houston sẽ làm gì,” cô buộc tội.

“Có, tôi biết chứ. Tôi đã làm việc gần một năm ở San Antonio cho tới khi nhận công việc này. Tôi biết cảnh sát các thành phố lớn làm việc như thế nào. Họ không có thời gian để thực sự trông coi một ai đó đâu. Trừ phi gã cảnh sát đó độc thân và có hứng thú riêng tư với Shala.” Tiếng gầm trong lòng anh lại rõ hơn.

“Nhưng tôi cần...”

“Cô cần ở lại đây.” Anh nhìn cô chăm chú. “Gã này không đùa đâu. Hắn muốn máy ảnh của cô, và hắn sẵn sàng làm mọi việc để lấy được nó. Nếu tôi qua lỗ chó của tôi không can thiệp...” Không, anh không muốn nói điều ấy. “Hắn đã gần như đâm Sal bằng ô tô của gã. Hắn cũng có thể giết cha Redfoot và...”

“Gi cơ?” Mắt Shala mở to. “Ông Redfoot bị thương vì việc này ư?”

Sky nhận ra anh chưa kể cho cô chi tiết đầy đủ. Thấy vẻ thương cảm trong mắt cô, anh không ngại lợi dụng nó chút ít. “Ông đã bắt quả tang hắn đang đột nhập. Hắn sẵn lòng máy ảnh của cô. Xem này, cha Redfoot thực sự thích cô. Ông lo lắng.” Nhưng anh sẽ không giải thích cách cha nuôi của anh cảm thấy Shala là người thân tương lai.

Trông cô có vẻ lấy làm tiếc. “Tôi rất tiếc. Ông ấy sẽ ổn, phải không?”

“Phải. Tôi nghĩ chúng ta có thể ghé qua bệnh viện để thăm ông sau khi tôi... xử lý một vấn đề khác.”

“Vấn đề nào khác thế?”

“Gia đình,” anh nói. Bởi vì mãi mãi Sky chẳng thể hiểu nổi chi tiết mọi chuyện đang diễn ra giữa Maria và Jose.

“Tôi biết cha Redfoot sẽ muốn gặp cô. Rồi tôi cần tới nhà Lucas để lấy khẩu súng đó và xem xem tôi có thể lấy dấu vân tay từ nó không. Tôi đoán là đến trưa chúng ta có thể tới sở cảnh sát và bắt đầu xem ảnh trong chiếc Nikon của cô.” Cô cần môi như thể đang cân nhắc. Được khuyến khích, anh nói, “Ồ lại đi. Đi mà.”

Cô thở dài. “Hứa với tôi là chỉ trong vài ngày thôi đấy.”

“Tôi sẽ làm hết mức có thể.”

Đó là lời nói dối đầu tiên mà anh nói với cô – hay bất kỳ ai – lâu nay. Nhưng anh không nghĩ cô có thể đương đầu với sự thật ngay lúc này. Chính bản thân anh cũng chỉ mới thỏa hiệp được với nó. Sự thật là Shala khiến anh bị cuốn hút vô cùng. Và không phải chỉ về mặt thể xác. Cô chăm ngời một bản năng “bảo vệ và cưng chiều” còn sâu sắc hơn cả thứ mà lúc trước đã khiến anh tham gia vào cơ quan thi hành luật pháp. Anh chẳng tin vào cái chuyện tâm hồn đồng điệu vớ vẩn lấy một giây, nhưng với cô thì vài ngày sẽ chẳng bao giờ đủ.

“Cô sẵn sàng chưa?” Anh đưa tay ra.

Cô do dự, rồi trượt bàn tay không bị thương vào tay anh. Khi cô đứng dậy, anh không thả ra và cô cũng không giật tay đi. Cảm giác lòng bàn tay cô áp vào tay mình trao cho anh sự tự tin.

Cô nhìn mắt anh. “Sao anh lại làm thế này?”

“Gi?”

“Đưa tôi thành vụ án của riêng anh.”

Phải rồi, sao mà lại làm thế nhỉ? Anh đẩy lùi câu trả lời có vài phần sự thật lại và nói với cô điều anh muốn tin. “Tôi là cảnh sát trưởng. Đó là việc của tôi. Và lúc cô không cố tống giam tôi, nhằm chai Mace vào tôi, hay nói về việc thiếu, tôi thấy cô khá đáng yêu.”

Cô mỉm cười. Rồi, nhìn xuống bàn tay còn khóa vào nhau của họ, cô không cười nữa và buông tay anh ra. Đó là lúc anh nhớ ra một vấn đề khác cần làm rõ.

“Về chuyện sáng nay.”

“Tôi đang cố quên điều đó đi.” Cô bước một bước, rồi quay ngoắt lại, nét mặt phòng thủ. “Điều mà, tiện đây, sẽ không xảy ra lần nữa. Anh sẽ không ở lại trong phòng khách sạn của tôi nữa.”

Anh gật đầu, hy vọng rằng cô sẽ chuyển về nhà anh. Đoán rằng nói đùa có thể giúp nâng cao tinh thần, anh nói, “Nó tệ đến thế thật à?”

Cô chặn anh lại bằng một cái trừng mắt. Nhưng cùng lúc đôi mắt xanh ấy nói, “Đừng có quá trốn,” nhưng cũng nói “Đến với em đi.” Anh tự hỏi cô có biết mình muốn gì hay không. Riêng anh thì có.

Anh giờ tay ra. “Tôi thực sự không cố làm gì hết đâu.” Khi cô có vẻ không tin, anh thêm vào, “Thôi nào, cô đã từng kết hôn. Cô phải biết là buổi sáng đàn ông có xu hướng... ‘dựng dậy’ trước khi họ dậy chứ.”

“Anh đáng lẽ không nên vào giường với tôi,” cô đáp lại, “hay cởi...”

“Được rồi, tôi thừa nhận là mình có thể đã hơi quá phận. Tôi không nghĩ ngợi mấy.”

“Thật à?” Giọng cô mang hơi hướm trêu chọc, một điều khiến anh thấy vui. “Cảnh sát trưởng Gomez vô song thú nhận là anh ta không suy nghĩ kìa.”

“Tôi đã phạm sai lầm,” anh đồng ý. “Tôi không khó khăn với việc thừa nhận những lúc tôi sai. Mà điều đó cũng chẳng hay xảy ra đâu.” Anh cười toe toét. Chẳng gì hơn được việc được ở cùng một phụ nữ xinh đẹp và dí dỏm – chắc là trừ việc được ở cùng một phụ nữ khỏe thân xinh đẹp và dí dỏm. Nhưng cứ từ từ.

“Phải rồi.” Cô cầm lấy ví và bắt đầu đi ra cửa. “Ngoài bàn chân bị nấm và quên không đóng nắp bồn cầu thì, anh hoàn hảo.”

“Gi cơ?”

“Chờ đã.” Cô liếc nhìn lại, đôi mắt xanh lấp lánh. “Tôi quên mất tình trạng bất lực của anh.” Rồi cô đi ra khỏi cửa.

Anh cầm lấy điện thoại của mình và đi theo. “Của tôi... Ôi trời, tôi không bị bất lực!”

Sky sẽ làm gần như bất cứ việc gì – kể cả nhảy khóa thân trên đường phố với một cái mũ sinh nhật che chỗ kín – để rút lại lời đó. Jessie, vợ của Sal, nữ hoàng ngồi lê đôi mách của Precious, đứng ngay bên ngoài. Cô ta cười ngoác đến tận mang tai, và anh có thể thậm chí thấy cô ta xoa hai tay với nhau đầy hân hoan, tuyệt vọng muốn thông báo ọi đàn ông, phụ nữ, và con nít ở Precious, anh trai, em gái, và chắc cả con chuột cưng của bọn họ là, Sky Gomez đã nhắc đến việc anh ta không thể dựng dậy nổi.

Redfoot thức dậy đột ngột, và rồi giấc mơ ấy lại bắt ông tập trung. Ông ở cái nơi quỷ quái nào thế này? Đầu ông cố hấp thu căn phòng trắng toát. Các linh hồn đã đưa ông đi rồi sao? Không, ông đang ở bệnh viện. Nhưng các mảnh ghép của giấc mơ lóe lên trong đầu ông.

Ông nhắm mắt, cố tiếp thu nó. Con chó bun đã xuất hiện trở lại, to hơn, mạnh mẽ hơn trước đó, nhưng sau đó các hình ảnh rất mờ nhạt. Rõ ràng là thuốc ngủ đã khiến ông khó nhớ lại giấc mơ hơn. Ông thấy hình ảnh của Jose và Maria, nhưng rồi có cả thằng nhóc da trắng nữa. Sao Matt lại dính vào chứ?

Ông không thể nhớ lại đủ để hiểu toàn bộ thông điệp của các linh hồn, nhưng một phần khác của giấc mơ thì rõ như ban ngày: dòng sông máu, Shala Winters đứng kề bên. Mắt Xanh vẫn chưa được an toàn. Và cô không đứng cạnh dòng sông đó một mình. Những người khác cũng gặp nguy hiểm. Nhưng ai?

Cổ găng nọ cười trên mặt, Shala nhìn Sky quan sát quanh bãi đỗ xe khi họ đi ra xe của anh. Anh thực sự trông đợi gã đeo mặt nạ trượt tuyết điên rồ xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật thế à? Ngừng cười bỗng trở nên dễ hẫng lên.

“Cô đã rất thích cảnh đó,” Sky buộc tội khi họ vào xe.

“Thích cảnh gì?” cô hỏi ngây thơ, biết rất rõ ý anh là gì.

“Cô biết mà,” anh càu nhàu.

“Cảnh anh tự làm mình bẽ mặt với lời bình luận về tình trạng bất lực của bản thân trước mặt chủ khách sạn à? Có lẽ hơi thích.” Cô lại mỉm cười. Khi cô nhìn anh, mái tóc đen của anh rực lên trong nắng và đôi mắt đen của anh hiện ra vẻ tức giận lẫn thích thú. Khỉ thật, nụ cười của anh đúng là dạng rời khỏi mặt đàn ông để đến cuộn mình trong trái tim phụ nữ. Dạng nụ cười khiến phụ nữ muốn rê ngón tay trên đôi môi anh ta, và tin rằng biểu cảm ấy chỉ dành riêng ỉnh. Nó cũng khiến phụ nữ trả lời, “Vâng, khỉ thật, Vâng!” mà không thêm cân nhắc chi tiết câu hỏi.

“Tôi hy vọng cô thích cảnh đó, bởi vì tôi sắp phải trả giá đây.” Anh lắc đầu. “Đến trưa hôm nay, cả thị trấn này sẽ nghị rằng tôi không thể... ngóc dậy khi tôi muốn. Khoảng thời gian duy nhất Jessie không ngồi lê đôi mách là khi cô ấy ngủ hoặc miệng đầy thức ăn. Chờ đã. Tôi rút lại lời nói đó. Ở buổi dã ngoại cộng đồng, cô ấy tám nhảm trong khi đang ăn xúc xích.”

Mắt Shala rơi xuống nhìn ngực Sky, tán thưởng cách nó căng đầy cái áo sơ mi trắng của anh. Cô nhớ đã nhìn anh khi không có nó, duỗi căng người trên giường như một người tình. Cô cũng nhớ lại một phần nghìn giây khi cô muốn nằm xuống trên người anh và cảm nhận hơi nóng cơ thể anh áp vào cô. Ở trong cô.

Tim cô hơi nhảy rộn ràng, nhịp nhàng lôi kéo cô xuống con đường dẫn tới sự mê đắm trọn vẹn. Đó là nơi mà lâu lắm rồi cô không ở lại, một nơi mà cô không chắc mình đã sẵn sàng ghé thăm. Nhưng dù có cố gắng thế nào thì cô cũng không sẵn sàng từ bỏ hẳn nó. Cô cũng không phải sẽ quanh quẩn ở đây chờ một mẻ cá lớn. Không đời nào có chuyện cô định đánh mất trí não, trái tim, hay dù có là quần áo. Nhưng có sai trái lắm không khi chỉ tận hưởng việc tán tỉnh? Tận hưởng cảm giác đang sống?

Sky thở dài. “Người phụ nữ có thể truyền tin đi khắp thị trấn còn nhanh hơn cả bản tin năm giờ.”

“Vậy sao anh không giải thích đi, bảo cô ấy rằng đó là thuốc của ông Redfoot?” Shala hỏi.

Anh mở miệng định trả lời, rồi khép lại. “Cô đã biết ngay từ đầu đó là thuốc của cha Redfoot à? Vậy sao cô còn gây ra cho tôi một quãng thời gian khổ sở thế cơ chứ.”

“Tôi không chịu trách nhiệm cho quãng thời gian khổ sở của anh. Anh tự mình gây ra đấy chứ.”

“Cô biết ý tôi mà.”

Cô biết, nhưng cô đang rất vui. Cô nhún vai. “Tôi đã thấy tên ông khi tôi nhặt chúng lên, nhưng chỉ vì chúng được kê đơn cho ông không có nghĩa là anh không uống...” Anh nheo mắt và lại gầm lên một tiếng nữa, một tiếng gầm khiến cô nhớ đến con gấu giận dữ khi thức dậy sau một mùa đông dài, và cô suýt nữa phá ra cười. “Được rồi, tôi làm thế chủ yếu vì vui, và vì anh đáng bị trêu chọc vì đã cởi quần ra rồi trèo lên giường tôi. Nhưng anh phải thừa nhận là...”

“Tôi chẳng thừa nhận gì hết. Tối qua cha Redfoot đã đưa tôi chai thuốc đó và bảo tôi mang chúng về nhà. Tôi thì mình chẳng biết chúng là cái gì hết. Tôi thậm chí còn không biết ông... lại thuộc dạng cần... thuốc hạnh phúc. Và tôi không thể nói với Jessie, bởi vì cô ấy sẽ đi thông báo điều ấy cho cả thế giới. Tôi biết rõ cha Redfoot, ông sẽ giết cô ấy, và rồi tôi sẽ phải tống giam ông.”

“Vậy là anh cho phép mọi người nghĩ anh có thuốc tráng dương để bảo vệ ông Redfoot?” Câu hỏi của cô nghe có vẻ dí dỏm, nhưng cô thấy cảm động trước tình cảm anh dành cho cha nuôi của mình.

Mắt Sky quay sang nhìn văn phòng khách sạn. “Chúa ơi, tôi cá là cô ấy đã gọi điện thoại rồi.” Anh lắc đầu. “Có lẽ cách của cha Redfoot sẽ hay hơn. Tôi có thể giết cô ấy rồi cô có thể giúp tôi chôn xác.” Anh xoa một tay lên mặt rồi khởi động xe. “Tôi thực lòng không rõ Sal thấy gì ở người phụ nữ đó cơ chứ.”

Shala cười toe toét. “Cô ấy xinh đẹp.”

“Cô ấy là mối phiền phức cho xã hội.”

“Cô ấy có vẻ ngọt ngào.”

“Đúng vậy,” anh thừa nhận. “Và tôi sẽ thấy tội lỗi khi giết cô ấy, nhưng tôi nghĩ mình vẫn có thể làm được điều đó.”

Shala cười vui vẻ. Sky quay sang nhìn cô thật chăm chú. Cơn tức giận tan chảy khỏi mặt anh và anh nói, “Khỉ thật, cô thật xinh đẹp khi cười như thế.”

Chẳng lẽ cô tuyệt vọng muốn sự chú ý của đàn ông đến mức ấy sao khi chỉ một lời khen nho nhỏ như thế cũng có thể khiến cô nhảy lên tận mây xanh? Phải. Lời khen ấy, đi kèm hơi nóng trong ánh mắt và giọng nói của anh, khiến tim Shala bay vút lên. Nhưng dù chuyển đi tới chốn tươi sáng và hạnh phúc ấy rất thú vị, Chúa cũng biết rằng ngã xuống có thể đau chết người. Cờ cảnh báo bắt đầu vẩy qua vẩy lại trong đầu Shala. Cô thật sự, thật sự cần ở nguyên trên mặt đất.

Maria ngồi trên giường, gõ chân xuống thảm và chờ. Cô muốn ra khỏi nhà trước khi phải đối mặt với Jose lần nữa, trước khi cô mất kiểm chế và làm những việc cô không có quyền làm – chẳng hạn như trách cứ anh vì cái chết của một đứa trẻ mà anh chẳng hề biết đến.

Thực tế thì cô biết Jose chẳng có lỗi gì với cái chết của đứa bé, nhưng một phần trong cô dựa vào cảm xúc, không phải thực tế, một phần tin rằng nếu Jose không bỏ trốn đến New York, cô đã không sẩy thai. Nhưng

cô không thể chỉ tin vào cảm xúc. Lấy Matt làm ví dụ. Cảm xúc của cô thể rằng họ có gì đó đặc biệt vậy mà đêm qua anh vẫn bỏ cô đi. Anh chẳng hề bào chữa gì cho những chuyến nghỉ dài ngày ở Dallas – chắc là vì các lý do của anh không thể tha thứ được.

Anh muốn cô giải thích về Jose, tất nhiên, nhưng cô không làm thế chỉ bởi vì nói về Jose khi anh cũng ở đó có cảm giác không đúng lắm. Và dù Matt có thể đã đưa ra kết luận tồi tệ nhất, anh cũng đã lầm. Dù rằng... kết luận đó hẳn cũng không xa sự thật mấy. Đúng là, từng có thời gian cô thực sự đã đi lại với anh ấy. Nhưng thế không có nghĩa là cô không quan tâm tới Matt, và cũng không có nghĩa là cô đang lừa dối anh.

Ngay lập tức, cô tự hỏi liệu kết luận của cô về Matt có sai hay không. Anh liệu có thể có lý do ở lại Dallas mà không dính gì đến một mối quan hệ lãng nhăng mờ ám nào đó? Tim cô nói có, và cô để khả năng đó chạy vài vòng quanh đầu cô, nhưng rồi cô nhắc nhở mình rằng cô lại thể nữa rồi. Cô đang để cảm xúc dẫn lối.

Di động của cô reo lên. Hy vọng đó là Sky, cô kiểm tra số gọi đến và suýt không định trả lời. Cô không có tâm trạng nghe một phiên bản ngòi lê đôi mách của Jessie. Nhưng rồi, ngòi đó nghĩ ngợi về Matt cũng chẳng có gì hay ho.

“Chào,” cô nói.

“Cậu sẽ chẳng bao giờ tin được điều này đâu,” Jessie bắt đầu, cười khúc khích.

“Điều gì?” Maria hỏi.

Cô thực sự không cần hỏi, chẳng nào thì Jessie cũng sẽ kể cho cô. Jessie thích kể chuyện. Cách duy nhất để cô ấy không ba hoa một điều gì đó khắp nơi là khi cô ấy hứa danh dự sẽ không kể. Maria cũng chẳng đòi hỏi lời hứa danh dự nào từ Jessie. Không phải dạo gần đây. Không kể từ vụ sẩy thai và chuyện tình bí mật với Jose. Mối quan hệ của cô với Matt chưa từng là bí mật. Cô không quan tâm nếu cả thế giới có biết họ ở cùng nhau đi nữa.

“Anh ấy đã ngủ lại trong khách sạn với cô ấy,” Jessie nói.

Tim Maria thất lại. “Matt đã ngủ lại khách sạn của cậu với một phụ nữ ư?”

“Matt?” Jessie lặp lại. “Không, không phải Matt. Sky đã ngủ lại khách sạn với... À, Dios. Có chuyện gì đó đã xảy ra giữa cậu và Matt.”

Maria thở dài. “Tớ không sẵn sàng để nói về chuyện này.” Nhưng lời vẫn cứ thốt ra. “Jose đã về rồi.”

Jessie hít mạnh. “Anh ta có biết về đứa bé không?”

“Không,” Maria nói. “Chỉ là... Chuyện đó điên rồ đến mức không tin nổi và tớ hẳn đã có vẻ tội lỗi, bởi vì bằng cách nào đó Matt biết rằng Jose không chỉ là anh trai nuôi của tớ.”

“Cậu cần kể cho anh ấy,” Jessie tuyên bố.

“Kể cho ai?”

“Cả hai, chica ạ. Kể cho Jose để cậu có thể quên đi chuyện này. Kể cho Matt để cậu ngừng cảm thấy cậu đang nói dối anh ấy.”

Maria nhắm mắt lại. “Cậu biết là cậu không thể kể lại chuyện này chứ?”

“tớ hứa danh dự,” Jessie nói. “Cậu ổn chứ?”

“Không, tớ chả ổn gì hết,” Maria rên lên, và nước mắt ngập đầy hai mắt cô. “Tớ khá chắc là mọi chuyện kết thúc rồi.”

“Nhưng hôm qua cậu đã bảo tớ rằng cậu nghĩ anh ấy là hoàng tử trong mộng mà! Nếu anh ấy yêu cậu, anh ấy -”

“Tớ cho là mình lầm rồi.” Maria quệt mắt và cố trấn tĩnh lại. “Thật lòng, tớ chưa sẵn sàng nói về nó.”

“Được rồi, nhưng cậu biết là khi cậu sẵn sàng, tớ ở đây vì cậu nhé.”

“Cậu luôn thế,” Maria nói. “Và tớ yêu cậu vì lẽ đó.”

Một khoảng dừng. “Giờ thì, cậu có muốn nghe về bí mật của Sky không?”

“Chắc chắn rồi,” Maria nói. “Anh ấy đã làm gì?”

Jessie bắt đầu với toàn bộ câu chuyện về vụ đột nhập vào khách sạn và tai nạn gần chết của chồng cô với chiếc ô tô con màu đen. Cô kết thúc bằng việc Sky bị chứng bất lực. Maria không tin điều ấy, nhưng cách kể chuyện thật thú vị và cô thấy mình gạt mọi rắc rối của bản thân sang một bên và cười đùa cùng cô bạn thân.

“Giờ tớ đang dọn dẹp phòng của họ đây. Chiếc giường đúng là lộn xộn...”

“Sky đã đi rồi à?” Maria hỏi.

“Chỉ mới vài phút trước thôi.”

Maria thở ra nhẹ nhõm. “Tốt. Nhưng cậu phải cho tớ gác máy để tới đi lấy đồ cho cha Redfoot.”

Sau vài câu nữa, hai người gác máy. Maria rón rén đi xuống hành lang để tới phòng Redfoot. Nếu may mắn, Jose sẽ bất tỉnh nhân sự cho tới khi cô tới bệnh viện.

13. Chương 16 - 17

CHƯƠNG 16

Sky không giải thích họ sẽ đi đâu hay “vấn đề gia đình” mà anh cần xử lý là gì, và Shala cũng không hỏi. Cô muốn hỏi, nhưng cờ cảnh báo vẫn vẫy qua vẫy lại trong đầu cô. Sky Gomez, với cơ thể khiến người ta thêm nhỏ dãi cùng khiếu hài hước dí dỏm, với nụ cười khiến người ta mê mụ, và ân cần chu đáo với mọi người đã khiến cô phải vất vả đặng các rào chắn lên.

Kỳ cục là, trước kia cô không hề thấy lo lắng về rào chắn. Cô không hề cần chúng. Không phải là đàn ông không gõ cửa nhà cô. Họ có, nhưng đuổi họ đi cũng dễ như ăn kẹo. Cô thậm chí còn chẳng cần rào chắn. Cho tới bây giờ.

“Cô ổn chứ?” Sky hỏi.

Cô quay mắt sang nhìn anh. “Ổn.”

“Cô trở nên im lặng,” anh nói. “Cô đã lạc đến đâu thế?”

“Tôi có rất nhiều chuyện cần suy nghĩ.” Cô trả lời một cách mơ hồ.

“Tay cô không còn đau nữa phải không?”

“Chỉ nhức thôi.” Cô nhìn bàn tay quần băng của mình, nhớ lại sự sợ hãi mà cô trải qua lúc thu mình trên sàn nhà Sky. “Khả năng tên khốn này sẽ bỏ cuộc là bao nhiêu?”

Lông mày bên phải của Sky nhướng lên. “Không biết rõ hẳn lắm vì cái gì nên khó đoán lắm. Nhưng bản năng của tôi bảo rằng hắn đã vướng vào quá nhiều rắc rối nên sẽ không dễ dàng từ bỏ vụ này đâu.”

Dạ dày cô sôi sục đầy tức giận. “Thứ khí gió gì mà tôi có thể chụp lại đáng để làm người khác thương tích nhỉ?”

“Tôi không biết,” Sky nói, “Nhưng chúng ta sẽ xem kỹ các bức ảnh của cô và có lẽ tìm được gì đó.”

“Thế nếu không thì sao?”

Anh cau mày. “Vậy thì chúng ta sẽ tóm hắn khi hắn có động thái kế tiếp.” Ánh mắt anh dịu lại, và anh vươn tay rồi vuốt một lọn tóc khỏi má cô. “Tôi sẽ không để bất kỳ chuyện gì xảy ra với cô, Shala. Tôi hứa.”

Lời anh vang lên thật chân thành, sự động chạm của anh thật dịu dàng, nhưng khi cô thấy mình ấm lòng lên với anh, lý trí lại xông vào và ngay lập tức cô quay lại xây rào chắn.

Họ đi qua lễ đài mà buổi lễ được tổ chức, trong khu bảo tồn của người Chitiwa. Ngày hôm qua Shala đã lái xe quanh đây trong lúc cố cảm thụ về vùng đất này. Nó chủ yếu bao gồm những ngôi nhà trung lưu được gìn giữ cẩn thận, dù vậy cô cũng cảm thấy khá khá tòa nhà trống và hoang phế, dấu hiệu báo trước cho sự tuột dốc của thị trấn. Theo lời thị trưởng, ngày càng nhiều thanh niên da đỏ chuyển đi. Nền kinh tế nghèo nàn bị coi là lý do khiến các bộ tộc mất đi nền văn hóa là tính cộng đồng của mình. Shala cho rằng người trẻ chuyển đi là xu hướng chung của thế giới, nhưng tình hình tài chính tồi tệ cũng không mấy hấp dẫn để ở lại.

Tuy vậy với đôi chút hợp tác của dân địa phương, Precious thực sự có thể cải thiện nền kinh tế của mình. Thị trấn này có vô vàn thứ để mời mọc các du khách đi nghỉ mát. Với vài cái hồ và một con sông, vẻ cổ kính của trung tâm thị trấn, những tòa nhà lịch sử, Precious đầy hứa hẹn. Thêm vào đó là sự hấp dẫn của lịch sử bộ lạc, và làm thêm vài việc nữa, cô thực sự có thể thấy thị trấn này trở thành một địa điểm nghỉ ngơi cuối tuần được nhiều người biết đến như Fredericksburg.

Cô nhớ lại một trong những câu hỏi mà cô muốn hỏi thị trưởng và nó tuột ra khỏi miệng cô. “Precious có hội nghệ thuật không?”

“Hội?” Sky lặp lại.

“Các nghệ sĩ, phòng trưng bày, xưởng làm việc địa phương?”

“Chúng tôi có rất nhiều nghệ sĩ. Không phòng trưng bày. Còn xưởng... nó còn tùy ý cô là gì. Đa số dân địa phương làm việc ở nhà. Mẹ Estella, vợ của cha Redfoot, nổi tiếng với những món đồ gốm trước khi bà qua đời. Bà có chương trình ở khắp mọi nơi, kể cả New York. Bà thậm chí còn có triển lãm ở Paris. Bà thường dạy ở trụ sở. Maria vẫn dạy một lớp ở đó mỗi mùa hè.”

Shala nghe thấy sự thương tiếc trong giọng anh. “Bà Estella đã qua đời bao lâu rồi?”

“Mười năm trước.” Anh ngừng lại. “Nhưng cứ như mới hôm qua vậy. Bà ấy là một quý bà tuyệt vời. Cha Redfoot rất biết cách chọn.”

Shala mỉm cười. “Precious nên quảng bá điều này, có lẽ mở ra vài xưởng làm gốm cho du khách. Tổ chức các lớp nghệ thuật cuối tuần. Hãy coi đó là để tưởng niệm bà.”

Anh liếc sang, và một nụ cười hài lòng giật giật môi anh. “Đó là một ý tưởng tuyệt vời. Maria vẫn làm gốm, và vẽ nữa. Cá nhân tôi nghĩ rằng con bé cũng giỏi như mẹ Estella, nhưng nó không hề thử bán một thứ gì hết. Cô có muốn tôi bảo Maria tổ chức họp mặt các nghệ sĩ địa phương để cô có thể nói chuyện với họ không?”

Câu hỏi đó nhắc nhở Shala rằng cô đã bảo anh cô sẽ bỏ việc. Cô rất nghiêm túc về việc ấy, phải không?

“Maria là ai?” Tối qua một cô Maria đã gọi Sky khi Redfoot bị thương. Người phụ nữ đó có phải là bạn gái của Sky không? Ý nghĩ đó khá nhức nhối, nhưng chỉ vì anh đang tán tỉnh cô thôi. Không phải vì cô thấy hứng thú.

Cứ tự dặn mình thế đi, một giọng nói thì thầm trong đầu cô.

“Con bé tới sống cùng cha Redfoot và mẹ Estella năm con bé mười sáu tuổi, là con nuôi. Con bé vẫn sống với cha Redfoot.”

Shala gật đầu, nhẹ nhõm dù không muốn thú nhận. Rồi câu hỏi thứ hai hình thành. Câu hỏi cá nhân. Nhưng nếu cô hỏi quá nhiều, Sky có thể nghi ngờ nguồn gốc những thông tin mà cô lấy được khi sục sạo quanh nhà anh. Rồi cô nhớ ra, “Bà y tá ở bệnh viện đêm qua đã gọi ông Redfoot là cha nuôi của anh. Có phải...?”

“Phải.” Sky nhìn ra ngoài cửa sổ, như để tránh các câu hỏi tiếp theo. Một phút sau anh đỗ xe trước một ngôi nhà gạch trắng.” “Thực ra thì, cô có thể tự mình hỏi Maria về hội nghệ thuật”

“Maria?” Sky gọi to khi anh và Shala bước vào lối đi nhà ông Redfoot. Nó đậm mùi túi thơm và nến thơm.

“Trong phòng cha Redfoot, đang thu thập vài món đồ của ông,” một giọng nói nhẹ nhàng đáp lại từ dưới hành lang. “Em sẽ sẵn sàng ngay đây.”

Sky đưa mắt đến chỗ tấm gương lớn trong hành lang và nhìn bóng mình trong gương. Shala đứng cạnh anh. Khi thật, cô trông thật tuyệt khi đứng đó. Anh ngăm ngăm, cô trắng. Khung người cứng cáp của anh tương phản với cơ thể đầy đặn của cô. Và dù anh cao hơn cô đến cả hai lần phân - đỉnh đầu cô chỉ đến vai anh – có thứ gì đó về kích cỡ của cô mang lại cảm giác hoàn hảo, như thể cô được nặn ra vừa khớp với cơ thể anh. Trước đây anh chưa từng kén chọn phụ nữ, nhưng đột nhiên anh tự hỏi mình có bao giờ coi trọng một cô gái bé nhỏ hơn một cô nàng gợi tình chưa.

Ánh mắt cô khóa lại với mắt anh trong gương. Anh nhớ cô đã nhanh chóng thu mình lại đến thế nào khi anh khen cô trong xe. Ngay lúc ấy, anh biết rằng không chỉ có máy ảnh của cô căn họ tiến lại gần nhau. Hay khoả thân cùng nhau.

Ánh mắt anh hạ xuống bộ ngực dưới lớp vải cotton căng đầy của cái áo phong màu hồng. Chẳng có gì bé nhỏ về chúng hết. Quay lại nhìn mắt cô, anh thấy lời cảnh báo của chúng: Đừng có lại gần hơn nữa. Nhưng cùng lúc Shala khóa chặt mình lại thì anh lại rất giỏi mở khóa.

Ánh mắt nhìn nhau chăm chú của họ đã tới ngưỡng gương gào, nên anh quay mặt khỏi gương và nhìn thẳng vào mắt cô. Ánh mắt họ lại gặp nhau và khóa lại.

“Sao cô không đợi trong phòng khách trong khi tôi nói chuyện với Maria,” anh gợi ý, ra dấu về căn phòng cuối hành lang. “Trên giá là vài tác phẩm của mẹ Estella và Maria. Cứ tự nhiên xem chúng.”

Gật đầu, Shala bước đi.

Anh thích thú ngấm bờ mông vểnh lên. Quần soóc của cô ôm vào đúng chỗ. Nhưng khi anh thấy cơ thể mình phản ứng, anh ép mình đi xuống hành lang. Anh quay lại thời kỳ cứng ngắc ngay tắp lự lúc nào vậy? Vì trong ba mươi ngày Chủ nhật qua mày không có tình dục, anh tự bảo mình, không muốn nghĩ rằng việc ấy có mắc mớ gì với bản thân Shala.

Đi dọc hành lang, anh thấy Maria đang cho bộ đồ sạch vào một cái túi. “Này,” anh nói.

Em gái nuôi của anh quay lại, và khoảnh khắc nhìn thấy mặt cô, anh cảm nhận được rằng chuyện đang diễn ra nghiêm trọng hơn anh đã lo sợ.

“Anh không đánh thức anh ấy dậy, đúng không?” Cô hỏi.

“Đánh thức ai?”

Cô đảo tròn mắt. “Jose.”

“Không.” Sky bước thêm vài bước. “Chuyện gì đang diễn ra vậy, Maria?”

“Anh ấy vẫn bốc mùi,” cô đáp lại.

Đúng lúc ấy, một mùi khác, một mùi vẫn lẫn quần dưới mùi túi thơm, xộc thẳng vào các giác quan của Sky. “Chồn hôi à?”

“Đáng yêu quá nhỉ?” Maria gất lên. “Anh sẽ phải đối phó với anh ấy, bởi vì em không thể đâu.”

“Chuyện quái gì đã xảy ra vậy?”

“Toàn bộ là do Jose quay lại và khuấy tung mọi chuyện lên.”

“Khuấy tung chuyện gì?” Sky chưa bao giờ thấy Jose là kẻ gây chuyện hết.

“Mọi chuyện.” Nước mắt tràn đầy trong mắt Maria. “Anh ấy khuấy tung tất cả mọi chuyện.”

Cô lao đến bên anh, quần lót của ông Redfoot nắm chặt trong tay, và ôm chặt lấy anh. Khi Maria cần ôm, cô không hỏi mà chỉ nhận lấy. Khi cô nghĩ bạn cần ôm, cô cũng trao đi mà không thêm xin phép. Chống lại nó cũng giống như chống lại Mẹ thiên nhiên vậy. Nên Sky chịu đựng.

“Em không thể ở lại đây khi anh ấy ở nhà,” cô sụt sịt. “Hãy nói với em là em có thể ở lại nhà anh đi.”

“Tất nhiên là em có thể.” Hình ảnh Shala nhảy múa trong đầu anh, nhưng anh đơn giản là không thể nói với Maria.

Tất nhiên, một tên gốc có súng đã tới chỗ anh. Nhà anh có thể rất không an toàn cho Maria hoặc Shala. Nhưng anh cũng có rất nhiều việc phải làm, và anh thực sự không có thời gian đứng đây ôm em gái trong một căn phòng nặng mùi chồn hôi.

Anh vừa mở miệng ra để nói thì một tiếng hét từ phòng bên kia xé toạc không khí.

CHƯƠNG 17

Shala đang chiêm ngưỡng đồ gốm trên tường thì va chân vào thứ gì đó, nhưng cô tôn thờ các món đồ gốm trắng men đến mức lơ nó đi. Chúng là những tác phẩm lộng lẫy với những đường cong mượt mà. Mẹ nuôi của Sky thực sự là một nghệ sĩ đáng kinh ngạc. Hay vài cái trong đó là của Maria? Nhưng rồi thứ mà chân cô đạp lên – hay phải nói là ai đó – chộp lấy cổ chân cô. Đó là một người đàn ông tóc đen, mắt nhắm và đuổi người trên sàn. Anh ta chỉ mặc một cái áo choàng tắm màu hồng của phụ nữ. Và...

“Khỉ thật!”

Lần thứ hai trong buổi sáng, cô thấy mình nhìn thẳng vào một thằng bé đang cương cứng. Và dù Shala không khó chịu gì với vật đàn ông, nhưng lâu lắm rồi không nhìn thấy một thằng bé nào, tình trạng thừa thãi đột ngột này cũng là một cú sốc với thần kinh cô.

Cô giật chân ra, nhưng bàn tay đó nắm chặt hơn. Anh ta mở mắt và trừng mắt nhìn cô. Cô hét lên một tiếng và bỏ chạy trời chết – không phải việc dễ dàng khi có người nắm rịt lấy cổ chân cô. Không kịp nhận thức, cô thấy mình đập mặt xuống thảm. Người đàn ông kia vẫn nắm cổ chân cô, nên cô đá thật mạnh. Chân cô đập vào anh ta.

Bàn tay nắm cổ chân cô buông ra. Vài từ ngữ hay ho phun ra phía sau cô, nhưng cô không ngoái lại. Shala bò như trẻ con một cách vội vàng trên sàn phòng khách. Cô di chuyển với tốc độ đáng ngạc nhiên đến mức đập ngay vào một đôi chân mặc quần jeans khác. Cô không thèm ngược lên, mà lao ngay qua hai đầu gối đó và bỏ chạy qua hành lang.

Cửa trước giờ đã ở ngay trước mắt, nên cô nhổm dậy và chạy đi. Nhưng cô không chạy được. Có người giật lấy cánh tay cô.

“Có gì không ổn thế?”

Sky. Tim cô đập bình bịch trong họng, và cô không thể trả lời. Quay ngoắt lại, cô chỉ vào phòng khách.

“Sao?” Sky hỏi. Tên nắm cổ chân ăn vận đàn bà gần như trần truồng nằm phía sau sofa.

“Ôi chuyện này đúng là thật phát rồ!” một phụ nữ tóc đen phía sau Sky nói – Maria, Shala cho là thế. Cô ấy đứng chống tay trên hông, cau mày nhìn về hướng phòng khách. Có gì đó ở nét mặt cô ấy cho rằng cô ấy biết thứ gì đã khiến Shala hoảng hốt đến vậy.

“Làm ơn ngừng hét đi.” Tên nắm cổ chân đứng dậy, dùng tay che tai lại. Máu từ mũi chảy ra. Không may thay, cả hai tay anh ta đang được dùng bịt tai nên anh ta không thể che cái áo choàng màu hồng không người lên chỗ kín. Ít nhất cái thứ đó giờ cũng không dựng đứng nữa.

“Vì chúa, Jose!” Sky rên lên. “Che thân đi.”

Anh ta lưỡng lự, rồi hạ một tay xuống để kéo cái áo hồng lên háng. “Chỉ cần ngừng hét và,” anh ta chỉ vào Shala, “giữ cô ấy tránh xa anh ra.” Anh ta quệt bàn tay kia dưới mũi. Vẫn đang chảy máu, anh ta chậm chạp đi qua họ vào hành lang.

Dáng bỏ đi ấy không thể nào coi là thanh nhã cho được. Không chỉ vì mỗi bước đi đều có vẻ làm anh ta đau, mà còn vì khi cái áo choàng bị túm chặt phía trước thì lưng áo lại kẹp cao trên quả mông trần của anh ta. Và ngay trước khi bước khỏi tầm mắt anh ta lồm bồm, “Chào mừng tới Precious phải gió.”

Sky cau mày nhìn Shala, cô nhanh chóng giải thích. “Anh ta đã tóm cổ chân tôi và không chịu thả ra. Tôi chỉ cố thoát ra thôi. Tôi không cố ý...”

“Dừng lại,” Sky nói. “Tôi không trách cô.” Anh đặt một tay lên vai cô. “Cô ổn chứ?”

“Tôi ổn.” Cô chú ý đến điệu bộ thoải mái khi anh chạm vào cô, và tự hỏi liệu mình có nên bước tránh đi. “Tôi không phải là người bị chảy máu.”

“Phải rồi, nhưng anh ấy đã làm cô sợ chết khiếp.” Sky nhìn chăm chăm vào hành lang. “Anh ấy nghĩ gì mà lại đi lung tung trong bộ dạng đó chứ?”

Shala bắn cho anh một cái nhìn bực bội. “Giờ đây trần truồng cũng là một tội hử?”

“Phải. Phô bày khiếm nhã. Nhưng tôi đang nói về cái áo hồng mà.” Rồi, như chợt hiểu ra ý của cô, anh thêm vào, “Chuyện này không giống chuyện ở khách sạn.” Anh chà một tay lên mặt và nhìn em gái nuôi. “Chuyện quái gì đang diễn ra vậy, Maria?”

“Anh nói cho em đi để cả hai chúng ta cùng được biết. Anh ấy vẫn như vậy từ lúc em thấy anh ấy trong bồn tắm của em, tắm bằng dung dịch vệ sinh phụ nữ.”

“Dung dịch vệ sinh phụ nữ?” Shala há hốc mồm, chắc chắn là cô vừa hiểu lầm.

“Phải. Xin lỗi. Tên tôi là Maria, và tôi thề là nhà tôi không hay có những gã say xỉn, gần như trần truồng trình diễn đâu. Và nó không phải lúc nào cũng bốc mùi chồn hôi.”

“Chồn hôi,” Shala lặp lại. Cô thấy mình hít vào, và dưới mùi túi thơm cô thoáng thấy mùi chồn hôi. “Ôi trời đất ơi!”

“Khủng khiếp lắm phải không.” Nước mắt ngập đầy mắt Maria. “Đêm qua là một đêm thật khó khăn.”

Shala gật đầu. Sự im lặng ngượng nghịu lấp đầy căn phòng, rồi Maria nói, “Hai người có nghe nói rằng mù tạc chữa bỏng rất tốt không?”

“Mù tạc vàng à?” Shala hỏi, không biết nói gì nữa.

“Mù tạc thì có liên quan quái gì đến việc này?” Sky hỏi.

“Chẳng liên quan.” Maria cúi kính. “Em hy vọng phá vỡ sự im lặng ngượng nghịu này thôi.”

Shala cười toe toét. “Anh không hiểu được điều ấy à?”

“Không, tôi không hiểu, nhưng tôi sẽ để hai cô thảo luận chuyện mù tạc một mình.” Sky đi vòng qua hai người phụ nữ. “Cho tôi cáo lỗi một lát nhé.” Anh đi vào hành lang và khuất bóng trong cùng một phòng với tên nằm cổ chân.

Jose nghe thấy có tiếng bước chân trên hành lang, và đầu anh ong ong cùng với nhịp bước. Các bước chân ấy nghe như tiếng búa khoan bê tông. Anh kịp xoay sở để kéo vạt áo trước che mình trước khi cửa bật mở.

Anh nhấp nháy mắt, khiến mống mắt anh đau dữ dội – ai mà biết mống mắt cũng đau được cơ chứ? – và nhìn chăm chăm Sky ở ngưỡng cửa. “Anh sẽ cho em hai mươi đô nếu em không đóng sập cửa,” anh van vãn.

Em nuôi của anh rõ ràng là không còn eo hẹp về tài chính như những năm vị thành niên, bởi vì nó đóng sập cửa lại và hét lên, “Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?”

Jose giơ một tay lên. “Anh nghĩ mình đã uống quá nhiều.”

“Anh nghĩ mình đã uống quá nhiều à? Anh biết cái quái gì đầu tiên nhỉ - chứng đau đầu của anh, cái mùi đầy thùng whisky của anh, hay thức dậy mặc đồ ngủ màu hồng và tấn công một phụ nữ ngây thơ?”

“Anh không hề tấn công cô ấy. Anh tưởng cô ấy là Maria và anh định... anh muốn... ôi, khỉ thật, anh bị đâm xe và rồi đến lũ kiến lửa, gai, và con chồn hôi từ trên trời rơi xuống. Rồi anh phát hiện ra Maria đang ngủ cùng một thằng nhóc da trắng. Rồi thằng nhóc đó và Maria bước vào, còn anh trần truồng và gần như say mèm. Anh cho là lúc ấy mình không còn lý do nào để dừng lại nữa.”

Sky chỉ trừng mắt nhìn. Jose không trách nó. Nếu anh không tự trải qua mọi chuyện, anh sẽ nghĩ cả câu chuyện là dối trá.

Anh cau có. “Khỉ thật, anh vẫn còn vết kiến lửa cắn nếu em muốn kiểm tra. Anh cá em vẫn có thể tìm ra vài cái gai trên mũi anh, và căn nhà chết tiệt này vẫn bốc mùi chồn hôi. Và đừng quên chiếc xe. Em sẽ thấy nó gần nhà của ông Jacob già, bẹp rúm cạnh một cái cây.”

“Anh lái xe lúc say xin à?”

Jose nghiêng rằng. Sky trông sẵn sàng rút ra một cái còng tay và kéo lê anh vào tù, và điều ấy khiến anh cau điện. Phải rồi, anh không đeo phù hiệu và bảo vệ những con người tử tế của Precious, anh đã không ở lại để làm con trai của ông Redfoot, nhưng anh đã thiết kế những tòa nhà mà chỉ một trong số ấy thôi cũng có thể chứa nhiều hơn số người sống trong cái thị trấn này. Điều ấy không có ý nghĩa lý gì sao? Sao Jose lại luôn cảm thấy như mình mãi đứng trong bóng của Sky?

“Khi anh đâm vào cây thì anh không say,” Jose nói. “Anh đang phóng về nhà để thăm cha anh.”

Sky lắc đầu. “Chà, nếu anh định gặp cha Redfoot sáng nay thì anh nên sửa lại cách hành xử của mình thật nhanh lên. Dù đang bị chấn động, nếu ông mà thấy anh mặc cái áo choàng hồng này thì ông sẽ đá đít anh trước rồi mới hỏi han.”

Jose siết chặt tay. Có lẽ là do rượu whisky, nhưng anh thực sự muốn đâm thẳng vào mặt Sky Gomez. Sao em trai nuôi của anh lại dám vào đây và phân tích về cha anh chứ? Chỉ vì Jose và ông Redfoot không giống nhau chút nào không có nghĩa là Jose không biết rõ ông.

“Đi đi,” Jose quát lên, hai vai rũ xuống thất bại.

Sự căng thẳng hiện ra dần trên mặt Sky. “Em không cố ý gây chuyện, Jose, nhưng khỉ thật, anh...” Anh chà một tay xuống mặt. “Anh có muốn được đưa tới bệnh viện không? Em nghĩ Maria có nói cha Redfoot đã cầm chìa khóa duy nhất xe ông.”

“Anh sẽ tự tìm cách.”

Sky đứng đó như định tranh cãi, nhưng di động của anh reo lên và anh kéo nó ra khỏi bao rồi kiểm tra số gọi đến. “Lại gì vậy, bác Martha?” anh hỏi.

Sự căng thẳng trong dáng đứng của Sky khiến Jose phải chú tâm nghe.

“Không!” Sky thốt lên rồi quay người lại và dựa vào tường. “Nghiêm trọng đến mức nào?” Sky dừng lại. “Khỉ thật, đó là lỗi của tôi!” Anh dựa vào tường. “Tôi đến đây. Gọi Pete và Ricardo rồi bảo họ qua đó nhé.” Anh rời điện thoại khỏi tai.

Tim Jose nhảy lên trong ngực. “Sao thế? Cha à?”

Sky quay lại, và vẻ mặt anh đầy sát khí. “Không phải cha Redfoot,” anh nói. “Là Jessie.”

“Jessie Lopez, bạn của Maria?” Jose hỏi.

Sky gật đầu, quay ra cửa.

“Chuyện gì đã xảy ra.”

Sky liếc mắt lại. “Cô ấy bị bắn. Và đó là lỗi của em. Em đáng lẽ không nên bỏ máy ảnh lại đó.”

Shala ngồi giữa Sky và Maria, cả hai người họ đều toát ra sự căng thẳng và lo lắng dữ dội đến mức lấp đầy được mọi góc ngách của chiếc xe, khiến cho việc hít thở cũng khó khăn. Jessie vừa bị bắn.

Cô không biết nhiều về Jessie, và đôi ba lần gặp gỡ giữa hai người họ khá ngắn ngủi, nhưng Shala vẫn nhớ nụ cười của cô ấy sáng nay khi Sky bình luận về chứng bất lực của anh. Cô nhớ sự giận dữ của Sky khi nói cô ấy là người thích ngồi lê đôi mách, nhưng cả lúc ấy, Shala cũng nhận thấy sự yếu mền chân thành trong giọng anh, như thể Jessie là một người thân khiến anh phát điên nhưng anh vẫn chịu đựng cô bởi vì, sâu thẳm bên trong, anh quan tâm đến cô.

Phải, Shala đã nhận thấy điều ấy trong giọng nói của anh. Cô cũng khá ghen tị với nó. Đã lâu lắm rồi cô không được quay quần bên gia đình hay bạn bè. Cô chấp nhận rằng cách sống cô độc là lựa chọn của bản thân cô. Sau vụ ly dị, phần lớn bạn bè cô đều rời đi – một phần vì họ thân với Brian hơn, và một phần vì... chà, bởi vì họ đã kết hôn và có một cô bạn độc thân, cay đắng với đàn ông, không tốt ỏi quan hệ của chính

họ. Rồi lại tới cái chết của bà ngoại, và sau đó là công ty mới. Lúc ấy tập trung vào công việc có vẻ dễ hơn là các mối quan hệ bên ngoài. Dễ hơn, nhưng rất cô đơn.

Liếc nhìn từ vẻ cau có của Sky cho tới nét mặt tâm trạng của Maria, cô cảm thấy cảm giác tội lỗi nở ra gập đôi trong lồng ngực. Những người Sky quan tâm đến đều bị thương. Có phải đó là lỗi của cô?

“Tôi rất xin lỗi,” cô lầm bầm. “Tôi thề là mình không hề biết vì sao chuyện này lại xảy ra nữa.”

“Không phải do cô,” Sky nói, và tiếp tục lái xe, khoảng bảy mươi dặm một giờ. “Nếu có người phải bị trách tội thì đó là tôi. Tôi đáng ra không được bỏ máy ảnh lại khách sạn.”

“Không ai có tội trừ kẻ đã bắn cậu ấy,” Maria nói. Sky đã tóm tắt ngắn gọn cho cô về mọi thứ họ biết. “Chúng ta phải tin rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Jessie sẽ ổn thôi.” Cô chụm tay lại với nhau, và mắt cô ướt nước.

Shala quay từ phía Maria sang nhìn Sky, và những gì anh nói đột nhiên trở nên thông suốt. “Máy ảnh của tôi ở khách sạn à?”

“Trong két an toàn của Sal.”

Cô cảm thấy đáng ghét khi hỏi điều này, nhưng chiếc máy ảnh đó có một gắn kết cảm xúc với bà cô. “Điều ấy có nghĩa là nó đã bị đánh cắp sao? Ý tôi là, tôi biết lúc này nó không quan trọng lắm, nhưng...”

“Tôi không biết,” Sky nói. “Theo những gì bác Martha kể cho tôi, Jessie bị bắn lúc đang dọn dẹp phòng cô. Nên tôi không nghĩ nó đã bị mất.”

“Tôi không biết...” Shala nhìn chằm chằm vào lòng mình. Sâu bên trong cô đã hy vọng rằng toàn bộ chuyện này hóa ra là do một nguyên nhân khác. Hy vọng ấy sụp đổ tan tành. “Chúa ơi, đầu tiên là ông Redfoot, và giờ là chuyện này.” Cô nhắm mắt lại. “Tôi nên lấy chiếc máy ảnh đó rồi quay lại Houston. Cứ để cảnh sát ở đó cố gắng xử lý vụ này.”

“Còn khuya,” Sky nói.

“Tôi không muốn một ai khác bị thương nữa!”

“Vậy nên cô sẽ bỏ đi và tự làm mình bị giết à?” anh hỏi.

“Tôi sẽ không bị thương đâu. Tôi sẽ đi thẳng đến...”

“Đúng là cô sẽ không bị thương, bởi vì cô sẽ không đi đâu hết.”

Những cảm xúc lẫn lộn trong ngực cô tìm thấy lãnh tụ: sự tức giận. Tức giận với Sky. “Anh không thể ép tôi...”

“Còn lâu tôi mới không thể. Trước đây tôi đã bảo cô rồi, cô đã bị giữ chân. Nếu cô cố rời đi, tôi sẽ tổng giam cô.”

Shala cau mày nhìn thẳng lại anh rồi nhìn sang Maria. “Anh ta luôn khó chịu một cách quá đáng, quá thẳng thừng, quá bướng bỉnh, quá đáng giận thế này à?”

“Trời ơi, cô có thể thêm vào vài trạng từ nữa không?” anh hỏi.

Maria nhướn lông mày, liếc nhìn Shala rồi nhìn Sky như đang đánh giá. “Không, không phải lúc nào cũng thế. Chỉ với những người anh ấy thực sự quan tâm đến thôi.”

Năm phút tiếp theo họ lái xe trong im lặng. Sky nghiền ngẫm lại mọi thứ mà anh biết về vụ bắn người, và cả mọi thứ mà anh không biết. Anh cần thêm thông tin và cần đưa ra vài quyết định.

Maria cúi người tới trước để nhìn anh. “Em tưởng chúng ta sẽ tới bệnh viện..”

Sky đỗ xe trước cửa khách sạn của Sal. Khi anh thấy chiếc xe tuần tra màu trắng đen và chiếc Chevy đỏ của Ricardo, anh thấy mình cuối cùng cũng hít thở dễ dàng hơn đôi chút.

Anh liếc nhìn Maria, thấy sự lo lắng trong mắt cô. Khỉ thật, anh quá biết cô cảm thấy thế nào. Ngay lúc này đây ngực anh như ở dưới sức nặng của cả thế giới, một phần trong đó là cảm giác tội lỗi. Anh đã làm rối tung mọi chuyện khi bỏ lại máy ảnh của Shala.

“Anh cần ghé qua đây vài phút. Hai người có thể đợi ở đây chứ?” Anh muốn thấy họ trong tầm mắt. Chúa ạ, tên khốn đã bắt Jessie vẫn còn ở quanh đây. Bụng anh mách bảo rằng tiếp theo: nếu tên khốn đó không thể tìm thấy máy ảnh, hẳn sẽ theo đuổi người chụp ảnh.

“Anh không thể thả em xuống bệnh viện à?” Maria hỏi.

“Anh cần làm việc này, Maria. Anh sẽ không...”

“Chẳng có việc gì anh có thể làm ở đây lại quan trọng hơn Jessie cả.” Nước mắt ngập đầy trong mắt em gái anh.

“Anh sẽ chỉ mất vài phút thôi?”

“Sao lại phải ngay bây giờ chứ?”

“Đó là công việc của anh,” anh giải thích, cẩn thận giữ kiên nhẫn. Anh đã mất bình tĩnh với Shala rồi. Sau này, khi vài áp lực đã dịu bớt, anh sẽ xin lỗi vì tỏ ra khắc nghiệt với mong muốn rời đi của cô. Nhưng bảo vệ cô là việc của anh, khỉ thật!

“Hãy hứa với anh rằng hai người sẽ ở lại nguyên chỗ này,” anh yêu cầu.

Cả Maria và Shala đều gật đầu. Maria đau khổ sâu trong tim, nhưng anh không có thời gian hay lời nào để an ủi cô. Tuy vậy, khi ra khỏi xe, anh thấy Shala vươn tay và nắm lấy tay Maria. Anh đứng cạnh cửa sổ và nhìn chăm chú, không sẵn sàng trước luồng cảm xúc quấy đảo trong lồng ngực. Anh sẽ không để tên khốn này bắt được cô.

“Sky?” Pete, một trong hai lính tiểu bang, gọi. Sky đi qua bãi đỗ xe về phía anh ta.

Anh không phí thời gian chuyện phiếm. “Cậu phong tỏa chỗ này rồi chứ? Ricardo đâu?”

“Cậu ấy đang ở trên kia xem xét hiện trường phạm tội. Trông ghê lắm. Rất nhiều máu. Nhưng mà, phải, bọn tôi đã phong tỏa hiện trường rồi.”

Máu Jessie ở khắp nơi trong phòng khách sạn. Ruột Sky thắt lại. Anh thở ra một hơi thở sâu và nói, “Giúp tôi một việc. Để mắt trông chừng chiếc xe nhé. Shala Winters đang ở trong đó với Maria. Nếu tên khốn đó còn ở quanh đây, hẳn có thể sẽ theo đuổi cô ấy.”

“Được rồi.” Khi Sky vừa quay đi, Pete thêm vào, “Này, anh nghĩ chuyện này cuối cùng có thành một vụ giết người không?” Nghe giọng anh ta thật hào hứng.

Sky nắm chặt tay. Trút giận lên Pete sẽ rất tuyệt, nhưng sâu trong lòng anh biết rằng cái gã đáng phải nhận sự phẫn nộ của anh là gã nổ súng. Bên cạnh đó, Pete sống ở thị trấn kế bên. Cậu ta không biết Jessie. Với cậu ta, đây cũng chỉ là một vụ án bình thường. “Tôi không biết.”

“Anh sẽ gọi lính biệt kích xử lý vụ này à?”

“Ừ.” Anh không thích cách đó, dù cho tay lính mà anh sẽ gọi là một người bạn, nhưng Sky biết giới hạn của bản thân. Anh không thể bảo vệ Shala cả ngày đồng thời xử lý vụ này một cách đứng đắn được. Và tên khốn này cần phải bị tóm. Nhưng anh cũng không định sẽ ngừng làm vụ này.

“Này,” Pete nói, ra dấu. “Có đúng là cô Shala Winters rất ngon mắt không?”

“Coi chừng chiếc xe chết tiệt đó đi!” Và Sky bỏ đi trước khi cậu ta tự rước thêm một con mắt đen vào mình.

Khi anh đi lên phòng khách sạn, anh rút điện thoại ra và gọi Lucas. “Này, tôi cần cậu ghé qua khách sạn,” anh nói khi hàng xóm của anh trả lời. “Khoảng tám, ngay bây giờ.”

“Chuyện gì thế?”

“Tôi cần cậu giữ an toàn một thứ hộ tôi.” Anh cho Lucas tin mật về máy ảnh và vụ Jessie bị bắn, rồi anh gác máy và gọi điện tiếp. Một phần trong anh ghét làm việc đó, biết rằng anh đã mất đa phần kiểm soát trong vụ án này, nhưng khổ thật, người thông minh biết khi nào thì anh ta cần giúp đỡ. Sky cần giúp đỡ.

Philip Freeman, đại úy của bộ phận lính biệt kích ở Texas ở San Antonio, trả lời ở hồi chuông thứ ba. “Mừng khi thấy số của cậu trên điện thoại của tôi. Cậu đang định làm một ván poker nữa hả?” anh ta hỏi.

“Đây là chuyện công việc.”

“Khỉ thật. Cậu biết tôi ghét công việc mà.”

“Chúng tôi có rắc rối trong thị trấn.”

“Có người vượt đèn đỏ hả?” anh ta trêu.

“Có một vụ bắn người,” Sky đáp lại hoàn toàn nghiêm túc.

“Được rồi, để tôi khiến vụ này dễ dàng hơn với cậu nhé. Nếu người đó đã kết hôn, hãy tìm vợ hoặc chồng người đó. Hôn nhân khiến người ta muốn giết nhau. Nếu tôi nghĩ mình có thể thoát tôi, tôi hẳn đã giết vợ cũ của mình rồi.”

“Không phải thế.” Sky đi qua Ricardo và vào phòng khách sạn của Shala. Máu trên tường khiến bụng anh thắt lại cùng cực. “Và đó là một người tôi quen.”

“Xin lỗi. Có phải một vụ giết người không?”

Sky nhắm mắt lại. “Nạn nhân đang ở phòng cấp cứu. Theo những gì tôi nghe được, mọi khả năng đều có thể.” Từ đồng máu này, Sky không dám hy vọng.

“Cậu có nghi phạm chưa?”

“Mọi chuyện trở nên kỳ quặc ở chỗ này đây.” Sky kể cho anh ta về Shala và chiếc máy ảnh.

“Khỉ thật, cậu đang có một vụ án bí ẩn trong tay!” Nghe giọng Philip rất sẵn lòng muốn giúp. “Cứ nói cho tôi xem cậu cần gì rồi cậu sẽ có thứ cậu cần.”

“Bắt đầu thì tôi cần có người xử lý hiện trường.”

“Tôi sẽ mất vài tiếng để đưa xe và vài người của tôi tới đó. Tôi sẽ gọi cho cậu khi gần đến nơi. Cậu có thể gặp tôi.”

“Được. Tôi sẽ ở bệnh viện.”

“Sky,” Philip nói, “hãy cẩn thận. Nếu tên này đã bắn một người, thì hẳn sẽ không do dự bắn người thứ hai.” Anh bạn sống ở thành phố của anh nghe có vẻ lo lắng.

“Dù cậu tin hay không, Phil,” Sky nói, “tôi cũng đã tự mình khám phá ra điều đó rồi.”

14. Chương 18

CHƯƠNG 18

“Mở mắt ra và nói rằng ông vẫn ổn đi, ông già da đỏ cứng đầu.”

Redfoot cảm thấy một bàn tay nữ tính mềm mại áp vào mặt ông, và đầu tiên ông nghĩ đến Estella. Khi ông mở mắt ra, ông thấy Veronica.

“Ôi, trời ơi. Cả hai mắt ông đều bầm đen hết rồi.”

Cái tôi của Redfoot hét toáng lên. Bà nên nhìn gã kia kìa! Nhưng đó là lời nói dối, nên thay vào đó ông không nói gì hết mà chỉ nhìn bà. Ông nhìn vào đôi mắt nâu mềm mại của bà, vẻ lo lắng xoay vần trong đôi mắt rực rỡ ướt nước ấy, và cùng lúc ấy ông biết rằng dù Veronica sẽ không bao giờ thể được chỗ của Estella, bằng cách nào đó tim ông đã đặt bà ở một vị trí riêng. Bà thuộc về nơi đó. Bà thuộc về ông. Còn bây giờ, ước gì ông có thể thuyết phục bà tin điều ấy.

Ông hiểu rằng chồng bà mất mới có hai năm, nhưng hai năm cũng là một khoảng thời gian dài để sống cô đơn. Và dù Veronica thề rằng sự e dè của bà là vì con bà, thỉnh thoảng Redfoot cũng thấy bồn khoăn. Nếu tin đồn là đúng, bà có vài lý do để không bao giờ gần bó trọn vẹn với một người đàn ông nào nữa. Nhưng vài tháng nay, bà đã trao mình cho ông. Giờ ông muốn có thêm. Ông muốn bà đứng cạnh ông, không chỉ là nằm cùng ông vài tối một tuần. Ông muốn trái tim của bà. Và ông cũng đã quá mệt mỏi khi phải giấu kín mối quan hệ của họ với gia đình và bạn bè của ông rồi.

“Ông ổn chứ?” Bà hỏi.

“Tôi không ổn,” Redfoot trả lời. “Tối qua tôi đã lên kế hoạch ở cùng một phụ nữ xinh đẹp, thế mà thay vào đó tôi lại phải ngủ một mình trong một chiếc giường bệnh lạnh lẽo.”

Bà cười toe toét, nhưng nụ cười nhạt dần. “Tôi không hề biết gì cho tới sáng nay. Tối qua tôi đã chờ ông.”

Nhưng bà không gọi điện. Ông biết, bởi vì sau khi Maria rời đi đêm qua ông đã kiểm tra thư thoại. Lý do bà không gọi chắc là do bà sợ Maria sẽ nghe điện thoại. Sợ rằng sẽ có người phát hiện ra họ đang hẹn hò nhau.

Ông vỗ giường. “Nằm cạnh tôi và nhắc cho tôi nhớ xem mình đã lỡ mất thứ gì đi.” Ông giật tay bà, nhưng bà phản đối.

“Không có đủ chỗ”

“Tôi sẽ tạo ra chỗ.”

Bà toét miệng cười như một cô học sinh. Cái áo màu xanh dương rực rỡ khiến bà trông trẻ trung, cũng như cái cổ áo rộng thoáng cho thấy dáng dấp của bà. Với một phụ nữ ở tuổi này, bà có bộ ngực rất đẹp. Redfoot nhìn chăm chăm hàng khuy nhỏ xíu – ít nhất mười cái – cài hai vạt áo lại với nhau. Tâm trí ông tưởng tượng ra hình ảnh bà cởi nó ra.

“Ông điên thật. Nếu có ai đó bước vào và bắt gặp tôi nằm trên giường với ông thì sao?”

“Rồi tôi sẽ cười ngoác miệng và giả vờ chúng ta chỉ đang nằm nghỉ thôi mà.”

Bà đảo mắt. “Ông biết tôi không thể mà.”

Ông cau mày. “Nếu bà không cẩn thận, tôi sẽ nghĩ rằng bà thấy xấu hổ khi bị bắt gặp ở cùng tôi.”

“Tôi không xấu hổ!”

“Thế sao bà lại không muốn ai khác biết về chúng ta?”

Bà bước lùi lại một bước. “Chúng ta đã thảo luận chuyện này rồi, Redfoot. Tôi chỉ... tôi không thể.”

“Tôi chẳng có mấy ý nghĩa với bà.”

Bà quay lại giường. “Không. Tôi quan tâm tới ông. Nhiều hơn tôi nên quan tâm. Đó là vì các con tôi.”

“Các con bà không ở trong bệnh viện này, Veronica,” ông chỉ ra. Hiển nhiên là, khi tôi nhìn xung quanh, tôi chỉ thấy có chúng ta.”

Ông lại vỗ giường một lần nữa.

Shala ngồi trong phòng chờ, tay đặt trong lòng, nhìn mọi người đi qua đi lại. Hơn một tá người đã đến, cả người thân lẫn bạn bè. Jessie, rõ ràng là được rất nhiều người yêu quý, đang phẫu thuật. Shala đã nghe ai đó nói rằng cuộc phẫu thuật này rất nguy hiểm. Nước mắt đã ngập đầy mắt mọi người. Kể cả Shala cũng nóng rẫy.

Vẫn đang chống lại cảm giác đau buồn, giờ Shala cố hít thở bằng miệng để mùi bệnh viện không lấp vào các giác quan và bắt đầu quấy nhiễu trong đầu cô, để nó không đưa cô quay lại quá khứ. Bất kể lúc nào cô thấy cảm giác hoảng hốt nhích lại gần, cô tự bảo mình hãy lớn lên. Chuyện này không phải về cô nữa, mà là về một phụ nữ đã bị bắn một phần vì việc Shala đã làm – dù cho việc đó chỉ là vô tình chụp nhầm một bức ảnh. Đó vẫn là lỗi của cô.

Cô cũng biết rằng nếu cô là người ở trong phòng khách sạn đó, thì cô cũng sẽ là người ở trong phòng mổ kia. Căn phòng chờ này sẽ trống không – không bạn bè, không người thân nào đủ gần gửi để đến. Mất cô nhìn quanh đám đông và cô tự hỏi cảm giác thế nào khi có nhiều người đến thế trong đời.

Cô nghe thấy ai gọi tên mình. Khi cô ngược lên, Maria vẫy cô. Hẳn có người đã hỏi cô là ai. Đột nhiên Shala cảm thấy như thể cô không thuộc về nơi đây. Cô là người lạ, người ngoài với tất cả mọi người trừ Sky. Nhắm mắt lại, cô nhớ đã tranh luận với anh về việc ở lại khách sạn. Tính bướng bỉnh của anh hẳn đã cứu mạng cô.

Mở mắt ra, Shala tìm kiếm anh. Khi quay lại từ hiện trường anh không nói một lời nào. Shala ước đoán rằng việc đó hẳn phải đau khổ lắm. Đến đây cũng không phải việc dễ dàng.

Cô đã nhìn anh đi từ người này sang người kia. Anh đến gần những con người lo lắng nhất, vỗ về họ, an ủi họ bằng lời. Bất kỳ lúc nào có người trao lại cho anh cùng cử chỉ ấy, anh rời đi. Không, Cảnh sát trưởng Sky Gomez có thể an ủi người khác, nhưng anh không chấp nhận được an ủi. Đó chỉ là để ra dáng cảnh sát, hay còn vì nguyên do nào nữa?

Cô nhớ Sky đã lại gần Sal như thế nào khi họ mới vào bệnh viện. Về tội lỗi bao quanh Sky như một làn da thứ hai. Sal, mắt ngập nước, đã lắc đầu, và dù Shala không biết chắc chắn, cô cũng cảm thấy rằng không có lời trách cứ nào thoát ra hết. Nhớ lại quá khứ của Sky, đoạn báo cắt trong cái hộp ở nhà anh, đứa trẻ Sky mười tuổi vật lộn chống lại vòng ôm của người lính cứu hỏa, cũng thật dễ hiểu khi Sky muốn cứu người khác bởi vì anh đã không thể cứu cha mẹ mình. Cô tự hỏi anh có trách cứ mình vì cái chết của họ theo một cách nào đó hay không.

Trong khi quá khứ của bản thân đã mang lại cho Shala cả một thuyền đầy rắc rối về cảm xúc, cảm giác tội lỗi không nằm trong số đó. Lỗi sai lầm nằm ở tên say rượu lái xe. Bà cô đã chắc chắn Shala và anh trai cô phải hiểu rõ điều ấy. Shala vẫn có thể nhớ cách mà, chưa đầy một tuần sau đám tang cha mẹ cô, bà cô đã dẫn cô và anh trai vào phòng xử án. Họ đã đối mặt với tên say rượu lái xe và quan tòa, và mọi tội lỗi đều được phân rõ. Nếu không phải nhờ bà thì khó mà nói được anh trai cô còn trở nên điên loạn như thế nào nữa.

Shala chợt nhận ra rằng Sky đã bị đưa vào chương trình nhận nuôi, cũng có nghĩa là Sky không hề có một người bà. Anh không có ai để xoa dịu quá trình chuyển tiếp từ một đứa trẻ được yêu thương sang trẻ mồ côi. Cô không thể lý giải được cách người ta có thể xoay sở với cái chết của cha mẹ và đồng thời chuyển tới một ngôi nhà đầy người lạ. Sự thông cảm với Sky lấp đầy ngực cô khi cô tìm kiếm trong đám đông, muốn chắc chắn rằng anh ổn. Anh không ở đó. Hẳn đã bước ra ngoài để gọi điện. Cô đã nghe di động của anh reo lên ít nhất bốn lần từ khi họ đến.

Dựa người vào ghế, cô duỗi cổ ra, hy vọng làm dịu bớt chút căng thẳng đang tăng lên ở vai. Âm thanh điện thoại nội bộ gọi một bác sĩ vang vang bên tai cô. Shala nhắm mắt, và thay vì nghĩ đến quá khứ của mình, hay quá khứ của Sky, cô cố nhớ lại những bức ảnh khác nhau mà cô đã chụp mấy ngày qua. Cô có thể ghi lại được gì trên phim mà lại có thể mang chuyện này đến chứ?

Bàn tay người nào đó di chuyển vào giữa hai lòng bàn tay nắm chặt của cô. Cô mở choàng mắt ra. Sky ngồi trong cái ghế trống bên cạnh cô. Tim cô đập phồng khi nhìn thấy anh, và cô phải kìm lại bản thân không ôm chầm lấy anh. Không phải ôm người đàn ông cứng đầu và khó chịu đã trưởng thành, mà là ôm lấy cậu bé mà cô biết đã từng là anh.

Anh nhìn cô chằm chằm, trông cũng có vẻ tội lỗi gần bằng lúc anh đối diện Sal. “Tôi xin lỗi,” anh lẩm bẩm. “Chúa tôi. Tôi đã quên sạch sành sanh.” Anh nắm bàn tay trái của cô trong tay mình.

“Quên gì cơ?”

“Chứng ghét bệnh viện của cô. Cô ổn chứ?”

“Tôi ổn.”

Anh rê một ngón tay trên má cô. “Không đâu. Đi nào, đi dạo một chút nào.”

Kéo cô dậy, anh lồng tay qua tay cô và dẫn cô đi qua phòng. Shala không còn chút ý chí nào để chống lại sự đụng chạm của anh. Không chỉ vì cô cần nó, mà còn vì cô cảm thấy anh cũng cần nó.

Jose nằm trên giường, chống lại cơn đau đầu và tự mắng nhiếc mình vì mọi chuyện anh đã làm từ khi băng qua ranh giới thành phố Precious. Khi anh nghe tiếng Sky và những người khác rời đi, anh đứng mình dậy và đi tìm thuốc giảm đau cùng quần áo.

Anh tìm thấy vài viên aspirin trong tủ thuốc và một hộp quần áo cũ của anh trong tủ đồ. Quần jeans hơi rộng, anh rõ ràng là đã mất đi vài cân khi sống kiểu thành phố. Còn chỗ trong quần jeans của anh cũng tốt, vì anh sẽ không mặc đồ lót. Không có quần lót trong hộp quần áo, nhưng điều đó hoàn toàn không tệ, bởi vì anh có ít nhất là bảy vết kiến lửa cắn trên hòn ngọc quý của mình.

Rất cục cựa mặc được một bộ quần áo không phải màu hồng, không nữ tính, và không có hương Maria, anh hơi cảm thấy giống con người. Hơi thôi. Ngồi xuống để gọi vài cú điện thoại, anh gọi điện đến bệnh viện để hỏi thăm y tá về cha anh. Sau đó, anh gọi cho công ty bảo hiểm, rồi đến công ty Dịch vụ Sửa chữa Xe Hỏng của Ramon. Ramon là một anh bạn cùng thời trung học cách nhà anh vài ngôi nhà, giờ đang sở hữu và điều hành một trong hai cửa hàng cơ khí trong thị trấn.

Sky cũng đã gọi và bảo họ mang xe của Jose về. Cứ để Sky xử lý mọi việc. Jose biết anh nên thấy biết ơn – và khi thật, anh thấy biết ơn chứ – như khả năng luôn làm đúng mọi việc của em trai nuôi khiến anh thấy mình không đủ tốt.

“Ai sẽ lái xe cứu hộ?” Jose hỏi.

Ramon ngừng lại. “Tôi, ngay khi các nhân viên khác của tôi đến.”

“Có cách nào để cậu có thể ghé qua nhà cha tôi và cho tôi quá giang tới bệnh viện không?”

“Được chứ,” Ramon nói. “Ông Redfoot sao rồi? Sáng nay mẹ kể tôi là ông ấy tóm được một gã đang ăn trộm và bị thương.”

“Phải. Theo lời y tá phòng ông, ông vẫn ổn. Họ nói chắc hôm nay ông sẽ về nhà.” Jose vẫn chưa nói chuyện với cha mình, anh thích trực tiếp làm việc đó hơn. Anh biết mình đang trì hoãn mọi việc, nhưng cha anh chưa bao giờ quên nhắc việc anh chuyển về nhà, và Jose chưa bao giờ không cảm thấy tội lỗi. Việc ông Redfoot bị thương khiến cảm giác tội lỗi của anh lên thêm một tầm ới.

“Tôi mừng là ông vẫn ổn. Tôi chắc chắn là Sky sẽ tóm được thằng khốn đó.”

Jose ép một tay lên thái dương đang giãn giãn của anh. “Phải rồi, đúng là Sky của cậu đấy.”

“Cậu nghe tin Jessie bị bắn chưa?” Ramon hỏi. “Cậu biết Sal và cô ấy kết hôn năm ngoái rồi đấy. Cậu ấy phát cuồng lên vì cô ấy. Tôi biết lúc này cậu ấy đang đau khổ lắm.”

Jose nhớ cô ấy. Cô ấy luôn đầy sức sống. “Tôi không biết họ đã kết hôn, nhưng tôi đã nghe vụ bắn súng. Tôi hy vọng cô ấy ổn.”

“Cả tôi cũng hy vọng thế. Tôi chỉ không thể tin nổi những chuyện vớ vẩn đang xảy ra ở đây. Cậu đã mang theo vài hành vi phạm tội ở thành phố lớn về cùng đấy à?”

“Tôi hy vọng là không.” Tâm trí Jose chuyển động, và anh tự hỏi về cô nàng tóc vàng đi cùng Sky. Cô ta là ai. Anh đã tự biến mình thành con lừa trước mặt cô. Giơ tay lên, anh chạm vào mũi mình. Khi thật, cô ta cũng biết đá đấy. “Này, Sky đang hẹn hò với ai à?” anh hỏi. “Sáng nay nó ở đây cùng một cô nàng tóc vàng.”

Tiếng cười của Ramon tràn ra khỏi ông nghe. “Cậu hỏi trùng hợp nhỉ. Sáng nay chị tôi đã ghé qua với một câu chuyện ngớ ngẩn về việc cậu ta ở lại khách sạn của Sal cùng vị chuyên gia du lịch đang có mặt trong thị trấn – người mà ông Redfoot đã tuyên bố là tâm hồn đồng điệu của cậu ấy. Tôi cũng chẳng trách cứ được Sky khi theo đuổi cô ấy. Cô ấy khiến người ta có những giấc mơ ngọt ngào. Tôi đã thấy cô ấy ở buổi lễ. Cô

ấy mang máy ảnh vào và chụp một bức ảnh, và Sky đã giật nó ngay khỏi tay cô ấy. Rồi, khi thật, cậu ta lại gặp may mắn với cô ấy!”

“Tâm hồn đồng điệu của Sky?” Jose chế giễu. “Nó ngủ với phụ nữ rồi bỏ họ mà đi.”

“Phải rồi. Dù theo lời chị tớ nói, cậu ta có vấn đề về phần ngủ với họ đấy. Hình như cậu ta nói chuyện với cô nàng tóc vàng về chứng bất lực.”

“Sky à?” Jose cười khế. Anh có đáng ghét lắm không nếu thấy vui khi Cảnh sát trưởng Gomez toàn năng không dựng dậy được? Phải rồi, đáng ghét thật, nhưng cũng an ủi cái tôi của anh đôi chút.

“Phải, Sky. Nhưng cậu biết tin đồn lan đi thế nào rồi đấy. Nó chẳng có đến một phần sự thật. Lần tới chúng ta sẽ nghe nói cậu ta mặc đồ phụ nữ.”

Không, đó sẽ là tôi, Jose nghĩ một cách chán nản.

“Này, Jimmy ở đây. Tôi sẽ qua đó trong khoảng mười phút.”

Jose gác máy và đi lấy áo choàng tắm của Maria để ném vào máy giặt. Đây là việc tối thiểu anh có thể làm. Nhưng khi anh đi qua phòng cô, anh ngừng lại và nhìn chiếc giường chằm chằm. Anh nhớ lại cô trông như thế nào tối qua: mềm mại, quyến rũ, chẳng hề thay đổi.

Nhưng không. Cô đã thay đổi. Hồi trước cô nhìn anh đầy yêu thương. Khi thật, anh vẫn yêu cô. Cô có nghiêm túc với gã mới này không? Anh còn cơ hội giành lại cô không? Điên thật, giành lại cô có phải việc đúng đắn không? Hai năm có thay đổi điều gì không? Cô vẫn quyết tâm ở lại Precious chứ? Còn anh thì vẫn muốn rời đi.

Có phải không?

Sky, tìm ngáp ngưa trong cảm giác tội lỗi, đi vào thang máy với Shala. Sao anh có thể quên vấn đề với bệnh viện của cô nhỉ? Phải rồi anh đã có cả trăm thứ trong đầu, nhưng nếu có người hiểu được việc này khó khăn thế nào với cô, thì đó là anh. Tối ngày hôm nay, mùi khói vẫn khiến anh buồn nôn.

Cửa thang máy đóng lại và tiếng nhạc cổ điển nhẹ nhàng vang lên khắp không gian. Anh nhớ lại lúc thấy Shala ngồi ở cái ghế đó, tách biệt với mọi người, và một lần nữa anh lại thấy rõ sự yếu đuối của cô – và thấy rõ cảm giác cấp thiết muốn làm nó biến mất của anh.

Anh siết nhẹ tay cô, anh hy vọng cô hiểu rằng cô không cô đơn. “Nói thực lòng, tôi xin lỗi. Tôi đáng ra phải nhớ mới đúng.”

Cô bước đến trước mặt anh và đặt tay lên lồng ngực anh. Sự động chạm, hoàn toàn trong sáng, chạm lên một luồng dục vọng gần như đau đớn.

“Anh không phải làm việc này. Anh có thể ở cùng bạn bè mình. Tôi rất ổn. Tôi đang đối phó với nó.”

Không nghĩ ngợi gì, anh ôm lấy gáy cô và đưa miệng lại gần miệng cô. Họ chỉ mới hơi chạm môi khi cô ngửa đầu ra sau. Đôi mắt màu xanh dương của cô chớp chớp nhìn anh.

“Tôi không nghĩ đó là một ý hay.”

“Với tôi nó có vẻ là một ý hay,” anh nói, nhận thấy tay cô vẫn đặt trên ngực anh. Nỗi đau phai đi, và giờ sự động chạm chỉ đơn thuần ấm áp, dễ chịu, và anh thấy ước gì anh có thể cảm nhận các ngón tay cô trên da anh.

Cô lắc đầu. “Tôi có thể kể ra mười lý do khiến đây là một ý tệ. Để bắt đầu, tôi chỉ mới ở thị trấn vài ngày và...” Cô lải nhải, và anh nghe thấy gì đó về anh chồng cũ trước khi anh ngừng lắng nghe. Khoảnh khắc một phụ nữ bắt đầu nói về người cũ, anh chặn lại.

“Suyt.” Anh ép một ngón tay lên môi cô.

Cô vẫn nói. Đôi môi ngọt ngào ấy di chuyển cạnh ngón tay anh. Chúa giúp anh, cô thực sự là người hay lải nhải. Anh không thích phụ nữ lải nhải lắm. Nhưng điều ấy cũng chẳng ngăn được anh muốn cô.

“Shala?”

“Gi?” Cô hít vào thật sâu như thể cô đã quên hít thở.

“Đừng nói nữa.”

Cô không nghe mà ngay lập tức quay lại lải nhải. Khi cô lại nhắc đến chồng cũ, một điều mà anh không hề ao ước lắng nghe, anh nhận thấy hai điều. Đầu tiên là, thang máy không di chuyển. Họ rõ ràng đã không ấn nút. Anh cũng chẳng bận tâm. Anh có thể và sẽ lợi dụng nó. Thứ hai, trong khi cô vô cùng vất vả nói với anh là họ không được hôn nhau, mắt cô nói ngược hẳn lại. Thêm vào sự thật rằng bàn tay ngọt ngào của cô vẫn nằm trên ngực anh.

“Shala?” Anh gõ ngón tay anh trên đôi môi không ngừng chuyển động của cô.

“Gi?” cô hỏi lại, nhưng không chờ anh trả lời trước khi bắt đầu một tràng lải nhải khác.

“Cô có thể? Chỉ cần... ngừng nói và hôn tôi đi.” Anh cúi xuống và lại chiếm lấy miệng cô. Anh có thể nếm vị kem đánh răng mà cô đã dùng sáng nay. Và anh còn nếm được nhiều hơn: anh nếm được cô. Thật mê say. Như rượu vang hảo hạng hoặc quả chín lạ vị. Một thứ đáng được ngấu nghiến.

Lần này cô không kháng cự. Nụ hôn không phải chỉ có ý thuần dục vọng, và nó cũng không như thế. Nó mềm mại. Nó an ủi. Và nó thân mật hơn anh muốn thừa nhận.

Không có nghĩa là dục vọng không có trong nó.

Anh trượt lưỡi vào và cô rên lên. Ngực cô, hai gò thịt mềm mại, đẩy vào ngực anh ngay trên nơi cô đặt tay. Anh thấy mình cứng lên. Tuy dục vọng chỉ xếp thứ hai trong những gì đang diễn ra ở đây. Sky thậm chí không hoàn toàn hiểu được nó, nhưng việc này có liên quan tới việc muốn giúp đỡ cô, vỗ về cô, xua đuổi cơn ác mộng anh biết đang tồn tại trong đầu cô về cha mẹ cô và về bệnh viện.

Một tiếng hắng giọng vang lên. Vì Shala cũng như anh đang bận, nó hẳn phải từ một người khác. Sao anh lại không nghe thấy tiếng cửa thang máy mở ra thì anh không biết. Tuy vậy giờ họ có bạn đồng hành, nên anh phải rút ra. Và anh sẽ làm thế. Chỉ trong... một... giây... nữa thôi.

Được rồi, hai giây.

Lùi lại, anh được phần thưởng là cơ thể ngọt ngào của Shala ngã vào anh. Anh mỉm cười. Chẳng có gì so sánh được việc biết rằng bạn vừa làm đầu gối một cô nàng trở nên mềm như thạch. Anh nắm vai cô để kéo thẳng cô dậy trước khi tập trung vào vị khách không mời.

Khuôn mặt nghiêm nghị, cau có của một người đàn ông hói đầu đang quan sát họ qua cánh cửa thang máy. Sốc nhưng không chịu bị áp đảo, Sky gạt đầu. “Thị trưởng Johnson.”

Shala không bình tĩnh lại nhanh như thế. Mắt cô mở to hoảng hốt. Miệng cô, sưng lên vì nụ hôn của anh, mở ra, nhưng khi không có lời nào thốt ra, cô khép nó lại. Rồi cô lại mở nó ra. Rồi lại khép vào.

Lời cuối cùng cũng tràn ra, dù chúng cũng chẳng mấy dễ hiểu. “Xin chào.. tôi... Sky và tôi... ý tôi là, anh Gomez và tôi... Chúng tôi...”

Biết rằng Shala có thể tiếp tục lấp bắp trong đủ mười phút và chỉ có Chúa mới biết cô sẽ bịa ra lời biện hộ nào cho việc họ hôn nhau, Sky can thiệp. “Ông và cô Winters đã được chính thức giới thiệu chưa?”

Thị trưởng trừng mắt nhìn Sky trước khi có vẻ lấy lại lý trí. “Chỉ mới qua điện thoại thôi.”

Sky nhìn Shala và thị trưởng bắt tay nhau. Rồi cái cau mày áp đảo thị trưởng lại chĩa vào anh. “Tôi có thể xin anh một phút không, Cảnh sát trưởng Gomez?” Ông hỏi.

“Chỉ một phút thôi đấy,” Sky nhấn mạnh.

“Cậu đang làm cái quái gì vậy?” Thị trưởng rút lên ở giây đầu tiên trong một phút của ông ta. Ông ta chỉ có một phút thôi – Sky đang tính giờ đây.

Sky liếc từ đồng hồ sang nhìn Shala, người đang đứng cạnh thang máy sau anh mười mét, trông như đang ước mình biến mất vào các bức tường trắng của bệnh viện. Anh cần đưa cô ra khỏi đây. Hoặc hôn cô lần nữa. Sau đó cô sẽ quên đi sự xấu hổ của mình. Lựa chọn thứ hai hấp dẫn hơn hẳn.

Phải rồi, hôn cô có vẻ thích hợp với vài người, nhưng anh đã hôn cô với cùng lý do anh ôm Maria: để an ủi. “Ông có gì để nói không, Thị trưởng? Bởi vì thời gian của ông sắp hết rồi.” Sky gõ đồng hồ. Philip sẽ sớm gọi điện.

“Tôi có gì để nói không à?” Ông ta rống lên, rồi hạ giọng xuống. “Anh có một vụ giết người bất thành, ba vụ đột nhập, một vụ ăn trộm bất thành, một vụ đâm xe giết người bất thành, một chuyên gia dự lịch quan trọng - người là cơ hội cuối cùng để cứu thị trấn chúng ta – thế mà anh đang làm gì cơ chứ? Chơi trò hôn hôn hít hít với cô ấy ở trong thang máy.”

Sky cau mày. “Như tôi đã nói với ông trên điện thoại, tôi đã cho Pete và Ricardo đứng gác ở hiện trường. Đội lính biệt kích Texas đang trên đường tới. Tôi đã đem khẩu súng được phát hiện tới qua đi chờ kiểm tra dấu vân tay.” Anh ra dấu vào hành lang về phía phòng chờ. “Người phụ nữ trong phòng mổ là bạn tôi, và ngay khi tôi biết tin mới về tình trạng của cô ấy, tôi sẽ rà soát lại các bức ảnh của Shala một lần nữa, cố tìm ra lý do chuyện này xảy ra.”

Thị trưởng bắt đầu quát lên, nhưng Sky lại kiểm tra đồng hồ và nói: “Tôi đã tìm được một chỗ để Shala ở phòng trường hợp tên khốn này lại theo đuôi cô ấy. Tôi đã bỏ cả mười hai tiếng vừa qua chạy khắp thị trấn để xử lý cái đồng hồ vừa chỉ ra, đồng thời cố giữ an toàn cho cô ấy. Không giống ông, tôi không chơi golf với một đám bạn, tuyên bố là có việc gia đình khẩn cấp trong khi đáng ra phải làm việc. Tuy vậy, nếu ông có bình luận gì về cách tôi làm việc, tôi sẽ vui vẻ nghe chúng sau. Nhưng đời sống cá nhân của tôi là ... cá nhân.”

“Anh không thể... hẹn hò với nạn nhân. Đó là trái luật.”

“Vấn đề là, tôi đã hẹn hò với cô ấy trước khi cô ấy trở thành nạn nhân. Nếu bây giờ ông muốn tôi từ chức...?”

“Hẹn hò cô ấy từ trước? Cô ấy mới ở đây có hai ngày.”

“Tôi nhanh tay lắm,” anh nói. “Nhưng như tôi đã nói, nếu ông muốn...”

“Không.” Thị trưởng rên lên, nhưng Sky hiểu rõ ông đủ để biết rằng ông sẽ không lùi bước hoàn toàn. “Với công việc anh rất giỏi – đó là lý do tôi thuê anh. Nhưng cô Winters... Khỉ thật, Sky, anh sẽ làm loạn chuyện này lên mất. Kiểu ‘yêu họ rồi bỏ đi’ của anh sẽ biến chúng ta thành một thị trấn ma. Chúng ta không cần anh làm tan vỡ trái tim của cô ấy rồi...”

“Một phút của ông đã hết. Tôi sẽ đưa cô ấy ra ngoài hít không khí trong lành. Tôi sẽ ở ngay ngoài bệnh viện nếu ông cần tìm tôi.”

Anh quay lại chỗ Shala cùng lời cảnh báo của thị trưởng, kèm vài lời cảnh báo của chính anh, lặp đi lặp lại trong đầu. Tuy vậy, chỉ nhìn Shala một cái thôi và mọi lời cảnh báo đều tắt tiếng dần. Họ lớn cả rồi, chết tiệt!

“Tôi bị sa thải à?” Cô hỏi khi họ bước lại vào thang máy.

“Khỉ thật, không.” Sky ấn nút đi xuống. “Ông ấy chỉ ghen tị vì ông ấy không phải là người ở trong thang máy thôi. Ông ấy đã chạy dãi lên bức ảnh chụp cô trong bộ áo tắm với bài luận về xuống đơn từ khi ông ấy thuê cô đấy.”

“Anh đùa hả.” Trông cô thật hãi hùng.

“Không hề,” Sky trả lời thật lòng. “Ông ấy thậm chí còn in nó ra rồi. Tôi cũng không trách cứ gì ông ấy. Máy in của tôi bị hỏng chứ không thì tôi cũng đã làm y hệt.” Sky mỉm cười, vuốt một lọn tóc ra khỏi má cô.

Cô tóm tay anh. “Đừng có nghĩ đến việc hôn tôi lần nữa đấy.”

Cửa thang máy mở ra. Một tay đặt ngay sau lưng cô, anh đẩy cô ra. “Tôi không nghĩ hai chúng ta có thể quên được nó.”

“Cứ nhìn tôi đi,” cô nói.

“Tôi sẽ.” Anh đặt khít lòng bàn tay vào đường cong mềm mại của eo cô. “Nhìn cô là một trong những việc làm giết thời gian ưa thích của tôi.”

Bước chân cô chậm lại. Anh hơi thúc cô, dẫn cô ra ngoài qua cửa tự động của bệnh viện. Dù lúc này chỉ chín giờ sáng, hơi nóng bốc lên từ vỉa hè hứa hẹn ngày hôm nay nhiệt độ sẽ cao kỷ lục. Sky lướt nhìn nhanh bãi đỗ xe, tìm kiếm chiếc xe con màu đen. Chẳng có chiếc nào.

Di động của anh reo lên, anh kiểm tra số gọi đến, lo rằng đó là thị trưởng. “Maria đấy,” anh bảo Shala, và bụng anh cuộn lại. Ôm một tay quanh người cô, anh nghe điện. “Hãy nói với anh đó là tin tốt đi.”

“Cô ấy phẫu thuật xong rồi. Bác sĩ nói trông khá tốt.”

“Tạ ơn Chúa!” Sức nặng trên ngực anh tan dần. Anh mỉm cười với Shala, cô mỉm cười đáp lại. “Anh sẽ mua một cái bánh sandwich ăn sáng từ hàng ăn,” anh bảo Maria. “Xem xem có ai khác cần gì nữa không để anh mang lên.”

“Sao anh không mua một tá bánh donut nhỉ?” Maria nói. “À, anh đã kể cho cha Redfoot về Jessie chưa?”

“Chưa. Anh không muốn làm ông lo. Nhưng nhắc đến cha Redfoot, anh sẽ đi gặp vài người một lát, nên em có thể đưa ông về nhà không?”

“Được. Tí gặp anh nhé.”

“Vậy là, Jessie sẽ ổn chứ?” Shala hỏi khi Sky gác máy.

“Bác sĩ nói trông khá ổn.” Anh lại đẩy cô lên trước. “Đi nào, có một hàng thức ăn ở bên kia đường bán bánh sandwich. Hôm qua cô chẳng ăn gì mấy, tôi chắc chắn là cô đói ngấu rồi.” Anh liếc nhìn đồng hồ. “Không may là, chúng ta sẽ phải ăn vội đấy. Tôi cần bố trí chỗ cho cô và xem xét các bức ảnh đó trong khi tôi gặp đội biệt kích Texas ở hiện trường. Họ sẽ muốn lấy chiếc máy ảnh, nên tôi cần bản sao trên máy tính của tôi trước khi họ tới đây.”

“Bố trí cho tôi ở đâu?” Cô hỏi.

“Một người bạn của tôi, là quân nhân và cựu cảnh sát, sống cách nhà tôi vài dặm. Cậu ấy sẽ trông nom cô trong khi tôi làm việc.”

Cô cau mày. “Anh thật sự nghĩ là cần thiết à?”

Anh nhướn một hàng lông mày lên. “Đừng có bắt đầu,” mặc dù cô tiếp tục cau mày, anh thấy cô đã thâm đồng ý, nên anh hứa, “Cậu ấy là người tốt.”

Ở vỉa hè, giữa tiếng chim ríu rít và tiếng người trò chuyện, anh nghe tiếng động cơ xe ô tô rồ lên. Quay người, anh thấy một chiếc SUV bạc lao thẳng về phía họ.

15. Chương 19 - 20

CHƯƠNG 19

Shala thấy Sky xoay người, rồi quay ngoắt lại, rất nhanh rất mạnh. Cẳng tay anh, dày và căng lên, đập ngang bụng cô. Nó đánh bật hết không khí khỏi phổi cô và xô cô ngã khỏi mặt đất rồi bằng ngang vỉa hè. Lưng cô đập mạnh xuống đất trước khi cô cảm nhận được một cú đập nữa – vật gì đó nặng nề ngã xuống phía trên cô, rồi lăn đi. Chờ đã. Không phải vật – mà là người. Sky lăn khỏi người cô.

Tiếng động cơ gầm rú vang lên bên tai cô, theo sau là tiếng rít của lốp xe. Mùi khói khiến cô nhận thấy rõ chiếc ô tô đã gần đâm được cô đến mức nào. Cô thở hổn hển hít không khí, nhưng khí ô-xi không chịu đi xuống cổ họng cô.

Sky loạng choạng đứng dậy và rút thứ gì đó từ trong áo. Một khẩu súng. Anh nhắm nhưng không bắn. “Tên khốn kiếp.”

Lời nói của Sky đập loạn trong đầu cô. Rồi cô chợt nhận ra: có kẻ đã cố đâm chết cô. Vẫn há hốc mồm như cá rời khỏi nước, cô thấy Sky đứng sừng sững phía trên cô. Cuối cùng phổi cô cũng chịu hợp tác, và cô hít vào lượng ô-xi vô cùng cần thiết. Nghe cô hẳn là một con voi bị siết cổ lắm.

“Cô ổn chứ? NJ6328. NJ6328...”

Hít thở trở nên dễ dàng hơn, nhưng nói chuyện vẫn còn bất khả thi, nên cô chỉ gật đầu.

“NJ6328,” anh lặp lại. “Biển số là NJ6328. Cô đứng dậy được chứ?” Anh quỳ xuống, sự lo lắng cháy bùng trong mắt anh.

“Tôi nghĩ thế,” cô nói.

Anh giúp cô đứng dậy và ôm cô vào người anh. Thật chặt. Cô cảm thấy mọi người đi lại xung quanh. Cô không quan tâm, chỉ muốn đứng đó và hấp thụ sức mạnh của Sky.

“Ổn rồi,” anh nói.

“Tôi biết,” cô thì thầm, rồi nhận ra anh không nói với cô.

“Tôi xử lý được nó rồi,” anh bảo đảm đảm đông đang tụ tập lại. “Đi đi. Nó được xử lý rồi.”

Anh có vẻ bình tĩnh. Nhưng cô biết rõ, cô cảm nhận được sự căng thẳng trong cơ thể anh. Tim anh nên thỉnh thoảng trong lồng ngực, ngay nơi má cô tựa vào. Anh tiếp tục ôm cô, và cô tiếp tục để anh ôm. Cô cảm thấy anh chuyển động một tay và nghe anh ấn số điện thoại.

“Bác Martha, Sky đây. Tôi cần kiểm tra biển số xe sau. NJ6328. Gọi tôi ngay khi bác biết nhé. Làm ngay đi đây! Và gọi Ricardo và Pete rồi bảo một trong hai người đó ra hướng bệnh viện tìm một chiếc xe SUV bạc mang biển số trên. Làm đi đây!” anh lặp lại.

Gác máy, anh nhẹ nhàng nâng mặt cô khỏi ngực mình. Một cái cau mày lớn chắn giữa hàng lông mày anh. “Chúa ơi. Cô đang chảy máu.”

Vị mặn tràn ngập trong khoang miệng và cô nhớ ra. “Tôi đã cắn môi khi ngã xuống đất.”

“Đi nào, để bác sĩ khám cho cô.” Anh lại dùng tông giọng chỉ huy hống hách.

Cô bước ra khỏi vòng tay anh. “Tôi ổn. Xem này.” Cô kéo môi ra để anh nhìn. Anh vuốt mặt, rồi bắt đầu đẩy cô về hướng bệnh viện.

“Tôi đã đập cô mạnh quá, Shala.” Về tội lỗi lại bao phủ lấy anh như một cái áo khác.

“Anh đã xô tôi ra khỏi đường đi của một chiếc xe đang phóng tốc độ cao. Bị chảy máu môi là một cái giá phải trả quá nhỏ. Và nó không đáng đi khám bác sĩ đâu.”

Anh không ngừng lại cho tới khi cửa bệnh viện rin rít đóng lại sau lưng họ. “Cô thề là cô không còn bị thương ở đâu khác nữa chứ?”

“Tôi thề.”

Anh ngoái ra cửa.

“Anh có cần đuổi theo hắn ta không?” Cô hỏi.

“Không, đến lúc này hắn đã đi rồi. Và tôi đã ột lính liên bang truy tìm hắn rồi.”

“Thất vọng thế chứ,” cô nói, hy vọng chút hài hước sẽ giúp xoa dịu căng thẳng.

“Sao cơ?”

Cô cười toe toét. “Chỉ là mấy anh chàng cảnh sát trong các bộ phim – anh biết đấy, các cảnh sát Hollywood ấy – sẽ chạy theo chúng, trưng dụng một chiếc xe máy hoặc một chiếc Porsche, và sau một màn rượt đuổi tốc độ cao đầy kịch tính, họ sẽ nhảy lên nóc cổ xe đang chạy và tóm gọn gã đó.”

Mắt anh ánh lên vui vẻ. “Phải rồi, tôi sẽ làm thế, nhưng tôi không muốn khoe mẽ quá. Chúng ta chỉ mới hẹn hò thôi mà.”

“Vui đấy,” cô nói. Nhưng cũng đột ngột, sự thích thú của cô nhạt dần. Khi anh đưa cô về hướng thang máy, lời của anh lặp đi lặp lại bên tai cô, cảm giác tay anh trên eo cô làm cơ thể cô râm ran, và ký ức về nụ hôn của họ tái hiện như nhạc nhẹ trong não cô.

Âm nhạc dừng lại với một tiếng rít chói tai khi cô nghe thấy một trong những rào chắn cảm xúc khác của cô đổ sập xuống đất. Cô không thể làm việc này. Cô rời khỏi tay anh. “Vui nhất là lời nói dối về việc chúng ta hẹn hò.”

“Sao lại là lời nói dối chứ?” Anh hỏi.

“Tôi đã bảo anh lý do rồi.” Cô nhìn chằm chằm cánh cửa thang máy đang đóng lại, cố đóng cánh cửa dẫn vào trái tim cô.

“Tôi hẳn đã lỡ mất đoạn đó. Nó ở ngay trước lúc cô hôn tôi à?”

Cô nhìn anh chằm chằm, các cảm xúc của cô chạy điên cuồng. “Anh hôn tôi. Tôi đâu có hôn anh.”

“Về mặt ngôn ngữ thôi.” Anh lại gần, tay anh chạm qua tay cô. Cúi xuống, anh đặt môi vào thái dương cô. “Bởi vì cô cũng thích nó nhiều như tôi vậy.”

“Ai nói thế?” Cô đáp lại. Anh nói đúng, nhưng cô sẽ không bao giờ thừa nhận điều ấy với anh. Hay với bản thân cô. Phải rồi, nói dối bản thân rất hay được bộ trưởng y tế khuyến khích. Hay ít nhất nó còn tốt hơn hút thuốc lá.

“Tôi. Tôi nói thế.” Sky bật cười. “Và tôi cá là nếu cô hỏi ngài thị trưởng thì ông ấy cũng đồng ý.”

“Thấy chưa, việc này khó lắm sao?” Redfoot hỏi Veronica, ngoái cổ lại để khóa mắt với bà. Ông đã mất gần một tiếng để dụ bà vào giường.

“Chỉ một phút thôi đấy. Tôi thề, nếu có người bắt gặp chúng ta tôi sẽ nói ông đã ép tôi.”

“Bà sẽ không làm thế đâu.” Ông mỉm cười và ép môi vào môi bà. Nụ hôn nấn ná ở lại, loại nụ hôn mách bảo một người đàn ông biết rằng người phụ nữ này muốn ông ta. Rằng bà quan tâm đến ông ta.

Ông di tay lên ngực bà. Môi bà có vị thật ngọt ngào, như vị một người phụ nữ. Ông di môi tới cổ bà. Và ông cũng cảm thấy có những thứ di xuống dưới theo một cách rất thích hợp. Có lẽ ông không cần uống thuốc nữa. Có lẽ khi cảm xúc của ông lớn lên thành một thứ tình cảm không chỉ có dục vọng, cơ thể ông sẽ hợp tác.

Khi các ngón tay ông bắt đầu đùa nghịch, bà gỡ tay ông ra khỏi ngực bà. “Tôi nghĩ một phút của ông hết rồi, Viejo ạ.”

Ông bật cười và hôn khe ngực bà. Bà vòng tay quanh cổ ông và siết chặt ông vào ngực.

“Ông đúng là một người xấu xa, nhưng ông khiến tôi cảm thấy trẻ trung và dũng cảm.”

“Chúng ta trẻ trung và dũng cảm.” Ông định lùi lại, nhưng tóc ông bị mắc vào những hàng cúc nhỏ trên áo bà.

“Redfoot, tôi nên dậy trước khi có người vào.”

“Tôi sẽ để bà dậy, nhưng tôi nghĩ bà làm mái tóc trẻ trung và dũng cảm của tôi mắc vào cúc áo của bà rồi.”

Bà đẩy ông dậy, nhưng tóc rút mạnh da đầu ông. “Chờ đã,” ông nói. “Để tôi lên trên rồi bà xem thử có thể kéo nó ra không.”

Ông lăn lên trên người bà, và không khí lạnh tiếp xúc với phần mông trần của ông khi chân tuột xuống.

“Nhắc đầu lên,” Veronica nói, và cười khúc khích.

“Tôi đang khoe mông đây,” ông phàn nàn với một tiếng cười.

“Cái mông đó không xấu đâu,” bà trêu. “Hơi nhắc đầu lên đi.”

Ông cố, nhưng tóc ông bị mắc loạn lên. Ông lại gục mặt xuống ngực bà, rồi thử lại.

“Chưa được.” Tay bà gỡ tóc ông. “Giờ thử đi.”

Bà dịu dàng đẩy ông lên, nhưng cơn đau nhanh chóng đưa mũi ông quay lại khe ngực của bà. Bà giật ông dậy, ông đẩy ngược xuống. Nếu ông không cảm thấy chắc chắn rằng trò chơi này sẽ làm ông hồi đầu, ông hẳn sẽ rất thích nó. Và đó là tư thế của họ - mông khoe ra, đẩy lên đẩy xuống, cả hai cùng thì thầm, cười khúc khích, và thỉnh thoảng rên lên – khi cửa mở ra đằng sau họ.

Redfoot với tay che lưng bằng một cái chân. Không may thay, việc này khiến đầu ông ngẩng dậy, giựt tóc khỏi da đầu, và ông ngay lập tức ép xuống. Veronica cố lách khỏi người ông nhưng khi nửa mái tóc ông còn dính vào ngực áo bà thì bà chẳng thoát đi đâu được.

“Mẹ?” Một tiếng nói vang vọng trong phòng. Veronica chết sững, và Redfoot nghe thấy những từ ông chưa bao giờ nghe thấy bà nói trước đây.

“Cha?” Một giọng khác vang lên, và Redfoot nhận ra con trai mình.

“Đi đi!” Redfoot rống lên. Ông nghe thấy bước chân khó khăn đi ra.

Veronica, dùng một lực chỉ có thể được miêu tả là lực của người mẹ, đẩy ông ra xa bà, làm tróc đi một phần kha khá da đầu ông. Bà lao ra khỏi giường. “Con trai tôi!” Bà buộc tội. “Ông đã nói nó sẽ không ở bệnh viện! Giờ thì nó nhìn thấy tôi và... nó biết rồi. Ôi trời ơi. Ông đã làm gì tôi thế này, Redfoot?”

Jose nhìn Ramon, người đang đứng sững ngoài phòng bệnh của ông Redfoot. “Hãy nói với tôi là chúng ta không phải vừa thấy cảnh đó đi. Nói với tôi là chuyện đó không xảy ra đi.”

Ramon lấy tay che mắt như một đứa trẻ bị ép xem phim kinh dị. “Tôi không biết mình nhìn thấy gì nữa. Nhưng tôi thề mình không hề thấy cảnh đó.”

Jose nhắm mắt, hy vọng nó giúp ích. Nhưng cảnh mông của cha anh di chuyển lên xuống như một bộ phim khiêu dâm hạng bét tái hiện lên trong đầu anh. Rồi sự buồn cười của tình huống này lớn dần trong anh. Anh mở mắt ra. “Tôi với cậu thỏa thuận nhé. Cậu móc mắt tôi còn tôi sẽ móc mắt cậu.”

Ramon ngược lên. “Móc mắt tôi à? Tôi đã mù rồi. Tôi sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa.”

Jose bật cười. “Tôi phải nói với cậu... cũng mừng khi biết rằng ở tuổi đó chúng ta vẫn làm được chuyện ấy. Cậu cũng thấy họ làm việc đó rồi đấy!”

“Chẳng vui gì đâu,” Ramon nói.

“Có đấy,” Jose vui vẻ nói. “Họ làm việc đó như thở vậy!” Chỉ đến lúc ấy anh mới chú ý thấy chút hài hước từng có trên mặt Ramon đã biến mất.

“Đó là mẹ tôi, chết tiệt! Tôi sẽ giết cha cậu.” Bạn anh bước một bước về phía cửa.

“Không. Để yên cho họ đi.” Jose nắm lấy tay anh ta. Ramon quay lại, và nét mặt anh ta đầy bạo lực.

Sky vừa nói chuyện điện thoại xong với Lucas, người đang đợi họ ở lối ra phòng cấp cứu thì bà Martha gọi. Chiếc SUV bạc thuộc về bác sĩ Henry Michaels. Sky không hề tin rằng tay bác sĩ đứng sau việc này.

“Tên khốn đó hẳn đã đánh cắp xe của Henry.”

“Tôi không muốn tỏ ra bất kính với Chúa,” bà Martha nói, “nhưng nếu hắn dám chạm vào chiếc Cadillac của tôi, tôi sẽ tự mình cho hắn đến chỗ Jesus để nói chuyện.”

Thả Shala lại chỗ Lucas, Sky soát lại bãi đỗ xe của bệnh viện. Ở đó anh thấy một chiếc xe con màu đen. Miêu tả về chiếc xe đó cho anh biết nó đã bị đánh cắp ngày hôm qua ở ngay ngoài địa phận San Antonio. Dù điều ấy không cho anh biết điều gì thêm về nhân dạng của gã tội phạm, nó cũng cho anh một khung thời gian. Gã đó không thể xuống thị trấn trước giữa sáng ngày hôm qua. Nền nếu một bức ảnh do Shala chụp là thứ gây ra toàn bộ vụ lộn xộn này, thì nó phải được chụp sau thời điểm đó – trừ phi gã này không phải tên trong ảnh, mà được người trong ảnh thuê. Khỉ thật, việc này chẳng giúp được gì cho anh hết. Sky cầu nguyện rằng cổ xe có một dấu vân tay sẽ dẫn được tới một kẻ nào đó.

Tiếp đó anh gọi Ramon. Anh chàng kỹ sư này ở đâu đó trong bệnh viện, bởi vì xe cứu hộ của anh ta đang đỗ cách chiếc xe con màu đen chưa đầy hai chiếc xe, với thứ mà Sky cho là chiếc xe thuê bị đâm của Jose.

Ramon không trả lời, nhưng Sky bắt gặp anh ta khi anh đi vào bệnh viện.

“Này, tôi vừa cố gọi cho anh.”

“Và tôi không trả lời cũng có nguyên do cả đấy.” Ramon tiếp tục đi.

Sky theo anh ta ra bãi đỗ xe. “Chuyện gì thế?”

“Chuyện ông già phải gió nhà anh, thế đấy. Và tôi nói cho anh biết, nếu ông già đó nghĩ rằng ông ta sẽ xử tệ được với mẹ tôi, thì ông ta phải nghĩ lại đi.”

Sky định nói nhưng không hiểu gì để mà nói. “Tôi... Gì cơ?”

“Ông già nhà anh đang ngủ với mẹ tôi, thế đấy, và Jose và tôi vừa chứng kiến cảnh đó!”

“Oa.” Sky giơ một tay lên. Tâm trí anh không muốn nghĩ kỹ về từ đó cũng như hình ảnh mà nó tạo ra. “Sao cơ?”

“Anh nghe tôi nói rồi đấy. Ông ta đang làm chuyện ấy với mẹ tôi trên giường bệnh! Trong khi anh có thể không dựng dậy được, cha anh có vẻ không gặp rắc rối gì với việc đó.”

“Gì cơ? Tôi không...” Phần còn lại của những gì vừa được nói nhập vào não anh. “Redfoot sẽ không bao giờ...” Sky lại không thốt nổi nên lời, dù anh tiếp tục đi cạnh Ramon.

“Xem này, tôi chắc chắn rằng có hiểu lầm, và bây giờ tôi cần anh làm hộ tôi một việc.”

“Ừ, chà, bây giờ tôi thấy không có tình thần hợp tác cho lắm,” Ramon quát lên. Anh ta rút chìa khóa ra khỏi túi áo. “Cứ hỏi Jose mà xem.”

“Không,” Sky nói. “Tôi cần anh bỏ chiếc xe anh đang mang lại và đưa chiếc này” – anh chỉ vào chiếc xe con màu đen – “xuống trụ sở cảnh sát. Anh có thể quay lại lấy chiếc xe này sau.”

“Như tôi đã nói, tôi thấy không có tình thần hợp tác,” Ramon lặp lại.

“Việc này quan trọng đấy,” Sky nói. “Liên quan đến vụ bắn Jessie.”

Về thịnh nộ biến mất dần khỏi mặt Ramon. “Được rồi. Nhưng tôi thề với Chúa, Sky, lần tới tôi gặp ông già nhà anh, tôi sẽ nện ông ta.”

“Chúng ta sẽ xử lý vụ đó sau,” Sky nói. Anh sẽ đánh thẳng căng bất kỳ người nào đụng đến ông Redfoot, kể cả Ramon. Nhưng anh không thể ngừng nghĩ rằng có một hiểu lầm rất lớn vừa xảy ra.

Sky đột nhiên nhớ lại những viên thuốc mà ông Redfoot đưa cho anh tối qua. Chà, có lẽ ông Redfoot và mẹ Ramon đang kết đôi thật. Nhưng không đời nào có chuyện ông Redfoot làm vậy trong một bệnh viện mà bất kỳ ai cũng có thể đi vào. Ông rất kín đáo.

Ramon khởi động xe cứu hộ và thả chiếc xe cũ ra. Khi anh ta đi ra để tháo móc ở chiếc Mustang, Sky hỏi, “Đây là xe thuê của Jose à?”

“Phải, và khi anh gặp cậu ta, hãy bảo rằng tôi xin lỗi vì đã đâm cậu ta. Cậu ta không phải chịu trách nhiệm hộ ông Redfoot.”

Sky lắc đầu. Jose đang có một ngày chưa tồi tệ đây.

CHƯƠNG 20

“Tên khốn!” Jose lầm bầm, nhìn mình trong gương phòng vệ sinh bệnh viện. Trán anh có một vết rạch và một cục u, và anh có hai con mắt bầm đen. Mũi anh vẫn còn phô ra mấy cái gai của bụi thường xuân và bị tím xanh do cú đá hậu của cô nàng tóc vàng. Giờ anh có một đôi môi sưng phồng. Và hình ảnh cha anh quan hệ với hàng xóm. Anh vẩy ít nước lên mặt. “Chào mừng tới Precious phải gió.”

Sau khi lau khô bằng khăn giấy, anh bước ra khỏi phòng vệ sinh và nhìn phòng cha anh ở cuối hành lang. Không biết mẹ của Ramon đã đi chưa, anh quyết định quay lại phòng phẫu thuật để xem tình hình Jessie và xem xem liệu anh có thể tìm thấy Sky không. Anh chắc chắn không thể đối mặt với cha anh ngay bây giờ. Mặt tích cực của vụ này là họ sẽ có thứ gì đó để nói chuyện ngoài việc anh chuyển về Precious.

Vậy cha à, cảm giác làm tình trong giường bệnh với quý bà Cloud thế nào?

Ở phòng chờ phẫu thuật, anh không thấy Sky hay Maria nhưng anh nhận được vài cái nhìn là lạ. Anh biết tên phần lớn những người anh gặp, dù số còn lại anh chỉ biết mặt. Trưởng thành trong cùng một thị trấn nhỏ, anh đã thấy họ cả tá lần ở hiệu thuốc hoặc hàng ăn.

Thấy Cheryl, một cô bạn khác của Maria và Jessie ở trung học, anh hỏi về Maria

“Em nghĩ cậu ấy nói cậu ấy lên hàng ăn ở tầng ba lấy thứ gì đó để ăn,” Cheryl nói, nhìn chằm chằm mặt anh. “Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?”

“Va vào vài thứ thôi mà,” anh nói.

Cô ta cười toe toét. “Trông có vẻ anh va vào rất nhiều thứ đấy.” Cô ra dấu vào vết máu trên áo anh.

Lờ cô ta đi, anh đi đến quán ăn. Khi anh bước ra khỏi thang máy ở tầng ba, anh thấy Maria đang đứng trước một ô cửa sổ, dí mũi vào kính như một đứa trẻ nhìn vào hàng kẹo

Muốn bỏ đi sự ngượng ngịu, anh đi tới và đứng cạnh cô. Cô thậm chí còn không quay lại để nhìn anh, chỉ nhìn chằm chằm vào đứa bé đang ngủ trong nôi. “Đó là con của người chúng ta quen à?”

Cô nhảy dựng lên và quay sang nhìn anh. Anh thấy vẻ buồn rầu trong mắt cô. Đã nghe nói rằng Jessie ổn, anh biết có chuyện khác khiến Maria buồn đến vậy.

“Em ổn chứ?” Anh hỏi.

“Bình thường.” Cô vỗ mạnh hai má. Mắt cô nhìn xuống vết máu trên áo anh. “Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?”

Anh nhún vai, không chắc mình có thể nói thành tiếng chuyện đó. “Em sẽ không tin nổi đâu.”

Một nếp nhăn xuất hiện giữa hai mắt cô. “Em không biết nữa. Sau những gì em chứng kiến đêm qua và sáng nay, em không chắc chuyện đó sẽ làm em khó tin được đâu.”

Được rồi, anh cũng đáng phải nhận câu đó.

Thở dài, anh đút một tay vào túi và bắt đầu nghịch chìa khóa. “Anh đoán anh nợ em một lời xin lỗi.”

“Anh nghĩ vậy à?”

“Anh xin lỗi.”

Mắt cô quay lại nhìn cửa sổ phòng trẻ em và mắt cô lại nhòe nước. “Vì điều gì, Jose? Anh xin lỗi vì điều gì? Vì đêm qua, hay vì hai năm trước?”

Anh nín thở, không chắc mình đã sẵn sàng nói đến chuyện này. Khỉ thật, anh thậm chí còn không chắc mình muốn nói gì. Anh có nên xin một cơ hội thứ hai không? Hoặc giả anh chỉ lừa bản thân tin rằng mình còn cơ hội? Nếu trong mười hai tiếng vừa qua có gì đó được làm rõ, thì đó là chuyện anh và Precious không dung hòa được với nhau. Tuy vậy, anh biết nói đến chuyện này là cần thiết

“Em có đi với anh nếu anh bảo không?” Anh bật ra.

Cô đứng im lặng, như thể câu hỏi đó thật khó hiểu. Cuối cùng, cô trả lời. “Em không biết, nhưng em đoán ý anh muốn nói là công việc của anh quan trọng hơn em.”

Anh lắc đầu. “Anh không nói thế.”

“Nhưng đúng thế, phải không? Anh đã chọn New York thay vì em.”

“Anh chọn New York thay vì Precious. Đó không chỉ là lựa chọn công việc, Maria ạ. Mà là lựa chọn nơi sống. Anh ghét Precious. Anh ghét sự bé nhỏ của nó, ghét nhiệt độ nóng rực của nó. Anh ghét bị kỳ vọng sẽ trở thành bản sao của cha anh - rằng anh cần mặc trang phục truyền thống và thực hiện những nghi lễ ngu ngốc mà anh không hề tin. Anh ghét làm cha anh thất vọng trong khi anh phải nhìn em và Sky làm đúng tất cả mọi việc.”

Một giọt nước mắt lăn xuống má cô. “Sao anh dám trách bọn em vì mối quan hệ với cha anh chứ.”

Khi cô quay người để bước đi, anh tóm lấy cô. “Dừng lại. Anh không có ý... anh không trách em và Sky. Anh trách bản thân anh, và ở lại đây chỉ nhắc anh nhớ đến việc đó”. Anh kéo cô vào vòng tay anh và ôm cô. Khi thật, vòng ôm ấy mang lại cảm giác đúng đắn theo cả trăm cách khác nhau. Anh vùi mũi vào mái tóc đen mềm mượt của cô.

“Maria, em không biết anh đã nhắc điện thoại lên muốn gọi em và xin em đến với anh biết bao nhiêu lần đâu. Nhưng anh không nghĩ làm thế là công bằng. Đòi em từ bỏ nơi này khi anh biết nó có nghĩa thế nào với em. Nên anh đã đợi xem em có tự mình đến hay không.”

Cô trả lời mà không đẩy anh ra. “Anh là người bỏ đi. Sao em lại phải đuổi theo anh chứ?”

Anh nuốt xuống cục nghẹn trong họng cùng lúc câu trả lời vang lên trong đầu anh. Bởi vì lúc ấy anh biết rằng anh có ý nghĩa với em hơn Precious. Nhưng anh không thể nói điều đó. Anh ép tay sau đầu cô. Anh không có câu trả lời làm anh có thể nói với cô, nhưng có một điều mà anh biết: cô mang lại cảm giác thật tuyệt khi ở trong tay anh. Anh nghe tiếng chuông thang máy mở cửa. Tiếng bước chân vang lên, nhưng anh chưa sẵn sàng để thả cô đi.

Cô rời khỏi vòng tay anh. Jose ngược lên và thấy người đàn ông cùng lúc nghe thấy tiếng Maria hít mạnh. Anh mất một giây, nhưng rồi anh nhận ra anh chàng tóc màu đồng đang trừng trừng nhìn anh cũng là cái gã đã bắt gặp anh lúc trần truồng, say xỉn, và tắm bằng Summer’s Eve đêm qua.

Không nói lời nào, anh ta quay người bỏ đi. Maria nhìn anh ta bước vài bước. Tim Jose hoan hỉ khi cô không đuổi theo anh ta, nhưng anh hoan hỉ quá sớm, bởi vì vài giây sau cô bắt đầu bước đi.

“Matt?” Cô gọi.

Anh là người bỏ đi. Sao em lại phải đuổi theo anh chứ? Jose nhớ lại những gì Maria vừa bảo anh. Câu đó hẳn không áp dụng với Matt, bởi vì Maria đã quyết định đuổi theo.

Cửa thang máy lại mở ra. Một người đàn ông lớn tuổi đi ra khi Matt đi vào. Maria đi theo. Khi cửa đóng lại, Jose bị bỏ mặc một mình. Và lần thứ hai trong buổi sáng đó, anh cảm giác như thể vừa bị đánh ngất xỉu.

Tim Maria nện thình thịch bên xương ức. Cô đang làm gì thế này? Cô đã tự bảo mình rằng chuyện với Matt xong rồi, rằng rõ ràng là anh có một phụ nữ khác ở Dallas. Rằng cô là đồ ngốc mới hy vọng. Nhưng cô đã thấy cách anh nhìn cô với Jose. Cô đã thấy nỗi đau trong mắt anh. Anh đã lằm về cô và Jose. Liệu có thể nào cô cũng lằm về chuyện Dallas không?

“Anh đã nghe nói về Jessie,” Matt nói mà không nhìn cô. “Anh đã nghĩ có thể em cần anh. Anh quên mất rằng em đã có người khác.”

“Không phải như thế đâu.” Cô nói.

“Vậy là thế nào?” Anh cau mày nhìn cửa thang máy. Sao anh không nhìn cô?

“Chuyện đó qua rồi,” cô nói. “Nó đã qua lâu rồi.” Nhưng kể cả khi cô nói điều ấy, cô cũng cảm thấy đó là lời nói dối. Và đúng lúc ấy, cô biết lý do: nó vẫn chưa xong. Trước khi nó có thể xong, cô phải kể cho Jose sự thật.

Jessie nói đúng – cô phải kể cho Jose về đứa bé. Cô cần sự chấm dứt ấy. Rồi cô phải kể cho Matt. Cô phải giải thích rằng cô đã mất đứa con của Jose, và vì thế cô có thể không còn khả năng có con nữa.

Maria đột nhiên nhận ra rằng Matt đang nhìn cô chăm chú. Anh nhìn chăm chăm như thể đang cố đọc ý nghĩ của cô.

“Em nói đúng,” anh nói. “không phải như thế. Bởi vì từ những gì anh vừa thấy, nó không có vẻ đã qua rồi.”

“Anh ấy ôm em. Chỉ thế thôi.” Điều đó cũng khá gần với sự thật.

Matt lắc đầu. “Anh đã từng trải qua chuyện này một lần. Anh yêu một phụ nữ đã yêu người khác. Anh đã trả giá. Anh vẫn đang phải trả giá, và anh sẽ không trải qua chuyện này một lần nữa.”

“Không phải thế mà,” cô lặp lại.

“Thật à? Hãy nhìn thẳng vào mắt anh, Maria , và nói với anh rằng em không yêu anh ta đi. Hãy nói với anh rằng anh ta không còn có ý nghĩa gì với em nữa.”

Cô mở miệng để nói lời đó, nhưng chúng không thoát ra. Jose có ý nghĩa với cô. Cô không yêu anh, nhưng cô có thể thực sự nói cô không yêu anh không? Cảm xúc cô dành cho Jose quá lẫn lộn. Có hai Jose trong tim cô: đàn ông, và Jose, con trai của ông Redfoot. Cô có thể giải thích cho Matt không khi mà bản thân cô còn không hiểu nổi?

Thời gian của cô đã hết. Cửa thang máy mở ra và Matt ra ngoài. Maria có cảm giác rằng anh sẽ không bao giờ quay lại.

Jose đến tầng của cha anh cùng lúc Maria ra khỏi chiếc thang máy còn lại. Cô lại đang khóc.

“Mọi chuyện ổn chứ?”

Cô nhìn anh với cảm xúc pha trộn giữa tức giận và đau khổ. “Không, không ổn đâu, Jose. Chắc sẽ không bao giờ ổn được.”

Cô hẳn đang nói về Matt à? Jose không chắc mình thấy vui khi biết họ hẳn đã chia tay hay thấy có tội vì đã gián tiếp gây ra việc đó. Anh đi theo cô trên hành lang. “Anh không có ý gây rắc rối.”

Khi họ tới phòng ông Redfoot, cô vươn tay để đẩy cửa ra. Anh túm lấy cánh tay cô. “Gõ cửa trước đã.”

Cô đảo tròn mắt. “Ông sẽ làm gì chứ? Ra mở cửa à?”

“Ừ, thế có vẻ là một ý hay đấy,” anh đáp lại, gõ cửa.

“Vào đi,” ông Redfoot nói to.

Jose và Maria đi vào. Ông Redfoot gật đầu chào họ. Jose gật lại. Im lặng nối tiếp

“Trông con như rác thối vậy.” Cuối cùng ông Redfoot nói.

“Cả cha cũng vậy,” Jose trả lời.

“Con thật yêu cách hai người thể hiện tình cảm. Đàn ông ơi là đàn ông.” Maria đẩy Jose một cái. “Đến ôm cha anh đi.”

Jose làm như Maria bảo. Tay cha anh vươn ra và ngượng ngùng siết lấy anh.

“Ta không biết con sắp về đây.” Ông Redfoot nói.

“Khi con nghe nói về vụ tai nạn, con đã rất lo lắng.”

“Nếu con sống ở đây,” ông Redfoot nói, “Con đã không lo đến thế.”

Chà, phải gió. Jose cứ tưởng bắt gặp cha anh đang làm tình với hàng xóm của ông ít nhất sẽ mang đến cho anh vài phút ân xá. Rõ ràng là không.

“Họ có nói khi nào cha được ra viện không?” Maria hỏi.

“Bác sĩ vừa đi. Ta nhận được giấy xuất viện rồi. Cậu ấy nói ta khỏe như vâm. Làm được mọi việc.”

“Con cũng có thể bảo anh ta điều ấy,” Jose nói.

Maria lạ lùng nhìn anh rồi quay lại với ông Redfoot. “Anh ấy có cấm cha làm gì không?”

“Nếu có thì cũng quá muộn rồi.” Jose lầm bầm. Khi Maria quay lại và trừng mắt, anh nhún vai. “Anh chỉ có ý nói ông trông có thể... quật bóng ra ngoài sân.”

“Anh vừa nói trông ông như rác thối mà.”

Jose liếc ra ngoài cửa sổ. “À, ừ, đó là sau khi ông bảo anh trông như rác thối.”

“Ta không hề ‘quật bóng raa ngoài sân’,” ông Redfoot nói to. “Ta đã bị kẹt.”

Jose ho khan.

Mắt Maria đảo qua đảo lại giữa hai bọn họ. “Kẹt ở đâu?”

“Con chưa bao giờ nghe nói có người bị kẹt,” Jose khó nhọc nói.

“Hai người đang nói về chuyện gì vậy?” Maria hỏi.

Ông Redfoot đập tay lên đùi. “Liệu ai có thể lấy quần áo cho ta để ta không phải phô mông khi đi ra khỏi cái chỗ này không?”

Jose quát lên. “Cách đây vài phút cha có lo đến việc phô nó ra đâu.”

16. Chương 21

CHƯƠNG 21

Sky sao lại các bức ảnh của Shala vào một ổ usb rồi để cô lại nhà Lucas cùng máy tính xách tay của anh để cô bắt đầu xem kỹ lại các bức ảnh. Anh tin cô sẽ được an toàn. Nhưng anh vẫn gọi xem cô thế nào bốn lần rồi.

“Gì thế? Cậu sợ tôi sẽ cố giành cô ấy à?” Lucas đã đùa như thế.

Sky không hề cân nhắc khả năng ấy cho tới lúc Lucas đề cập đến. Sau đó anh thấy mình cảm thấy bị đe dọa chủ quyền. Điều đó rất mới với anh. Phải rồi, chẳng người đàn ông nào muốn một gã khác cướp bạn gái mình, nhưng ghen tị ư? Anh không thể.

Mà bây giờ anh cũng không thể. Chỉ là anh còn chưa bắt đầu với Shala, và một gã đàn ông khác sẽ rất dễ dàng nhảy vào và đặt dấu chấm hết cho sự bắt đầu của anh trước cả khi anh tới đích. Đích ư? Đó là gì? Các suy nghĩ cứ nảy loạn khắp đầu anh.

Chúng tôi không cần anh làm tan vỡ trái tim cô ấy.

Lời cảnh cáo của thị trưởng vang lên bên tai anh. Sky không hay làm tan vỡ trái tim phụ nữ. Đa số bọn họ hiểu rõ anh ngay từ đầu. Biết ngay từ xuất phát điểm rằng anh không thuộc dạng gắn bó lâu dài. Anh và phụ nữ vui vẻ bầu bạn với nhau, và khi niềm vui đã hết, một trong hai bọn họ bỏ đi. Thực tế rằng anh thường bỏ đi trước chẳng có nghĩa gì hết.

Cậu sợ tôi sẽ cố giành cô ấy à? Anh lại quay số Lucas.

“Này,” anh nói khi bạn anh nhắc máy.

“Ừ?” Lucas nói. Sky nghe thấy tiếng cười ở phía sau.

“Hai người đang làm gì đấy?”

“Chơi Scrabble.”

“Cuối cùng cậu cũng tìm được người chơi Scrabble với cậu à?” Trước khi Lucas cai rượu, mỗi lần say rượu cậu ấy lại nài nỉ Sky chơi cùng. Anh chàng này yêu các trò chơi ô chữ.

“Tôi phải nói với cậu là người phụ nữ của cậu ăn gian.”

Người phụ nữ của cậu. Cảm giác bị đe dọa chủ quyền của anh dịu đi.

“Cô ấy ăn gian thế nào?” Sky cho rằng mình cần biết thông tin này để tham khảo trong tương lai, nhưng anh ước gì nó không đến qua trung gian. Anh muốn tự mình khám phá tất cả những điểm nhỏ nhặt ấy về cô.

“Cô ấy đang cố thuyết phục tớ rằng stanky(11) là từ có nghĩa. Tớ đã bảo cô ấy rằng cái từ đó mới chính là thứ hơi thối đấy.”

11. Trong từ điển tiếng Anh không có từ này. Nó là một từ lóng để chỉ sự hơi thối

“Điều ấy xác nhận rằng nó là một từ,” Shala hét lên từ phía sau. Cô lại bật cười, và Sky nhớ lại cô trông thế nào khi cười như thế. Cảm giác ghen tị lúc trước của anh hẳn đã bốc hơi, nhưng anh lại đang ngập trong ghen tức đây. Anh muốn là người nhìn cô cười, khiến cô cười, khiến cô cười... Bụng anh bảo rằng gần đây cô cười không đủ. Anh muốn là người thay đổi điều ấy.

“Cô ấy đã kiểm tra các bức ảnh chưa?” Sự tức giận rền vang trong giọng anh, và anh ghét nó.

“Cả ngày trời. Tôi cá cô ấy có hơn năm trăm bức ảnh. Tôi đã bắt cô ấy nghỉ ngơi.”

Sky muốn là người chăm sóc cô, quả quyết rằng cô cần nghỉ ngơi, làm người hùng của cô dù cô đã bảo anh chả sánh bằng cảnh sát Hollywood. Ai mà biết đẩy cô ra khỏi đường đi của một chiếc xe đang chạy lại còn chưa đủ chứ? Phải rồi, anh biết cô đùa, nhưng nó cũng vẫn giáng đòn vào cái tôi của anh.

“Trước khi cậu hỏi: rồi, tôi đã cho cô ấy ăn tối.”

“Tốt,” Sky đáp lại, và buộc mình ngừng cư xử như thằng đàn. “Tôi sẽ xong việc ở đây ngay thôi. Gặp cậu sau.”

Sky định bảo Lucas bảo cô thức chờ anh nhưng ngừng lại. Việc ngu ngốc duy nhất mà anh còn chưa làm là tự gọi cho Shala như một thằng nhóc đang yêu.

Anh nghe thấy Lucas tắt máy, và nhét di động lại vào trong túi. Có cái quái gì không ổn với anh vậy? Anh tự bảo mình đó là do vụ án. Anh đã làm việc với Philip và đội biệt kích trong tám tiếng đồng hồ, và để làm gì? Chẳng gì cả. Tám tiếng cố không nghĩ đến Shala và nụ hôn của họ, nghĩ anh muốn hôn cô lần nữa biết bao nhiêu. Và anh muốn nhiều hơn. Bao lâu rồi anh mới muốn một phụ nữ đến mức này? Bao lâu rồi anh mới muốn không chỉ tình dục giản đơn.

Phải, anh muốn làm tình với Shala, nhưng anh cũng mong được tìm hiểu về cô một cách thuần túy, biết cô thích ăn gì và nấu món đó cho cô. Trước kia, tất cả những giai đoạn tìm hiểu đều là một bước đi trên con đường dẫn tới tình dục, hay để duy trì tình dục. Giờ anh thực lòng mong mỗi hành trình ấy. Điều này lại dẫn anh quay lại câu hỏi ban đầu: có cái quái gì không ổn với anh vậy?

“Mọi chuyện ổn chứ?” Philip hỏi.

Skyk gật đầu. “Đêm qua ngủ muộn thôi.”

“Phụ nữ à?” Philip đoán.

“Không phải như cậu nghĩ đâu,” Sky đáp lại, không có tâm trạng kể chuyện.

“Sao cậu không về đi nhỉ? Tôi không nghĩ chúng ta sẽ tìm được gì khi cứ đi theo lối mòn này.” Họ đã quay lại khách sạn để kiểm tra phòng một lần nữa. Nhưng sau mười phút đi lòng vòng, kể cả hai nhân viên điều tra hiện trường trông cũng chán nản.

Thứ duy nhất thu được ngày hôm nay là xe ô tô của Henry. Không có dấu vân tay. Chiếc xe con màu đen và khẩu súng cũng chẳng mang lại gì. Bất kể gã khốn này là ai, hẳn cũng đã làm đúng được vài việc. Có nghĩa hoặc hẳn là dân chuyên nghiệp hoặc hẳn đang chạy bộ trên đường hoặc đã đánh cắp một phương tiện khác. Hoặc hẳn có thể có ai đó hành động cùng.

Câu hỏi. Vô số câu hỏi chết tiệt và không một câu trả lời.

Mất Sky liếc qua vết máu trên tường. Hình ảnh đó vẫn khiến dạ dày anh sôi lên, dù bây giờ đỡ hơn vì Jessie vẫn sống. Mất anh chuyển đến nhìn vali của Shala. Sky biết Philip sẽ không cho phép một thứ gì rời khỏi phòng ngay lúc này. Điều ấy có nghĩa là Shala sẽ cần đi mua sắm. Anh tưởng tượng được đi cùng cô, tìm hiểu cô thích gì...

Chúa ơi, từ khi nào thì anh lại muốn đi mua sắm cùng một phụ nữ thế?

Rồi anh nhận ra tối này cô thậm chí còn không có đến một cái bàn chải đánh răng, hay bất kỳ thứ gì để mặc ngủ. Đó là một hình ảnh mà anh rất thích: cô, mềm mại và quyến rũ trên giường, một tấm ga giường được sắp xếp rất nghệ thuật –

“Mai chúng tôi muốn nói chuyện với cô Winters,” Philip nói, ngắt ngang dòng mơ mộng của Sky. “Tôi đã cho người kiểm tra các bức ảnh đó, tìm kiếm lý do. Chẳng có gì nảy ra hết. Sáng mai tôi sẽ tự mình kiểm tra lại chúng, rồi tôi sẽ gọi cho cậu báo thời gian gặp mặt.”

“Được,” Sky trả lời. “Cậu muốn tôi đưa cô ấy tới sở, hay muốn tới chỗ cô ấy?”

“Cậu nói cô ấy đang ở đâu nhỉ?” Philip hỏi, nhìn vết máu và cau mày.

“Với một người bạn của tôi.”

“Anh chàng đó có thể bảo vệ cô ấy nếu cần thiết không?”

“Cậu ấy là cựu quân nhân, cựu cảnh sát,” Sky giải thích. Anh không nhắc đến công việc hiện tại, làm việc cho chính phủ - hình như là huấn luyện các chiến dịch đặc biệt, nhưng Lucas chỉ nói mơ hồ về chi tiết cụ thể. Cứ sáu tháng một lần, bất kể cậu ấy làm gì trong mấy tuần đó, nó cũng đủ cho cậu ta trang trải những món đồ chơi khá xinh xắn. Ngoài những con thuyền và ô tô, nó còn biến cậu ta thành một gã nghiện rượu cho tới tận khi cậu ta tự chỉnh đốn lại bản thân năm ngoái.

“Sao cậu không đưa cô ấy xuống sở cảnh sát nhỉ?” Philip gợi ý. “Trừ phi cậu lo cô ấy sẽ bị theo dõi.”

“Tôi sẽ đưa cô ấy đến.” Đến lúc ấy hẳn Shala đã mắc chứng ghét phòng kín, và anh không thể khóa cô lại mãi được. Miễn là anh hoặc Lucas ở cùng cô thì cô sẽ an toàn. Sky nhìn đồng hồ - bây giờ là gần chín giờ. Anh vẫn cần ghé qua nhà ông Redfoot và nhà anh trước khi anh có thể quay lại chỗ Shala. “Tôi nghĩ tôi đi về đây.”

Anh gật đầu chào tạm biệt và đi ra chỗ chiếc xe mà Lucas đã cho anh mượn phòng trường hợp tên khốn đó quyết định theo dõi Sky. Khi anh đi ra xe, di động của anh reo lên. Anh kiểm tra số gọi đến. Trong một giây điên rồ anh đã hy vọng Shala cần nói chuyện với anh - nhưng không phải. Đó là Maria. Hôm nay em gái nuôi của anh đã gọi vài ba lần. Anh đã thả bom bảo rằng cô không thể ở lại nhà anh vì nguy hiểm. Cô không than vãn, nhưng đã nói với anh rằng không khí căng thẳng ở nhà ông Redfoot nóng đến mức nướng được cả bánh kếp. Và cả ông Redfoot lẫn Jose đều không chịu giải thích.

Rõ ràng là, ở gần Jose rất khó với Maria. Đó là một ví dụ điển hình lý giải tại sao Sky không hề muốn loại tình yêu bất diệt mà Maria đã đặt trái tim vào. Chà, cũng không phải ví dụ điển hình, anh thừa nhận. Vinh dự đó thuộc về cha mẹ anh.

Shala nhìn Lucas chơi nốt hai chữ cái cuối và tự tuyên bố anh là người thắng cuộc.

“Anh không nhường con gái, đúng không?”

“Chỉ vì cô là phụ nữ à?” Dù cùng chiều cao, trọng lượng xấp xỉ, và hơi già hơn Sky - nghĩa là tầm ba lăm tuổi, cao hơn mét tám, và mang trên mình gần chín mươi cân cơ bắp săn chắc - đây là một người đàn ông rất khác. Cơ thể lực lưỡng của Lucas gợi cô nhớ đến một hậu vệ bóng bầu dục, trong khi cơ thể Sky có vẻ phù hợp với bóng chày hoặc bóng đá hơn.

“Tôi đã ngừng nhường con gái khi họ bắt đầu được trả bằng lương. Thêm vào đó, tôi ghét thua ở trò Scrabble.” Lucas bật cười và rẽ một tay trên tóc. Mái tóc dày này ngắn và có màu nâu hạt dẻ. Mắt anh màu nâu lục, trong khi mắt Sky màu đen. Nhưng không nghi ngờ gì là nụ cười toe toét quyến rũ, hơi nghịch ngợm của Lucas chỉ tăng thêm vẻ ngoài điển trai của anh.

“Tôi chắc chắn bao giờ đoán được,” Shala trêu chọc. Cô thích Lucas - cảm thấy dễ chịu ở gần anh. An toàn. Không như những gì cô cảm thấy với Sky.

Không phải Sky không khiến cô cảm thấy an toàn về mặt cơ thể. Khỉ thật, người đàn ông đó đã cứu mạng cô hai lần: đưa cô ra khỏi phòng khách sạn khi mà tên trộm máy ảnh đến, và rồi cứu cô thoát khỏi chiếc SUV lao đến. Không, cảm giác bất ổn mà cô có khi ở gần Sky liên quan đến dục vọng. Hôn, vuốt ve... muốn mở mình ra cho lãng mạn và tình yêu. Nhưng điều ấy có nghĩa là lại mở mình ra cho khả năng bị tổn thương. Cô có sẵn sàng làm thế chưa?

Di động của cô reo lên trong túi. Tim cô hơi giật giật, hy vọng rằng đó là Sky. Anh đã gọi Lucas vài lần nhưng không hề gọi cho cô, dù anh đã có số của cô trước khi anh đi.

Mà cô cũng chẳng mong anh gọi, và cô cũng chẳng muốn anh gọi. Được rồi, cô muốn anh gọi, cũng như cô muốn nụ hôn của anh và tất cả những thứ đi kèm khi yêu thương ai đó đắm say. Bởi vì cô đang dần yêu, khi thật. Cô đang dần yêu Sky Gomez. Bất chấp cảm giác bất an, bất chấp sự thật rằng cô chưa biết anh đủ lâu, cô không chắc có thể ngăn mình lại. Mà dẫu sao, cô cũng không biết mình có muốn ngăn bản thân lại không nữa.

“Xin chào?” Cô hỏi mà không nhìn số điện thoại. Nếu là Sky, có lẽ đó là dấu hiệu cho thấy cô nên thử tin tưởng.

“Em mặc quần lót cỡ mấy, Mắt Xanh?”

Giọng Sky khiến cô mỉm cười. Rồi cô nhận ra điều anh vừa hỏi. “Gì cơ?”

“Anh không biết có nhiều loại quần lót đến thế đấy.”

“Anh đang làm cái quái gì thế?” Shala thấy Lucas đứng lên và ra dấu về phía cửa, ám chỉ rằng anh sẽ cho cô chút riêng tư.

“Anh đang ở Wal-Mart, cố chọn cho em vài món đồ thiết yếu trước khi họ đóng cửa.”

“Anh không mang vali của em được à?”

“Nó là bằng chứng, và tối thiểu phải vài ngày nữa họ mới trả nó lại được.” Anh dừng lại. “Em có mặc quần lót nhỏ không? Quần lọt khe?” Giọng anh khàn khàn.

Cô cười toe toét, tưởng tượng anh đứng đó rầu rĩ. “Đừng nói với em là trước đây anh chưa bao giờ mua đồ lót cho phụ nữ nhé.”

“Chắc chắn là có rồi. Chỉ không ở Wal-Mart thôi.”

“Vậy anh thuộc tuýp thích Victoria’s Secret hơn à?” Cô trêu.

“Có phải đó là chỗ bán hàng theo hương vị không?”

Tiếng cười của họ tràn qua đường dây cùng một lúc, và cô co gối lại sát ngực và ôm chặt chúng. Tâm trí cô ngập đầy những hình ảnh không mong đợi. Nhịp tim cô tăng lên, và cô cảm thấy má mình bỏng rẫy.

Cô dẫn những hình ảnh đó lại. “Em mặc cỡ bốn.”

“Loại nào? Có cạp cao, cạp trễ, và quần đùi.”

“Em không kén chọn đâu.”

“Em sẽ mặc quần lọt khe chứ?” Giọng anh lại khàn khàn.

Cô ghét quần lọt khe. Cấm ghét nó.

“Có chứ?” Hơi nóng hòa trong giọng anh.

“Chắc chắn.” Ngay khi trả lời xong, cô tự vỗ vào trán mình. Rồi tiếng rên rĩ của anh khiến nụ cười của cô lan đến tận ngực, mang đến cảm giác choáng váng.

“Được rồi, bây giờ đến vấn đề tiếp theo. Cỡ áo lót?”

“Anh hỏi riêng tư quá rồi đấy,” Cô trêu.

“Được thôi, để anh đoán nhé. Anh đoán là...” Anh dừng lại. “Ồ, anh thích cái này. Màu đỏ được chứ?”

Cô lại cười khê. “Màu đỏ được, nhưng không phải khi em mặc áo sáng màu.”

“Anh sẽ lấy mỗi loại một cái vậy. Cỡ này trông đúng đấy. Ba tư C. Đúng không?”

“Ngạc nhiên đấy. Anh thực sự giỏi việc đó nhỉ,” cô nói thật lòng. “Anh có đoán được ngày sinh nữa không?”

“Ngày sinh của em là mười lăm tháng Mười một,” anh nói. “Nhưng anh đã thấy thông tin đó trên mạng. À, anh cũng đã chọn vài món đồ ngủ cho em rồi.”

Cô quần một lọn tóc quanh ngón tay. “Em chả dám hỏi nữa.”

“Ừ, anh đã thấy vài bộ anh thích, nhưng anh rất giỏi – đã chọn vài bộ tương đồng với đồ ngủ của em. Nhưng cái này có màu xanh để hợp màu mắt em.”

“Lucas đã bảo em rằng anh ấy sẽ cho em mượn một cái áo phông,” cô nói, nhận ra tài khoản ngân hàng của mình đang mỏng dính.

“Em sẽ không mặc áo của tên đó đi ngủ. Anh sẽ mang đến một cái nếu em thích áo phông hơn.”

Đó có phải là ghen tuông không? Hơi ghen cũng tốt, bởi vì chính bản thân cô cũng đang cảm thấy một chút đây. Bao nhiêu phụ nữ đã mặc đồ lót có vị cho Sky rồi?

“Anh cũng đã chọn vài cái quần sôóc và áo phông, để em mặc tạm. Hy vọng là, mai anh có thể đưa em đi để chọn vài thứ ấy ngày tới.”

Mấy ngày tới ư? Điều ấy mang cô quay về hiện thực. Cô chỉ có vài ngày. Cô và Sky chỉ có vài ngày. Cô sống cách đây gần hai trăm dặm. Cô có sẵn sàng nhảy thẳng vào một mối quan hệ yêu đương với Sky Gomez, sẵn lòng yêu xa không? Và lỡ cô yêu đương với anh rồi mọi chuyện xấu đi thì sao?

“Họ có quần sôóc kaki và áo ba lỗ giống với đồ em đã mặc hôm qua. Thế có được không?”

“Được mà, nhưng đừng có thứ gì đắt quá nhé. Hầu bao của em đang eo hẹp.”

“Chúng là quà mà,” anh nói.

“Anh không nên mua quà cho em.”

“Em luôn khó chịu thế à?” Anh hỏi.

“Còn anh?” Cô đáp trả.

“Chắc thế,” anh thừa nhận..

“Em cũng vậy.”

Anh cười khẽ. “Anh phải qua nhà cha Redfoot và nhà anh, nhưng anh sẽ gặp em sớm hết mức có thể.” Tiếp đó là im lặng. “Nếu em vào giường rồi, em có muốn anh... vào cùng không?”

“Để nói chuyện?” Cô xác minh.

“Tối qua anh có cưỡng ép em không?” Anh hỏi.

“Em có cần nhắc cho anh nhớ chuyện gì đã xảy ra không?”

Anh cười khẽ. “Anh sẽ bảo đảm nó không tái diễn nữa.”

“Được rồi,” cô nói, rồi tự hỏi mình vừa đồng ý với cái gì.

Sự im lặng ngưng đọng xuất hiện, như thể có thứ gì đó nữa cần được nói. Thứ gì đó, như là “Anh nhớ em” hay “Về nhà nhanh nhé” hay “Yêu anh,” nhưng chẳng câu nào trong số đó hợp tình huống hết. Rõ ràng là mối quan hệ của họ đang nằm ở một đoạn khá lạ. Còn chưa chắc nó là mối quan hệ tình cảm nữa chứ. Cô đã quyết định nó là một mối quan hệ tình cảm sao?

“Chào,” anh nói, như thể anh cũng cảm nhận được khoảng ngắt quãng không dễ chịu.

“Chào,” cô đáp lại.

Cô gác máy và ôm chặt lấy chân hơn. Sự ngưng đọng phai đi, bỏ lại cô với cảm giác choáng váng. Đó là lúc sự vô lý của tình huống này nảy đến: cô đã bị bám đuôi, bị giết mấy ảnh, hai lần thoát chết trong gang tấc, phải khâu tay, hai lần phải xoay sở với việc ở bệnh viện, vậy mà lúc này cô lại cảm thấy hạnh phúc hơn nhiều những năm qua. Thật đáng ngạc nhiên khi chút giao thiệp lại có thể giúp đỡ tâm hồn con người đến thế. Điều ấy, và cả một chuyện tình viên vông nữa. Cô đã quên mất tán tỉnh vui biết bao nhiêu. Quên mất cảm giác quyến rũ là như thế nào.

Cửa trước mở ra, và xộc vào cùng Lucas là hai con chó của Sky. Sửa lại: hai con chó sói của Sky.

Shala rút chân sát người hơn. Hai con chó dừng lại và nhìn cô chăm chăm. “Làm sao chúng đến được đây?” Cô hỏi.

Lucas liếc từ cô sang lũ chó. “Chúng đã ở đây cả ngày. Sky hẳn đã bảo chúng trông nom cô.”

Shala khẽ cười một cách lo lắng. “Phải rồi. Anh ấy nói ‘Hãy qua nhà Lucas và bảo vệ Shala nhé,’ và chúng lao thẳng đến đây luôn.”

Lông mày anh nhướng lên. “Cô nghĩ chúng không hiểu tiếng Anh à?” Anh nói to vài câu lệnh – ngồi, nằm, và lần người – và cặp chó tuân theo mọi mệnh lệnh của anh. “Chúng là hai con chó rất thông minh.”

“Ý anh là sói chứ?”

“Lai sói,” Lucas đồng ý. “Con này là Sundance.” Anh chỉ vào con lông sáng hơn. “Và con kia là Butch. Và chúng thông minh đến mức lúc này chúng biết rằng cô đang sợ.”

“Vì một lý do rất hợp lý. Chúng có một nửa dòng máu hoang dã.”

Lucas ngồi phịch xuống cạnh Sundance và vỗ sườn nó. “Phải rồi, nhưng không phải tất cả chúng ta đều có chút dòng máu hoang dã bên trong ư?”

“Tôi khá thuần. Không phải giữ chúng làm thú cưng là trái luật ư?” Sóng lưng cô ớn lạnh khi bắt gặp đôi mắt vàng của Butch.

“Tôi chưa từng nghe đến điều luật ấy.”

“Tôi cá Sky đã nghe rồi,” Shala lầm bầm. “Tôi ngạc nhiên là anh ấy không nghĩ kỹ mà đã nuôi lũ tạp chủng này.”

Lucas đứng dậy. “Có lẽ cậu ấy nhận nuôi chúng vì bản thân cậu ấy cũng là tạp chủng.”

Shala nuốt xuống một cục ghen vì xấu hổ. “Tôi không nghĩ theo lối đó.”

“Không sao.” Lucas mỉm cười. “Đừng lo. Tôi nghĩ phần lớn thời gian Sky kiểm soát được con sói trong mình.”

“Tôi không có ý...”

“Tôi trêu cô đấy,” anh cười.

Một chú chó đến gần cô. Không nghi ngờ gì, Lucas thấy được vẻ bồn chồn trong mắt cô. “Giơ tay ra và để nó ngửi cô đi. Nó sẽ là bạn cô trước khi cô kịp nhận thấy.”

“Tôi từng bị chó cắn khi còn bé,” Shala nói, cảm thấy cần giải thích.

“Hôm nay, khi tôi bước ra ngoài, tôi bị một con chim ị vào đầu. Nhưng ngày mai tôi vẫn sẽ đi ra ngoài.”

Shala bật cười và cẩn thận chìa tay ra. Cả Sundance và Butch cũng nhích đến bên cô. Mũi chúng ướt ướt, và lông của chúng không cứng như bề ngoài.

“Thấy chưa, chúng thích cô.”

Sundance đẩy Butch ra để được vuốt ve. Shala bật cười. “Tôi cho là chúng không đáng sợ như tôi đã nghĩ.”

“Mọi việc thường không đáng sợ như người ta nghĩ.”

Shala cắn môi, tự hỏi yêu đương với Sky có bớt đáng sợ nếu cô để anh lại gần hơn không. “Vậy anh và Sky... thân thiết lắm à?”

Lucas, giờ đang ở bếp, đổ ít thức ăn của chó vào hai cái bát và đặt chúng xuống sàn. Cả hai con chó cùng chạy tới ăn. “Tôi thích Sky. Khâm phục cậu ấy. Không biết có nên gọi chúng tôi là thân thiết không.”

Shala cười toe toét. “Đó là vì anh ấy hay vì anh?”

“Câu hỏi hay ho đấy,” anh nói, nhưng không đưa ra một câu trả lời hay ho nào.

“Sao tôi lại có cảm giác rằng anh không thích nhiều người lắm nhỉ?”

“Tôi thích nhiều người,” Lucas nói, cười khẽ. “Nể trọng mới là phần tôi thấy khó.”

“Nhưng anh khâm phục Sky mà?” Cô nhận ra rằng mình cũng đã bắt đầu khâm phục anh.

“Ừ.” Lucas nhìn cô chăm chăm. “Nhưng tôi là đàn ông.”

“Điều đó có nghĩa gì?” cô hỏi

Anh ngoảnh đi. “Chẳng gì hết.”

Cô muốn bảo anh giải thích. Cô muốn hỏi thêm về Sky, nhưng Lucas không có vẻ giống dạng ba hoa, và cô không muốn làm anh thấy không thoải mái. Anh đã vô cùng tử tế khi cho cô ở lại đây rồi.

Cô đứng dậy. “Tôi nghĩ mình sẽ đi xem thêm vài bức ảnh nữa cho tới khi ngủ.”

“Tôi để bàn chải và túyp kem đánh răng mới trong phòng vệ sinh ở phòng cô, và một cái áo phông của tôi để cô mặc đi ngủ.” Anh nhặt một quyển sách ô chữ lên và thả xuống một cái ghế da.

“Tôi không đuổi anh ra khỏi phòng ngủ chứ?” Cô hỏi.

“Không, tôi có ba phòng ngủ. Tôi luôn ngủ ở phòng phía sau.”

Ba phòng? Vậy khi Sky đến, anh sẽ không phải ngủ cùng phòng với cô. Nhận thức ấy để lại trong cô những cảm xúc lẫn lộn. Cô định đi về phía phòng ngủ nhưng quay người lại. “Lucas?”

Anh ngược lên. “Ừ?”

“Cảm ơn vì đã cho tôi ở lại đây, và vì đã bầu bạn với tôi. Tối nay tôi rất vui.”

Anh mỉm cười. Cô có cảm giác lạ lùng rằng anh cũng là người cô độc như cô. Và như Sky. Cô nhớ cảnh Sky ở bệnh viện, được mọi người vây quanh, rồi lúc ở cùng Maria và Lucas. Buồn cười là kể cả khi ở giữa những người quan tâm đến anh, những người anh quan tâm đến, anh vẫn gây ra ấn tượng đó.

Nhưng có lẽ cô độc chỉ là do cách nghĩ. Có lẽ giờ là lúc cô thay đổi cách suy nghĩ.

ó c h] _ ô phải kể cho Jose sự thật.

Jessie nói đúng – cô phải kể cho Jose về đứa bé. Cô cần sự chấm dứt ấy. Rồi cô phải kể cho Matt. Cô phải giải thích rằng cô đã mất đứa con của Jose, và vì thế cô có thể không còn khả năng có con nữa.

Maria đột nhiên nhận ra rằng Matt đang nhìn cô chăm chú. Anh nhìn chăm chăm như thể đang cố đọc ý nghĩ của cô.

“Em nói đúng,” anh nói. “không phải như thế. Bởi vì từ những gì anh vừa thấy, nó không có vẻ đã qua rồi.”

“Anh ấy ôm em. Chỉ thế thôi.” Điều đó cũng khá gần với sự thật.

Matt lắc đầu. “Anh đã từng trải qua chuyện này một lần. Anh yêu một phụ nữ đã yêu người khác. Anh đã trả giá. Anh vẫn đang phải trả giá, và anh sẽ không trải qua chuyện này một lần nữa.”

“Không phải thế mà,” cô lặp lại.

“Thật à? Hãy nhìn thẳng vào mắt anh, Maria, và nói với anh rằng em không yêu anh ta đi. Hãy nói với anh rằng anh ta không còn có ý nghĩa gì với em nữa.”

Cô mở miệng để nói lời đó, nhưng chúng không thoát ra. Jose có ý nghĩa với cô. Cô không yêu anh, nhưng cô có thể thực sự nói cô không yêu anh không? Cảm xúc cô dành cho Jose quá lẫn lộn. Có hai Jose trong tim cô: đàn ông, và Jose, con trai của ông Redfoot. Cô có thể giải thích cho Matt không khi mà bản thân cô còn không hiểu nổi?

Thời gian của cô đã hết. Cửa thang máy mở ra và Matt ra ngoài. Maria có cảm giác rằng anh sẽ không bao giờ quay lại.

Jose đến tầng của cha anh cùng lúc Maria ra khỏi chiếc thang máy còn lại. Cô lại đang khóc.

“Mọi chuyện ổn chứ?”

Cô nhìn anh với cảm xúc pha trộn giữa tức giận và đau khổ. “Không, không ổn đâu, Jose. Chắc sẽ không bao giờ ổn được.”

Cô hẳn đang nói về Matt à? Jose không chắc mình thấy vui khi biết họ hẳn đã chia tay hay thấy có tội vì đã gián tiếp gây ra việc đó. Anh đi theo cô trên hành lang. “Anh không có ý gây rắc rối.”

Khi họ tới phòng ông Redfoot, cô vươn tay để đẩy cửa ra. Anh túm lấy cánh tay cô. “Gõ cửa trước đã.”

Cô đảo tròn mắt. “Ông sẽ làm gì chứ? Ra mở cửa à?”

“Ừ, thế có vẻ là một ý hay đấy,” anh đáp lại, gõ cửa.

“Vào đi,” ông Redfoot nói to.

Jose và Maria đi vào. Ông Redfoot gật đầu chào họ. Jose gật lại. Im lặng nối tiếp

“Trông con như rác thối vậy.” Cuối cùng ông Redfoot nói.

“Cả cha cũng vậy,” Jose trả lời.

“Con thật yêu cách hai người thể hiện tình cảm. Đàn ông ơi là đàn ông.” Maria đẩy Jose một cái. “Đến ôm cha anh đi.”

Jose làm như Maria bảo. Tay cha anh vươn ra và ngượng ngùng siết lấy anh.

“Ta không biết con sắp về đây.” Ông Redfoot nói.

“Khi con nghe nói về vụ tai nạn, con đã rất lo lắng.”

“Nếu con sống ở đây,” ông Redfoot nói, “Con đã không lo đến thế.”

Chà, phải gió. Jose cứ tưởng bắt gặp cha anh đang làm tình với hàng xóm của ông ít nhất sẽ mang đến cho anh vài phút ân xá. Rõ ràng là không.

“Họ có nói khi nào cha được ra viện không?” Maria hỏi.

“Bác sĩ vừa đi. Ta nhận được giấy xuất viện rồi. Cậu ấy nói ta khỏe như vâm. Làm được mọi việc.”

“Con cũng có thể bảo anh ta điều ấy,” Jose nói.

Maria lạ lùng nhìn anh rồi quay lại với ông Redfoot. “Anh ấy có cấm cha làm gì không?”

“Nếu có thì cũng quá muộn rồi.” Jose lầm bầm. Khi Maria quay lại và trừng mắt, anh nhún vai. “Anh chỉ có ý nói ông trông có thể... quật bóng ra ngoài sân.”

“Anh vừa nói trông ông như rác thối mà.”

Jose liếc ra ngoài cửa sổ. “À, ừ, đó là sau khi ông bảo anh trông như rác thối.”

“Ta không hề ‘quật bóng raa ngoài sân’,” ông Redfoot nói to. “Ta đã bị kẹt.”

Jose ho khan.

Mắt Maria đảo qua đảo lại giữa hai bọn họ. “Kẹt ở đâu?”

“Con chưa bao giờ nghe nói có người bị kẹt,” Jose khó nhọc nói.

“Hai người đang nói về chuyện gì vậy?” Maria hỏi.

Ông Redfoot đập tay lên đệm. “Liệu ai có thể lấy quần áo cho ta để ta không phải phô mông khi đi ra khỏi cái chỗ này không?”

Jose quát lên. “Cách đây vài phút cha có lo đến việc phô nó ra đâu.”

17. Chương 22

Chương 22

Sky rón rén đi vào phòng Shala. Đèn bàn còn bật nhưng cô đã say giấc nồng. Kể cả máy tính xách tay của anh trên giường cô cũng đã rơi vào trạng thái ngủ. Anh thả túi đồ anh vừa mua vào cái ghế trong phòng rồi chỉ làm một việc là ngắm cô.

Cô mặc cùng bộ đồ cô đã mặc cả ngày hôm nay để đi ngủ nhưng anh thấy áo con của cô gấp lại trên mặt bàn đầu giường thứ hai. Anh có thể ngửi thấy mùi xà phòng, như thể cô đã tắm. Thật tệ là anh đã không đến kịp lúc để đưa cô đi ngủ - hoặc cái áo con đỏ và quần lợt khe đồng bộ.

Nhưng anh cũng đã cố tình chậm chạp đến đây. Khi anh về nhà và thấy đèn trong tủ quần áo vẫn sáng, và cái hộp đựng ký ức tuổi thơ của anh bị kéo ra như thể có người đã lục lạo chúng, anh nhớ cô đã sục sạo nhà anh. Anh vô cùng tức giận khi biết cô đã xem cái hộp đó. Quá khứ của anh cũng chẳng phải bí mật to lớn. Khi thật, đến nửa thị trấn biết - nhưng điều ấy thỉnh thoảng vẫn làm anh tức giận. Và thị trấn cũng không tọc mạch vào đồ của anh.

Anh không thích phụ nữ tọc mạch. Anh không thích phụ nữ lải nhải. Shala Winters có hai đặc tính đó, vậy mà anh vẫn thích cô. Vô cùng thích.

Đó là lúc anh nhận ra rằng, hơn cả tức giận, anh đang cảm thấy sợ hãi. Câu chuyện nhảm nhí của Redfoot về tâm hồn đồng điệu trong tháng qua hẳn đã làm đầu anh loạn lên. Còn vì lý do nào khác mà anh lại tránh xa một phụ nữ đã dành năm phút trên điện thoại để nói về quần lót của cô với anh chứ? Một phụ nữ lộng lẫy đang ngủ một mình và thừa nhận là có thích quần lợt khe.

Quỳ một gối trên giường, anh cẩn thận đóng máy tính xách tay của mình lại và đặt nó lên một cái bàn đầu giường. Anh cởi giày, áo, và quần jeans. Liếc xuống anh đánh giá nhanh quần lót mới của mình, bảo đảm rằng tất cả các nút đều đóng kín. Anh chắc chắn sẽ không chọn mẫu họa tiết này ỉn, nhưng Wal Mart có nguồn cung cấp quần lót đùi cài nút khá hạn hẹp. Anh đưa mắt nhìn Shala, trông cô thật ngọt ngào. Cô gần như đã nói với anh có thể ngủ ở đây. Được rồi, lời đồng ý đó khá mơ hồ, nhưng cần nhắc việc anh không định thử làm gì hết... Anh lật chăn lên và leo vào cạnh cô.

Vươn tay ra, anh tắt đèn. Bóng tối làm khứ giác của anh mạnh hơn. Anh hít vào một hơi thở ngập hương nữ tính tươi mát. Khi thật, anh muốn kéo cô sát vào anh. Tối qua tôi đâu có thử làm gì, anh đã bảo cô thế. Điều ấy ngụ ý rằng tối nay anh cũng sẽ như vậy. Sky rất cố gắng giữ lời mình nói. Nhưng anh thêm chút thời gian nữa thôi là anh sẽ ngừng đưa ra những ngụ ý ấy.

Redfoot nằm một mình trên giường, nhìn chằm chằm lên trần nhà. Veronica không hề đáp lại một cuộc điện thoại nào của ông hết. Một phần trong ông muốn lao đến nhà bà và bắt bà thừa nhận với bản thân bà và với cả thế giới một điều mà ông tin là sự thật bà quan tâm đến ông cũng nhiều như ông quan tâm đến bà. Các tổ tiên của ông hẳn sẽ đi thẳng đến lều của bà và mang bà về, bà sẽ đầm đá, la hét, và rất thích điều đó. Ngày xưa, được người đàn ông yêu bạn mang bạn đi là cả một vinh dự. Ngày nay phụ nữ không chịu thế nữa.

Nhưng phải có một cách để ông thuyết phục Veronica công khai thừa nhận rằng bà cũng quan tâm đến ông. Nếu không thì làm sao ông có thể cướp người phụ nữ của mình từ lều nhà bà mà không bị Sky đuổi theo với cặp còng tay chứ?

Tâm trí và trái tim ông nghĩ đến Sky và Mắt Xanh. Tối nay, khi thằng bé ghé qua, nó có ánh mắt đó. Tình yêu đã trói chặt cổ thằng bé, phù hợp với những dự đoán của ông. Nhưng phần giấc mơ còn lại đè nặng trong đầu Redfoot. Sky phải trông chừng người phụ nữ của nó cẩn thận, vì con chó vẫn đang chờ đợi.

Sky đã lắng nghe lời khuyên này, như Sky vẫn luôn lắng nghe, nhưng nghe và tin là hai chuyện khác nhau. Redfoot biết rằng Sky không tin vào linh hồn. Nhưng không như Jose, vẫn có một phần trong Sky và kể cả Maria mở cửa đón nhận. Chúng có thể không nồng nhiệt ôm hôn nó, nhưng chúng cũng không quay lưng lại với di sản của mình.

Khi nhắm mắt, tâm trí Redfoot tới chỗ Jose. Tim ông nhức nhối vì khoảng cách mà ông cảm thấy đang lớn lên giữa họ. Ông nghĩ đến Maria và gánh nặng đau buồn mà cả cô và con trai ông mang trên vai. Làm sao

ông có thể giúp hai đứa nó tìm đường về với nhau?

Ít nhất có vẻ như Matt đã bỏ chạy. Thằng nhóc đó khôn hơn Redfoort tưởng. Các linh hồn không bao giờ đối xử tử tế với những kẻ cố ngăn cản sự kết hợp của hai tâm hồn đồng điệu. Tình yêu không dễ bị xem nhẹ, dù nhiều người đã cố gắng làm thế. Làm sao ông có thể khiến những người trẻ tuổi đó - cả Veronica nữa - hiểu được rằng cuộc sống là dành cho yêu đương lãng mạn nhỉ? Sống đơn độc, tâm hồn con người sẽ trở nên già cỗi và buồn bã, nhưng có tình yêu của một người khác nó sẽ lớn lên. Nó tìm thấy tiếng cười thay cho sự buồn bã, câu trả lời thay cho những câu hỏi. Con người sẽ có những vỗ về dịu dàng thay cho nỗi cô đơn. Tình yêu là hy vọng. Không có tình yêu, cuộc sống chẳng còn gì hứa hẹn nữa.

Khoanh tay trước ngực, Redfoot xin các linh hồn giúp ông. Một giấc mơ sẽ dẫn lối cho ông

Maria lăn xuống giường, cả trái tim và đầu óc cô vụn vỡ theo vô vàn hướng đầy đau đớn. Đứng giữa phòng, cô ngịch mếp vấy ngủ. Cô đã hứa với bản thân sẽ kể cho Jose về đứa bé. Tìm thấy cái kết mà cô cần. Mà cô đáng được có.

Vài lời hứa thật khó giữ. Tối nay cô đã ngồi đối diện Jose và ông Redfoot trong phòng khách, cả hai người đàn ông đều bầm mắt, và thâm tím mình mẩy, không ai nói gì, cả hai cùng đắm mình trong thế giới khổ sở tự tạo. Maria đã nhìn chăm chăm vào tivi, không hẳn là xem. Tim cô tan nát vì Matt, người đàn ông cô yêu. Nó cũng tan vỡ vì Sky, người nhảy dựng lên chỉ vì cái tên Shala Winters. Rõ ràng là ông Redfoot nói đúng: Sky đã ngập một nửa trong tình yêu với người phụ nữ ấy. Hiểu rõ quá khứ của anh. Maria biết anh nuôi của cô sẽ kháng cự lại tình yêu đó.

Nhưng chủ yếu là, tim tan nát vì Jose và ông Redfoot - một người cha và một người con trai rất yêu thương nhau, nhưng cuộc sống của họ đã dẫn họ đi hai đường khác nhau.

Cô vẫn nghe thấy Jose bảo cô rằng, anh ghét Precious. Anh ghét sự bé nhỏ của nó, ghét nhiệt độ nóng rực của nó. Anh ghét bị kỳ vọng sẽ trở thành một bản sao của cha anh - rằng anh cần mặc trang phục truyền thống và thực hiện những nghi lễ ngu ngốc mà anh không hề tin. Anh ghét làm cha thất vọng trong khi phải nhìn em và Sky làm đúng tất cả mọi việc. Trong tất cả những năm tháng ấy, cô chưa từng một lần tưởng tượng sự tồn tại của mình và Sky lại khiến cuộc sống của Jose khổ sở hơn, nhưng nó lại khiến sự khác biệt giữa anh và cha anh thêm rõ ràng.

Cô cũng nhận ra Jose giống mẹ anh đến mức nào. Bà Estella yêu ông Redfoot, yêu thị trấn của bà, và yêu gia đình bà, nhưng bà khao khát nhiều hơn. Các tác phẩm nghệ thuật của bà Estella đã làm dịu bớt sự khao khát của bà. Jose không có chỗ phát tiết. Bà Estella rất hiểu anh, nhưng khi bà mất, Jose cũng mất đi thứ duy nhất ở Precious này khiến anh cảm thấy được chấp nhận. Quan trọng hơn, anh cũng mất đi cầu nối tới cha mình.

Mà cũng chẳng điều gì trong số đó thay đổi được hoàn cảnh hiện giờ của Maria. Dẫu vậy, nó cũng giải thích được tình cảm cô dành cho Jose. Cô luôn yêu quý sự vui vẻ, tinh tế của bà Estella và Jose được thừa hưởng mọi thứ. Thêm vào tổ hợp đó là cơ thể đàn ông quyến rũ của anh, làm thế nào cô có thể không muốn anh cho được? Nhưng hôm nay Jose đã đứng. Cô có thể đuổi theo anh khi anh bỏ đến New York. Cô đã không làm thế. Không chỉ vì anh là người bỏ đi, mà vì đi theo anh cũng tức là rời bỏ Precious, ông Redfoot, và cả mái ấm này. Nó có nghĩa là bỏ rơi nơi đầu tiên khiến cô cảm thấy an toàn và được yêu thương. Sự thật đau lòng, nhưng cô không yêu Jose đủ sâu đậm.

Hiểu được là tốt, nhưng cô vẫn phải kể sự thật về đứa bé. Mặc áo choàng ngủ bằng lụa vào và thắt đai lưng quanh eo, cô đi đường đầu với hình phạt của mình.

Cô tới trước cửa phòng ngủ của Jose rồi dừng lại. Tim cô nện thình thịch bên tai. Anh có tức giận không? Anh có quyền tức giận không? Tay cô bắt đầu rung lắc bầy, và cô vội đi dọc hành lang. Khi cô tới bếp, đèn pha hắt qua cửa sổ trước.

Matt? Cô ngó ra ngoài, hy vọng và cầu nguyện. Thay vào đó, cô thấy Ramon Cloud bước ra khỏi xe ô tô. Anh ta mang ra một cái vali và thả nó xuống cửa trước, rồi bỏ đi. Cô nhớ ra vali của Jose ở trong chiếc xe mà Ramon kéo về.

Ramon bỏ đi, và cô ra lấy cái vali. Trên đường quay về phòng, cô đặt nó ngoài cửa phòng Jose. Ngày mai, cô sẽ nói chuyện với anh trai nuôi của mình. Ngày mai, cô sẽ dũng cảm hơn.

Jose áp gối lên mặt. Anh tự hỏi Maria có gối nó đi ngủ hay không, bởi vì anh có thể ngửi thấy mùi hương của cô. Dù anh vô cùng yêu hương thơm của cô, anh vẫn ước gì mình được về New York, trong căn hộ của anh, dùng gối của anh, cuộc sống của đời anh. Nhớ cô rất khốn khổ, nhưng nhìn thấy cô còn đau khổ hơn. Khi cô nhìn anh, anh chỉ thấy tức giận và thất vọng. Trước khi anh tới New York, cô luôn nhìn anh đầy yêu thương, khao khát, và ấm áp. Chấp nhận.

Anh đấm mạnh gối. Anh muốn điều ấy quay lại. Anh muốn cô quay lại. Điều đó có khả thi không? Không nếu mà thậm chí còn không thử xem sao, anh tự bảo mình. Nhưng nếu cô nói không thì sao?

Anh trở thành kẻ yếu đuối thế này từ bao giờ vậy? Sự dửng dưng dâng trào trong anh, và anh quyết định hành động. Ngay bây giờ.

Nhảy ra khỏi giường, anh băng qua phòng, giật cửa, xông ra, và vấp ngã chúi mặt về phía trước. Loạng choạng, anh cố lấy lại thăng bằng, nhưng chỉ có không khí chắn giữa anh và tường. Anh đập đầu thật mạnh. Tác động ấy làm não anh chấn động và ngay lập tức làm anh mù. Chờ đã... không phải làm anh mù. Nhấp nháy mắt, anh nhìn và cảm thấy vụn vữa chộp chộp trên lông mi anh. Chỉ đến lúc anh mới nhận ra tư thế của mình. Anh quỳ gối, đầu đâm thẳng qua tường vừa

Anh phải mất một lát mới trụ lại được. Ôm tay trên đầu, anh kéo người ra khỏi tường. Nhổ vụn ra khỏi miệng, anh nhìn trái nhìn phải. Anh thấy cha anh đang cầm gậy đánh bóng chày và Maria giơ ột bình hoa trên đầu như chuẩn bị sẵn sàng ném xuống.

“Chuyện quái gì vừa xảy ra vậy?” Ông Redfoot hỏi.

“Ôi trời ơi.” Maria hạ vũ khí xuống cùng lúc với cha nuôi của cô. “Em nghĩ mũi anh lại chảy máu rồi.” Cô bật đèn hành lang lên.

Jose nhìn xuống. “Ai đã đặt cái vali khi gió này trước phòng con thế?”

“Em đây,” Maria nói. “Ramon đã mang nó đến. Em tưởng anh sẽ nhìn thấy nó buổi sáng.”

“Chà, không phải vậy rồi.”

Maria che miệng và cười khúc khích. “Em xin lỗi. Không đáng buồn cười, nhưng anh nên nhìn mình khi đầu anh nằm trong tường. Và giờ đây cái lỗ trên vữa tường có cùng hình dạng với đầu anh nữa chứ.”

“Đó là vì đầu anh đã đâm qua nó!” Anh cúi kính, không thấy gì hài hước. Mặt anh phủ đầy vữa. Anh thậm chí có cả vữa trên răng nữa.

Ông Redfoot bật cười. “Nhìn này.” Cha anh chỉ vào đường viền trên tấm vữa. “Con còn thấy được cả mũi của nó nữa.”

Maria cười và vẫy tay giữa họ. “Viejo, cha không có quyền cười dữ như thế đâu. Cả hai người trông đều như vừa bị đánh bằng gậy ấy.”

Jose muốn nổi khùng lên, nhưng mắt anh lướt đến cái hố trong vữa tường, và khi thật, anh cũng cảm thấy hình đầu và mũi của mình. Một tiếng cười khe khẽ tràn khỏi anh. Rồi, trong hành lang đó, cả ba người họ đứng cười rũ rượi cho đến khi có nước mắt trong mắt.

Maria là người đầu tiên về phòng, nhưng trước đó cô đã bắt Jose cử động cổ để bảo đảm anh không bị thương nghiêm trọng. Sự quan tâm và động chạm dịu dàng của cô trên cằm anh mang lại cảm giác thật tuyệt diệu, và điều ấy nhắc anh nhớ đến lý do anh rời phòng. Nhưng muộn quá rồi. Anh và ông Jose nhìn cô rời đi.

Cha anh vỗ vai anh. “Thật mừng được gặp con, con trai.”

Jose giơ tay ra và đặt nó lên bàn tay nhăn nheo của cha mình. “Con cũng mừng được gặp cha.”

Họ đứng đó và nhìn nhau một lát. Jose không thể nhớ nổi lần cuối cùng anh cảm thấy gần gũi cha mình như lúc này là lúc nào. Rồi anh toét miệng cười. “Cha biết đấy, Maria nói đúng. Cả hai chúng ta đều trông như vừa bị đánh bằng gậy ấy.”

“Chúng ta đáng ra phải chụp ảnh,” ông Redfoot gợi ý. “Để sau này chúng ta có thể cùng cười vào nó.”

“Chúng ta sẽ chụp ảnh,” Jose nói, và vỗ tay cha anh thêm một cái nữa.

“Con trai,” ông Redfoot nói khi quay lại.

Jose ngoái lại. “Vâng?”

“Những gì con nghĩ con thấy hôm nay ở bệnh viện...”

“Đừng lo, cha. Mẹ đã đi lâu rồi. Cha là người lớn. Và con không nghĩ bà Cloud có thể mang thai được.”

Chính thế con trai. Những gì con nghĩ mình thấy không phải... như con thấy đâu.”

Jose chưa từng biết cha anh nói dối, và nếu anh không ở đó, anh hẳn đã tin cha anh không hề làm tình với bà ấy. “Như con đã nói, cha, con thấy không sao. Trái lại Ramon thì không.” Anh xoa cằm. “Con sẽ tránh cậu ấy một thời gian. Cậu ta tung cú đấm rất chuẩn.”

“Con đã đánh nhau với Ramon?” Ông Redfoot hỏi.

“Cậu ấy rất bực và nói rằng... Chà, cha đừng bận tâm.”

“Nó đe dọa ta sao?” Ông Redfoot hỏi. “Con đã nhận đòn vì ta à?” Ông cười toe toét. “Ta xin lỗi, nhưng ta cũng rất tự hào.”

Ngực Jose nở ra. Anh không nhớ đã được nghe cha anh nói điều ấy trước kia. Có lẽ ông tự hào không phải vì sự nghiệp của anh, nhưng cảm giác vẫn thật tuyệt. “Con chắc chắn cha cũng sẽ làm vậy vì con.”

“Con biết ta sẽ làm thế mà,” ông Redfoot đồng ý.

Jose quay lại phòng, và lần đầu tiên từ khi anh về nhà, anh cảm thấy thật tuyệt khi được ở đó

Sky nằm chong chong một tiếng đồng hồ, nhưng anh không cử động. Lúc này là buổi sáng. Shala nằm im, đầu gối trên ngực anh, bàn tay lạnh lạnh của cô đặt gần bụng dưới anh. Cảm giác như thiên đường vậy. Cảm giác cũng như địa ngục nữa.

Anh sẽ bỏ mọi thứ để trượt tay cô vào trong. Anh sẽ bỏ mọi thứ để luồn tay vào dưới áo và chạm vào da thịt mềm mại và đôi gò bồng đảo đang tựa vào sườn anh.

Đột ngột, cô trở mình. Anh nghe tiếng cô hít mạnh và cảm thấy mi mắt cô chớp chớp mở ra trên ngực. Anh cúi xuống để nhìn. Đôi mắt xanh của cô mở ra, và cô nhìn chăm chăm xuống tay mình và hẳn là nhìn cả chỗ phình lên bên dưới của anh nữa.

“Đừng hoảng hốt,” anh thì thầm vào tai cô. “Anh đã mua loại quần có khuy rồi.”

“Có cà phê đấy,” Lucas nói khi Shala và Sky đi ra khỏi phòng ngủ.

Shala không thấy xấu hổ vì ngủ cùng Sky cho tới khi cô đối diện với Lucas. Giờ cô có khao khát mãnh liệt muốn hét lên “Chẳng có gì xảy ra hết.” Nhưng có chuyện đã xảy ra. Chà, suýt xảy ra. Nhưng “suýt” cũng mang lại cảm giác gì đó. Cảm giác vừa tuyệt diệu vừa sai trái. Nhưng phần tuyệt diệu nặng hơn phần sai trái.

“Tôi phải bỏ qua cà phê thôi,” Sky nói. “Tôi cần nói chuyện một chút với Charlie Rainmaker.”

“Khi Shala cho tôi xem các bức ảnh ấy tôi cũng đã nghĩ là anh ta.” Lucas nói.

Shala rời khỏi chỗ Sky và rót ỉnh một cốc. Cô nhớ lại lúc miệng Sky đặt trên ngực cô, tay anh luồn vào quần cô. Cô nhớ lại lúc bảo Sky rằng cô cần thêm một chút thời gian. Điều ấy về cơ bản có nghĩa là cô đồng ý sẽ ngủ cùng anh. Nghĩa là cô đã quyết định mạo hiểm cho cảm xúc của mình bay theo chiều gió

Vì Chúa cô đã nghĩ cái gì thế? Chờ đã, chính là thế: cô chẳng nghĩ gì hết. Cô chỉ cảm nhận bằng cảm xúc. Đưa cốc lên môi, cô thấy Sky nhìn cô. Anh mỉm cười và nháy mắt. Cô cảm thấy má mình ầm lên.

Phải, hiện giờ cô cảm thấy rất tuyệt - quyến rũ, được khao khát, đầy sức sống và hạnh phúc hơn gấp vô vàn lần. Câu hỏi duy nhất là liệu cô có thể dùng cảm giác để tìm đường đi hết chuyện này mà không bị tan nát trái tim không.

“Kem trong tủ lạnh đây, nếu cô cần,” Lucas nói, rồi quay lại nhìn Sky. “Cậu nghĩ bạn cậu có thể kiếm cho cậu thông tin về người lái chiếc xe không?”

“Tôi không biết,” Sky đáp lại. “Tôi chỉ mới vừa gọi Philip, và bây giờ cậu ấy đang xem ảnh.”

“Nếu cậu cần giúp thì cho tôi biết nhé,” Lucas nói.

“Tôi sẽ ghi nhớ điều đó,” Sky nói.

“Anh cũng là cảnh sát à?” Shala hỏi Lucas. Cô đã hỏi anh kiếm sống bằng nghề gì, và anh bảo cô anh làm việc này việc nọ sau khi xuất ngũ. Nghề cựu quân nhân có giúp anh kiếm đủ tiền để trang trải cho chỗ này và các món đồ trang trí đẹp để không? Với lại không phải anh quá trẻ để nghỉ hưu sao?

“Không,” Lucas nói. “Có quen vài người thôi.” Anh quay lại với Sky. “Tôi sẽ phải tới cửa hàng một chuyến. Tối qua bọn tôi ăn hết đồ ăn rồi. Kế hoạch của cậu là gì?”

Sky nhìn đồng hồ. “Hai người tới chỗ quán ăn thì sao? Tôi sẽ gặp hai người ở đó ngay khi tôi xong việc với Charlie, và tôi sẽ mua đồ ăn sáng. Rồi tôi sẽ đưa Shala tới nói chuyện với Philip. Còn tùy xem Philip và người của cậu ta làm gì, sau đó có khi tôi sẽ thả cô ấy lại đây.”

“Tôi có cần phải bị canh chừng hai tư tiếng trên bảy không?” Shala hỏi.

Sky và Lucas nhìn nhau rồi nhìn cô, họ đồng thanh, “có.”

Cô đảo mắt.

Lucas nhìn Sky. “Vậy chúng tôi sẽ đến quán ăn.”

Sky dậm bước đi, nhưng anh dừng lại khi ra tới cửa. Anh quay lại, đi thẳng đến chỗ Shala, và ép môi anh vào môi cô. Lưỡi anh quét vào trong miệng cô, tay anh nhẹ nhàng duy chuyển xuống hông cô, và nụ hôn đánh động mọi cái chuông trong cô.

“Gặp em sau.”

Nụ cười của anh, quyến rũ đầy tội lỗi, làm Shala quên hẳn về chuẩn mực đứng đắn, và Lucas. Bảo hiểm cảm xúc cái con khỉ, cô muốn trải nghiệm chuyện này. Muốn Sky. Phải rồi, đến cuối cô có thể bị tổn thương, nhưng nếu không thì sao? Nếu Sky là người đặc biệt của cô thì sao, đặc biệt như cha cô đặc biệt đối với mẹ cô vậy? Shala vẫn nhớ họ bật nhạc mỗi tối thứ sáu rồi nhảy múa và cười đùa. Cô nhớ ông và bà cô cùng nhau sống, qua ốm đau và mạnh khỏe, trong sáu mươi năm. Shala không ngu ngốc. Cô biết tình yêu thực sự rất khó tìm. Nhưng những năm qua, bằng cách nào đó cô đã quên rằng nó có tồn tại. Và nếu cô có thể nhớ được điều ấy, thì có lẽ cô đã có thể tin rằng nó đáng để cô mạo hiểm trái tim mình để cố gắng tìm kiếm.

18. Chương 23

Chương 23

Anh tóm lấy cô khi cô chuẩn bị tách ra. “Đừng mà,” anh nói nghiêm túc. “Chỉ cần cho anh thêm vài phút nữa thôi.”

Hơi thở ẩm áp của cô tràn trên ngực anh, và cô nằm yên. “Lucas có một phòng ngủ nữa mà.” Giọng cô khàn khàn.

Vì cô không căng thẳng nên anh biết cô không giận. “Ừ, nhưng căn phòng đó có chút vấn đề.”

“Gì thế?”

“Em không có ở trong đó,” anh trả lời.

“Anh khủng khiếp thật.” Cô nhích người để nhìn anh. Chút cử động ấy khiến ngực cô ép sát sườn anh hơn. Anh thực lòng thích cảm giác nó mang lại.

“Khủng khiếp vì anh muốn ở gần em à?” Anh nhìn đôi mắt xanh ngái ngủ của cô, và bụng anh thắt lại vì chợt nhận ra một điều. Trước Shala anh chưa bao giờ ngủ cùng một người phụ nữ không phải mẹ anh mà không làm tình. Anh cũng chẳng bao giờ muốn như vậy.

“Sao anh không đánh thức em dậy khi anh đến?”

“Bởi vì trông em rất mệt. Và... vì anh sợ, dù em gần như đã đồng ý cho anh vào ngủ ở đây, sợ rằng em bảo anh không được ngủ lại.”

Cô chống một khuỷu tay lên. “Anh luôn nói sự thật với hy vọng nó sẽ đưa anh thoát khỏi rắc rối à?”

Anh cân nhắc điều ấy. “Chắc thế.” Anh mỉm cười. “Một thói quen xấu anh học từ cha Redfoot.”

Cô cười toe toét, và đó là nụ cười ngái ngủ đẹp nhất anh từng thấy. “Anh rất tệ, đúng không?”

“Không tệ lắm.” Anh nhìn cô chăm chú. “Buổi sáng em rất tuyệt.”

“Gì cơ?”

“Buổi sáng. Sau hôm qua anh hơi sợ - em biết đấy, thức dậy mà lại bị chai Mace nhắm thẳng vào người - sợ em thuộc kiểu con gái cáu kỉnh khi mới thức dậy.”

Mắt cô nhìn xuống quần đùi của anh. “Cái gì vậy?”

Anh cười lớn. “Em không biết thì anh không nói đâu.”

Cô đập ngực anh. “Ý em là, cái gì in trên quần đùi của anh thế?”

“Không.” Anh kéo cô sát vào anh rồi lăn lên trên. “Điều đó sẽ không xảy ra,” anh nói, chống khuỷu tay ở hai bên đầu cô. Chúa ơi, ở phía trên cô thật tuyệt.

“Chuyện gì sẽ không xảy ra?” cô hỏi, vặn vẹo. Khi thật, điều đó cũng thật tuyệt.

“Không nhạo báng quần đùi của anh.”

Mắt cô sáng lên, và cô lại ngẩng cổ lên. “Chúng là quỷ nhỏ, phải không?”

“Quỷ nhỏ hoặc trái tim. Wal-Mart không có nhiều lựa chọn cho quần cài nút lắm. Anh nghĩ chúng là hàng còn thừa từ ngày Valentine.” Khi cô cười, anh nhìn cô chăm chăm. “Em nên ngừng ngay lại.”

“Ngừng gì? Nhạo báng quần đùi quỷ nhỏ của anh à?”

“Không. Ngừng cười.”

“Vì sao?”

“Bởi vì nó khiến anh muốn làm thế này.”

Anh cúi xuống và chiếm lấy môi cô. Không có lấy một giây do dự, cô mở ra, và lưỡi cô luồn vào miệng anh. Nụ hôn của cô nói vâng. Nụ hôn của cô nói, cố gắng nữa đi. Nên anh làm theo.

Điều chỉnh trọng lượng, anh luồn tay vào dưới áo cô. Lòng bàn tay anh di chuyển trên làn da mượt mà nhất mà anh từng cảm thấy, đi qua cơ bụng săn chắc của cô cho tới khi anh tìm thấy sức nặng dễ chịu của ngực cô. Anh thở dài và xoa xoa ngón tay cái, và miệng anh bắt đầu đi xuống dưới, cần nếm vật báu mà anh đã tìm thấy.

Anh hôn đường cong trên cổ cô. Mạch đập của cô run lên bên môi anh. Anh rê lưỡi lên rồi xuống. Âm thanh cô tạo ra - nửa thở dài, nửa rên rỉ - tiếp thêm cho anh dũng cảm. Anh nâng mình dậy và kéo áo cô lên trên, chậm rãi, trêu tức cả hai người họ. Không có gì che phủ, anh thấy bàn tay phải của mình trên ngực cô. Da anh sạm màu hơn. Anh hạ miệng xuống.

Anh cảm thấy tay cô đi xuống lưng anh, rồi ngược lên vai anh. Đôi tay dịu dàng, khám phá. Cô vuốt ve với khoái lạc, cô ve vuốt vì khoái lạc. Và cô mang đến khoái lạc. Nhưng anh biết mình muốn tiếp theo đôi tay đó ở đâu nhất.

Lùi ra, anh luồn áo qua đầu cô và dùng một giây để nhìn cô. Khỉ thật, anh yêu những gì mình thấy. Ngực cô lớn và săn chắc hoàn hảo. Mắt anh nhìn lên mặt cô. Đôi mắt xanh của cô đang ngược nhìn anh đầy khao khát, dục vọng, và đam mê. Miệng cô có vẻ mềm mại và vẫn còn ẩm ướt.

Anh lại cúi xuống, ép môi mình vào môi cô, và cảm thấy cô nâng người lên để hơi chạm vào anh.

“Ừ,” anh lầm bầm trong miệng cô, và rê tay xuống bụng qua cặp quần soóc của cô. Anh luồn ngón tay vào, xuống thấp hơn, cuối cùng cũng tìm thấy chốn phụ nữ mềm mại của cô. Sau một hồi khám phá, anh tìm được sự ẩm ướt mà anh khao khát.

Anh gặm gù và trượt ngón tay vào. “Anh muốn ném em.” Rút ngón tay ra, anh trải một đường ướt dầm ở bụng dưới cô. Cởi khóa quần soóc của cô ra, anh kéo khóa xuống.

Anh đã tụt được một bên quần soóc hướng hông cô thì nghe thấy, “Jeremiah là một con ếch ương! Bom-bom-bom!” Vì câu đó được hát bằng giọng nam trầm và lạc điệu, anh biết nó không thoát ra từ Shala. “Từng là một người bạn tốt của tôi.”

Sky không nghe nữa và trở về tập trung vào việc cởi quần Shala. Nhưng sâu trong đầu anh tự hứa với mình: nếu bài hát thiếu nhi của Lucas cản trở không cho anh làm Shala khóa thân và mãn nguyện, thì cậu ta vừa hát bài hát cuối cùng của mình rồi đấy.

Anh nắm lấy cặp quần Shala, chuẩn bị nâng cô dậy để cởi nó và quần con của cô bằng cùng một động tác gọn lẹ, thì cô bắt lấy tay anh. “Sky?”

“Gi?” anh gặm gù. Anh hy vọng Lucas đã ký, đóng dấu, và chuyển di chúc.

“Em không thể... em... Lucas thức rồi.”

“Anh sẽ cho cậu ta biến.” Sky bật dậy và rời giường.

Cô gọi tên anh, giọng cô nóng nảy “Sky, đây là nhà anh ấy. Anh không thể ném anh ấy ra khỏi nhà mình được.”

“Cứ nhìn anh đi.” Anh bước một bước nữa.

“Thôi nào.”

Anh dừng lại và vuốt một tay lên mặt. Hương xạ của cô khiến anh cứng như gỗ đá. “Nào cái gì?” Anh nhắm mắt, không cần hỏi cũng biết điều cô sắp nói, nhưng anh phải nghe nó trước khi có thể bắt đầu chấp nhận nó. Và chấp nhận cũng sẽ không dễ đâu.

“Em không thể làm việc đó. Không phải bây giờ.”

Anh quay lại. Cô ôm áo lên che ngực. Trông cô xấu hổ, mặt đỏ ửng, quần soóc thì mở khóa. Về ngoài này hợp với cô. Cô quyến rũ chết người.

“Đưa niềm vui đến cho cả thế giới!” vang lên bên ngoài.

Chẳng có niềm vui nào trong thế giới của tôi hết, Sky nghĩ. Anh đã bị cướp. Anh kìm lại khao khát đi vào bếp và tước bỏ dây thanh quản của bạn anh vĩnh viễn. Thay vào đó, anh về giường, ngồi xuống, và nằm phịch xuống đệm. Anh không di chuyển, chỉ nhìn chăm chăm lên trần nhà và chờ cảm giác nhức nhối đáng nguyên rủa của anh dịu đi. Sẽ mất một lúc lâu đấy.

“Anh không giận chứ?” Shala hỏi. Anh cảm thấy giường lắc nhẹ. Rõ ràng là cô đang mặc áo vào.

“Bực mình, nhưng không phải với em.” Anh vát một tay lên mặt. Khi anh lại ngửi thấy mùi của cô, anh rên lên và đổi tay.

“Đó không phải lỗi của Lucas,” cô nói. “Em đáng ra phải ngăn anh lại sớm hơn. Em chưa sẵn sàng để... ý em là, chúng ta mới biết nhau sơ sơ. Bao lâu nhỉ? Ý em là, em biết chúng ta đã trải qua nhiều chuyện, nhưng...”

Chúa ơi, cô lại lải nhải rồi. Không. Chẳng có niềm vui nào trong thế giới của anh hết. Anh chờ tới khi cô hít vào hơi thở đầu tiên, để anh có thể bỏ đi mà không giống một thằng khốn, nhưng rồi anh bật dậy. “Anh đi tắm đây.”

Mười phút sau, nước vẫn dội vào mặt, anh nhận ra mình khốn nạn đến mức nào. Anh đã trườn vào giường cô đêm qua dù biết rõ rằng anh gần như đã gạt cô đồng ý cho anh ngủ ở đó. Anh tự bảo mình không sao đâu vì anh sẽ không thúc ép cô, rằng chỉ ngủ cạnh cô là đủ rồi. Rõ ràng là không phải thế. Anh đã chớp lấy cơ hội, thấy tâm trạng vui vẻ của cô, và biến nó thành một thứ gì đó hơn cả thế. Cô đã cho anh nếm chút hương vị của thiên đường, vậy mà khi họ bị ngắt ngang – cũng không phải do cô – anh lại nhảy dựng lên và bỏ đi, rời phòng mà còn chẳng có một cái ôm hay nói “Anh thích những gì anh vừa được thấy, anh có thể có lại sau chứ?” Phải, anh đúng là gã tồi.

Anh day sống mũi và cố suy nghĩ. Khỉ thật, anh không biết phải làm cách nào để thoát khỏi mối bồng bong này, không biết phải làm cách nào để thoát khỏi mối lộn xộn với phụ nữ, bởi vì trước đây anh chưa bao giờ cố gắng thoát đi. Không phải vì trước đây anh chưa từng rơi vào tình huống này, mà là vì anh không thêm quan tâm đến việc thoát ra khỏi chúng. Khi một mối quan hệ xuất hiện sự xáo trộn, đó là lúc anh biết đến thời điểm bước đi rồi. Nhưng với Shala bây giờ không phải lúc bước đi. Anh phải tìm một cách thoát ra.

Anh tắt nước và kéo màn tắm ra để nhìn chòng chọc vào cửa phòng tắm. Có phải cô đang đợi ngoài kia để nhiec móc anh? Chúa ơi, liệu cô có bắt đầu lải nhải nữa không? Anh cho là cũng đáng đời anh thôi. Lần này anh sẽ ngồi yên đó và lắng nghe.

Anh ra khỏi chỗ tắm và hơi hé cửa phòng tắm ra. Cô không có bên ngoài. Bụng anh quặn lên đau đớn. Cô có giận đến mức chạy đến chỗ Lucas để phàn nàn không? Có phải vào giây phút này cô đang than vãn với bạn anh rằng anh khốn nạn đến mức nào không? Cô có bảo Lucas giúp cô rời thị trấn không? Ôi, khỉ thật. Cô không thể đi được.

Lao vội khỏi phòng tắm, chà khăn tắm lên ngực, anh đi nhanh tới chỗ đặt quần áo của mình trên ghế. Nghe thấy tiếng hắng giọng, anh quay lại. Shala ngồi ở cái bàn nhỏ khuất sau cửa phòng tắm, mở máy tính xách tay, một tay che lấy hai mắt, nhưng hai ngón giữa của cô tách thành một hình chữ V lớn và một con mắt xanh đang ngắm anh chăm chú.

Anh để cô nhìn vài giây trước khi chuyển khăn tắm từ ngực xuống dưới. “Anh nhìn ra nhưng không thấy em. Anh tưởng em bỏ ra ngoài rồi,” anh giải thích.

Cô dịch tay. “Em vẫn ở đây,” cô nói. Má cô ửng lên thành màu hồng xinh xắn.

Anh nhìn kỹ nét mặt cô, ửng hồng. Cô không giận anh à?

Cô lại liếc nhìn máy tính xách tay. “Em muốn cho anh xem vài thứ em đã tìm được khi kiểm tra các bức ảnh của mình. Em không chắc nó có đáng kể không nhưng... nó hẳn cũng có ý nghĩa gì đó.”

Anh quần khăn quanh eo, đến gần hơn. “Cho anh xem nào.”

Anh cúi xuống, đặt tay lên vai cô. Chỉ với sự tiếp xúc ấy, cảm xúc đã khuấy đảo trong bụng anh. Cảm giác ấy đau đớn kinh khủng, nhưng cũng thật tuyệt vời, vì cô vẫn ở đây. Và rõ ràng là cô cũng không bực mình với anh. Hay cô chỉ đang che giấu cơn giận?

“Để em tìm lại.” Cô di chuột qua các bức ảnh.

Anh cúi gần hơn, má anh áp vào má cô. “Anh xin lỗi, Shala.”

Các ngón tay trên bàn phím của cô ngừng chuyển động. Cô liếc nhìn anh, nao núng. “Vì cái gì?”

“Vì vừa rồi anh đúng là một thằng khốn.”

“Anh không khốn nạn lắm đâu.”

“Có đấy. Anh đã cực kỳ thích chuyện vừa xảy ra.” Anh vẫy tay về phía giường. “Em xinh đẹp, và anh sẽ rất thích được tận hưởng nó lại lần nữa... và tận hưởng nhiều hơn thế nữa. Thay vì nói với em điều ấy, anh lại tức khí và bỏ đi.”

Đôi mắt xanh của cô nhìn anh. Cô cắn môi, như thể đang cân nhắc lời của mình. “Em cũng thích nó lắm.” Cô giơ bàn tay không bị thương của mình lên, các ngón tay cô ép chặt vào nhau. “Em chỉ cần thêm chút thời gian.”

“Và có lẽ chút riêng tư?” Anh nhìn về cửa, bên ngoài Lucas đã bắt đầu một bài hát khác.

“Điều ấy cũng có thể có ích,” cô mỉm cười.

Anh hôn cô. Miệng cô thật ấm áp và ngọt ngào. Cẩn thận không để mọi chuyện lên tới mức mà đến cuối anh lại phải xin lỗi, anh lùi ra.

Shala quay lại lật các bức ảnh. Anh nhớ trước đây mình đã xin lỗi cô hai lần rồi: một lần ở bệnh viện, khi anh bốn cột rằng cô sợ khâu, và lần nữa khi anh quên mất chứng sợ bệnh viện của cô. Cả ba lần cô đều chấp nhận lời xin lỗi của anh mà không trách móc gì. Cả ba lần anh đều đáng phải nhận vài lời trách móc. Điều ấy có nghĩa là Shala Winters không phải tuýp giữ tức giận trong lòng. Không có nhiều phụ nữ làm được điều ấy. Đó là một phẩm chất rất tuyệt. Bằng cách nào đó nó bù lại tính lạnh nhải và tọc mạch.

“Đây là một trong số đó,” cô nói, và chỉ vào màn hình. “Trên đường đến Precious em đã dừng lại để chụp ảnh vài ngôi nhà quanh vùng. Em nghĩ bức này ở quanh Bueford – em có thể kiểm tra ghi chép của em và nói lại với anh cho chắc. Nhưng hội đồng đã chỉ dẫn cho em tới vài ngôi nhà đang được cho thuê trong vùng. Họ bảo em không thể chụp ảnh bên trong vì vài ngôi nhà trong số đó đã được cho thuê, nhưng em có thể chụp ảnh bên ngoài. Nhìn chiếc ô tô đỗ ở lối đi này. Khi chụp ảnh em không chú ý đến nó, nhưng nhìn này, có hai người trong đó, và em nghĩ rằng họ không chỉ nói chuyện phiếm đâu, nếu anh hiểu ý em muốn nói.”

Anh nhích người để nhìn kỹ bức ảnh.

“Ý em là, khá kỳ cục khi họ có cả một căn nhà mà lại làm chuyện ấy trong ô tô, nhưng...” Tay cô bắt đầu gõ vài nút. “Để em phóng to nó lên thì anh sẽ thấy.” Rồi cô ngược nhìn anh. “Em nghĩ có lẽ một người đang ngoại tình và nghĩ em là thám tử tư hay đại loại thế. Em biết nó không có ý nghĩa nhiều lắm nhưng...”

Anh mỉm cười. “Như em đã nói, còn hơn không có gì.”

“Còn ba bức nữa.” Cô ấn thêm vài nút. Một bức ảnh chụp gần hồ Cypress xuất hiện. Vài người đàn ông đang câu cá, và bên phải ảnh là một gia đình đang đi dã ngoại. Đó là một bức chân dung thanh bình của Precious. “Đây là bức em thấy phấn khích nhất.”

“Nó là một bức ảnh đẹp, nhưng anh không thấy...”

“Đây,” cô nói, và chỉ vào khu vực nhỏ ở nền ảnh xuất hiện bãi đậu xe. “Anh có thấy chiếc xe này không?”

Sky dịch lại gần hơn. “Chiếc xe con màu đen?” Anh giữ giọng bình tĩnh. Anh không muốn làm cô thất vọng, nhưng ảnh chụp chiếc ô tô đó cũng chẳng giúp ích được gì cho họ.

“Nhưng hãy nhìn khi em phóng to nó lên,” cô bảo anh, và cả màn hình là phần ảnh có chiếc ô tô. “Đây không phải bức rõ nhất, nhưng nhìn này.”

“Nhìn này?” anh hỏi, nghĩ rằng cô bảo biển số xe. Anh chưa bảo cô là họ đã tóm được chiếc xe sao? Rằng họ...

“Nhìn người đàn ông đang đứng bên phải ô tô. Em khá chắc là gã đó. Đó là gã đã lái chiếc xe con.”

Mỉm cười, anh siết vai cô. “Em đúng là một thám tử đấy, cô Winters ạ!” Anh giật cái khăn quanh eo và đi lấy di động. Rồi anh nhớ ra cô nói cô có hai bức ảnh khác cho anh nhìn. “Em còn tìm thấy gì nữa?” Anh quay về đứng cạnh cô, muốn kể cho Phillip trọn câu chuyện.

Cô đã có một bức ảnh khác trên màn hình rồi. “Bức ảnh này có lẽ không có nghĩa gì, nhưng em đã thấy hấn ở hai bức ảnh khác nhau, trong hai ngày khác nhau, và nó khiến em hơi rùng mình.” Cô chỉ vào hình người nhỏ ở nền bức ảnh chụp bảo tàng đường sắt.

“Em cho nó to lên được không?”

“Được. Em nghĩ đây là bức mà anh có thể xác định khá rõ mặt hân ta. Bức còn lại hân đứng trong bóng râm, nhưng em khá chắc đó là cùng một người.” Cô ấn vài nút và bức ảnh phóng to lên. Sky thấy một người đàn ông mặc quần jeans và áo thể thao màu xanh dương.

Khi anh không nói ngay, Shala liếc nhìn. “Anh có biết hân không?”

“Có,” Sky nói, và anh không thích điều ấy.

“Ai vậy?” cô hỏi.

“Tên anh ta là Charlie Rainmaker.” Cầm lấy điện thoại, Sky bắt đầu quay số Phillip. “Anh ta là người cực lực phản đối việc cố đưa khách du lịch về thị trấn. Anh ta còn tập hợp đơn kiến nghị nữa.”

“Anh có nghĩ anh ta có thể đứng sau chuyện này không?”

“Anh nghĩ anh ta sẽ phải giải thích nhiều chuyện.”

Khi Phillip nghe điện thoại, Sky nói, “Phillip, Sky đây. Shala đã kiểm tra các bức ảnh và tìm thấy vài thứ có thể hữu ích.”

“Tôi đang xem ảnh đây,” anh lính biệt kích nói. “Cô ấy đúng là một nhiếp ảnh gia rất giỏi.”

“Tôi biết. Cô ấy giỏi lắm,” Sky đồng ý, cảm thấy tự hào. Kỳ cục là, anh nhớ rằng chẳng bao giờ thấy tự hào về bất kỳ phụ nữ nào mà anh từng hẹn hò hết. Chà, có một người từng là người mẫu khỏa thân của tờ Playboy, nhưng chuyện đó khác.

“Ảnh số bao nhiêu?” Phillip hỏi.

“Chờ tí,” Sky nói rồi hỏi Shala. “Em viết số thứ tự của ảnh ra được không?”

“Đã ghi đây.” Cô đưa anh một mẫu giấy, rồi nhanh chóng ngoảnh đi như thể cô không muốn nghe lỏm. Hy vọng cô biết được rằng cô không hề xâm phạm riêng tư, anh đặt một tay lên vai cô trong lúc nói.

“Được rồi, đây là thứ chúng ta có...” Sky giải thích cho Phillip những gì Shala đã tìm ra rồi đưa anh ta số ảnh. “Không, tôi sẽ ghé qua chỗ Charlie,” anh khẳng định khi Phillip đề nghị đưa người tới. Trước khi gác máy, anh lên lịch đưa Shala đi thăm vấn.

Thả điện thoại xuống cạnh máy tính xách tay trên bàn, anh nhìn cô ngồi đó nhìn chăm chăm vào tường. “Em đến nói chuyện với Phillip được chứ?” Anh di chuyển tới mép bàn. Cô quay đầu.

“Không sao,” cô nói.

“Này.” Anh kéo cô dậy khỏi ghế, xoay cô lại, và tựa trán vào trán cô. “Em ổn chứ, Mắt Xanh?”

Cô khe khẽ gật đầu, và khoe môi từ tốn nhếch lên cười toe toét.

“Gì thế?” Anh hỏi.

Nụ cười của cô rộng ra. “Anh rơi mất khăn tắm rồi.”

Redfoot nằm trên giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Hình ảnh trong mơ lóe lên qua đầu ông. Ông đã xin các linh hồn nói cho ông điều phải làm. Cho đến giờ ông mới hiểu câu nói “lờ đi là hạnh phúc”. Nếu ông có thể quay ngược lại và không hỏi các linh hồn nữa thì ông sẽ làm thế. Chuyện này sẽ không dễ dàng.

Không may là, các linh hồn đã cho ông một kế hoạch. Ông không buộc phải thích kế hoạch đó, nhưng không nghi ngờ gì các linh hồn sẽ rất tức giận nếu ông lờ thông điệp của họ đi. Các linh hồn tức giận không phải chuyện gì tốt đẹp. Một người đàn ông đi vắt sữa bò đực còn gặp nhiều cơ hội hơn đi xoa dịu các linh hồn giận dữ. Redfoot cũng đã cố gắng làm thế khi còn trẻ, khi ông ngu ngốc vì uống quá nhiều whisky và bạn ông đã gài bẫy để ông làm thăng ngốc. Ông vẫn còn vết sẹo do con bò gây ra. Và thỉnh thoảng, khi những bộ lão của bộ lạc tụ tập lại, họ vẫn kể câu chuyện đó.

Ông ước gì mình có thời gian nằm trên giường và hồi tưởng quá khứ, nhưng ông cần góp một tay để tương lai đi đúng đường.

Ông nhắm mắt và nghĩ về tất cả những điều ông muốn được thấy sẽ xảy ra trong cuộc đời những người ông yêu thương, tất cả những điều ông tin là số mệnh. Đàn ông không bao giờ thích thấy mình đã sai rõ ràng, nhưng thừa nhận lỗi lầm và chữa lại cho đúng là một phần đàn ông phải làm. Ông ra khỏi giường và đi tới tủ quần áo. Ông gạt hết cái áo này đến cái áo khác ra – cố tìm một cái ông không ngại bị dây máu.

19. Chương 24 - 25

Chương 24

“Trông em thật tuyệt trong căn bếp này,” một giọng nói khàn khàn cất lên.

Maria quay ngoắt lại. Jose đứng ở ngưỡng cửa, quan sát cô. Cô cảm thấy ánh mắt anh đi lên rồi đi xuống, ngắm cái váy hai dây mới của cô bó chặt đúng những chỗ cần thiết - cái váy cô mua để gây ấn tượng với Matt. Sự tán thưởng trong mắt Jose tán tỉnh cái tôi phụ nữ của cô. Cô đã chờ anh nhìn cô đầy khao khát bao lâu rồi? Nhiều năm trời, trước khi rốt cuộc anh cũng chú ý đến cô.

“Sáng nay cổ anh thế nào?” cô hỏi, nhận thấy cách cái quần jeans ôm vừa vặn và áo sơ mi đắt tiền phô bày cơ thể và nói lên tính cách con người anh. Jose chưa bao giờ thuộc tuýp quần-jeans-phai-màu-và-áo-phông. Kể cả quần áo của anh cũng khiến anh tách biệt với tối sống thoải mái của thị trấn nhỏ này.

Anh nghiêng đầu sang hai bên. “Đáng ngạc nhiên là nó không đau chút nào.”

“Tốt.” Cô ra dầu vào kệ bếp. “Cà phê kia.”

“Cảm ơn.” Anh di chuyển, và cô nghe anh tự phục vụ.

Nhắm mắt lại, cô tự hỏi mình nên bắt đầu nói chuyện như thế nào. Hay cô nên bắt đầu nó vào lúc này không. Ông Redfoot sẽ ra ngay đây. Cô không muốn ông nghe thấy.

Thi thoảng, cô có cảm giác rằng cha nuôi của cô biết chuyện cô và Jose, đôi lúc cô lại không chắc. Ông Redfoot không bao giờ bức người khác nói. Ông chỉ nhìn họ, đưa ra lời khuyên nho nhỏ, nhưng thi thoảng cô cảm giác ông có thể nhìn thấu cô.

Cô quay lại thấy Jose đứng tựa vào kệ bếp, nhìn cô chăm chú, nhắc cô nhớ về cha anh. Cô nhớ ra mình cần nói chuyện với anh về ông Redfoot, về những gì anh đã nói về họ. Đêm qua khi bọn họ cùng đứng cười trong hành lang, sự căng thẳng đã dịu bớt, nhưng cô biết nó sẽ quay lại nếu cô không làm cho cả hai bọn họ cùng thấy được rằng sự khác biệt của họ không làm cho cả hai bọn họ cùng thấy được rằng sự khác biệt của họ cũng không ngăn cản họ yêu thương nhau. Cô cần xây lại cây cầu mà bà Estella đã nối giữa họ. Nhưng bằng cách nào?

“Tí nữa,” Jose nói, liếc ra cửa, “khi chúng ta không bị xen ngang, anh muốn chúng ta nói chuyện.”

Ngạc nhiên, cô chỉ gạt đầu.

Ông Redfoot đi vào bếp. Ông đứng cạnh bàn, cau mày, và nhìn Maria rồi nhìn Jose.

Maria nhìn hai người đàn ông chào đón sự hiện diện của nhau. Gạt đầu. Họ lại trở về với gạt đầu. “Có cà phê đây.”

Ông Redfoot thở dài. “Ta sẽ uống khi ra ngoài.”

“Ra ngoài? Đi đâu?” Maria hỏi. “Hôm nay cha không phải nghỉ ngơi sao?”

“Bác sĩ nói ta ổn.”

“Vâng, nhưng... cha định đi đâu?”

Một nét cau có hiện lên giữa hai lông mày ông. “Đi nói chuyện với một người đàn ông về một con ngựa.”

Maria nhận ra câu trả lời liến thoắng của ông Redfoot mang ý bảo đây không phải việc của cô. Cô muốn hỏi rõ, nhưng bức ép ông Redfoot cũng giống như đá nhảy trong tango vậy.

Ông già cứng đầu băng qua phòng, giật chùm chìa khóa ở móc treo cạnh cánh cửa, rồi ngoái lại nhìn Jose. “Con đi không?”

“Con ư?” Jose hỏi. “Con... cần đi cùng cha để nói chuyện với một người đàn ông về một con ngựa à?”

“Phải. Con cũng có một con chó trong trận chiến này.”

“Chó nào?” Jose hỏi.

“Trận chiến nào?” Maria thêm vào, nhưng ông Redfoot đã bước một chân ra khỏi cửa sau rồi.

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?” Jose hỏi Maria.

“Là thế quái nào em biết được? Cô nói. ”Nhưng đi chăm sóc ông đi.”

Jose thả cốc cà phê xuống chậu rửa bát và vội vã đi theo cha mình.

Sky lái xe qua khu bảo tồn về hướng nhà Charlie, thăm gần kết mọi thứ cho anh biết về người đàn ông kia và cố quên mình đã mất trí như thế nào mà lại hôn Shala ở giữa bếp nhà Lucas. Phải, nghĩ về Charlie đi, anh bảo mình.

Charlie nóng tính. Anh ta thích nổi loạn. Ở bất kỳ buổi họp nào, dù là họp hội đồng thị trấn hay buổi họp mở của hội đồng bộ lạc. Charlie luôn đến trong tình trạng sẵn sàng gây rắc rối. Những bài phát biểu dài về việc không muốn người lạ vào thị trấn của anh ta đã đánh đúng vào tình cảm của nhiều người trong thị trấn. Và khi mà, sau vài buổi họp, thị trấn thống nhất mời công ty du lịch Winters về, Charlie không hề vui vẻ và bắt đầu tổ chức họp mặt để cố gắng ngăn cản việc đó.

Tính nóng nảy chảy máu trong nhà Charlie - loại tính cách không tốt. Anh trai Charlie đang ở tù chung thân vì tội giết người. Điều ấy có khiến Charlie có khả năng giết người không? Chắc chắn Sky hy vọng là không, bởi vì lịch sử gia đình anh khiến cho lịch sử nhà Charlie nghe vẫn còn tử tế.

Cha Sky là người đàn ông quạu quọ và ích kỷ. Thứ duy nhất ông yêu là mẹ Sky. Mẹ anh hẳn cũng yêu cha anh, bởi vì bà chịu đựng nhiều hơn số lần Sky thêm nhớ. Tất nhiên, Sky không thể nhớ hết mọi chuyện, bởi vì cha anh đã từng một lần đánh anh bất tỉnh nhân sự khi anh xen vào giữa họ. Tới ngày hôm nay Sky vẫn luôn tự hỏi điều gì xảy ra nếu anh không ở lại nhà hàng xóm, liệu anh có thể ngăn cha anh giết mẹ anh không. Dù vậy anh hẳn sẽ không ngăn ông chìa súng vào mình. Không, Sky còn lên đạn hộ ông ấy chứ.

Sky dừng trước một ngôi nhà cũ với lớp sơn bong tróc và gạt các rắc rối cá nhân của mình sang bên. Anh có những vấn đề khác. Liệu Charlie có thuê người đánh cắp máy ảnh của Shala không? Liệu Charlie có tiền để thuê người không? Nếu ý định của Charlie là dọa cô chạy khỏi thị trấn, vì sao anh lại đi xa đến mức này? Nó chẳng hợp lý gì hết. Tuy vậy, rõ ràng là anh ta đang bám theo Shala.

Chiếc Chevy cũ của Charlie không thấy đỗ dưới nhà để xe. Ra khỏi chiếc xe mà Lucas đã cho anh mượn, Sky gõ cửa trước.

Cô vợ Rainmaker trả lời, và Sky ngay lập tức chú ý đến đôi mắt vằn máu, mái tóc rối bù, và bộ đồ trông như đồ ngủ của cô ta. Chứng nghiện rượu của cô ta không phải chuyện gì bí mật, đặc biệt là với Sky, người đã tống giam cô ta hai lần và còn kín đáo bảo đảm bằng lái xe của cô ta bị hủy. Đó là tình trạng đáng buồn, quá phổ biến giữa những người cùng bộ tộc với anh. Sky đã kiên quyết đòi thị trưởng cho Precious cung cấp dịch vụ tư vấn miễn phí cho bất kỳ ai cần đến nó. Anh thậm chí đã bảo Bo và những người pha rượu ở quán Funky Chicken gọi điện cho anh, dù ngày hay đêm, nếu có người cần trở về. Anh không chịu đựng được những người say đặc biệt là từ sau vụ lái xe say xỉn đã cướp mất đi tính mạng của cả người lái xe lẫn một đứa bé vô tội trong vùng hai năm trước.

“Sao tôi lại nghĩ rằng anh ở đây không phải chỉ để nói chuyện phiếm nhỉ, Cảnh sát trưởng?” Cô ta dựa người vào khung cửa.

“Ước gì tôi có thể nói là thế,” Sky nói.

“Chà lần này anh đến đây không phải vì tôi. Tôi có lái cái gì đâu.”

“Và tôi đánh giá cao về điều đó. Tôi cần nói chuyện với Charlie. Anh ta có ở đây không?”

“Không. Lần này anh ta lại đi đâu và làm gì thế?”

“Tôi cần nói chuyện chút với anh ta.” Không cần thiết phải đánh động người phụ nữ này. “Anh ta có đi động không?”

“Có. Nhưng nó cũng chẳng giúp được gì cho anh đâu. Cả tối qua tôi đã cố gọi cho anh ta nhưng anh ta không trả lời. Tôi đoán là mình đã gặp may và anh ta đã bỏ chạy cùng con khốn anh ta đang hện hò ở quán Funky Chicken rồi.”

Cuộc hôn nhân lâu năm đầy hạnh phúc.

“Chà, nếu cô không ngại đưa tôi số anh ta thì tôi cần nói chuyện với anh.”

Cô ta đi vào trong và đưa ra một mẫu giấy với số điện thoại viết nguệch ngoạc bên trên. “Nếu anh liên lạc được với anh ta thì báo rằng anh ta vẫn phải trả tiền thuê nhà đấy.”

Sky dợm bước đi.

“Chuyện này không phải liên quan tới cô nàng du lịch chứ?” cô Rainmaker hỏi.

Sky dừng lại, nhét mẫu giấy vào túi áo, và quay mặt lại nhìn cô ta. “Cô biết gì về việc đó à?”

“Tôi biết anh ta đang bám đuôi cô ả. Giữ mắt canh chừng cô ta. Đó là tội à?” Cô ta có một vẻ tự mãn mà anh không hiểu nổi.

“Nó có thể coi là quấy rối,” Sky nói.

“Vậy thì chắc anh cũng muốn tự bập còng tay vào mình nhỉ. Bởi vì anh ta nói anh ta thấy anh cũng chơi trò Tom Nhìn Trộm,”(12). Cô ta cười lớn. “Tất nhiên, vì cô ta là tâm hồn đồng điệu của anh...”

12. Một câu chuyện bắt nguồn từ thế kỷ 17. Theo đó, phu nhân Godiva đã chấp nhận cưỡi ngựa khỏa thân đi trên đường để chồng bà đồng ý giảm thuế cho các tá điền dưới quyền ông. Trước khi đi, bà ra lệnh cho tất cả mọi người phải đóng cửa và ở trong nhà, nhưng một thợ may tên Tom đã khoét một lỗ trên cửa để nhìn trộm bà, sau đó người đàn ông này đã bị chọc mù mắt.

Sky tìm lại một lời trả miếng và nói, “Chúc một ngày tốt lành, thưa cô.”

Khi anh vào xe, anh quay số của Charlie. Anh ta không trả lời. Khi thật. Anh đến đây lấy câu trả lời vậy mà tất cả những gì anh có là một chuỗi các câu hỏi.

“Cha không định nói cho con biết chúng ta sẽ đi đâu à?” Jose hỏi cha mình. Giở mảnh lời ra nói thế này không giống cha anh

“Tự nhìn đi.” Ông Redfoot dừng xe ở bãi đỗ xe của quán ăn. Đó là nhà hàng duy nhất ở Precious mở cửa ngày Chủ nhật.

Jose nhìn xung quanh. Sao ông Redfoot lại phải bí mật đến thế về việc đến đây nhỉ? “Vậy người đàn ông với con ngựa đâu?”

“Cậu ta ở đây.” Ông Redfoot đánh giá xung quanh. “Cả hai.”

Jose nhìn theo ánh mắt của cha anh tới cuối bãi đỗ xe. “Ôi khí gió, không!” Anh quát lên và quay lại nhìn cha mình.

Quá muộn. Ông Redfoot đã bước một chân ra khỏi xe rồi.

Vươn tay qua ghế, Jose tóm lấy cánh tay ông. “Cha đang tìm rắc rối đấy à?”

Cha anh thở dài. “Thỉnh thoảng con phải nhìn thẳng vào mặt và nhổ thẳng nước bọt vào rắc rối rồi.”

“Cha, quay lại đi!”

Ông Redfoot đóng sập cửa và đi về phía quán ăn.

Chương 25

Mùi mỡ thịt lợn tiếp đón ông Redfoot ở cửa. Ông thấy Ramon cùng mấy người bạn ở một bàn ăn ở phía sau, trong khi Matt ngồi một mình một bàn. Thằng nhóc trông rất khổ sở, và tâm trạng đầy sắp xấu đi nữa đây.

“Này, Poncha,” ông Redfoot gọi cô bồi bàn. “Mang cho tôi cốc cà phê.” Giọng ông vang lên, làm Ramon ngẩng lên và cau mày.

Ông Redfoot ngồi xuống bàn ăn sau bàn Matt. Chuông cửa rung lên. Không cần kiểm tra ông Redfoot cũng biết đó là Jose, bởi vì Matt ngược lên và vẽ giận dữ bắn tung tóe trên mặt thằng nhóc da trắng.

“Jose?” Poncha kêu ré lên, và ông Redfoot nhớ rằng Jose từng hẹn hò cô ta hồi năm cuối trung học. Cô ta lao vào vòng tay con trai ông. Rõ ràng là, cô ta vẫn chưa quên được nó.

“Trông anh tuyệt quá,” cô bồi bàn nói khi Jose rời cô ta ra. “Chà, phần lớn người anh trông tuyệt. Mặt anh làm sao thế?”

“Một... tai nạn.” Jose không chú ý đến Poncha nhiều như cô ta muốn. Thay vào đó, mắt anh bắn khắp phòng. Dán chặt mắt vào Ramon anh nói, “Xin lỗi nhé.” Anh đi tới bàn ông Redfoot đang ngồi. “Ra khỏi đây thôi,” anh nói.

Ông Redfoot lắc đầu. “Ngồi xuống.”

“Cha.”

“Ngồi xuống!” ông Redfoot ra lệnh.

Con trai ông đã lớn, nhưng nó ngồi phịch xuống ghế như một đứa trẻ năm tuổi.

Poncha lại xuất hiện, mang hai cốc cà phê. “Anh có muốn uống một cốc không, Jose? Em đã mang đến đây.” Cô ta mỉm cười ngọt ngào.

“Thế là được rồi.” Jose, rõ ràng đã nhớ lại là phải cư xử cho tử tế, nhìn vào mắt cô ta. “Em thế nào, Poncha?”

Nụ cười của cô ta rộng ra. “Em ổn. Cuối cùng cũng quay lại đại học. Sống ở New York thế nào?”

“Đồng đúc lắm,” anh nói.

“Cha anh đã cho em xem đoạn báo về tòa nhà anh giúp thiết kế ở Vegas đấy.”

“Thế ư?” Trông Jose ngạc nhiên.

“Cháu có thể mang cho chúng ta hai xuất ăn sáng đặc biệt không?” ông Redfoot hỏi, lơ đi câu hỏi không lời trong mắt con trai.

Poncha gật đầu và bước đi. Đúng lúc ấy, ông Redfoot nghe tiếng chuông điện thoại reo và nhìn Matt rút đi động ra.

“Con có thấy cậu ta không?” ông Redfoot hỏi Jose, thấp giọng.

“Có, con đã thấy cậu ấy rồi. Đó là lý do con nghĩ...”

“Không phải Ramon. Cậu ta cơ.” Ông Redfoot gật đầu về phía Matt.

Jose quay lại, nét cau có xuất hiện trên mặt anh. Anh cầm cốc cà phê của mình lên và nhìn ông Redfoot qua thành cốc. “Họ đã chia tay rồi.”

“Ta không nghĩ thế,” ông Redfoot nói. “Mối quan hệ của hai đứa khá nghiêm túc. Ta hơi lo cho con bé.”

“Cô ấy đã bảo con họ đã chia tay rồi.” Jose lại liếc nhìn Matt.

“Ta cá con lầm,” ông Redfoot nói. “Con bé yêu cậu ta lắm.” Ông ngừng lại. “Nghe cậu ta đi. Ta cá bây giờ cậu ta đang nói chuyện với con bé. Cậu ta có gì đó ở Dallas. Maria tội nghiệp, nó đang nghi ngờ và điều ấy làm tim nó tan nát.”

“Hắn ta lừa dối Maria sao?”

Sự giận dữ trong giọng con trai làm ông Redfoot buồn. Con trai ông không nghi ngờ gì là rất dễ ý. “Nghe đi,” ông bảo Jose.

“Anh cũng yêu em.” Lời của Matt hầu như không nghe thấy được, nhưng từ những cơ bắp phồng lên phồng xuống ở má con trai ông, ông Redfoot biết Jose đã nghe thấy.

Jose đặt cốc cà phê xuống, đứng dậy, và ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh Matt. “Mày nghĩ mày là cái thá gì?” Anh gầm lên.

“Một xong và còn lại một,” ông Redfoot lầm bầm. Nhìn cái bàn nơi Ramon ngồi, ông xoa cằm và đi nhỏ thẳng nước bọt vào mắt rắc rối.

Sky dừng lại ở hàng ăn. Lucas và Shala đang trên đường đến, và anh sẽ gặp họ ở đó.

Ra khỏi xe, anh thấy xe của ông Redfoot. Lạ thật. Thường thường ông Redfoot chỉ đến hàng ăn vào thứ Tư. Sky còn cách lối vào mười mét thì một cái ghế đập vỡ cửa sổ và lăn lông lốc xuống vỉa hè. Chửi thề, anh chạy vào trong. Anh vừa bước qua cửa thì thấy Jose đứng đối mặt với một người nào đó – không, không phải người bất kỳ nào đó, mà là Matt của Maria. Hai tay lính biệt kích, người của Phillip, đứng một bên cổ tách họ ra.

Một tiếng vỡ lớn vang lên từ cuối phòng. Sự chú ý của Sky dời chỗ. Tim anh trĩu xuống. Ramon Cloud đang nắm chặt áo của ông Redfoot và nắm tay vung ra sau như sẵn sàng tấn công. Lao qua phòng, đá ngã vài cái ghế, Sky tóm lấy cánh tay Ramon.

“Dừng có nghĩ đến điều đó!”

Mắt Ramon mở to. Ông cúi xuống. Nắm tay của ông Redfoot vung lên và đập vào Phillip, người đang đứng sau ông. Nắm đấm ấy đập thẳng vào mũi anh ta. Phillip, hoàn toàn bất ngờ, mất thăng bằng và ngã xuống giữa một cái bàn có ba người đàn ông đang ăn uống và thích thú xem đánh nhau. Trứng chưng và cà phê bay tứ tung.

“Ngừng lại!” Sky la ông Redfoot, rồi quay sang giúp Phillip dậy. Khi anh thấy một nhân viên khám nghiệm hiện trường nắm lấy cánh tay ông Redfoot và vung nắm đấm lên, anh nhảy vào chặn. “Không! Ông ấy là cha tôi!”

Anh ta dợm hạ tay xuống, nhưng trước khi anh ta hoàn toàn thả lỏng người, Jose tấn công. Sky quay phắt lại và tóm lấy cánh tay anh trai anh. Jose vung tay mà không thèm nhìn, sượt qua cằm anh. Anh lão đảo lùi lại, đập Phillip ngã xuống lần nữa, lần này trên một cái bàn khác, ngay giữa một đĩa yến mạch.

“Xin lỗi!” Jose nhảy qua anh để tóm lấy Ramon, người đã nắm áo ông Redfoot.

Qua khoeo mắt, Sky thấy các khách hàng của quán ăn đẩy Phillip ra khỏi bàn. Họ trông không hề dè dặt chút nào. Cầm Sky đang nhúc nhối, và anh không chắc ở đâu cần mình nhất. Jose đang bạo lực gỡ tay Ramon khỏi người ông Redfoot, nên anh quyết định giúp bạn mình.

Quay lại, anh thấy Phillip thò tay vào trong áo. Nhận ra bạn mình sắp rút súng lục và biết rằng điều đó chỉ dẫn tới thảm họa, Sky hét lên, “Không súng!” Rồi anh nhảy vào giữa trận chiến. Các nắm đấm lại được tung ra. Tiếng rên la, cầu nhàu và bát đĩa va chạm vang lên khắp phòng. Rồi một giọng nói vang lên trên loa.

“Cô ấy đang cời đồ kia các cậu! Và cô ấy cực kỳ nóng bỏng.”

Nốt vài cú đấm và tiếng bát đĩa vỡ, sau đó Sky có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi. Mọi cái đầu trong phòng đều quay lại, kể cả Sky. Shala Winters, đầy đủ quần áo, đứng trên mặt quầy. Cô bắn cho đám đông một nụ cười bên lên và vẫy tay, rồi nhảu nhó với Lucas đang đứng sau lưng cô, miệng anh ta đang dí sát mic của quán ăn.

“Giờ thì tôi có sự chú ý của tất cả mọi người rồi,” Lucas tiếp tục. “Tôi muốn tất cả mọi người hít một hơi thật sâu. Chúng ta có cảnh sát trưởng của các bạn và tôi đếm ít nhất bốn tay lính biệt kích Texas ở trong phòng. Nếu chuyện này kéo dài nữa, nó sẽ kết thúc rất nghiêm trọng. Không ai trong các bạn muốn nó kết thúc trong nghiêm trọng, đúng không?”

“Cô ấy sẽ cởi đồ ra thật chứ?” Có ai đó hét lên. Đó là gã đầu tiên Sky túm lấy cánh tay và ném ra khỏi quán ăn.

“Cậu đang làm gì đấy?” Phillip hỏi khi Sky bắt đầu hướng dẫn mọi người rời đi.

“Dọn dẹp,” Sky đáp lại. “Trước khi mọi thứ bắt đầu lần nữa.”

“Ôi, còn lâu.” Về tức giận tỏa ra từ người Phillip khi cậu ta quệt máu khỏi miệng và phúi trứng khỏi tóc. “Vài người trong này sẽ bị tổng giam và xử phạt. Chúng ta có thể bắt đầu với người đó.”

Cậu ta chỉ thẳng vào ông Redfoot.

20. Chương 26

Chương 26

Maria xông vào sở cảnh sát. Tìm cô đập dồn dập khi cô xử lý các mẫu thông tin mà Sky cung cấp cho cô. Ông Redfoot cả Jose đang ở trong tù. Vì sao Sky lại tổng giam họ chứ? Tất cả những gì anh bảo cô là anh nghĩ anh có thể bảo bên lính biệt kích thả họ ra, nhưng hiện tại họ đang bị giam. Anh không cho cô biết lý do họ bị tổng vào ngục, chỉ nói rằng cô nên ở yên nhà chứ không phải lao đến sở cảnh sát như một con gà mái mẹ.

Chà, chúc may mắn với điều đó. Dính tới gia đình cô thì cô sẽ là gà mái mẹ. Và đây là gia đình cô. Ngày bà Estella chết, Maria đã tình nguyện bước vào vai trò này và chưa bao giờ hối hận. Và sau cuộc nói chuyện với Jose ở bệnh viện, Maria nhận ra rằng cô thất bại ở một số mặt. Rắc rối của riêng cô với Jose đã bịt mắt cô trước những chuyện đang xảy ra, nhưng giờ cô có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Chúa ban phước lành cho bất kỳ kẻ nào dám chặn đường cô.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại sau lưng cô. Sau khi bỏ lại ánh sáng rực rỡ bên ngoài, phòng tiếp dân có vẻ tối om. Khi mắt Maria đã thích nghi, cô thấy mọi người ở khắp nơi tụ tập lại, một việc khá kỳ lạ đối với ngày chủ nhật. Cô nhận ra hai người lính liên bang, thỉnh thoảng trợ giúp Sky, nhưng ba người đàn ông khác đang đứng đó nhìn cô chăm chăm, hai người trông như vừa đánh nhau, hoàn toàn xa lạ. Điều ấy cũng chẳng quan trọng, người cô muốn thấy không có đây. Anh chắc đang ở trong văn phòng.

Khi cô bắt đầu bước đi, một trong ba người lạ mặt đứng chắn trước mặt cô. “Tôi có thể giúp gì cô”

“Có. Tránh đường cho tôi. Tôi tới đây để gặp Sky”

Anh ta hẳn thấy được quyết tâm của cô, bởi vì anh ta lùi lại. Maria đi học hành lang và đẩy cửa văn phòng Sky ra. Anh trai nuôi của cô đang đứng tranh cãi với một người lạ ở giữa văn phòng. Thêm một người lạ mặt bấm dáp. Mặt Sky có vẻ hơi sưng.

Cô chống một tay bên hông : “Chuyện quái gì đã xảy ra vậy?”

Sky cau có. “Phillip, đây là em gái nuôi của tôi, Maria. Maria” anh ra dấu về phía người đàn ông, “chào Phillip đi. Cậu ấy ở đội biệt kích Texas”

“Vậy anh ta là người muốn nhốt cha và Jose trong tù?”

“Là tôi đấy”, Phillip đáp lại.

“Họ đã làm gì?”

Khi Maria bước lại gần, cau mày, anh ta lùi lại: “Họ đã khơi mào một vụ đánh nhau ở quán ăn.”

Cô hếch cằm lên. “Cha Redfoot không khơi mào cái gì hết.”

“Mặt tôi nói khác đấy”, anh ta nói.

“Ông ấy không cố ý đánh anh”, Sky xen vào. “Ông ấy nhằm vào Ramon.”

“Ramon?” Maria hỏi. “Ramon Cloud?”

Sky gật đầu.

“Sao ông lại tấn công Ramon?”

“Phức tạp lắm”, Sky trả lời.

“Vậy hãy nói đơn giản thôi! Em thề với chúa, em sẽ không đi mà...”

“Cha Redfoot đang hẹn hò với mẹ Ramon”, Sky bật ra.

Maria đảo mắt. “Không phải đâu.”

“Ông đã thừa nhận rồi” Sky nói.

“Anh hiểu lầm rồi. Em muốn gặp ông”. Cô quay ngoắt người để đi lên nhà tù trên gác, nhưng Sky túm lấy cô.

“Anh không thể để em lên đó”

Cô giật ra. “Nhìn đây.”

Sky chắn giữa cô và cánh cửa. “Nó khóa rồi.”

“Vậy mở khóa đi.”

Sky xoa tay lên mặt. “Em không muốn vào đó đâu.”

Tim Maria vỡ tung. “Ôi, Chúa ơi, ông bị thương à? Tệ lắm không?” Mắt cô nhìn sang người đàn ông bên cạnh Sky. “Tôi thề với chúa, nếu anh làm ông bị thương.. Ông đã gần bảy mươi tuổi rồi!”

“Không”, Sky nói. “Không phải... Ông ấy không phải là người duy nhất ở đó. Về nhà đi đã.”

“Jose bị thương à?”

“Không ai bị thương hết!” Sky quát lên. Rồi vai anh rũ xuống và có vẻ như anh đã đầu hàng. “Ôi, điên thật, Matt cũng ở đó”

“Matt Goodson? Matt của em ấy à?”

“Ừ, Matt của em đấy.”

Tâm trí Maria quay cuồng. “Sao anh ấy lại dính vào chuyện Ramon với cha Redfoot?”

“Không phải. Rắc rối của cậu ta là với Jose.”

Điều đó không khớp lắm. “Jose và Matt đánh nhau à? Vì sao?”

“Anh không biết. Nhưng tốt nhất là em về.”

Maria nhìn thẳng vào mắt anh trai. “Anh hãy mở cánh cửa đó ra đi, Sky Gomez, và để em đi tới cùng chuyện này, không thì em thề trước Chúa và mọi linh hồn mà cha Redfoot hằng tin là em sẽ dùng mọi giấy trong đời em để tìm cách biến cả cuộc đời còn lại của anh thành địa ngục”

“Tôi sẽ để cô ấy vào đó,” Phillip gợi ý. Sky quay lại và trừng mắt, nhưng anh ta nói, “Này, họ bị khóa trong tù. Chuyện gì sẽ xảy ra được chứ?”

Sky lắc đầu, xoay người, và đi huỳnh huých lên cầu thang. Maria theo sau.

“Những gì cô ăn còn chả đủ để nuôi sống một chim.”

Shala ngược lên nhìn Lucas. Hai người họ đang ngồi ở bàn ăn nhà anh. “Tôi xin lỗi. Không phải do thức ăn đâu. Chỉ là.. cảm giác tội lỗi và bánh mì kẹp thịt gà không hợp nhau lắm.”

“Tôi có được hỏi cô cảm thấy tội lỗi về cái gì không?”

“Mọi thứ. Ông Redfoot bị tấn công. Jessie bị bắn. Và giờ là vụ đánh nhau...”

“Ồi chà. Tôi đoán tôi có thể hiểu – có lẽ thôi – vì sao cô lại trách mình vì hai vụ đầu tiên, nhưng tôi không thấy có gì tương quan giữa cô và chuyện xảy ra ở hàng ăn hết. Sao phụ nữ lại có nhu cầu nhận tội về phần mình nhỉ?”

Shala lựa một miếng khoai tây trên đĩa, chia đôi nó ra, và dút ột trong hai chú chó của Sky. Chúng ngồi hai bên người cô. Lucas nói đúng là chúng, chúng đã trở thành bạn đồng hành trung thành của cô.

“Có lẽ vụ đánh nhau không phải lỗi của tôi, nhưng... một người đàn ông ở hàng ăn bảo tôi rằng kể từ lúc tôi vào thị trấn thì những chuyện điên rồ liên tục xảy ra. Cô cau mày. “Rồi anh ra hỏi xem tôi có cần bản đồ để tìm đường ra đi không.”

Lucas cau mày. “Cô đáng ra nên kể cho tôi lúc chúng ta đang ở đó. Gã nào vậy?”

“Tôi không biết. Anh ta mặc áo màu xanh dương. Nhưng anh ta không đe dọa tôi hay làm gì khác”. Cô nhặt lên một mẫu khoai khác lên và nhét nó vào miệng mình. Liếc nhìn Lucas cô nói, “Sky trông rất giận dữ khi anh ấy thấy tôi ở quầy bar đó.”

Bạn của Sky nhấp trà. “Ừ, tôi chưa từng thấy mặt đó của cậu ta. Nhưng đừng lo. Cậu ta biết tôi dụ cô làm việc đó mà.”

Shala cười toe toét. “Tôi phải thừa nhận là chưa bao giờ thấy một vụ đánh nhau nào kết thúc nhanh lẹ như thế. Sao anh biết nó sẽ có tác dụng?”

“Đó là một mảnh tôi học được ở cuộc chiến vùng vịnh. Tôi biết cách nói câu đó bằng năm thứ tiếng khác nhau. Lần nào cũng có tác dụng – ngoại lệ một lần, và tôi không biết đó lại là quán rượu đồng tính nam”. Anh cười lớn. “Sống và học hỏi mà.”

“Anh là một người đàn ông rất thú vị, Lucas ạ,” Shala nói. Khi anh không đáp lại, sau một lát cô hỏi, “Anh nói chuyện được với Sky chưa? Tôi nghĩ anh ấy đã bị đâm khá mạnh”

Lucas cười khê. “Sky không ngã gục chỉ vì một đòn như thế đâu. Cậu ấy rắn như đinh ấy.”

Shala nhớ lại bức ảnh anh đăng trên báo, mười tuổi và đứng trước ngôi nhà bốc cháy. Có gì đó bảo cô rằng Sky không tê liệt trước đau đớn như mọi người nghĩ. Cô thò tay xuống để nựng Sundace, nó vừa rúc mũi vào chân cô.

“Cô có phiền nếu tôi mượn máy tính xách tay của Sky không?” Lucas hỏi. “Tôi định chuyển mấy bức ảnh của cô ọi người kiểm tra.”

“Không sao đâu.”

Anh băng qua được nửa phòng thì lũ chó lại nhảy chồm lên và sủa dữ dội. Lucas quay phắt người và đứng sững lại.

“Gi thế?” Shala hỏi, nhìn chăm chú. Lucas và hai chú chó dường như đang sẵn sàng hành động.

Bạn của Sky ép một ngón tay lên môi và nghiêng đầu sang một bên. Một giây trôi qua rồi Shala cũng nghe thấy tiếng động đó. Cô nói, “Làm ơn hãy nói với tôi rằng đó chỉ là tiếng xe ô tô nổ máy thôi đi.”

Lũ chó lại sủa ầm ĩ, Lucas không trả lời. Thay vào đó, anh đi tới tủ, bấm vào một ổ khóa bàn phím, rút ra một khẩu súng trường khổng lồ trông như một món đồ mà Rambo mang theo. Khi anh ngược lên nhìn cô, người đàn ông vui tính mà cô vẫn ở cùng đã biến mất. Trông anh vững vàng như đá và nghiêm túc chết người.

“Vào ngồi trong phòng vệ sinh ở hành lang một lát đi. Ngay.”

Trước khi anh dịch sang bên và để Maria qua, Sky hét vọng qua cửa. “Mọi người hãy chỉnh đốn cho đứng đắn đi – có một cô gái sắp vào!”

Maria bước qua. Đây không phải lần đầu tiên cô đến đây. Mùa hè năm ngoái, câu lạc bộ phụ nữ đã trang trí tầng trên cùng của nhà tù và tổ chức một bữa tối ở nhà tù bảy mươi lăm tuổi này để gây quỹ giúp các

lớp nghệ thuật. Bữa Tối Sau Chấn Song đã mang về hơn năm trăm đô la. Dù vậy, lần này không phải là một buổi từ thiện nữa. Những người đàn ông cô yêu đang bị giam.

Cô thấy Jose và ông Redfoot đang đứng trong một phòng giam. Đối diện là Matt và Ramon. Ramon đang bị máu mũi dính ra khắp áo. Matt đuổi người trên một cái vông, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Một bên mắt của anh trông sưng húp.

Maria quay lại nhìn Jose và ông Redfoot, không chắc vết thâm tím trên mặt họ có phải mới có hay không.

“Em không nên đến đây”, Jose nói. “Khỉ thật, Sky. Bắt cô ấy đi đi.”

Vông kêu kẹt kẹt trong phòng giam bên kia. Matt ngồi dậy và nhìn Maria bằng bên mắt lành lặn.

“Chuyện quái gì đã xảy ra thế?” Cô hỏi tất cả mọi người.

Có người bắt đầu gọi Sky xuống dưới. Anh cứng rắn nhìn cả hai phòng giam và nói, “Tôi sẽ quay lại ngay. Cư xử cẩn thận đây.”

“Ai đó làm ơn giải thích chuyện gì vừa xảy ra đi,” Maria kiên quyết. Bước chân Sky gõ xuống các bậc thang cũ bằng đá.

“Ông già em đây,” Ramon nói, “với mẹ tôi.”

Maria nhìn ông Redfoot, không tin được. “Bảo anh ấy là anh ấy đã làm đi. Cha không hẹn hò với bà Veronica.”

“À, ông ta không hẹn hò với mẹ tôi. Ông ấy chỉ ngủ với bà thôi!” Giọng anh ta vang vọng khắp các bước tường đá cũ.

“Đừng có nói về mẹ anh như thế,” Ông Redfoot ra lệnh.

“Thật sao, ông già? Tôi không thể nói thế, nhưng ông được phép làm thế à?”

“Hãy tôn trọng bà ấy, đồ khỉ.” Ông Redfoot nói. Giọng ông làm Maria xem xét lại lời khẳng định lúc trước của mình.

“Tôn trọng bà à?” Ramon rống lên. “Đó là việc ông làm ở bệnh viện đó hả - tôn trọng bà ấy?”

“Ngừng lại!” Maria hét lên. Cô cảm thấy Matt đang nhìn cô và cô muốn hét lên bảo Sky mang chìa khóa mở cửa để cô có thể kiểm tra anh. Mắt anh hằn đang đau dữ dội lắm. Nhưng anh có chào đón sự quan tâm của cô không? Ở bệnh viện dường như anh đã quyết tâm tin vào điều tồi tệ nhất.

“Chúng ta chẳng làm gì trên chiếc giường bệnh đó hết.” Ông Redfoot gầm lên.

“Tôi không biết mình nhìn thấy gì chứ.” Ramon đấm tay vào chấn song. “Tôi không thể tin và ông có gan đứng đó và nói rằng ông không ngủ với bà.”

“Ta không nói là ta không ngủ với bà ấy,” ông Redfoot đáp lại.

“Vậy là ông thừa nhận chuyện đó?”

“Phải.” Ông Redfoot đứng thẳng. “Ta thừa nhận.”

“Thật ư?” Maria hỏi, sưng sờ.

“Ông là đồ khốn vênh váo,” Ramon gầm ghe. “Ông sẽ phải đối xử tử tế với bà ấy. Tôi sẽ tới hội đồng bộ lạc. Ông đáng ra phải là một bô lão đáng kính đấy.”

“Ngồi xuống và đừng nói gì nữa cha ạ,” Jose nói. “Và Maria, đi về nhà đi.”

“Em không nhận lệnh của anh!” Maria phản bác.

Matt bật cười. “Nói đúng đấy.”

Jose rướn người về phía chấn song. “Đừng có mà khơi mào.”

Maria nhìn chăm chăm vào hai người đàn ông. “Vì chúa, sao hai anh lại đánh nhau?”

“Sao cậu không nói sự thật với nó?” Ông Redfoot lên tiếng, chuyển hướng câu hỏi sang Matt. “Hãy nói cho con bé biết những gì cậu đang giấu nó.”

Maria nhìn từ Matt sang ông Redfoot. “Anh ấy đang giấu gì?”

“Rằng hần ta đang lừa em”, Jose quát lên. “Thằng khốn...”

“Vớ vẩn,” Matt nói. “Sao anh không kể cho cô ấy rằng cô nàng bồi bàn chết mê chết mệt anh sáng nay?”

Maria liếc nhìn từ phòng giam này sang phòng giam kia, bối rối. Rồi cô nghe tiếng bước chân vang lên phía sau. Quay lại, cô thấy một anh lính liên bang.

“Sky ra ngoài có việc khẩn rồi”, anh ta bảo Maria trước khi nhìn hai phòng giam có người. “Nhưng ai trong mấy người là Matt?”

“Tôi đây,” Matt nói.

‘Vợ anh vừa gọi điện và nói rằng luật sư của anh đang trên đường đến’

Maria túm lấy tay anh ta, choáng váng. “Vợ anh ấy ư?”

Anh ta trông lo lắng. “Ừ, cô ta nói thế.”

“Đồ khốn nạn nhà anh!” Jose hét lên.

Mọi người cùng đồng thời cất tiếng. Ông Redfoot đang nói gì đó không thể hiểu được, Ramon la hét gì đó về mẹ anh ta, và Matt liên tục gọi đi gọi lại tên Maria. Dường như tất cả đều vang vọng, nảy qua nảy lại giữa các viên đá của tòa nhà cũ. Che tay lên tai, Maria quay phắt người lại và bỏ đi.

Sky bước vào nhà Lucas, tay cầm súng. Bạn anh ngồi đối diện cửa trên ghế tựa, một khẩu súng trường bên người.

“Có gì không?” Sky hỏi, nhìn quanh tìm Shala. Cô đang ở bàn ăn, chuẩn bị một ván Scrabble. Mất họ chạm nhau và nhìn thật lâu, và anh kìm lại thôi thúc muốn túm lấy cô rồi hôn cô. Anh không thể hiện tình cảm nơi có người. Nụ hôn tạm biệt sáng nay của anh là một hành động tự phát mà cho đến giờ vẫn khiến anh tự vấn lí trí sáng suốt của mình. Khỉ thật, những ngày vừa qua loạn quá.

“Không có gì,” Lucas đáp lại. “Tôi đã bảo cậu không cần đến mà. Tôi nghe thấy hai tiếng súng. Chắc có người vừa bắn một con rắn chuông”.

“Gần không? Nó đến từ hướng nào?”

“Phỏng đoán là tầm một dặm, có lẽ là xa hơn một chút. Có gió thổi mà. Nghe như thể nó đến từ phía Đông Bắc.”

Sky gật đầu, mắt anh lại nhìn Shala.

Lucas thêm vào, “Có người đã dọa cô ấy ở hàng ăn.”

“Gì cơ?” Sky nhìn Shala. “Ai? Sao em không bảo anh?” Anh đi tới bên cô.

“Nó không hẳn là một lời đe dọa,” Cô trả lời. “Anh ta mặc áo màu xanh dương, sơ mi, và em nhớ có logo của hãng nào đó”

“Và em nghĩ anh có đủ việc phải lo rồi”. Cô vươn tay lên và chạm vào cằm anh. “Nó có nhúc không?”

“Anh ổn.” Anh chạm vào tay cô và nắm lấy nó, rồi ngoái lại nhìn Lucas. “Tôi đã cho Pete kiểm tra khu vực này rồi. Tôi chắc chắn Phillip muốn nói chuyện với Shala, nhưng phải để mọi người ở sở dạn xuống đã”.

Lucas gật đầu. “Gọi điện rồi tôi sẽ đưa cô ấy đến.”

Sky nhìn Shala chăm chú, một lần nữa kìm lại thôi thúc muốn hôn cô. Anh thả tay cô ra, “Anh sẽ gặp lại em sau,” cuối cùng anh nói.

“Gặp sau,” cô nói và Sky bước đi trước khi bùng nổ và làm một việc như là hôn cô lần nữa trước mặt Lucas.

Sau khi rời đi, anh xử lý công việc của mình. Dường như có đến cả chồng việc phải để tâm. Nhưng điều ấy cũng chẳng ngăn anh nghĩ là Shala.

Vẫn không thể liên lạc với Charlie Rainmaker, Sky phát lệnh BOLO với chiếc xe của anh ta, bảo các nhân viên hành pháp khác tìm kiếm anh ta. Anh cũng hỏi dò xung quanh và biết rằng người duy nhất mặc áo màu xanh dương có logo ở hàng ăn ngày hôm nay là Donny Chavez, hàng xóm của Charlie. Sky biết Donny, anh thực sự không nghĩ anh ta có xu hướng phạm tội, nhưng anh vẫn qua nhà anh ta và nói chuyện nghiêm túc với anh ta. Donny đã thừa nhận đã bảo Shala biến về nhà. Tuy vậy, mấy ngày vừa rồi anh ta đi chơi ở ngoài thị trấn với vợ và các con nên anh ta không thể là kẻ bám đuôi Shala. Sau khi anh bảo anh ta hãy lo cho cái thân mình trước, Sky bỏ đi.

Tiếp theo, nghe kể chuyện kinh khủng ở nhà tù và tiện đang ở gần nhà, anh ghé qua để xem tình hình Maria. Cô đang khóc. Cô khẳng khái không muốn nói chuyện, nhưng khi Sky ôm tạm biệt cô, cô sụp đổ và kể mọi chuyện cho anh – về việc Matt đã kết hôn. Tất cả những gì Sky có thể làm là ôm cô. Anh không có lời an ủi nào để nói về những mối tình xấu xí hết.

Sau đó anh đến thăm Jessie ở bệnh viện. Như dự đoán, Sal ở cạnh cô.

“Bảo anh ấy về nhà ngủ đi,” Jessie ra lệnh.

Sky còn không thèm thử làm điều ấy. Cẩn gây kim cương còn dễ hơn lời Sal rời khỏi cô ấy. Hai người họ làm Sky nhớ đến ông Redfoot và bà Estella – điều này lại làm Sky băn khoăn về ông Redfoot và bà Veronica Cloud. Mười năm đã trôi qua từ ngày bà Estella ra đi, nên Sky cũng không thấy khó chịu với mong muốn có người bầu bạn của cha nuôi anh, nhưng mối quan hệ ấy có nghiêm túc không? Ông Redfoot đáng được hạnh phúc, nên anh đoán là đâu có thể nào đi nữa anh mình cũng sẽ ủng hộ ông.

Không may là, Jessie không thể nói cho Sky biết gì thêm ngoài việc người đàn ông đã bắn cô cao to và đeo mặt nạ trượt tuyết. Và Pete, tay lính được giao việc cũng không khám phá ra được gì về phát súng nổ gần nhà Lucas. Có lẽ là do người nào đó bắn rắn thật. Chấm hết. Đó là tất cả những gì Sky tìm được.

Anh quay về trụ sở, và phải gần bảy giờ anh mới có thể sẵn sàng ngừng làm việc. Phillip đã để mọi người về nhà mà không có án phạt. Cậu ta cũng đã lên lại lịch nói chuyện với Shala. Ngay trước khi đi, cậu ta bảo Sky rằng cậu ta đã gửi ảnh người đàn ông bị tình nghi lái chiếc xe con đến trụ sở của cậu ta, đồng thời cũng báo trước rằng tìm ra một cái tên gắn với khuôn mặt đó có lẽ phải mất vài tuần.

Khởi động xe, Sky suy nghĩ về Shala. Anh muốn chút thời gian ở riêng với cô, và anh suýt thì gọi điện và bảo Lucas nghỉ đêm trên thuyền cậu ta – bạn anh thường ngủ ở đó vài tối mỗi tuần, nên bảo cậu ta làm việc đó cũng không phải là đòi hỏi gì lớn lắm. Nhưng dù có ý nghĩ ở một mình với Shala và làm cô thoải mái cùng kích thích anh, cảm giác tim đập dồn dập mà Sky cảm thấy mỗi lần anh đến gần cô lại rất khó hiểu. Chắc lại là do câu chuyện tâm hồn đồng điệu nhắm nhí.

Di động của anh reo lên khi anh ra khỏi bãi đỗ xe. Rút nó ra, anh nhìn số điện thoại. Lại là bà Martha trên đường dây khẩn.

21. Chương 27

Chương 27

“Gì thế?” Sky hỏi, thở dài khi nghe điện thoại.

“Lại là Candy Peterson.”

Dạ dày Sky thắt lại. Anh vẫn ghét các vụ bạo lực gia đình, nhưng anh cực kỳ ghét bị gọi tới nhà Peterson. Gã chồng say xỉn lười biếng của Candy rất hay đánh cô ta. Điều Sky không hiểu là vì sao cô ta vẫn tiếp tục cho hắn làm vậy.

“Chúa ơi, bác Martha. Hãy bảo tôi là cô ấy không để thằng khốn đó vào nhà đi.”

“Có vẻ tệ lắm đấy Sky ạ. Người gọi điện là con gái cô ấy.”

Sky xem xét việc bảo Pete đi gặp anh ta, nhưng không thời gian. “Tôi chỉ cách đây vài dặm nhà thôi.”

Chưa đầy một phút anh đã đổ trước cửa nhà. Rút súng ra, anh đi tới cửa. Anh không phải gõ cửa, cửa đã rời bản lề và anh có thể thấy Peterson đang đứng nhìn Candy, cô ta đang nằm chảy máu trên sàn nhà. Hình ảnh đưa Sky quay ngược hai mươi năm. Anh nắm chặt súng. Anh sẽ làm mọi việc để giết hắn ta! Rồi kéo mình rời khỏi hố sâu không đáy đó, anh xông vào phòng.

“Chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy?” Anh hỏi, và không ngạc nhiên khi Peterson trừng mắt nhìn anh. Anh túm tóc hắn và xô hắn vào tường, hơi hy vọng rằng tên khốn say xỉn này sẽ đánh lại anh.

Peterson không làm anh thất vọng. Hắn giơ tay lên và vung nắm đấm. Trượt. Sky thì không. Tay anh đập mạnh vào cằm hắn. Đút súng vào túi, Sky nắm lấy áo gã còn đồ đã gần như bất tỉnh đó, lật hắn lại, quỳ gối trên lưng hắn, còng tay hắn lại. Rồi anh quay sang Candy. Mặt cô ta đang chảy máu, nhưng trông cô ta không tệ như lần trước.

“Mẹ ơi?” Giọng trẻ thơ vang lên, thấp và đầy sợ hãi. Sky ngẩng lên thấy cô con gái tám tuổi của Candy đang chằm chằm nhìn ra từ một phòng ngủ, mắt hoảng hốt và đẫm lệ.

“Ổn rồi,” anh bảo cô bé, bụng anh cuộn lên. “Quay về phòng của cháu đi. Sẽ không có gì xấu xảy ra nữa đâu.” Khi cô bé làm như anh yêu cầu, Sky hỏi Candy, người vẫn nằm trên sàn. “Có gì bị gãy không?” Anh ép mình hỏi.

Cô ta lắc đầu. “Không. Anh đến đây vừa kịp lúc.”

“Tôi có nên gọi xe cứu thương không?” Anh đã biết trước những gì cô ta sẽ nói rồi, nhưng anh vẫn luôn hỏi.

“Không. Tôi ổn.”

Dẫu vậy cô ta không hề ổn. Cô ta cũng xấu ngang chồng mình. Và lần đầu tiên, Sky thấy mình ghét mẹ. Nhiều năm trời anh luôn đổ lỗi cho cha mình, nhưng mẹ anh cũng chịu trách nhiệm một phần. Cũng như Candy.

“Cô đã cho anh ta quay lại, đúng không?” Mẹ anh cũng vậy. Cho người cha xấu xa của anh quay lại hết lần này đến lần khác.

Candy quệt máu khỏi môi. “Anh ta nói anh ta đã thay đổi.”

“Lần trước anh ta cũng nói thế, cả lần trước nữa nữa. Vì Chúa! Hãy nhìn con gái cô đi. Hãy nhìn cảm giác hãi hùng mà cô vừa bắt con bé trải qua. Cô tự xem mình là mẹ, nhưng cô lại làm thế với con mình sao?”

Candy lắc đầu, khóc. “Tôi biết mình sai rồi.”

“Tôi thề - nếu chuyện này xảy ra thêm một lần nữa, tôi sẽ bảo đảm cô bé đến ở với người khác. Tôi sẽ tự mình đưa cô bé rời khỏi cô. Cô hiểu tôi nói gì chứ? Tôi thề với Chúa là tôi nghiêm túc đấy.” Hít một hơi thật sâu, anh đứng dậy, nắm lấy cánh tay Peterson, và lôi anh ta dậy. Rồi anh hỏi nốt một câu hỏi phù phiếm cuối cùng. “Cô có báo án không?”

Shala nằm trên giường, mặc bộ áo ngủ màu xanh nhạt mà Sky đã mua cho cô, không ngủ được. Thay vào đó, cô nghĩ về Sky. Anh bảo bộ đồ ngủ này giống các bộ khác của cô, nhưng cái áo này có ren, còn quần đùi thì ngắn và bó sát. Bộ đồ này gợi cảm hơn các bộ khác.

Hay có lẽ do cô cảm thấy gợi cảm hơn. Cô đã tắm – thậm chí còn mượn một cái dao cạo của Lucas để cạo chân. Rồi cô còn dùng ít mỹ phẩm cô có trong túi để khiến bản thân cảm thấy sẵn sàng. Nhưng sẵn sàng làm gì? Một giọng nói trong đầu cô hỏi. Cô đã tranh luận với nó cả tối, bảo nó rằng tô son và đồ mặt không có nghĩa là cô đã sẵn sàng ngủ với Sky. Giờ đây, đối mặt với thất vọng, cô nhận ra mình đã nói dối: cô đã sẵn sàng liêu lĩnh. Chỉ là không có Sky ở đây để liêu lĩnh cùng cô. Ít nhất, anh cũng không ở trong phòng cô.

Quyết định rằng mình cần thứ gì đó để uống, cô ra khỏi giường và hé cửa. Phòng bếp và phòng khách trông thật trống trải. Thất vọng, cô ra ngoài và rót ừng ừng sữa. Sky đâu rồi? Anh đang ngủ ở phòng ngủ khác à?

Ý nghĩ mở cánh cửa đó ra có vẻ quá trớn trên, nên cô uống một ngụm sữa và đi tới cửa sổ để xem có thấy xe của anh không. Không may là, cô chỉ có thể nhìn thấy một phần đường lái xe vào nhà.

Cô mở cửa trước. Nghe thấy tiếng đế mền và những âm thanh đặc trưng của ban đêm, cô nhích ra hiên để nhìn đường lái xe. Bóng tối khiến cô nhớ tới gã đàn ông đeo mặt nạ trượt tuyết, và cô đông cứng lại.

“Em không nên...”

Giọng nói ấy đột ngột cất lên sững sờ, Shala quay ngoắt lại. Tim nện thình thịch, cô nhận ra Sky đang ngồi trên hiên, lưng tựa vào bức tường thô ráp bên ngoài. Anh lau sữa trên đầu và mặt. Cô đã...? Cô nhìn cái cốc trống không của mình. Phải, cô đã dội cốc sữa của mình vào người anh.

“...không nên ra ngoài này.” Anh lau tay trên áo và cổ rũ khô nốt.

Một tiếng cười khúc khích suýt nữa thoát khỏi họng cô. “Em xin lỗi. Anh làm em sợ quá.”

“May là anh không dị ứng sữa.”

Cô bật cười, và ngực cô tràn đầy một cảm giác tươi sáng và thoải mái, cảm giác dường như luôn đến khi cô ở gần Sky. “Anh đang làm gì ngoài này?”

Anh mỉm cười, nhưng nét mặt miễn cưỡng. Cô nhích lại gần hơn và nhận thấy vẻ ủ rũ trong mắt anh.

“Ngoài việc chờ được tắm sữa à?” Anh hỏi.

“Ừ, ngoài việc đó.” Mắt cô lướt xuống nhìn cái cạnh anh. Cô thoáng ngửi thấy mùi whisky.

“Nghĩ vẫn hơi thôi. Em đang làm gì ngoài này? Em không nên ra ngoài một mình khi mà...”

“Em không ngủ được. Em nghĩ chút không khí trong lành sẽ có ích.” Được rồi, cô nói dối, nhưng thú nhận mình đang tìm anh có vẻ lớn gan quá. Cô nhìn xuống Sky, và anh quay đi.

“Lucas nói anh có thêm một việc khẩn,” cô hỏi dò.

“Phải.”

“Nó có liên quan tới em hay chiếc máy ảnh không?” cô hỏi.

“Không.”

“Chuyện đó... tệ lắm à?”

“Ừ.”

Giọng anh thật ảm đạm, nên cô do dự. “Anh có muốn nói về chuyện đó không?”

“Chỉ là công việc thôi.”

Cô không tin. Tìm câu thích hợp để nói, cô hỏi, “Anh có thích có người bầu bạn không, hay anh thích suy nghĩ một mình hơn?” Khi anh không trả lời, cô bảo, “Em đi vậy.” Không nói gì cũng đủ hiểu rồi.

Cô quay vào nhà, cảm giác tươi sáng và thoải mái mà anh khơi lên đã phai dần theo mỗi bước chân. Nhưng khi cô tới phòng ngủ, cô nhớ lại ánh mắt anh. Rồi cô nhớ lại mình đã cố đẩy anh đi như thế nào ở bệnh viện, và anh đã không cho phép cô.

Shala quay phắt lại. Cô cũng sẽ không để anh đẩy cô đi. Anh có thể không muốn nói chuyện – đàn ông hiếm khi muốn – nhưng cô cá mình biết một thứ có thể hữu ích.

Sky nhìn chằm chằm vào cánh cửa mà Shala vừa biến mất phía sau. Chúa toàn năng, cô trông thật tuyệt trong bộ đồ ngủ mà anh mua cho cô. Hình ảnh cơ thể bé nhỏ căng trong cái áo màu xanh dương và quần đùi xanh ngấn làm dục vọng dâng tràn trong cơ thể anh và cổ ép anh đuổi theo cô. Thay vào đó, anh nhắm mắt, dựa đầu vào bức tường gỗ nham nháp của căn nhà, và hít thêm một ngụm whisky.

Anh vẫn chưa uống đủ. Anh chưa say. Anh vẫn có vô số thứ nhắm nhí chạy loạn trong đầu. Uống say không phải thói quen của anh, nhưng tối nay anh cần có thứ giúp mình xao lãng. Và nếu Shala Winters đến quá gần, anh sẽ quá kích thích muốn biến cô thành như thế: chỉ là một thứ làm xao lãng, một thứ để anh đánh

mất mình, một thứ để giúp anh quên đi. Cô đáng được đối xử tốt hơn thế, nên tốt nhất là anh sẽ dính chặt lấy rượu. Thêm vào đó, anh cũng chưa bảo Lucas ra ngoài.

Cửa trước bật mở và Shala đi ra. Cô dừng lại ngay trước nơi anh ngồi, đặt hai bàn chân trần ở hai bên đôi chân duỗi dài của anh. Mắt anh bị hút vào bộ móng chân vẽ hoa và đôi chân săn chắc hoàn hảo của cô, rồi tiến đến chôn ngọt ngào nơi gấu quần của cô hé vừa đủ rộng để anh thoáng thấy làn da mềm mại của cô. Sky nuốt nước bọt, whisky vẫn đang cay cay trong họng anh. Anh kìm lại thôi thúc rướn tới trước và ép môi vào chỗ đó, dặn mình không nhớ lại sáng nay cô đã ẩm ướt thế nào.

Như một vũ công gợi dục, cô hạ mình xuống. Sky chỉnh lại chân, và cô ngồi trong lòng anh, đầu gối ép xuống hai bên người anh, đùi cô mở rộng. Tay anh nhúc nhối muốn rê lên hai đầu gối, lên đùi cô, vào trong quần. Mùi hương của cô – nữ tính, tươi mát, và thoang thoảng hương bạc hà, như kem đánh răng – lấp đầy mũi anh.

“Shala...”

Anh không chắc mình định nói gì, nhưng cơ thể cô dịch chuyển, ép cô vào sát anh, và bỗng nhiên lý trí không tồn tại nữa. Anh buông chai whisky ra và tay anh di lên eo cô, kéo cô lại gần, ép cô vào mình. Cô lại gần anh không hề do dự. Cô cũng không chờ anh hôn cô. Thay vào đó, cô ép miệng vào miệng anh. Lưỡi cô len vào giữa môi anh và chạm nhẹ lưỡi anh, rất nhẹ. Tay cô đặt lên ngực anh, xòe ra, và một tay trượt lên quanh cổ và vùi vào tóc anh.

Nụ hôn, ẩm ướt và đầy ham muốn, làm mọi việc xảy ra nhanh như chớp. Cô cởi áo anh và luồn một bàn tay mềm mại vào trong. Sự động chạm ấm áp của cô lướt nhẹ qua ngực anh và mang khoái lạc cuộn cuộn lao xuống bụng anh. Tâm trí anh van vãn cô hãy chậm lại, nhưng cơ thể anh thì không hề muốn thế. Anh sẵn sàng rồi.

Nhờ trời, anh còn lại vừa đủ lý trí để biết rằng mình không thể chiếm lấy cô ở hiện tại. Đặt một tay dưới mông cô, anh đứng lên. Cô nhẹ như bông trên cánh tay anh, và chân cô quấn quanh eo anh. Cô không ngừng hôn anh, và anh cũng không muốn cô ngừng lại. Đưa cô vào trong, anh còn lại đủ trí khôn để nhớ khóa cửa. Rồi anh đưa cô thẳng vào phòng ngủ. Anh có quan tâm Lucas có ở đây. Anh có quan tâm rằng ba phút trước việc này còn không phải là một ý hay. Anh muốn Shala Winters. Cô muốn anh, và anh cần đánh mất mình trong một thứ ngọt ngào.

Anh đóng cửa phòng ngủ sau lưng họ. Đèn ngủ vẫn bật, mang đến đủ ánh sáng để tận hưởng khung cảnh. Đi tới giường, anh đặt Shala lên đệm. Anh phải luồn tay ra sau để gỡ chân cô khỏi người anh, quỳ một gối trên đệm anh nửa đứng, cởi thêm hai khuy áo, và giật áo ra khỏi đầu. Anh cởi khóa quần jeans của mình và đẩy nó xuống bằng một động tác dứt khoát.

Bước ra khỏi quần jeans, anh duỗi người bên cạnh Shala. Cô rê tay lên mặt anh và rồi thấp xuống, tới ngực anh. Anh cầm tay cô và di chuyển nó. Nhưng khoảng khắc bàn tay mềm mại của cô nắm lấy anh, anh nhận ra sai lầm của mình: cô mà vuốt ve anh là đêm nay kết thúc luôn. Anh kéo tay cô rời khỏi mình và lao vào cởi đồ cô.

Cái áo xinh xắn của cô dễ dàng được thoát ra, ngực cô đưa đẩy thật nhẹ nhàng khi được giải phóng khỏi nhà tù. Móc ngón tay cái vào cạp quần, anh kéo chúng xuống chân cô, yêu làn da lụa là mà anh chạm vào. Một giây sau, tay anh đi từ đầu gối lên giữa hai chân cô. Cơ thể anh nhúc nhối đòi giải phóng, đòi chôn mình vào sâu và sâu hơn nữa, nhanh và nhanh hơn nữa. Tốt hơn whisky nhiều.

Nhớ ra mình cần bao bảo vệ, anh đứng dậy. Có một cái trong ví anh. Nhưng trước khi anh với lấy nó, anh ngoái lại. Hơi thở nghẹn lại trong phổi anh. Anh không di chuyển. Anh không thể di chuyển. Cô làm anh mê mẩn. Cô nằm duỗi dài trên giường, khóa thân, là của anh, và anh không nhớ được có người phụ nữ nào lại đẹp đến thế.

Tóc cô như một vầng hào quang bao quanh đầu. Mắt cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt xanh dương của cô tràn đầy khao khát – khao khát được thỏa mãn anh. Không hiểu sao anh cảm thấy rằng cô đang đưa mình ra như một món quà. Bằng cách nào đó cô biết anh cần một sự giải thoát. Và như vậy, nhu cầu đáp ứng dục vọng của anh nhường chỗ cho khao khát thỏa mãn cô.

Anh nằm lên giường, chạm mu bàn tay trên má cô, hôn cô với sự kiên nhẫn của một người đàn ông có dư dả cả đêm. Và đúng vậy. Năm phút. Mười phút... anh không chắc họ hôn nhau bao lâu, nhưng lâu đến mức cô nhích lại gần hơn. Anh cảm nhận được cô tan chảy trong anh mà không hề kìm nén, không hề do dự. Anh hạ thấp miệng xuống và mơn man ngực phải của cô. Chỉ đến khi anh nghe nhịp thở của cô tăng lên anh mới luồn tay vào giữa hai đùi cô.

Cô rên lên, và âm thanh ấy làm khoái lạc bao phủ lấy anh như thác chảy. Anh khao khát được nghe thêm – thêm những tiếng rên rĩ, thêm những âm thanh nho nhỏ bảo cho anh biết rằng anh làm rất đúng. Anh từ tốn đi khắp cơ thể cô, hôn một đường dọc từ bụng xuống rốn cô, chậm rãi đi xuống nơi trung tâm của cô. Anh trượt ngón tay vào trong, và di ngón tay từ sau ra trước.

Khi anh chạm môi vào cô, cô rùng mình. Đặt người giữa hai chân cô, anh ngược lên và từ tốn rê tay lên xuống hai bên đùi cô. “Em không ngại làm thế này chứ?” Cô mở mắt nhưng không trả lời, nên anh nhân cơ hội ấy hạ miệng xuống. Hông cô nâng lên để trao cho anh câu trả lời của cô.

Anh nghe tiếng thở cô khi anh thỏa mãn cô, và anh điều chỉnh tốc độ của mình để khớp với những đưa đẩy nhẹ nhàng của hông cô. Khi cực khoái của cô tới gần, anh biết bởi vì cô lại bắt đầu phát ra những âm thanh nho nhỏ êm ái ấy, trộn lẫn giữa rên rĩ và thở dài. Kỳ cực là, nghe thấy chúng làm bụng anh dâng tràn cảm xúc, và anh thấy mình mỉm cười.

Khi cô đạt đỉnh, đùi cô siết lại, và cô nâng chân lên, rồi ấn gối chân vào đệm. Sky nhìn cô, và tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là đưa cô lên đỉnh một lần nữa. Anh nhóm dậy, ôm lấy mặt cô trong tay, và nói, “Em thật đẹp.”

Cô mở mắt, và nụ cười ngọt ngào nhất làm môi cô cong lên. Chính lúc ấy, Sky cảm thấy có thứ gì đó trong thế giới dịch chuyển. Anh không biết chính xác nó là gì hay hệ quả nó mang lại, nhưng anh sẽ xử lý chúng sau.

“Em đáng ra phải là người quyến rũ anh mới đúng,” cô nói.

Anh cười toe toét. “Phải rồi, chuyện gì đã xảy ra với việc ấy thế?”

Cô rê tay khắp lưng anh rồi đi xuống. Anh cảm nhận được vết băng gạc trong lòng bàn tay cô, và anh nhắc mình không được quên rồi cầm lấy tay cô.

Nhưng rồi bằng cách nào đó cô dụ được anh để cô hơi nằm nghiêng người. Cô rê tay dọc lồng ngực tới bên dưới anh, và vì vài lý do anh lại cảm thấy mình nắm nhiều quyền kiểm soát hơn. Tay cô nắm lấy anh và di tay lên xuống. Anh nhắm mắt lại và cố không bùng nổ.

Cuối cùng, khi không thể nhận thêm được nữa, anh kéo tay cô rời xa anh. “Bao bảo vệ,” anh thở hổn hển.

“Em chưa xong đâu,” cô đáp lại, giọng vừa ngây thơ vừa quyến rũ quá đáng. “Em còn kế hoạch khác.” Cô liếm môi, trêu chọc anh. Nó có tác dụng. Rồi anh nhớ lại cô ẩm ướt và ẩm áp thế nào.

“Để sau,” anh rên lên. “Anh muốn ở trong em.” Anh lăn người sang một bên, với lấy ví rồi lấy bao bảo vệ đã đặt trong đó vì chính khoảnh khắc này. Mở giấy bọc ra, anh phủ vào mình. Rồi anh cầm lấy gối và nhét mỗi cái ra sau một cột giường.

“Anh làm...?” Trông cô như đang mong anh rút ra vài sợi dây xích. Anh cũng không ngại giới thiệu còng tay vào một lúc nào đó, nhưng đó không phải ý định của anh.

“Để cột giường không đập vào tường,” anh giải thích.

“À.” Cô đổ bừa mặt và nhìn ra cửa, như thể vừa chợt nhớ ra Lucas.

Ồi khi thật, cô sẽ không ngừng lại vào lúc này chứ?

22. Chương 28

Chương 28

Không.

“Ý hay đây,” cô nói. Sky bật cười, tiếng cười nhẹ nhõm và thích thú. Cô sẽ không ngừng lại. Chỉ nội khả năng ấy thôi cũng khó chịu ngoài mức tưởng tượng.

Anh duỗi người bên cạnh cô và kéo cô lại gần. Sự pha trộn giữa quyến rũ và ngây thơ của Shala mê hoặc anh. Nhìn vào mắt cô, anh di ngón tay lên môi cô. Cô hé miệng ra và ngậm lấy nó.

Lật ngửa cô lại, anh đặt mình giữa hai chân cô và vào trong. Khoái lạc cuộn cuộn chảy xuống bụng dưới khi anh vào sâu hơn. Kìm lại thôi thúc đâm mạnh vào cô, chiếm lấy cô một lần trọn vẹn, anh lùi lại rồi lại chậm chạp tiến vào. Mắt họ gặp nhau. Không rời.

Anh cảm thấy đất trời của mình dịch chuyển. Đột nhiên, anh nằm ngửa ra và cô ở trên anh. Nhưng cô di chuyển không đủ nhanh. Dầu vậy khi anh mở mắt ra và nhìn cô lèo lái anh – hình ảnh ấy đưa khoái lạc của anh lên một tầm ới.

Cô đặt bàn tay không bị thương lên bụng anh, chống đỡ cơ thể. Tại đó cô dừng lại rồi cô lại hạ mình xuống. Bằng cách nào đó, trong quãng thời gian đi xuống ấy, cô đưa anh vào sâu hơn.

Anh ôm lấy hông cô để khuyến khích cô đẩy nhanh tốc độ. Cô có vẻ không bận tâm, thậm chí còn để anh hướng dẫn. Cô nhắm mắt lại và ngửa đầu ra sau, và khi anh quan sát, anh lại nghe thấy những âm thanh êm dịu ấy, cô đang trên ngưỡng một cơn cực khoái khác. Anh ở đó cùng cô.

Lật cô nằm xuống, anh đẩy mạnh vào cô. Một giây sau, anh thấy mình bay lên, và mọi đầu dây thần kinh trong cơ thể anh đều tập trung vào khoái lạc mạnh mẽ đó – khoái lạc thuần túy, choáng ngợp. Và khi anh vượt đỉnh, anh gục xuống trên người cô, gần chín mươi cân nặng như tảng đá.

Lúc lấy lại lý trí vào phút cuối, anh lăn sang bên, ôm cô theo. Đó là lúc anh nhận ra mình không chắc cô đã xong. Anh nhớ đã nghĩ rằng cô sắp tới đó, nhưng... Vẫn chưa lấy lại nhịp thở, anh hướng mọi tế bào trong cơ thể của mình về hướng cô. Anh nghe thấy tiếng thở ngắn, sâu của cô, cảm nhận được những da thịt trơn tuột của cô co thắt. Cô đã lên đỉnh. Anh không để cô rơi xuống.

Cảm giác nhẹ nhõm và sau đó là hạnh phúc dâng tràn trong ngực anh. Kéo cô lại gần, anh ôm cô. Anh cảm thấy má cô ép vào vai anh, cảm thấy không khí rời môi cô phả nhẹ vào ngực anh, “Chuyện ấy không... cho.. choáng ngợp sao?” anh thở vào tóc cô.

“Đúng vậy,” cô hỏn hển. “Nhưng anh nghĩ Lucas có nghe thấy không?”

Anh cóc thềm quan tâm. Nhưng tất nhiên cô chắc là có để ý. Anh ngược nhìn chân giường. Cả hai cái gối đã rơi xuống. Nhớ lại mình đã mạnh mẽ thế nào, anh không ngạc nhiên nếu họ phải đi chữa lại ván tường. Anh rời đi một lát để xử lý bao bảo vệ, rồi nằm xuống cạnh cô.

“Chúng ta có to tiếng không?” Cô hơi ngóc đầu lên để nhìn anh. Má cô đỏ bừng vì xấu hổ.

“Ý em là chiếc giường à? Anh không nhớ,” anh trả lời thật thà, hơi nhích lại gần. Vừa cười anh vừa nói thêm, “lần tới anh sẽ cố nghe xem sao. Tất nhiên, anh cũng không dám chắc mình sẽ nghe được. Khi mà em hét to như thế.”

Cô cười khúc khích. Anh lại lăn lên trên cô, gần như quên mất bàn tay bị băng của cô khi anh nắm lấy hai cổ tay cô và kìm chặt chúng trên đầu cô. Khi anh nhìn xuống, mắt cô sáng lên và anh thấy mình bắn khoăn về những gã đàn ông đã may mắn được ở vào vị trí này. Một cảm giác mới – ghen tị, một cảm xúc mà anh không hề có – choáng lấy lồng ngực anh. Anh nhớ Shala đã từng nói về chồng cũ của cô trong một trong những lần cô lải nhải, và khi thật nhưng anh ước gì mình đã lắng nghe.

“Hắn ta đã làm gì em?” Anh hỏi trước khi kịp ngăn mình lại.

“Ai cơ?”

“Chồng cũ của em,” khi cô không trả lời ngay lập tức, trong anh trào lên một cảm giác khùng khiếp, “Hãy nói với anh rằng hắn không bao giờ đánh em đi.”

Cô lắc đầu. “Không, không phải... chúng ta nên nói về việc đó vào lúc này à?”

“Không,” anh thừa nhận, nhưng mà anh không thể để nó trôi đi được. “Có. Hắn ta đã làm gì?” Anh thả tay cô ra và nằm xuống bên cạnh.

Cô thở ra một hơi sâu. “Chỉ là ... anh ta yêu một người khác rồi họ bỏ đi.” Ngôn từ thật khó hiểu, nhưng anh thấy được vẻ đau đớn trong mắt cô. Anh tự hỏi cô nói về chồng cũ của mình hay cha mẹ và ông bà cô.

“Em bỏ hắn à?” Anh đoán. Anh không dám tin là mình lại muốn biết. Trước đây anh chưa bao giờ muốn biết quá khứ của một cô gái. Không phải một cách nghiêm túc.

“Anh ta đã gian díu với một cô bạn em. Anh ta còn thực lòng nghĩ rằng mọi chuyện sẽ ổn. Anh ta muốn chúng em trở thành một gia đình lớn hạnh phúc ...”

Sky suýt thì bật cười và bảo cô rằng đó là giấc mơ của mọi gã đàn ông, nhưng chồng cũ của cô đúng là một thằng khốn khi làm tổn thương cô như thế. Anh tự hỏi hắn ta có hối hận hay không, hắn có bao giờ cố giành lại cô hay không. “Hắn có liên lạc với em không?” Anh hỏi.

“Thỉnh thoảng, giờ bớt rồi. Đã gần hai năm rồi em không nghe điện của anh ta”

“Em sẽ hạnh phúc hơn khi không có hắn ta,” Sky nói.

“Em biết.”

Anh ôm cô lại gần, thưởng thức hơi ấm của cô. Tròng cười đột ngột của anh làm cô ngạc nhiên và anh hỏi: “Có gì mà vui thế?”

Cô cắn môi. “Em nhớ đến vẻ mặt của anh khi em cáo buộc anh bị chứng bất lực sáng hôm nọ.”

“Em hoàn toàn sai lầm, như giờ em đã biết rất rõ. Thừa nhận đi!” Anh trêu.

Nụ cười của cô vừa e thẹn vừa ngọt ngào. “Em cho là mình sẽ phải trao cho anh lời thú nhận đó rồi.”

Đó không phải là tất cả những gì cô sẽ trao cho anh, Sky nghĩ. Anh hạ thấp miệng mình xuống trên miệng cô.

Cái chân vắt ngang đùi anh xê dịch, và Sky tỉnh dậy. Anh không phải ngừng lại để bắn khoản xem nó thuộc về ai, những ký ức về đêm qua khiến môi anh nở nụ cười. Họ đã làm tình hai lần, nhưng anh không ngại đi tới lần thứ ba với Shala. Hay thậm chí là thứ tư. Sáng nay anh có gì khẩn cấp sẽ ngăn họ...? Một tiếng huýt sáo bắt đầu vang lên ở phòng bên cạnh, và tinh thần của Sky tụt hẳn xuống. Không hiểu sao anh cảm giác rằng Shala sẽ không sẵn lòng cuồng nhiệt khi bài “Yankee Doodle Dandy” vang lên cận kề.

Vụ 911 khẩn cấp mà anh xử lý hôm qua hiện lên trong đầu anh. Candy Peterson đã gọi lên một loạt ký ức khó chịu. Sau khi tắt cả những lần trước, anh không thể hiểu nổi tại sao ký ức ấy vẫn gào xé trong anh, nhưng nó vẫn làm được điều đó. Làm tình với Shala đã đuổi những suy nghĩ đó đi.

Ý nghĩ anh chỉ lợi dụng cô để đối phó với căn rứt lương tâm anh, nhưng anh gạt nó sang một bên. Đêm qua không chỉ dành để quên đi. Nó dành cho khoái lạc và tình dục. Khi thật, nó cũng không chỉ là tình dục, mà còn là ...

Đó là lúc tinh thần anh rơi xuống lần nữa. Tình dục chưa bao giờ là gì khác đối với anh. Anh luôn để cảm xúc của mình không vướng bận, anh luôn giữ mình tự do và thoải mái. Nhưng ký ức đêm qua rón rén bước qua tâm trí anh và, khi thật, anh cảm thấy nó vương đầy dấu vết cảm xúc. Đêm qua không chỉ dành cho tình dục. Nó dành cho Shala - làm cô mỉm cười, làm cô hạnh phúc. Làm cô quên đi những ác quỷ của cô. Anh muốn cô quên rằng cha mẹ cô đã mất, quên rằng chồng cô đã làm tổn thương cô, quên rằng một tên khốn nào đó đang bám đuôi cô vì một lý do chỉ có Chúa mới biết. Đêm qua dành cho việc bảo vệ và chăm sóc cô. Nó có nhiều ý nghĩa hơn tình dục nhiều.

Bàn tay đang đặt trên ngực anh của cô đột nhiên có cảm giác nặng đến cả năm cân. Chân Shala gác lên chân anh có cảm giác như tù giam. Mùi hương ngọt ngào của cô lấp đầy mũi anh và anh không thở được. Anh muốn thoát ra, ngay bây giờ.

Anh ép mình không được bật dậy khỏi giường. Thay vào đó, anh từ từ lách ra, cầm lấy quần Jeans, mặc chúng vào trong khoảng thời gian kỷ lục và lao nhanh ra khỏi phòng.

“Này,” Lucas nói.

Sky không trả lời. Anh đi thẳng ra ngoài. Cổ hít thở, anh chống cả hai bàn tay lên lan can ngoài hiên và chống lại cảm giác tù túng vốn không hề liên quan đến khoảng không gian nhỏ hẹp mà hoàn toàn là do cô gái tóc vàng nhỏ bé mà anh vừa bỏ lại trong giường. Anh nghe tiếng cửa trước mở ra sau lưng.

“Cậu ổn chứ?” Lucas hỏi.

“Ổn,” Sky nói mà không quay lại.

“Hai người cãi nhau à?” Lucas hỏi.

“Không.” Sky sờ tay vào túi để xem chìa khóa của anh có ở đó không. Chúng ở đó. Anh có thể chạy về nhà để lấy áo sơ mi. Liếc xuống, anh thấy mình còn cần cả giày nữa. Anh không buộc phải ở lại đây. “Tôi cần... về nhà. Cậu có thể đưa Shala tới nói chuyện với Phillip vào tầm 10h không?” Anh sẽ bảo Phillip nói với cô rằng anh đến hiện trường tội phạm. “Ở lại để đưa cô ấy về sau đó nữa. “Tôi chắc sẽ không ở đó.”

Quay người, anh thấy bạn mình cau mày và gật đầu. Lucas dậm bước vào trước, rồi nói, “Ôi, khỉ gió. Cậu có biết tôi kiếm sống bằng nghề gì không, Sky?”

Bối rối, Sky nói, “Huấn luyện viên các chiến dịch đặc biệt?”

Lucas gật đầu. “Phải, thỉnh thoảng tôi làm việc đó, nhưng chủ yếu tôi đảm bảo những người vô tội không bị thương.”

“Thì sao?”

Lucas chỉ vào nhà. “Shala rất vô tội. Đừng làm tổn thương cô ấy.”

Sky bước lên vài bước, phản ứng mà không suy nghĩ. “Cậu cũng muốn cô ấy hả? Là thế phải không?”

Lucas trong ngạc nhiên. “Không, khỉ thật. Không phải thế.”

“Vậy hãy tránh xa chuyện này ra,” Sky quát lên. Một giây sau, anh ước gì mình đã không làm thế.

Ánh mắt Lucas lạnh lùng. “Tôi thường làm thế,” anh nói. “Tôi rất giỏi tránh xa chuyện của người khác. Nhưng cậu đã đưa cô ấy tới đây. Cậu lôi tôi vào. Và phải, tôi biết cậu không xin lời khuyên, nhưng tôi chỉ nói cô ấy khác những cô gái cậu thường hẹn hò cùng. Hãy nhớ điều ấy.”

Anh lao vào trong, để lại Sky cảm thấy mình đúng là thằng khốn.

Jose đứng ở cửa bếp, vẫn mặc quần ngủ mỏng và áo phông, nhìn Maria đi từ bên này sang bên kia. Đôi mắt mệt mỏi của cô bảo anh rằng cô ngủ không ngon. Khi anh và ông Redfoot từ nhà tù về nhà, cô đang ở trong phòng. Anh định gõ cửa phòng cô để xem cô thế nào, nhưng ông Redfoot đã ngăn anh lại bằng một câu hỏi: “Con có thích đau đớn không?” Jose không hiểu, và anh đã về giường trong lo lắng.

“Em ổn chứ?” Giờ anh hỏi cô.

Em gái nuôi của anh quay ngoắt lại, bình cà phê trong tay. “Ổn”, cô nói dối. Mắt cô nói sự thật.

“Em có cho anh uống cùng không?” Anh gật đầu về phía cái bình. Khi cô ra dẫu về tủ bát, anh rút một cái cốc ra ình. Nhìn quanh, anh hỏi: “Cha Redfoot đâu?”

Maria nhún vai. “Em nghĩ ông đã tới gặp hội đồng bộ lạc. Ông bảo em đó là ‘về một con ngựa khác’”

Jose lắc đầu. “Em biết không, có lẽ họ sẽ cố gắng bắt ông cưới Veronica.”

Maria chế giễu. “Em không nghĩ lại có người ép cha Redfoot làm được điều ông không muốn đâu.”

“Có lẽ.” Jose nhích lại gần hơn. “Chuyện giữa em và Matt thực sự hết rồi à?” Anh ép mình hỏi.

Cầm cô hếch lên. “Anh ấy đã kết hôn rồi. Anh nghĩ sao?”

“Không biết em có thấy khá hơn không...” Jose nắm tay lại và vung nắm đấm lên. “Nhưng anh đã đấm một cú nữa ra trò.”

“Đánh người không giải quyết được mọi việc”

“Anh không biết, thỉnh thoảng nó mang lại cảm giác rất tuyệt.” Thấy cô cau mày, anh thêm vào, “Chắc chỉ đàn ông mới thấy thế”

Mắt cô nhoe nước. “Nó là một việc ngu ngốc.”

Jose gật đầu. “Phụ nữ khiến bọn anh trở nên ngu ngốc.” Anh bước lại gần hơn và thấy mình nhìn vào mắt cô, khao khát ánh mắt ngưỡng mộ mà trước đó cô luôn mang theo. “Em khiến anh làm những việc ngu ngốc. Em khiến anh phát điên.”

Mắt cô mở to, và miệng cô há hốc như thể lời của anh làm cô khó hiểu. Jose bước nốt bước cuối cùng, đến trước mặt cô. Anh đứng gần đến mức anh có thể ngửi thấy mùi dầu gội mà cô dùng. Anh giơ cổ của mình ra. Cô nhìn nó chằm chằm rồi bắt đầu rút cà phê. Hơi nóng bốc lên và xoay tròn giữa họ.

“Anh nghĩ anh vẫn còn yêu em, Maria.”

Mắt cô ngẩng phắt lên, với vẻ bối rối xoay tít trong đôi mắt nâu vàng thăm thẳm ấy. “Gì cơ?”

Không may là, cô không ngừng rút. Jose hét lên khi cà phê nóng tràn khỏi cốc và làm bỏng các ngón tay anh. Anh thả cốc ra, nó đập vào bụng anh, và hơi nóng bỏng rãy ấy rót lên khắp ngực áo và cái quần cotton mỏng của anh, gần như đốt cháy da anh. Rên lên đau đớn, anh giật cái cạp quần co giãn, kéo quần ra, và bắt đầu thổi.

Maria chạy tới chỗ tủ lạnh. Điều tiếp theo Jose biết là , cô đứng trước mặt anh, kéo quần anh ra tới cỡ chực phân, và cô đổ cả chai mù tạt vào đó. Chất lỏng mát lạnh làm dịu bớt cơn đau, nhưng đầu óc anh không hiểu nổi cô đang làm gì.

Anh túm tay cô. “Anh không phải là xúc xích đâu!”

Môi cô hơi giãn giật cười. “Mù tạt rất tốt cho vết bỏng.”

“Đừng có cười,” anh rít lên – nhưng anh không thật lòng có ý đó. Anh thích nhìn thấy vẻ tươi cười trong mắt cô hơn là vẻ đau đớn, kể cả chính anh đang bị đau.

Cô thả quần anh ra, che tay lên miệng và cười khúc khích. Nó lớn lên thành trận cười nắc nẻ, và đang bị bỏng rãy, anh vẫn ép mình nói, “Hãy cho anh một cơ hội nữa, Maria.”

Nét cười trong mắt cô nhạt đi. Cô ép một ngón tay lên môi anh. “Em không thể.”

“Vì sao?” Jose hỏi.

“Vì cô ấy yêu tôi,” một giọng nói cất lên sau lưng họ.

Cả Jose và Maria quay phắt lại. Matt và ông Redfoot đứng ở cửa bếp. Jose đứng sững sờ, các vết kiến đốt bên dưới của anh vẫn rát và ngập trong thứ mù tạt mà giờ đang chảy dọc chân anh. Cha anh nhún vai như để xin lỗi.

Maria đến gần Matt. Bụng Jose co thắt, và anh chuẩn bị tinh thần nhìn cô ôm lấy thẳng nhóc da trắng. Thay vì thế, cô vung tay lên và đánh anh ta.

“Khỉ gió.” Jose nói.

“Khỉ gió.” Matt ôm mũi.

“Khỉ gió.” Maria nói và lắc cổ tay.

Matt nắm lấy bàn tay cô. “Em có làm mình bị thương không?”

Cau có, Maria tách xa anh ta. Ngoái vai nhìn Jose cô nói, “Có lẽ không chỉ đàn ông mới thấy thế.” Rồi cô cầm ví và chìa khóa của mình trên bàn rồi bỏ đi.

Cửa sau bật mở, ngăn cô lại, và bà Veronica Cloud lao vào. “Ông!” bà chỉ vào ông Redfoot, mắt bà đầy sát khí. “Không được đến trước hội đồng bộ lạc đó. Tôi thà bị mang tiếng là gái điếm còn hơn bị ép vào một cuộc hôn nhân chết tiệt nữa.” Và không nói thêm một lời, bà quay phắt lại và đi ra cùng Maria.

“Khỉ gió,” ông Redfoot nói.

Jose vẫn thấy bóng râm. Mùi tạt chảy xuống mắt cá chân anh. “Con xin phép nhé,” anh nói. Và kim lại khao khát muốn tung ra vài cú đấm nữa, anh đi thẳng đến phòng tắm, để lại dấu chân màu vàng trên đường đi. Một ý nghĩ lặp lại trong đầu anh: Chào mừng tới Precious phải gió.

23. Chương 29

Chương 29

Sky không nhúc nhích khi Lucas bỏ đi, các cảm xúc của anh làm anh tê liệt. Đứng chết lặng, anh vô thức nhìn vào khoảng không trước cánh rừng. Vô thức. Kể cả khi cửa trước mở ra lần nữa anh vẫn đứng chết lặng, dù anh rất sợ đó là Shala.

Cuối cùng anh cũng vượt qua chứng tê liệt và quay người lại. Bạn anh đứng ở ngưỡng cửa. “Sự thật là cậu vẫn chưa bỏ chạy cũng nói lên nhiều điều đấy, bạn hiền ạ.” Lucas đưa một cốc cà phê lên môi và quan sát Sky qua vành cốc. “Khỉ thật. Chưa bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ thấy được ngày này.”

Sky muốn chối bỏ, nhưng anh cũng không rõ mình sẽ chối bỏ điều gì. Tất cả những gì anh biết là Shala Winters đã trối chết anh rồi.

Lucas hạ cốc xuống. “Lời khuyên của tôi đây. Rót cho cô ấy một cốc cà phê. Cô ấy uống cùng kem. Có vài chiếc bánh sừng bò trên kệ bếp. Đặt một lát bơ vào khay rồi phết mất lên. Cô ấy thích đào hơn mâm xôi. À, và hãy cố vút bỏ về ‘tôi chết đến nơi rồi’ khỏi mặt cậu trước khi làm những việc trên.” Anh cười khe khẽ và quay vào trong.

Sky liếc nhìn xe của mình một lần nữa. Anh vẫn có thể bỏ chạy, vẫn có thể thoát thân khỏi đây. Lucas sẽ chăm sóc Shala. Nhưng rồi Sky nhận ra rằng Lucas biết loại mất mà Shala thích, còn bản thân anh thì không. Điều đó làm anh khó chịu kinh khủng.

Mất anh quay sang nhìn cửa nhà. Anh không buộc phải bỏ đi. Anh có thể lấy cho Shala một tách cà phê và một cái bánh sừng bò, như bạn anh gợi ý. Nhưng nỗi sợ bị giam giữ mà anh có khi thức dậy sáng nay đang phát ra những điệu nhạc rừng rợn trong đầu anh – như là “Here Come the Bride” hòa tấu cùng nhạc nền từ phim Hàm Cá Mập. Anh bước một bước về phía xe của mình.

Anh bị làm sao thế? Ngừng bước, anh chà một tay lên mặt. Bỏ khỉ. Họ đã làm tình. Phải, việc làm tình tuyệt vời, thậm chí là rất tuyệt vời. Nó thân mật hơn hẳn những gì anh từng trải qua... tuy vậy nó vẫn chỉ là tình dục. Điều ấy có nghĩa là bước tiếp theo này...? Nó chỉ là một bữa sáng. Khỉ thật, nó còn chả phải một bữa sáng đầy đủ, chỉ đơn giản là một cốc cà phê và một mẩu bánh mì – bánh mì tuyệt vời, như tình dục tuyệt vời, nhưng cũng chỉ bánh mì. Tự bản thân anh đã nấu một bữa sáng ba món cho gần như mọi phụ nữ anh từng ngủ cùng, vậy thì cái quái gì mà anh lại hành xử thế này chứ? Điều gì làm mối quan hệ này khác biệt đến thế? Không có gì hết, khỉ thật.

Anh lao vào trong và lấy cà phê. Lấy bánh sừng bò. Và mất. Nhưng chính khoảnh khắc Sky đi vào phòng ngủ và thấy Shala ngồi với ga giường quấn quanh cơ thể khóa thân, anh biết điều gì khác biệt: tất cả mọi thứ. Shala khác biệt. Tình dục khác biệt. Với cô, anh khác biệt.

Cô mỉm cười với anh, và anh thoáng nhớ lại lúc nghe cô rên rỉ, vui sướng hồi tưởng lại cảm giác lần đầu tiên vào trong cô. Và vì thế, anh quyết định rằng những khác biệt kia chẳng có nghĩa lý gì hết. Chúng chẳng

thay đổi điều gì. Cô sống cách anh hơn hai trăm dặm – cô không thể làm anh chết ngạt với những bài nói chuyện về quan hệ tình cảm hay kết hôn gần bó. Chỉ đơn giản tận hưởng việc này thì có gì sai nào? Bất kể “việc này” là gì, nó sẽ đi hết thời kỳ của mình và sẽ kết thúc. Yêu xa không bao giờ kéo dài. Anh biết điều ấy.

Cô ấy là tâm hồn đồng điệu của con. Wacoi đã xác nhận điều ấy.

Lời của Redfoot vang vọng trong đầu anh, nhưng anh nghiền nát chúng. Không chỉ vì anh không tin vào thứ đó, mà còn vì anh biết mình rõ hơn bất kỳ lời tiên tri nào có thể. Nhưng Shala thì sao? Cô có biết rõ về anh để không mong đợi gì nhiều không? Lucas nói đúng: Shala không phải tuýp thông thường của anh. Tuýp của anh không có vẻ ngây thơ đó, vẻ yếu đuối đó. Tuýp của anh sẽ không hiểu sai ý nghĩa của những gì vừa xảy ra.

Nhưng rồi, Shala gần như đã bảo anh rằng cô không muốn gần bó sâu sắc vì chồng cũ. Cô đã ám chỉ rằng cô không muốn đi vào con đường tình cảm nghiêm túc nữa. Tất cả những gì anh phải làm là làm rõ ràng cả hai bọn họ đều hiểu được giới hạn của mình, và rồi cảm xúc âm dương hòa hợp đó sẽ phai dần. Phải không?

Cô kéo ga giường ra và cài nó cao hơn. “Em uống cà phê được không?” Cô hỏi.

Nhận ra anh đang trở mắt nhìn như một thằng ngốc, Sky di chuyển. Anh đặt khay xuống, ngồi xuống, và đưa cô một cốc cà phê. Anh cầm lấy cốc của anh. “Em ngủ ngon không, Mắt Xanh?”

“Khi em nằm ngủ thì có.”

Nụ cười quyến rũ của cô kéo anh lại gần. Khỉ thật, cô đẹp quá. “Anh hy vọng đó là không phải lời phàn nàn.”

Cô khẽ cười. “Hoàn toàn không.” Mắt cô chuyển sang nhìn cốc cà phê của mình, và khi cô ngước lên, mắt cô có một tia sáng khác lạ - tia sáng làm anh nhớ tới “Wedding March” và phim Hàm Cá Mập. “Hôm nay em có đến nói chuyện với đội biệt kích Texas không?”

“Có, lịch hẹn là mười giờ.” Anh nhìn giờ. “Anh chắc sẽ ở lại đây và đưa em đến đó.” Anh chấp nhận cà phê và khao khát được chạm vào cô. Ôi, khỉ thật, anh khao khát được giật ga giường ra và lặp lại màn trình diễn tối qua. Ý nghĩ ấy khiến máu anh lao xuống phía dưới.

Cô gạt đầu. “Nhưng sau đó chắc là em nên quay lại Houston.”

Anh nuốt sặc. “Đi sao? Em đùa à? Tên ngốc đó đã cố đâm em và bắn Jessie. Vì Chúa, em đang nghĩ cái quái gì thế, cái cô gái này?”

Cô chớp đôi mắt xanh yếu đuối nhìn anh. “Anh đã nói sẽ chỉ mất vài ba ngày. Thời hạn đó đã qua rồi, và...”

“Đó là trước khi hắn ta cố giết em trên đường và gần như giết chết một người bạn của anh.” Khi cô gục đầu xuống hai đầu gối dưới chân và rên lên, anh thêm vào, “anh xin lỗi, nhưng không đời nào có chuyện anh để em đi khỏi đây vào lúc này đâu.”

Cô nhướn mắt lên. “Em biết anh nói đúng, nhưng em có cuộc đời của mình, công việc, nhà cửa, một cái máy tính bị mất, và một báo cáo điều tra phải điền, và tất cả chúng đều nằm ở Houston. Lucas rất tử tế, và anh cũng rất tử tế, nhưng em nên làm gì đây? Tạm dừng cả cuộc đời em lại cho đến khi anh tóm được gã đó à?”

Sự thật rằng anh được bảo tử tế trong cùng một câu với Lucas – lại còn xếp thứ hai – làm Sky khó chịu hơn những gì anh muốn thừa nhận. Rồi một nhận thức khó chịu khác xuất hiện: việc cô rời đi làm anh bức mình ở vô số mức độ, vài cái trong đó không hề liên quan tới việc cô đang nằm trong vòng nguy hiểm. Cả quá trình suy nghĩ đó không mấy dễ hiểu, bởi vì anh vừa kết luận rằng xa cô là tốt.

Bối rối, anh gạt mọi suy nghĩ điên cuồng của mình sang bên và cố suy nghĩ như một cảnh sát. Anh đặt cốc lên cái bàn cạnh giường và nói, “Được rồi, hãy xem xét các lựa chọn nhé. Em có thể tạm dừng lại cuộc đời mình lại thêm chút nữa, ở lại đây, nơi mọi người rất sẵn lòng chăm sóc em, hoặc về nhà một mình, nơi có nhiều khả năng là em sẽ bị giết. Nào, cái nào có vẻ là ý hay hơn?”

Shala không trả lời, bởi vì điện thoại của Sky reo lên. Anh nhấc máy lên từ cái bàn cạnh giường và thấy đó là lính liên bang Pete Dickens. Giờ một ngón tay làm hiệu giữ im lặng, anh nghe điện.

“Gi?”

“Anh muốn tin tốt hay tin xấu?” Pete hỏi.

“Cả hai,” Sky gắt, không kiên nhẫn chơi trò chơi.

“Tôi nghĩ mình có thể giải thích tiếng súng mà bạn anh nghe thấy.”

“Và?” Sky hỏi.

“Và tôi đã thấy Charlie Rainmaker. Không may là, vì thế tôi mới biết về tiếng súng nổ.”

“Khỉ thật! Anh ta...?”

“Chết à?” Pete nói. “Sợ là thế.”

Sky rời khỏi giường. “Tôi đến ngay đây.”

Nhìn vào cửa chầm chầm, Shala xé một miếng bánh sừng bò phết bơ, nhét vào miệng, và nuốt xuống mà không nếm. Sky đã hôn cô và bỏ đi, chỉ nói rằng anh phải đi và sẽ gọi sau. Có chuyện tồi tệ đã xảy ra – cô chắc chắn điều ấy. Và từ cách anh nhìn cô, như thể anh có thêm lý lẽ để giữ cô trong thị trấn, cô kết luận được rằng nó liên quan đến kẻ bám đuôi kẻ cận cô.

“Dễ thương! Đúng là dễ thương quá chừng!” cô lầm bầm, câu nói châm biếm ưa thích của bà cô. Rồi cô thả đĩa lên giường và ôm chặt lấy đầu gối.

Cô sẽ trả mọi giá để bà cô vẫn còn sống, bởi vì cô cần nói chuyện với một người phụ nữ. Cô cần ai đó mà cô có thể nói chuyện về những cảm xúc đang lớn dần lên và gây ra những xáo trộn cỡ cuồng phong trong tim cô. Cô có thể gọi chị dâu, Beth, nhưng thật lòng mà nói, cô chưa bao giờ thực sự gắn bó với vợ của anh trai. Gọi cho chị ấy bây giờ để nói, “Em đã được làm tình một cách choáng ngợp, cong-ngón-chân, đập-đầu-vào-ván-giường, và em sợ đó là sai lầm lớn nhất em từng phạm phải kể từ lúc em làm tình nhạt nhẽo với chồng cũ...” chà, điều ấy không đúng lắm. Nhưng rồi, cô cũng không chắc mình sẽ kể được cho bà cô điều ấy.

Anh xin lỗi, nhưng không đời nào có chuyện anh để em đi khỏi đây vào lúc này đâu. Lời của Sky trôi nổi trong đầu cô. Anh làm đúng vì sự an toàn của cô, nhưng nghiêm túc mà nói, cô có thể ở lại bao lâu? Cô có việc phải làm, có thứ phải để tâm đến... và quan trọng hơn, phải bỏ chạy khỏi một số thứ. Và những thứ đó không hề liên quan tới kẻ bám đuôi cô. Mà là thứ tình dục choáng ngợp, cong-ngón-chân, đập-đầu-vào-ván-giường kia.

“Mọi thứ loạn xì ngầu hết cả rồi!”

Sky ngược lên khỏi bàn nhìn Maria, người vừa vào văn phòng anh với sự tế nhị của một con voi điên.

“Phải.”

Tựa lưng vào ghế làm việc, anh hoàn toàn đồng ý với lời đáng giá của cô. Bốn tiếng vừa qua của anh đã tiêu vào việc nhìn chằm chằm xác của Charlie Rainmaker, xem xét hiện trường với đội biệt kích Texas, và cố tìm hiểu đầu đuôi xem Charlie dính dáng thế nào đến những chuyện đã xảy ra. Anh biết Charlie kiên quyết phản đối việc đưa Shala về thị trấn và họ thấy vài bức ảnh của cô trên di động của anh ta chứng minh rằng anh ta đã bám theo cô. Phillip đã hỏi một nhóm người từng tham dự các buổi họp phản đối của Charlie, và họ thừa nhận rằng Charlie đã bóng gió nói rằng Shala hẳn sẽ “dễ bị thuyết phục” rời thị trấn. Và anh ta biết người sẵn lòng làm việc đó.

Góp phần làm tăng tâm trạng chán nản của Sky là cuộc điện thoại anh vừa nói với Candy Peterson về lý do cô ta không muốn báo án chống lại gã chồng bạo lực của mình. May là anh đã bảo được cô ta làm việc đó. Gác máy với Candy, anh thấy mấy tin nhắn bị bỏ quên trên di động của mình: Jose muốn nói chuyện với anh về Maria, và Matt – bạn trai cũ của Maria – đoán chừng cũng muốn nói chuyện về cô. Tin nhắn thứ ba đến từ ông Redfoot, hỏi Sky đã làm gì thuốc của ông. Và tất cả những việc này xảy đến trong khi anh còn

đang xoay sở với luồng cảm xúc dành cho Shala của anh. Phải, lời đánh giá “loạn xì ngẫu” của Maria miêu tả khá tốt vấn đề.

Maria đập ví của cô xuống bàn và ngồi phịch xuống cái ghế trước mặt anh. Nước mắt của cô khiến Sky không thể đưa cô di động của anh và bảo cô hãy gọi cho ai đó thấy quan tâm ấy. Bởi vì anh cũng quan tâm. Anh quan tâm đến Maria. Anh quan tâm đến Jose. Anh quan tâm đến ông Redfoot. Anh quan tâm đến vợ của Charlie Rainmaker, người anh đã bỏ lại khóc nức nở trong phòng khách nhà mình. Anh thậm chí cũng quan tâm đến Candy Peterson – chà, anh quan tâm đến con gái cô ta hơn. Và chết tiệt, anh cũng quan tâm đến Shala Winters. Rất nhiều. Nhiều đến mức cô đứng đầu danh sách lo lắng của anh.

“Có gì không ổn?” Anh đẩy một hộp giấy ăn về phía Maria.

“Em đã đánh Matt. Đấm mạnh vào mũi anh ấy.”

“Được rồi,” Sky nói, không biết nói gì khác. Matt, không giống những người khác, không gọi lên dù chỉ một tia quan tâm. “Anh ta không báo án chống em, nên anh chưa phải tống giam em. Thật là tốt, bởi vì anh quá chán phải bỏ tù gia đình mình rồi.” Một câu đùa dở tệ, nhưng anh không còn lại nhiều năng lượng. Nhìn thấy nước mắt của cô, anh không ngại tự đấm cho Matt một cú. Anh chẳng biết gì về các mối quan hệ tình cảm, nhưng nói dối về việc kết hôn luôn đáng ăn đòn.

“Nó đau thật đấy,” cô xì mũi. “Nhưng cảm giác thật tuyệt.”

Anh nhớ cảm giác khi đánh Peterson tối qua. “Miễn là em không biến nó thành thói quen thì nó cũng được.”

“Không, chả được tí nào hết! Anh ta đã nói dối em, Sky. Anh ta đã kết hôn, thế mà giờ anh ta lại vào bếp nhà em và tuyên bố rằng em không thể cho Jose một cơ hội nữa bởi vì em vẫn còn yêu anh ta!”

“Gì cơ?”

“Anh ta đã bảo Jose là em vẫn còn yêu anh ta,” Maria nói, và sự thật rằng cô không chối bỏ điều ấy nói lên khá nhiều điều. “Còn tệ hơn nữa, em nghĩ cha Redfoot là người đã đưa Matt tới đó. Sao ông lại làm thế chứ?”

Sky lắc đầu. “Ông không làm thế đâu.”

“Rồi bà Veronica xông vào, nói rằng hội đồng bộ lạc sẽ bắt bà cưới cha Redfoot. Matt toàn tâm lo lắng cho tay em, còn Jose chỉ đứng đó với cái quần đầy mù tạt mà chẳng nói một từ nào hết!”

Sky lại lắc đầu. “Gì cơ? Em đã gần làm anh thông suốt cho tới khi em tới phần mù tạt.”

“Chuyện đó không quan trọng,” Maria chộp lấy một mẫu giấy ăn và xì mũi.

Sky gãi cằm. “Được rồi, cha Redfoot sẽ không thể bị bắt làm bất cứ việc gì mà ông không muốn. Và anh chắc chắn rằng bà Cloud sẽ...”

“Nhưng có việc đó. Sao chúng ta không hề biết về nó chứ?”

Sky nhún vai. “Cha Redfoot rõ ràng là...”

“Anh biết em nghĩ gì không?” Cô ngắt lời. “Em nghĩ chúng ta không thấy được nó bởi vì chúng ta còn quá mãi mê trốn tránh mọi sự. Em trốn tránh mọi sự dính đến Matt và những ngày cuối tuần ở Dallas của anh ấy. Em trốn tránh những gì Jose cảm thấy về chúng ta.”

Sky không biết nên lắng nghe hay hỏi chuyện. Anh quyết định hỏi. “Ừ thế Jose cảm thấy thế nào về chúng ta?”

“Anh ấy ghen tị.”

“Với chúng ta?”

“Chủ yếu là anh.”

“Với anh? Thôi nào. Anh ấy có công việc trị giá vài trăm nghìn đô la một năm, hẳn cũng lái một chiếc xe một trăm nghìn đô la, sống trong...”

“Chẳng liên quan gì tới những thứ đó. Anh giống con trai của cha Redfoot hơn Jose.”

“Không. Anh từ chối nhận trách nhiệm đó. Khi Jose còn sống ở đây, anh đã cố tình không tham gia vào bất kỳ việc gì mà hai người họ làm cùng nhau. Anh thậm chí còn không nghiên cứu các dự án khoa học, vì đó là hoạt động chung của họ. Anh không tham gia vào các chuyến cắm trại cha con...”

“Anh tham gia nghi lễ,” Maria buộc tội.

“Chỉ vì cha Redfoot bắt ép!”

Maria thở dài. “Em không nói là anh đã làm điều gì đó sai, Sky. Những hãy nhớ rằng cha Redfoot cũng đã bắt Jose tham gia, và anh ấy không chịu bởi vì anh ấy ghét nó. Còn anh thì thích nó.”

“Anh không thích nó. Anh tôn kính nó. Khác nhau đấy.” Kể cả hiện tại, Sky vẫn chỉ tham gia vào nghi lễ bởi vì anh tôn trọng văn hóa. Anh không tin – ít nhất, cũng không tin tất tần tật.

“Sự thật là, anh luôn giống cha Redfoot hơn Jose. Jose không phải đứa ngốc. Anh ấy có thể thấy được điều ấy. Em có thể thấy được điều đó khi nhìn lại quá khứ. Jose giống bà Estella.”

Chuyện này quá vớ vẩn để phải bận lòng, và Sky không nghĩ mình có thể xử lý nó vào lúc này. “Nếu Jose muốn gần gũi với cha mình, anh ấy nên chuyển về đây.”

Cô lắc đầu. “Anh ấy sẽ khổ sở lắm.”

“Vậy việc anh ấy ghét Precious là lỗi của anh?”

Maria đảo mắt. “Anh chẳng chịu nghe gì hết. Đó không phải lỗi của anh. Nó không phải do anh – mà do họ. Bà Estella đã là cầu nối giữa họ, và khi mất họ cũng đánh mất tiếp xúc. Em đáng ra phải thấy điều ấy. Em đáng ra phải làm gì đó từ lâu rồi.”

Sky lắc đầu. “ ‘Làm gì đó’ không phải việc của em, hay của anh.”

Cô khoanh tay ngang ngực. “Em không thể chữa lại chuyện Matt, hay bà Veronica và cha Redfoot, hay anh và Shala, nhưng em có thể chữa lại chuyện giữa Jose và cha Redfoot. Hay em có thể cố gắng.”

“Anh và Shala à? Làm thế quái nào mà bọn anh lại bước vào danh sách của em thế?” Anh lắc đầu. “Em không thể đi khắp nơi cố gắng chữa lại chuyện của người khác được.”

“Thật à? Đối với một người kiếm sống bằng cách làm thế, đó là một lời phát biểu oai phong lắm đấy. Anh không chỉ kiểm soát thị trấn này, anh còn chăm bẵm nó. Những người say xỉn gọi cho anh để đưa họ về nhà giữa đêm. Khi anh biết em buồn, anh sẽ ghé qua như anh đã làm ngày hôm qua. Khi em mất khách hàng vào năm ngoái, và em lo lắng về tiền nong, đột nhiên em nhận được một cuộc điện thoại từ bạn của anh ở Austin để trông nom sổ sách hộ anh ta. Xe của cha Redfoot dù chỉ hơi trục trặc thôi là anh đã bảo Ramon sửa lại, và anh trả gần hết hóa đơn mà không kể cho ông...”

Sky chỉ nhún vai. “Nhưng anh không chõ mũi vào việc của người khác.”

“À, phải rồi.” Maria đứng dậy và đi quanh bàn để bóp ngạt anh trong một vòng ôm. “Cảm ơn anh.”

“Giờ là vì điều gì?” Anh hỏi, bối rối.

Cô lùi lại. “Vì làm em thấy rằng em cần ngừng nghĩ đến bản thân mình và phải bắt đầu nghĩ đến người khác.”

“Anh đã làm điều đó à?” Anh nói. “Nghe không giống anh lắm.”

Cô mỉm cười. “Được rồi, vậy thì cảm ơn anh vì đã lắng nghe.” Cô ôm anh thêm một lần. “Và vì đã quan tâm.”

Quan tâm – điều đó có thể gây ra cái chết của anh, Sky nghĩ khi nhìn cô đi.

Anh nhìn đồng hồ trên tường. Hai mươi phút nữa, Lucas sẽ đưa Shala tới đây để gặp Phillip và đội lính biệt kích. Vì đã phát hiện ra thi thể của Charlie, họ đã dời lịch hẹn xuống buổi chiều.

Một tiếng động om sòm vang lên từ đằng trước, những giọng nói và tiếng loảng xoảng ầm ĩ, khiến anh chú ý. Lại là cái gì nữa đây?

24. Chương 30

Chương 30

Sky nhảy lên, nhưng vù lộn xộn ở trước sở cảnh sát chấm dứt với tiếng động mạnh cửa trước. Tiếng bước chân vang lên trong hành lang, và Sky chờ bà Martha thò đầu vào và thông báo cho anh chuyện đang diễn ra, nhưng thay vào đó Matt xuất hiện. Matt của Maria. Và anh ta đang che tay trên cánh mũi chảy máu.

“Tôi cần nói chuyện với anh,” anh ta nói, và ngồi xuống cái ghế mà Maria vừa bỏ trống.

“Lại chuyện em gái tôi?” Sky hỏi, đẩy hộp giấy cho Matt.

“Phải. Cô ấy dường như mới có thêm sở thích đánh tôi. Như Jose.”

Sky dựa lưng ra sau. “Thành thật mà nói, tôi cũng đang nghĩ sẽ tự mình làm thế. Anh đã nói dối con bé.”

Matt rút vài tờ giấy ăn ra khỏi hộp và cố cầm máu. “Tôi không có tội như cô ấy nghĩ, và việc ấy đang giết dần giết mòn tôi. Tôi không thể ngủ cũng không thể ăn. Tất cả những gì tôi nghĩ đến là cô ấy.”

Sky khoanh tay trên ngực. “Không nghĩ đến vợ anh à?”

Matt lắc đầu. “Tôi đã ly dị.”

“Anh có một phụ nữ khác ở Dallas?”

“Phải, tôi có.” Matt rút một bức ảnh từ túi áo và đẩy nó qua. “Con bé là cả thế giới của tôi.”

Sky cúi xuống nhìn khuôn mặt cô gái bé bỏng, rất giống người đàn ông đang đứng trước mặt anh. “Con gái anh à?”

Matt gật đầu. “Rất xinh, đúng không?” Anh ta thở ra một hơi thở thật sâu. “Sáng nay ông Redfoot đã đến gặp tôi. Ông ấy nói cần tôi kể cho Maria sự thật. Ông ấy trấn an tôi rằng mọi chuyện cô ấy có cùng Jose đã kết thúc rồi.”

“Cha Redfoot biết anh đã ly hôn à?” Sky hỏi.

“Phải, ông ấy nói ông đã mơ thấy. Kỳ cục lắm đúng không? Dẫu sao đi nữa, tôi đã tới nhà để giải thích, và Maria cũng đã đánh tôi ở đó.” Anh ta rùng mình. “Cô ấy ngày càng giỏi lên. Lần này cô ấy đã đánh tôi mạnh hơn nhiều. Lần tới chắc cô ấy sẽ đánh tôi bất tỉnh.”

“Tôi hi vọng anh không ở đây để báo án, bởi vì ...”

“Không,” Matt nói. “Ông Redfoot gợi ý rằng tôi hãy nói chuyện với anh về Maria.”

Sky bật cười. “Tôi trông giống bác sỹ Phil lắm hả? Tôi không phải người để xin tư vấn về các mối quan hệ tình cảm đâu.” Anh cũng có những rắc rối của riêng mình. Những rắc rối khổng lồ.

Matt nhìn anh. “Vậy anh sẽ không giúp tôi à?”

Sky cúi người tới trước. “Lời khuyên duy nhất tôi có thể cho là hãy nói với con bé sự thật.”

“Có chứ, nếu cô ấy không đâm tôi mỗi lần tôi cố gắng.” Sự giận dữ vang vọng trong giọng anh ta. “Anh không nói chuyện với cô ấy được sao?”

“Tôi à?”

“Chỉ cần bảo cô ấy hãy nghe tôi nói hết.” Matt đứng dậy và đi ra cửa, bỏ chạy như thể anh sợ Sky sẽ nói không với anh. “Tôi rất biết ơn về việc đó.” Anh ta đi.

Sky sụp xuống ghế. Anh còn chưa định hình được yêu cầu của Matt thì tiếng động lớn khác vang lên từ văn phòng bên ngoài. Tiếng hét của bà Martha làm Sky bật dậy, nhưng anh chỉ mới vòng được nửa bàn thì có tiếng bước chân vang lên trên hành lang, Jose lao qua cửa văn phòng, cùng với mũi chảy máu.

Sky ra dấu. “Để em đoán. Matt à?”

“Phải. Tên khốn đó đánh anh rồi bỏ đi – thằng vô dụng hèn nhát.”

Không hiểu sao, Sky nghĩ rằng thay vì hèn nhát nó giống hành động đánh dấu chủ quyền hơn: Maria thuộc về Matt và tốt nhất là Jose nên rút lui. Sky quay lại bàn làm việc, ngồi xuống ghế, và đẩy hộp giấy ăn về phía anh trai. Rồi anh nhìn đồng hồ. “Anh có mười phút, Jose. Rồi em phải đi họp.”

Jose ngồi lún xuống ghế nhưng không nói gì.

“Anh cần gì?” Sky nhìn khuôn mặt bầm dập của anh trai anh và cảm thấy có lỗi với anh ấy. Khi tâm trí anh quay sang những gì Maria đã nói lúc trước, bụng anh thắt chặt lại.

À phải, từng có thời anh ghen tị với Jose. Jose là con trai ruột của ông Redfoot và bà Estella, và dù hai người họ chưa bao giờ khiến Sky cảm thấy mình kém cỏi, Sky vẫn luôn cảm thấy như vậy. Jose dường như luôn biết mình muốn gì trong đời, trong khi Sky luôn hoang mang, và cuối cùng thì gia nhập lực lượng cảnh sát. Jose lại còn có những cô gái xinh xắn nhất ở thời trung học nữa chứ. Khỉ thật, từng có lúc Sky còn ghen tị với tình cảm Maria dành cho anh trai họ nữa.

“Thời gian đang trôi đi đấy,” anh cảnh báo Jose vẫn đang im lặng.

“Là chuyện của Maria... và cha.” Jose nói đến chủ đề dễ hơn. “Có khả năng hội đồng bộ lạc bảo ông rằng ông phải cưới mẹ của Ramon.”

Sky nhún vai. “Từ khi nào cha Redfoot lại làm một việc mà ông không muốn thế?”

“Từ khi nó có liên quan đến nền văn hóa yêu dấu của ông.” Jose cau kính.

Sky lắc đầu. “Ông ấy trung thành với bộ lạc, nhưng nếu em nhận được một đô la mỗi lần ông nói hội đồng không liên quan tới văn hóa mà là chính trị thì chắc em đã giàu rồi. Lý do duy nhất ông tham gia vào hội đồng là để cố gắng đẩy lùi yếu tố chính trị.”

Jose đưa một khăn giấy khác lên mũi. Đổi chủ đề, anh hỏi, “Chúng ta sẽ làm gì về Matt đây? Hắn ta đã kết hôn mà vẫn khịt khịt quanh Maria.”

Sky không biết nên tiết lộ bao nhiêu, nhưng anh cho rằng Jose cũng nên được nghe tất cả mọi chuyện. “Anh ta không có vợ. Lý do duy nhất anh ta ở lại Dallas là vì anh ta có một cô con gái.”

“Con gái?” Khi Sky gật đầu, Jose thở ra một tiếng rít dài. “Maria yêu anh ta, phải không?”

Sky nhún vai. “Em nghĩ thế, nhưng khỉ thật, em thì biết gì về quan hệ tình cảm nào? Em cũng bị rối tung như mọi người. Chắc còn hơn.”

“Ý em là em và Shala?”

Sky dợm chối bỏ, nhưng rồi nói, “Phải”

“Cô ấy rất nóng bỏng.” Jose nhận xét.

“Phải, đúng thế.” Sky đang nhớ lại cô trông thế nào trong sáng nay, chỉ quần một cái khăn trải giường.

Jose lấy một tờ giấy nữa. “Anh hi vọng anh không phá hỏng chuyện của em.”

“Phá hỏng à?” Sky hỏi.

“Phải, việc cô ấy thấy anh trần truồng.” Jose cười khế. “Một khi cô ấy đã thấy người tuyệt nhất và biết được đàn ông thực sự trông thế nào...”

Sky bật cười. Anh và Jose có thể không hiểu nhau hoàn toàn trong suốt những năm qua, nhưng họ vẫn gần bó. “Em không lo đâu. Em cũng đã thấy anh trần truồng. Cái áo choàng tắm màu hồng khá hay ho đấy.”

“Xin lỗi vì sáng hôm đó anh đúng là một thằng khốn,” Jose nói.

Sky nhún vai. “Từ những gì em biết, anh đã có một đêm khốn khổ.”

“Anh đã có ba đêm khốn khổ.”

“Anh trông như cút ấy,” Sky nói, xem xét anh.

Jose cười khê. “Anh cũng thấy mình như cút ấy. Cha có kể cho em chuyện anh ngã qua tường chưa? Đầu anh đâm qua vữa. Em có thể thấy rõ cả hình dạng của mũi anh nữa.”

“Thật à?” Sky không thể ngừng cười.

“Ừ, rồi sáng nay Maria còn đổ trần cà phê khắp thân trước của anh. Làm anh nóng phát điên lên được.”

Sky cười dữ hơn. “À, điều ấy giải thích được chuyện mù tạt.”

Jose lắc đầu. Không tỏ ra hài hước nữa. “Anh đã phá hỏng mọi chuyện.”

“Sao lại thế?”

“Với Maria, anh đáng lẽ phải chớp lấy cô ấy khi anh có cơ hội.” Anh thở dài. “Bất kể làm gì, Sky, nếu em quan tâm đến cái cô Shala này thì đừng để cô ấy bỏ đi. Em sẽ hối hận đấy.”

“Chuyên không phải thế đâu,” Sky nói, nhưng lời nói ấy vang lên và có cảm giác như một lời nói dối.

Jose đứng dậy. “Cảm ơn vì... đã nghe anh nói.”

Lúc nào cũng sẵn lòng,” Sky nói. Khi anh trai anh chuẩn bị bỏ đi, anh nói thêm, “Anh biết không, cha Redfoot đã kể cho em tất tần tật về những tòa nhà anh đã thiết kế. Tòa nhà ở Vegas và tòa nhà ở New York. Ông rất tự hào về anh.”

Mắt Jose tràn đầy ngạc nhiên. “Ông đã kể cho em về nó à?”

“Tất tần tật. Kể rằng anh đã đưa ông tham quan tòa nhà ở New York khi ông đến thăm. Ông mua về những tờ tạp chí có bài báo nói về anh, và ông truyền chúng đi khắp nơi.”

Về mặt Jose cho Sky biết rằng Maria nói đúng, Jose và ông Redfoot cần nói chuyện.

“Này,” Martha thò đầu vào văn phòng. “Tôi vừa đưa Phillip và cô Winters vào phòng thẩm vấn. “Mất bà quay sang Jose. “Trông cậu như vừa va vào ngà voi rồi bị ông ta dính chặt vào mặt vậy.”

Jose mỉm cười với bà Martha, người từng là y tá thời trung học của anh. Vì vài lý do, họ luôn chọc tức nhau. “Trời ạ, tôi cũng định nói y như thế với bác đấy.”

Bà Martha cười khúc khích và vỗ cánh tay anh. “Cậu lúc nào cũng mồm mép.”

“Cảm ơn bác, Martha.” Sky để hai người nói chuyện và đi tìm Shala.

Redfoot gõ cửa nhà Veronica. Ông phải nói chuyện với bà, bố khỉ. Ramon đã gọi điện và khẳng định rằng họ phải đến gặp hội đồng bộ lạc, nhưng trước tiên ông cần nói chuyện với mẹ cậu ta đã.

Ông không nghi ngờ là mấy gã ngốc cổ lỗ ở hội đồng sẽ đề nghị ông kết hôn hợp pháp với Veronica. Kỳ cục là, theo như giấc mơ của ông, ông cũng cho rằng điều đó đáng ra phải xảy ra. Sau cơn thịnh nộ của Veronica, ông không chắc lắm.

“Đi đi!” Một giọng nói vang lên sau cánh cửa.

“Không, cho tới khi bà nói chuyện với tôi. Tôi thề, tôi sẽ dựng lều và ngủ lại đây tối nay nếu bà không mở cửa”

Ông nói thật và Veronica biết ông không nói dối. Cửa sau bật mở. Bà đứng đó, khuôn mặt xinh đẹp của bà đỏ bừng và sưng phù xem ra vì hàng giờ liền khóc lóc. Cảm giác tội lỗi đâm xuyên qua tim Redfoot. Mục tiêu của ông là thuyết phục Veronica cưới ông. Ông đã cho rằng bà sẽ lưỡng lự, nhưng nếu ông nghĩ bà thực sự không muốn chuyện này ...

Ông vươn lấy bà, nhưng bà nhảy lùi lại. Thật đau đớn, “bà muốn tôi làm gì?” ông hỏi. “Hãy nói cho tôi biết bà muốn gì và tôi sẽ làm theo.”

Nước mắt dâng lên trong đôi mắt nâu của bà. “Tôi muốn không trèo vào giường bệnh cùng ông. Tôi muốn chỉ đơn giản gặp gỡ ông vài đêm một tuần, chia sẻ một phần nhỏ bé của tôi với ông. Giờ thì ông đã hủy hoại mọi thứ.”

“Chẳng có gì bị hủy hoại hết.” Ông cãi.

“Ramon định đến hội đồng. Ông biết họ sẽ nói gì rồi đấy. Họ sẽ bắt ông đối xử công bằng với tôi. Họ có thể đá ông ra khỏi nhóm của họ.”

Redfoot nghiêng rằng. “Tôi không quan tâm. Họ có thể nhận lấy cái vị trí hội đồng đó và tự thúc nó vào móng mình.”

Veronica quệt nước mắt. “Điều ấy chẳng thay đổi gì hết. Ông không phải nhìn vào mặt con trai ông và biết rằng ông là đồ đi tha.”

“Sao bà dám gọi mình như thế!” Redfoot gầm lên. “Nhưng gì chúng ta chia sẻ không hề bản thủ.” Ông vỗ ngực. “Tôi quan tâm đến bà. Tôi muốn bà chia sẻ cuộc sống của tôi. Tôi muốn già đi cùng bà.”

“Vì thế ông đã làm việc đó à? Ông sắp xếp để bắt tôi cưới ông. Để tôi sẽ phải chăm sóc ông.”

Ông cảm thấy một làn sóng tội lỗi khác, bởi vì quả thực ông đã sắp xếp để việc này xảy ra. “Bà sẽ không bao giờ thuộc về tôi, Veronica. Và chăm sóc là từ cả hai phía.”

“Tôi không phải đồ ngọc, Redfoot. Tôi từng trải qua chuyện này một lần rồi.”

“Vậy đó là sự thật, phải không? Tên khốn đó đã đánh đập bà. Và bà cho rằng tôi cũng là loại người như hắn.”

“Tất cả đàn ông đều như nhau.” Sự tức giận chói rục trong mắt bà.

“Không hề.” Redfoot bước lại gần một bước, nhưng vẻ đau đớn trong mắt bà ngăn ông lại. “Tôi sẽ sửa chữa chuyện này.”

Bà lắc đầu. “Muộn quá rồi. Ramon sẽ nói chuyện với hội đồng, và nó sẽ coi thường tôi nếu tôi không cưới ông. Tôi sẽ không cho phép con trai tôi nghĩ xấu về tôi. Nhưng ông đừng bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ tha thứ cho ông vì việc này.”

“Chẳng bao giờ là quá muộn hết.” Ông muốn chạm vào bà khủng khiếp, muốn ôm bà, muốn dành những năm cuối cùng của đời ông để chứng minh với bà rằng đàn ông không phải đều xấu xa. Nhưng nếu thả tự do cho bà khiến bà hạnh phúc, thì ông sẽ làm thế. Tất cả những gì ông phải làm là tìm ra cách.”

Shala cựa quậy trong ghế, cau mày khi cạp quần lót lọt khe của cô xé lên giữa hai mông. Cửa mở ra, và tim cô nhảy căng lên với niềm sung sướng rất gần với đau khổ. Sky! Cô vốn cho rằng anh sẽ ở đây, nên khi anh không đến ngay từ đầu, trạng thái lo lắng của cô nở phình lên. Ai lại thích bị một tay lính biệt kích Texas thẩm vấn chứ?

Được rồi, cô biết mình không làm gì sai, nhưng câu hỏi thẳng thừng của anh ta về chuyện cô có dính líu tới bất kỳ hoạt động phi pháp nào hay không cũng khiến cô lo sợ. Chỉ nội sự hiện diện của anh ta thôi cũng khiến người ta muốn thú tội rồi, và cô suýt thú nhận đã ăn gian trong bài kiểm tra lịch sử lớp sáu. Đây, anh ta muốn một lời thú tội chứ gì? Anh ta sẽ nhận được nó.

“Xin lỗi, anh có việc trong văn phòng,” Sky nhìn cô. Ngồi xuống, anh lồng tay vào tay cô và siết nhẹ. Nó nhắc cô nhớ tới cách anh nắm tay cô ở bệnh viện, cách anh dễ dàng cảm giác được sự bất an của cô. Cô trào lên cảm giác ấm áp và dửng dưng.

Tựa lưng vào ghế, Sky nhìn Phillip. “Hai người đã chào hỏi chưa?”

“Rồi, chúng tôi đã tới phần đó rồi,” anh ta nói. “Tôi vừa mới hỏi cô Winters xem cô ấy có bao giờ dính vào một vụ làm ăn phi pháp nào không.”

“Vậy là cậu đang dọa dẫm cô ấy hả?”

“Chỉ nếu như cô ấy che giấu gì đó thôi,” anh ta đáp.

Sky quắc mắt. Anh lại siết nhẹ tay cô một cái.

Cảm nhận được anh đang tức giận, Shala nói, “Không sao đâu.”

“Có chứ,” Sky quát lên. “Cô ấy là nạn nhân, Phillip. Tôi cứ nghĩ mình đã nói rõ ràng rồi.”

“Và vài nạn nhân biết nhiều hơn những gì họ tiết lộ.”

“Vớ vẩn,” Sky ngắt lời. “Cô ấy vô cùng hợp tác. Chỉ vì cậu có một công việc cấp cao với cái phù hiệu xinh xắn không có nghĩa là cậu có thể đi khắp nơi hăm dọa người khác. Và trừ phi cậu bớt khốn nạn và tỏ ra là một quý ông, không thì buổi hỏi han này chấm dứt được rồi đây.”

Shala nhìn chăm chăm hai người đàn ông, hình dung rằng tiếp theo họ sẽ vung nắm đấm. “Thực sự không sao mà,” cô lặp lại.

Phillip phá ra cười. “Chết tôi rồi. Đây là bảo bọc, phải không?”

Sky không có vẻ đánh giá cao câu đùa của anh ta. Anh gầm lên, “Tử tế vào không thì cô ấy sẽ không làm gì hết.”

Anh ta tựa lưng vào ghế và quay sang nhìn Shala, trên môi vẫn đang cười. “Cô Winters, nếu tôi đã bắt đầu quá dữ dội, thì tôi xin lỗi. Tôi đã có một ngày khó chịu. Các vụ giết người làm tôi như thế, và cả sự thật, vụ này càng ngày càng lớn mà chúng tôi lại chẳng hề biết phải bắt đầu từ đâu.” Anh ta nhìn Sky rồi quay lại nhìn cô. “Nhưng Sky nói đúng, tôi hẳn đã trút cơn giận của mình lên người cô. Vậy bắt đầu lại từ đầu thì sao? Tên tôi là Phillip, và tôi đã biết Sky chừng bảy năm. Tôi chơi poker với cậu ta ba lần một năm, và bất kỳ người bạn nào của cậu ta cũng là bạn của tôi.” Anh ta quay sang nhìn Sky. “Tốt hơn chưa?”

“Bắt đầu thế là được rồi,” Sky đáp lại.

25. Chương 31

Chương 31

Buổi nói chuyện kéo dài bốn mươi phút. Sky cảm thấy hài lòng khi anh bạn Texas của anh không hỏi một câu nào mà anh chưa hỏi.

“Anh đã xem các bức ảnh tôi bảo Sky chưa?” Shala hỏi.

“Ý cô là bức ảnh chụp Charlie Rainmaker và người đàn ông mà cô nghĩ là lái chiếc xe con màu đen à?” Phillip hỏi.

Shala gật đầu.

“Rồi. Chúng tôi đang cố nhận dạng tên lái xe.”

“Cậu có biết khi nào thì chúng ta lấy được nhận dạng không?” Sky hỏi.

“Mấy việc đó tốn thời gian lắm,” Phillip nói.

“Thế bức ảnh còn lại thì sao?” Shala hỏi. “Bức chụp một cặp đang... bạn rộn trong ô tô? Như tôi đã kể với Sky, có thể một trong hai bọn họ đã kết hôn và họ nghĩ tôi là thám tử tư.”

Phillip nhún vai. “Với những gì chúng tôi biết về việc Rainmaker nộp đơn kháng nghị, cùng bức ảnh của cô mà anh ta có trong điện thoại, và việc anh ta nói rằng sẽ dọa cô chạy khỏi thị trấn, chúng tôi nghiêng về giả thiết rằng anh ta đã thuê một tay côn đồ nào đó để dọa cô, và có lẽ khi Rainmaker không trả tiền, hoặc phàn nàn vì cô vẫn ở đây, gã kia đã tấn công anh ta.”

Sky biết giả thiết của Phillip rất hợp lý, nhưng anh vẫn có nghi ngờ.

“Tôi thấy có vẻ là thế thật,” Shala thừa nhận.

Họ chuẩn bị kết thúc buổi họp thì cửa trước bật ra và bà Martha thò đầu vào trong. “Sky,” bà ta cau có nói. “Có... Anh... tôi nghĩ anh nên ra ngoài này.”

Sky đứng dậy, gần như sợ phải biết chuyện gì đang diễn ra. “Xin lỗi nhé,” anh nói. Nhưng anh chưa ra khỏi cửa thì Candy Peterson đã lao tới chỗ anh.

“Tôi vừa quyết định sẽ không báo án,” cô ta nói.

Nhìn mặt cô ta, anh chưa bao giờ nhớ rằng cô ta lại trông bầm dập đến thế. Sky dẫn cô ta vào văn phòng của anh và, nghiêng rằng, ép giọng mình bình tĩnh. Anh đóng cửa. “Cô đã nhìn mình trong gương chưa, Candy?”

“Anh ấy đã say.”

“À thế thì không sao hả? Đáng ra tối qua cô phải nói với tôi như thế, tôi hẳn sẽ để cho anh ta tiếp tục đánh cô như từ.”

“Anh ấy bảo rằng lời đe dọa đưa Amy rời khỏi tôi của anh là vớ vẩn. Anh không thể làm thế.”

Vậy là cô ta đã nói chuyện với thằng khốn đó. Sky nhớ lại vẻ mặt cô bé đêm qua. Nó khiến anh muốn phát nổ. Tệ hơn, nó khiến anh muốn nói dối và nói rằng anh đã chứng kiến Peterson đánh cô. Nhưng không phải. Và lời nói dối của anh cũng sẽ không ngăn Candy lại. Cô ta phải tự muốn chấm dứt chuyện này.

“Candy, cô phải biết rằng tôi không đe dọa suông. Chỉ thêm một lần nữa thôi... một lần thôi, và tôi sẽ với Chúa, tôi sẽ đưa sở Bảo vệ Trẻ em vào nhà cô nhanh tới mức đầu cô phải quay mòng mòng đấy.”

“Tôi là một người mẹ tốt!” Cô ta quát lại. “Anh ấy sẽ không bao giờ làm đau con bé!”

“Không bao giờ làm đau con bé à? Tối qua cô có nhìn thấy con bé không? Cô không thấy nổi đau trong mắt nó à? Cô thấy việc đó không làm con bé đau đớn à? Cô đã bao giờ nhìn mẹ mình bị đánh như từ chưa? Có bao giờ chưa? Tôi đã trải qua rồi, Candy! Vì vậy đừng có nói với tôi rằng việc ấy không đau đớn!” Nhận ra rằng anh đã mất bình tĩnh, anh chỉ ra cửa. “Đi đi! Nếu cô không báo án, thì hãy biến khỏi văn phòng tôi ngay. Nhưng nghe cho rõ những gì tôi nói đây: đây là cơ hội cuối cùng của cô.”

Anh mở cửa và chờ cô ta đi. Cảm thấy mình đang sục sôi giận dữ, anh sầm sập bước về bàn mình và khoát tay ngang bàn, đẩy hết mọi thứ xuống sàn. Anh vẫn đang trừng mắt nhìn đồng lộn xộn mà anh vừa tạo ra thì nghe tiếng có người đến sau lưng.

Anh quay phắt lại. “Tôi đã bảo cô đi cơ mà, Candy!” Đó không phải Candy. “Xin lỗi,” anh nói.

Shala bước lại gần hơn. “Đó là vụ việc khẩn cấp mà tối qua anh tới giải quyết phải không?”

“Phải.” Cô hẳn đã nghe thấy anh nói qua cửa.

Cô đặt tay lên ngực anh. “Em rất tiếc.”

“Vì sao chứ?”

“Vì anh phải xử lý việc đó.”

“Đó là công việc của anh.”

Cô cụp mắt xuống vài giây trước khi quay lại nhìn anh. “Em... khi em đi tìm máy ảnh của em, em đã thấy...”

Anh đặt một ngón tay lên môi cô. “Anh biết.”

“Bằng cách nào?” Cô hỏi.

“Em chưa tắt đèn trong tủ quần áo.” Anh cau mày. “Anh không đánh giá cao việc đó đâu.”

“Không đánh giá cao việc em để đèn à?” Cô hỏi, hơi trêu chọc. Khi anh lại cau mày, không hề có tâm trạng đùa cợt, cô nói tiếp. “Em biết thế là sai, nhưng em không cố ý...”

Nhận ra rằng anh đang trút giận lên cô, sợ rằng cô sẽ bắt đầu cãi nhai, anh lại đặt một ngón tay lên môi cô. “Đừng nói gì cả mà hãy hôn anh thôi,” anh nói.

Cô mỉm cười. “Được.”

Môi cô ngọt ngào và mềm mại. Anh luồn lưỡi vào và ngực cô ép vào ngực anh. Đánh mất mình trong khoảnh khắc đó, anh di tay xuống để ôm lấy hông cô. Nụ hôn nóng bỏng hơn, nhanh hơn.

Cô nhích lại gần hơn, và anh ép một đùi vào giữa chân cô. Cô giật vạt áo của anh ra khỏi quần jeans và luồn tay vào dưới áo anh. Bàn tay mềm mại ấy vuốt ve ngực anh. Anh cứng lên ngay lập tức. Mở mắt ra, anh nhìn cái bàn sạch trơn của mình và quyết định rằng rốt cục thì dọn sạch nó cũng không phải một việc không hay.

Dẫu vậy, sau khi anh bước một bước, sự tỉnh táo đâm xuyên qua dục vọng của anh. Mắt anh nhìn sang cánh cửa văn phòng vẫn mở. “Khỉ thật. Lucas đâu?”

Shala đỏ mặt như thể cô vừa chợt nhận ra nụ hôn đã đi xa đến mức nào. “Đang chờ xem anh có muốn anh ấy đưa em về nhà không.”

“Phillip?”

“Anh ấy đi rồi.” Cô vùi mặt vào ngực anh như thể thấy xấu hổ.

Sky thả cô ra và đi ra cửa. “Lucas,” anh gọi. “Shala đây rồi. Tôi sẽ đưa cô ấy về nhà.”

“Được rồi,” bạn anh đáp lại. “Tôi sẽ gặp cậu ở nhà.”

“Được. Chúng tôi sẽ về đó... nhanh thôi. Cậu đã mua những món mà tôi bảo cậu mua ở hàng tạp hóa chưa?”

“Rồi,” anh ta đáp.

“Tốt. Tối nay tôi sẽ nấu cho chúng ta. Với lại, bác Martha này?” Sky gọi. “Bác về được rồi.”

Anh chờ tới lúc nghe tiếng gót giày của bà Martha rời đi mới đóng cửa văn phòng mình lại. Khi anh ngoái lại, Shala vẫn còn đầy vẻ xấu hổ trên má. Nhưng anh có cảm giác rằng mình có thể làm nó biến mất. Hay ít nhất anh cũng hy vọng mình có thể.

Mắt anh nhìn dọc cơ thể cô, từ cái váy màu xanh biển cho tới áo sơ mi tay ngắn màu đỏ tôn lên mọi đường cong mê người của cô một cách hoàn hảo. Lúc trước anh quá xao lãng khi thấy cô bị Phillip hăm dọa nên không hề để ý xem cô mặc cái gì. Hoặc nhận thấy rằng cô trông nóng bỏng chết người.

“Em lấy bộ quần áo đó ở đâu thế?” anh hỏi.

“Lucas đã đưa em đi mua sắm.”

Sky cau mày. “Đáng ra anh mới là người làm việc đó.”

“Anh rất bận.”

Anh di chuyển và vòng tay ôm eo cô. Khi cô thả người dựa vào anh, êm ái, anh rê tay mình xuống thấp hơn. “Ít nhất thì em cũng đang mặc cái quần con mà anh mua chứ?”

“Sợ là thế.”

“Sợ là thế?” anh lặp lại, bối rối.

Cô nhún vai vẻ có lỗi. “Nó cứ lách vào những chỗ không nên suốt lúc em nói chuyện với Phillip. Quần lọt khe. Đúng là khó chịu.”

Anh bật cười. “Em đã bảo với anh là em mặc loại đấy mà.”

“Em nói dối đấy. Em ghét cái thứ ngu ngốc đó.”

“Nhưng em vẫn mặc. Vì anh à?” Mắt anh lướt xuống dưới, và anh tưởng tượng ra quần nhỏ của cô – và trượt đến những chỗ mà anh không nên. Quần jeans của anh chật quá.

“Em đã quên mua quần con ở cửa hàng. Nên hoặc là quần lọt khe, quần con bẩn, hoặc không mặc gì.”

“Chúng ta không muốn em mặc quần bẩn. Nhưng không mặc gì hân cũng được.” Anh hôn cô và, với tay xuống, tìm thấy khóa váy của cô. Cô không ngăn anh lại khi anh từ từ kéo nó xuống, nhưng cô ngược lên với một vẻ do dự.

“Chúng ta liệu có nên...? Ở đây?”

“Không, nếu em không muốn,” anh nói, chuẩn bị kiểm chế bản thân.

“Không, em ổn.” Cô nhìn xung quanh. “Nhưng anh định... cho sự kiện này diễn ra ở đâu?”

Anh cởi nốt khóa của cô. “Chà, chỗ hợp lý nhất là bàn anh.”

Cô nhìn cái bàn. Anh thả váy cô xuống, nó rơi xuống sàn. Cái quần nhỏ màu đỏ làm tim anh tăng tốc. Mảnh tam giác lụa đỏ nhỏ xíu. Dây nịt mảnh màu đỏ ôm chặt lấy hông.

Sky nâng mắt lên nhìn mặt cô và kìm lại nhu cầu chỉnh lại quần dài của mình. “Hoặc chúng ta có thể dùng ghế. Thảm?”

Mắt cô di chuyển. “Em không chắc hai chúng ta có thể vừa vào ghế.”

“Chúng ta có thể xoay xở.” Vẫn đang thưởng thức quần nhỏ của cô, anh đi vòng quanh cô để nhìn tổng thể bức tranh. “Rất đẹp.” Anh rê ngón tay dọc sợi dây mảnh mai, chạm nhẹ qua bờ mông săn chắc của cô. “Em có mặt áo lót đỏ không?”

Cô đảo mắt. “Nó là một bộ. Anh phải mặc chúng cùng nhau. Đó là luật.”

“Tốt.” Anh dấu môi và di tay. “Em nghĩ anh có thể nhìn trộm cái... bộ này không?”

“Chắc là được.” Cô bắt đầu nghịch khuy áo đầu tiên. Nhưng rồi, cười toe toét, cô nghiêng đầu sang một bên và cười ra. “Anh không muốn quay người à?”

“Không đời nào.” Anh ngồi xuống bàn.

Shala thốt ra một tiếng cười run rẩy. “Em không quen bị nhìn chăm chú như thế.”

“Thế nếu anh bắt đầu cởi đồ của mình ra và để em nhìn anh trong khi anh nhìn em thì sao?”

Cô mỉm cười. “Việc đó có thể có ích đấy.”

Anh kéo nốt ra khỏi quần jeans và bắt đầu cởi nút. Anh cởi thật chậm rãi để cô thưởng thức, nhưng anh không bao giờ rời mắt khỏi cô. Cô mở nút thứ hai rồi thứ ba. Cái áo lót đỏ và cả khe ngực ngọt ngào đi vào tầm mắt, và anh quên bằng nhiệm vụ trình diễn. Anh cởi phất áo ra và cởi khuy quần jeans.

Kết thúc, Shala chậm rãi để áo rời khỏi vai và rơi xuống sàn. Cô đứng trước anh trong áo lót đỏ và quần lót khe đồng bộ, đi một đôi xăng đan trắng. Mắt anh hạ xuống nhìn từ móng chân được sơn màu của cô, cho tới những bông hoa cúc xinh xắn.

“Xinh quá,” anh thì thầm.

Anh đá văng giày ra, lột quần dài và quần nhỏ. Khi mắt cô nhìn anh, anh lại cứng thêm một cấp nữa.

Một quai áo lót tuột khỏi vai cô. Anh rê tay dọc quai áo, qua bầu ngực tròn mà cái áo giam giữ, nhưng anh ngừng lại khi thấy đầu ngực cô đâm qua lớp vải. Shala vươn tay ra sau để cởi quai áo lót, nhưng anh ngăn cô lại.

“Chưa được.”

Anh đưa cô tới bàn, nhắc nhẹ cô lên, và cẩn thận đặt cô xuống. Cô nằm ngửa ra. Anh lùi lại một phân và ngẩn ngơ nhìn cô. Mái tóc vàng sáng màu của cô rực sáng quanh đầu cô trên cái bàn gỗ sồi màu đen, và bộ đồ lót đỏ trở thành thứ màu sắc nóng bỏng trên làn da trắng ngà của cô. “Khỉ thật,” anh thì thầm, mắt anh ngấu ngiến nhìn cô. “Từ bây giờ, bất kỳ lúc nào anh ngồi ở cái bàn này anh cũng sẽ hình dung ra em.”

Cô bật cười và rê tay dọc bắp tay anh. “Em nên làm gì đây?” cô hỏi. “Em chưa làm tình trên bàn bao giờ.”

Anh nhìn xuống cô, mỉm cười. “Đừng lo. Em chỉ cần nằm đó là đủ rồi.”

Anh vuốt ve dọc eo cô. Cô tóm một tay của anh và đưa nó lên môi. Khi cô ọt ngón tay anh vào miệng, mắt anh bị hút chặt. Việc đó gần như đã vượt quá sức chịu đựng của anh.

Thật chậm rãi, anh rút tay ra và đưa nó xuống để lần theo quần con của cô. Chất ẩm ngọt ngào ở đó cho anh biết cô đang khát khao. “Anh nghĩ có người thích làm tình trên bàn,” anh buộc tội.

Cô khẽ cười. “Em có ca thán gì đâu.”

Anh lách tay vào. Hông cô nâng lên. Mắt nhắm lại, cô thốt ra tiếng rên đầu tiên.

“Anh thích những lúc em làm thế,” anh nói.

“Làm gì?”

“Tạo ra âm thanh đó.”

Anh dùng bàn tay tự do để vòng ra sau và cởi áo lót của cô. Cô cong người lên khi anh giật một cái, và anh bỏ áo con ra khỏi lưng cô. Ngực cô nhấp nhô, nên anh cúi xuống để hôn chúng. Một giây sau anh đã cởi được quần con của cô và tìm được bao bảo vệ trong ví, mừng là anh đã ghé qua nhà và lắp đầy kho.

Kéo cô ra mép bàn, anh quấn chân cô quanh eo anh và đi vào trong. Lúc đầu anh chậm rãi di chuyển, nhưng khoái lạc này mãnh liệt đến mức không thể kìm lại được. Anh đặt tay xuống dưới đầu cô làm đệm và để cơ thể mình chiếm quyền kiểm soát. Tay anh vòng quanh người cô. Động tác tăng dần lên cho đến khi cuối cùng anh cũng nghe được âm thanh khoái lạc của cô bên tai. Cực khoái của anh theo đến ngay lập tức. Không như tối qua, lần này có tác động của cảm xúc. Phần ngược ngịu duy nhất xảy đến là khi họ kết thúc: anh không thể cuộn người cạnh cô, và anh cũng không thể cứ cuối xuống trên cô. Rời ra sẽ khiến cả hai bọn họ bị lạnh.

Anh chợt nhận ra rằng mình chưa bao giờ lo lắng về những giây phút sau khi làm tình với một người phụ nữ khác. Đẩy lùi suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, anh nâng cô dậy, đặt cô xuống thảm rồi nằm chuỗi người bên cạnh.

Khi anh nhận ra rằng cô không hề mở mắt, anh vuốt một tay dọc mũi cô. “Em ổn chứ?” anh hỏi, tìm anh vẫn đập điên cuồng.

“Hoàn hảo.” Giọng cô nghe cũng hỗn hển như anh. Cuộn người trong vòng tay anh, cô ép má vào ngực anh. Họ duy trì tư thế đó trong vài phút. “Anh luôn bận rộn như thế này à?”

“Gi cơ?” Anh hỏi.

“Ý em là ở đây, làm cảnh sát trưởng của một thị trấn nhỏ. Hôm nay dường như có quá nhiều thứ diễn ra ở đây.”

“Mấy ngày qua có bận thật.” Anh cười.

“Vậy đúng là em mang rắc rối theo phải không?”

“Không phải do em.” Anh dừng lại, và sau vài phút, khi sự im lặng kéo dài, anh nói thêm. “Anh phải xử lý tất cả mọi việc mà một thành phố lớn có – tạ ơn Chúa là với quy mô nhỏ hơn nhiều. Bọn anh có một vụ nổ súng, đột nhập, bạo lực gia đình...” Anh nói câu cuối với vẻ ghê tởm. “Vi phạm giao thông, quá nhiều vụ lái xe say xỉn đến bức mình.” Tâm trí anh xem xét lại vài vụ kỳ quặc mà công việc đòi hỏi. “Rồi một ngày bất kỳ nào đó anh có thể sẽ được gọi tới giúp cô Gordon tìm chó. Một lần anh đã được gọi tới giúp ông Thompson tìm rằng. Ông ta chắc chắn rằng hàng xóm của mình đã lấy trộm nó.”

Cô bật cười. “Anh có tìm được chúng không?”

“Cái gì? Con chó hay bộ răng?”

“Cả hai,” cô nói.

“Có chứ.” Anh cười khê. “Con chó ở trong tủ đồ. Bộ răng ở trong lò vi sóng. Và đừng bắt anh giải thích một vụ nào trong hai vụ đó.” Họ tiếp tục nằm ôm nhau và cười suốt ba bốn phút.

Năm phút tiếp theo họ không nói gì. Lần này sự im lặng mang lại cảm giác mãn nguyện. Rồi anh nắm tay cô, bàn tay bằng một cái gạt lớn. “Khỉ thật, anh đáng ra phải đưa em đi cắt chỉ.”

“Bác sĩ nói từ ba đến bốn ngày mà. Em chắc chắn ngày mai vẫn ổn.” Khi anh đưa tay cô lên môi, cô chống tay nhòe dấy và nhìn anh. “Em có thể hỏi anh một chuyện được không?”

Bụng anh bồn chồn lo lắng. “Thường thì anh ghét những câu hỏi bắt đầu như thế, nhưng cứ hỏi đi.”

“Anh... bao nhiêu tuổi khi cha mẹ anh mất?”

Thấy chưa? Anh đã biết là mình sẽ ghét nó mà. Anh kìm lại khao khát muốn gạt câu hỏi này đi và thấy mình trả lời. “Mười.”

“Và anh đến sống với ông Redfoot ngay sau đó à?”

“Không. Anh đi từ gia đình này tới gia đình khác trong khoảng một năm rưỡi.”

Cô cắn môi và chống tay lên ngực anh. “Việc đó hẳn phải khủng khiếp lắm.”

Đúng vậy. “Anh cũng ổn.”

Sky nhận ra đây có lẽ là thời điểm tuyệt nhất để nói thẳng về giới hạn trong các mối quan hệ của mình. Có lẽ cô sẽ hiểu lý do anh không thể trao đi nhiều hơn. Nhưng rồi lời của anh trai nuôi của anh vang lên trong đầu anh như một bản nhạc cũ. Bất kể em làm gì, Sky, nếu em quan tâm đến cô Shala này thì đừng để cô ấy bỏ đi. Em sẽ hối hận đấy.

Anh lắc đầu và nói, “Em biết không, quá khứ - của anh và cả của em nữa - có thể khiến mọi việc thật khó khăn.”

“Khó khăn?”

“Các mối quan hệ,” anh lắp bắp, biết rằng mình đang làm rối tung việc này lên.

“Em biết,” cô nói. Cô vươn tay ra và chạm vào cằm anh. “Em rất sợ.”

Ngực anh bỗng như trút được cả gánh nặng, và cảm giác nhẹ nhõm tràn qua anh. “Cả anh cũng thế! Nhưng anh cho là chúng ta có thể sống đến đâu hay đến đó, hãy tận hưởng việc này. Làm nó tốt đẹp nhất có thể. Đúng không?”

Cô gạt đầu. “Không sớm thì muộn em sẽ phải quay về nhà.”

Gánh nặng kia lại đè ngay xuống. “Khi nào an toàn thì em có thể đi. Trước đó thì không.”

“Nhưng bất kể gã nào đang theo đuổi em hoặc chiếc máy ảnh cũng đã không có động tĩnh gì mấy ngày rồi. Em đã thấy cả Lucas và anh cũng tìm kiếm hẩn ta, và hẩn ta rõ ràng không có ở đó. Có lẽ hẩn đã bỏ cuộc.”

Sky chạm vào cằm cô. “Em điên à? Đây chính là cái gã mà bọn anh nghĩ ngày hôm qua đã giết người đấy!”

Cô ngược nhìn anh. “Em biết, nhưng... lúc này Lucas và em đã nói chuyện, và mọi việc có vẻ như Phillip nói. Có vẻ là Charlie đã thuê người làm tất cả chuyện này. Giờ đây khi Charlie đã chết rồi, hẩn ta sẽ không có lý do nào để bám theo em nữa. Và Lucas nghĩ rằng...”

Anh sẽ bảo Lucas hãy giữ chặt những suy nghĩ đáng chết của cậu ta trong đầu mình thôi. “Anh cũng đã cân nhắc việc đó, Shala ạ, và phải, anh thừa nhận rằng từ những gì chúng ta biết thì có vẻ như vụ này đã đến hồi kết rồi, nhưng vẫn có vài chi tiết không hợp lý lắm. Charlie sống với nguồn thu nhập cố định. Anh không thể tin anh ta lại dùng khoản tiền ít ỏi anh ta có để thuê người làm công việc bắn thủ kia. Bọn anh đã xem tài khoản ngân hàng của anh ta. Không có tiền được rút ra. Và tất cả mọi chuyện đã xảy ra vẫn chĩa mũi dùi vào kẻ muốn máy ảnh.” Khi Shala nằm phịch xuống ngực anh, anh rê tay lên tấm lưng trần của cô. “Anh biết chuyện này rất khó khăn, Shala, nhưng hãy cho anh chút thời gian để tìm hiểu chuyện này trước khi em tự đặt mình vào vòng nguy hiểm. Nhé.”

Cô chống khuỷu tay lên, mỉm cười. “Ái chà, lần này anh không dọa bỏ tù em nữa.”

“Không. Nhưng anh sẽ bám theo em nếu em rời thị trấn.”

Cô lắc đầu. “Anh có việc phải làm.”

“Anh biết. Đó là lý do nó sẽ khá khó khăn.” Anh chạm vào cằm cô. “Chỉ thêm chút thời gian thôi.”

Cô thở dài. “Được rồi, nhưng em cần phải bắt đầu làm việc trong khi đang ở đây.”

“Làm việc?”

“Vâng, nói chuyện với hội đồng bộ lạc, gặp Maria để bắt đầu một chương trình nghệ thuật, nói chuyện với thị trưởng về những thay đổi mà ông cần tạo ra. Nếu em ở đây, em cần làm việc. Em sắp mất trí vì chơi Scrabble rồi.”

Sky bật cười. “Anh sẽ nói chuyện với Johnson và chúng ta sẽ sắp xếp mọi việc.” Lần đầu tiên trong ngày, hít thở đến dễ dàng hơn.

Shala nhìn xuống chân. “Em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm tình khi còn đi giày.”

“Anh sẽ phải mua cho em một đôi boots da,” anh nói.

Khi họ cười xong, Shala lại thở dài. Cô rê tay dọc ngực anh và nói, “Anh không nghĩ là chúng ta nên chuẩn bị đi rồi sao?”

“Đi à? Anh tưởng chúng ta sẽ thử cái ghế.”

Cô đánh yêu ngực anh. “Thôi nào.”

Khi Sky mặc đồ, anh nhìn cô mặc quần áo vào, và cái ghế kia ngày càng trở nên ưa nhìn hơn. Bất kể em làm gì, Sky, nếu em quan tâm đến cô Shala này thì đừng để cô ấy bỏ đi. Em sẽ hối hận đấy.

“Này.” Anh kéo khóa quần và chộp lấy áo cô từ dưới sàn. “Khi em đi,” Chúa ơi, nói điều này thật khó, “bao lâu thì em quay lại một lần?”

Cô nhún vai và xỏ chân vào váy jeans. “Còn tùy xem hội đồng thành phố có thể chi trả cho bao nhiêu chuyến tham quan. Em sẽ đưa các nhà báo khác đi cùng, và Precious sẽ phải trả tiền. Vài khách hàng của em đủ sức trả tiền để đến vài tháng một lần, có nơi thì sáu tháng một lần.”

Vài tháng một lần ư? Chẳng thể đủ được. Cô có xuống đây thường xuyên hơn nếu anh hỏi không? Cần nhắc việc anh phải làm việc 24/7, việc anh bỏ đi cả cuối tuần sẽ rất khó làm. Nhưng cô sẽ đến nếu những gì họ có đáng để cô đến. Lúc này anh có trao cho cô những gì cô cần, xứng đáng với công sức cô bỏ ra không? Khỉ thật, làm sao anh biết chắc được đây? Không phải anh đã thừa nhận với bản thân rằng cô rất khác với những người anh từng hẹn hò sao? Ngây thơ hơn, ngọt ngào hơn... Anh nhìn quanh văn phòng của mình. Chuyện làm tình trên bàn làm việc kia có quá trớn không? Nhớ lại sự do dự lúc ban đầu của cô, một đồng cảm xúc hỗn loạn bắt đầu trào lên bề mặt. Anh đã sẵn sàng phá hỏng mọi thứ chưa?

“Gì cơ?” anh hỏi khi cô gơ tay ra.

“Anh giữ áo của em.”

Và anh sợ rằng em đã giữ được trái tim anh.

Anh không chắc ý nghĩ ấy từ đâu đến, nhưng anh không cho phép nó ở lại. Anh đưa áo cho cô và nhặt áo của anh lên.

26. Chương 32

Chương 32

Shala ngược lên và thấy Sky đang đăm chiêu khi cô cài nút áo. “Sao thế?”

Anh vuốt mặt. “Em ổn với việc này chứ?”

“Ổn với cái gì?”

Anh ra dấu về bàn làm việc. “Việc chúng ta vừa làm.”

Những bất an của Shala lại nổi lên như một bầy cá piranha đói khát. Lâu lắm rồi cô không làm tình, và kể cả lúc cô còn được làm tình, rõ ràng là chồng cô cũng không thấy thỏa mãn. “Em đã làm gì không ổn à?”

“Không ổn? Sao em lại nghĩ...? Chúa ơi, không! Anh chỉ chợt nhận ra rằng việc này hơi ...”

“Hoang dại?” Cô bật ra.

Anh gật đầu. “Ừ.”

Có vẻ điên rồ, nhưng trông Sky mới giống người bất an, Tuyệt lắm đúng không? Quá tuyệt. Con người không cảm thấy bất an trừ khi vấn đề ấy quan trọng với họ. Rõ ràng là cô quan trọng với Sky Gomez.

Cô nghiêng đầu. “Nó đúng là hoang dại thật.” Cô nhớ lại vẻ mặt anh khi nhìn cô xoài người trên bàn anh, mắt anh đầy khao khát khiến cô ầm ứ ngay lập tức. “Và hơi điên rồ nữa.” Cô không nhớ mình đã từng làm tình phóng khoáng đến mức ấy. Cô do dự, rồi thêm vào, “Em yêu từng giây từng phút. Giờ đây anh có đánh giá thấp em không?”

Anh cười lớn và kéo cô vào người. “Chúng ra vẫn có thể xử cái ghê.”

Cô nhón chân lên và hôn anh. Vào khoảnh khắc ấy, Shala nhớ rằng mình chưa bao giờ thấy hạnh phúc hơn.

“Cha Redfoot không có ở đây.” Maria trộn hành trong nồi trong khi nói chuyện với Sky trên điện thoại. “Ông đã gọi điện bảo rằng ông có việc cần xử lý. Em lo quá!”

“Đừng lo lắng nữa,” Sky đáp. “Nhưng bảo ông gọi cho anh khi ông về nhà nhé. Hôm nay em đến thăm Jesie chưa?”

“Rồi, em đã ở lại bệnh viện gần hết cả chiều. Cô ấy đã khỏe. Lại buồn chuyện rồi.”

“Hi vọng là không phải về anh,” Sky nói.

“Không, nhưng anh biết đó là loại thuốc để ...”

“Tuyệt”

Maria bật cười. “Tin đồn ngốc nghếch. Chẳng ai tin đâu mà. Dẫu sao đi nữa, em nghĩ mai cô ấy sẽ về nhà. Sáng mai em phải làm hoàn thiện bảng lương của một khách hàng, nhưng em đã bảo Sal là em sẽ qua nhà trong khi anh ấy làm việc.”

“Nếu anh có thể giúp gì thì cho anh biết nhé. À, em có muốn qua nhà Lucas ăn bò nướng không?”

“Không. Khi chúng ta nói chuyện thì em cũng đang làm cơm gà rồi.” Maria trộn thêm ít hạt tiêu.

“Đừng cho nhiều tỏi quá.”

Maria cầu nhàu một cách vui vẻ. “Em thề - anh không thể tránh xa bếp của em được, kể cả khi anh đang ở đầu dây điện thoại bên kia.”

“Xin lỗi, nhưng em lúc nào cũng cho quá nhiều tỏi.”

“Em thích tỏi” cô đáp.

“Anh biết.” Anh cười, và Maria nhớ cô chưa từng thấy anh vui vẻ đến thế. “Jose có ở đó không?” Anh hỏi.

“Không.” Cô vừa với tay lấy bột tỏi vui cười. “Em cũng không biết anh ấy ở đâu.” Và cô cần gặp anh, cần làm một việc đáng ra phải làm từ hai năm trước.

“Matt có đến thăm lại không?”

Maria nghe thấy sự do dự trong giọng anh, và cô nghĩ mình hiểu lý do. “Em xin lỗi vì đã đánh anh ấy trong sở cảnh sát.”

“À ừ, về vụ đó. Anh nghĩ thay vì ... đánh cậu ta, có lẽ em nên nghe cậu ta nói chuyện”

“Em không có hứng thú muốn nghe xem vợ anh ta không yêu thương anh ta như thế nào và...”

“Thế nếu đó không phải điều anh ta nhất định phải nói với em thì sao?”

“Anh nói gì thế?” Cô lắc mạnh hộp tòi khi một ý nghĩ khác đột nhiên nảy đến. “Mà sao anh ấy lại ở sở cảnh sát chứ?”

Sky không trả lời. Thay vào đó anh nói, “Trời ạ, anh nghĩ thịt bò của anh cháy mất rồi... và anh nghĩ Shala đang ăn gian trong trò Scrabble. Anh phải đi đây.”

“Sky...? Chết tiệt!” Cô lồm bồm khi anh gác máy.

“Có gì không ổn à?” Có người hỏi. Khi Maria quay ngoắt lại, cô thấy Jose đứng ở ngưỡng cửa sau lưng cô.

Có gì à? Cái gì cũng không ổn. “Không. Chỉ là Sky vẫn cố chỉ bảo em cách nấu ăn thôi.” Cô không muốn nói chuyện với Jose về Matt vào lúc này, đặc biệt khi cân nhắc đến cuộc nói chuyện mà cô vẫn cần phải nói. “Muốn uống cà phê không?”

“Không. Mù tạt cũng không.” Anh cười toe toét.

“Xin lỗi vụ đó nhé.” Thêm nước vào hỗn hợp gạo, cô đẩy nắp lên nồi. Rồi cô quay lại. “Chúng ta cần nói chuyện”

Anh nhìn cô. “Sao em lại làm anh nhớ đến mẹ khi bà tìm thấy mấy tờ Playboy dưới giường anh nhỉ.”

Maria cười toe toét và ngồi xuống một cái ghế cạnh bàn. Jose ngồi đối diện cô. Khi cô nhìn vào mắt anh, ngực cô dâng đầy cảm giác tội lỗi. Cô đáng ra phải kể với anh, phải nói hết mọi chuyện trước khi anh đến New York. Cô đáng ra phải kể cho anh lúc cô sắp thai. Kể cả Matt cũng nên biết. Cô đáng ra phải kể cho anh về đứa bé và khả năng cô không thể mang thai ngay khi họ bắt đầu – Chờ đã. Việc đó không còn quan trọng nữa. Matt là một tên khốn đã có vợ. Nhưng cô đáng ra không nên gọi cho anh ta vào những ngày cuối tuần anh ta ở Dallas. Đáng ra. Đáng ra. Đời cô quá nhiều những việc đáng ra.

Cô cố nghĩ cách để cuộc nói chuyện này trở nên nhẹ nhõm, nhưng khôn khéo không phải điểm mạnh của cô, nên cô quyết định nói thẳng vào vấn đề. “Khi anh tới New York em đã có thai.”

Miệng anh há hốc. “Em đã... anh... chúng ta đã có một đứa con ư?”

Vài giọt nước mắt rơi khỏi hàng mi cô. “Không. Em đã mất đứa bé.”

Đứa bé? Cô chưa từng biết mình mang thai con trai hay con gái. Maria ép tay lên đôi môi run lấy bầy của mình và giải thích. “Em bị mang thai ngoài vòi trứng. Họ nói đó không phải là lỗi của em nhưng thỉnh thoảng em nghĩ rằng nếu em đương đầu với mọi chuyện tốt hơn, nếu em ...”

“Sao em không kể cho anh?”

“Hồi đầu là do lòng kiêu hãnh. Em nghĩ rằng nếu anh không muốn em thì anh cũng sẽ không muốn đứa bé. Rồi anh còn chẳng thêm gọi cho em, và em rất tức giận. Khoảng ba tuần sau khi anh đi, em bắt đầu thấy đau. Họ phải phẫu thuật và ...” Cô quệt mu bàn tay lên mặt. Cô không cần kể hết mọi chuyện cho anh. “Em đã sai. Giờ thì em biết rồi. Em xin lỗi.”

Anh úp mặt vào tay. Cô nghe tiếng gạo sôi sùng sục và đi ra vặn nhỏ lửa. Cái ghế sau lưng cô di động, và cô nghĩ rằng anh định bỏ đi. Cô không trách anh. Thay vào đó, cô cảm thấy anh lại gần hơn.

“Sao em lại phải xin lỗi khi đó là lỗi của anh?” Anh chạm vào vai cô. “Anh đáng lẽ không bao giờ được bỏ đi.”

Cô quay lại. “Không, Jose.” Kìm nước mắt, cô cố giải thích. “Anh phải đi. Giờ thì em biết rõ điều ấy.”

Anh lắc đầu. “Anh đã rất yêu em. Anh nghĩ anh vẫn còn yêu em. Nếu chúng ta có thể...”

“Đừng nói.” Cô đặt một ngón tay lên môi anh. “Nghe này, em cũng yêu anh. Em sẽ luôn yêu anh nhưng nó không phải là tình yêu đích thực. Khi em đến đây, em đã cực kỳ muốn trở thành một thành phần của gia đình. Anh vô cùng... nóng bỏng và em còn quá trẻ, và em nghĩ rằng nếu chúng ta yêu nhau thì sau đó em sẽ thực sự là một phần của gia đình này. Và khi mẹ Estella mất em đã nghĩ ...” Cô phải nghĩ xem làm cách nào để nói điều này. “Khi bà mất, em là người hiểu anh như bà. Em nghĩ cuối cùng anh cũng mở lòng ra với em bởi em đại diện cho tất cả những gì anh vừa mất.”

Jose nhấp nháy mắt. “Mẹ đã bảo anh không được để bất kỳ chuyện gì xảy ra. Điều ấy sẽ gây ra một vụ lộn xộn.”

Maria cười toe toét. “Bà rất thông minh.”

“Nếu bà sai thì sao?” Anh chạm vào mặt cô.

“Không hề. Anh thuộc về New York. Em sẽ không bao giờ rời Precious. Và lúc này đây em rất ghét Matt, nhưng cảm xúc em dành cho anh ấy... Đó là cảm giác mà tình yêu nên mang lại.”

Anh ôm lấy cảm cô. “Anh ghét thằng khốn đó. Nếu hán không đối xử tử tế với em thì anh sẽ moi tim hán.

“Chuyện giữa chúng em đã kết thúc rồi,” cô trấn an anh.

“Hai người đã nói chuyện chưa?”

Cô lắc đầu. “Không! Và em cũng không định làm thế.”

Thiêng thật, một tiếng gõ cửa vang lên. Bụng Maria bắt đầu run rẩy, và cô nhìn phòng khách. Túm chặt cánh tay Jose cô van xin, “Trả lời đi anh, đi mà. Nếu đó là Matt thì hãy bắt anh ta đi đi.”

Jose đi ra. Maria quay lại lò nướng và quyết không lắng nghe, sợ rằng nếu đó là Matt thì cô sẽ bị giọng anh quyến rũ. Cô sợ rằng cô sẽ bị quyến rũ để nói với anh ta rằng cô không quan tâm anh đã kết hôn, bởi vì cô yêu anh bằng cả trái tim và chắc sẽ mãi mãi yêu anh như thế.

Bất chấp việc không lắng nghe, cô vẫn nghe tiếng cửa đóng lại. Khi Jose quay vào bếp cô hỏi, “Matt à?”

“Phải.” Giọng nói không trầm như của Jose và nghe vô cùng giống giọng của người đàn ông mà cô yêu. Nhắm mắt lại, Maria thầm cầu nguyện rằng cô đã nhầm – cầu nguyện với chúa, đức mẹ Mary, với mọi vị thánh thần cô nhớ được, và để cho chắc, cô còn thêm vào cả mọi linh hồn và ông Redfoot tin tưởng. Không có lý do nào để không cân nhắc mọi khả năng.

“Nghe này,” Matt nói, làm lời cầu nguyện của cô trở nên vô ích. “Nếu em định đánh anh, thì hãy đánh cho xong đi, bởi vì chúng ta cần nói chuyện.”

Redfoot bước lên hiên nhà Ramon Cloud, tìm ông nặng trĩu và hơi thở nồng nặc mùi whisky. Trước khi ông rời quán Funky Chicken, ông đã dốc cả cốc rượu cuối cùng lên người, hi vọng điều ấy sẽ có ích. Chuyện Ramon ghét cay ghét đắng những gã say rượu là một sự thật ít người biết. Redfoot cho rằng nó cũng có lý do riêng, và đối tượng tình nghi nhất rõ ràng là ông bố quá cố của cậu ta.

Vươn tay lên, ông đập cửa. Việc này trái đạo đức, nhưng ông đã đưa Veronica vào tình thế khó xử này, và ông sẽ đưa bà ra.

Ramon mở cửa, và ánh mắt cậu ta đầy vẻ khinh miệt – sự khinh miệt đến từ cậu con trai luôn nghĩ rằng không có người đàn ông nào xứng với mẹ mình. Redfoot kính trọng điều đó.

“Cậu đã bảo tôi đến và ... chúng ta sẽ tới hội đồng.” Redfoot nhả ra từng từ. “Và tôi đây.” Cố tình ngả lại gần, ông hi vọng mùi rượu whisky trên người ông có sức áp đảo. Ramon lùi lại.

“Ông thừa biết hội đồng đã về nhà nghỉ ngơi rồi!”

Redfoot há hốc miệng nhìn đồng hồ. “Khỉ thật. Xem ra tôi lại quên mất khái niệm về thời gian rồi.”

“Mai chúng ra sẽ đi.”

“Nghe hay đấy.” Khi Ramon định đóng cửa, Redfoot chặn tay lại. “Cậu biết đấy, ban đầu tôi đã tức điên. Không đời nào có chuyện tôi sẽ cưới bà mẹ mông lép của cậu.”

Ramon rít lên. “Về nhà đi trước khi tôi làm điều gì khiến tôi hối hận!”

“Nhưng cậu chưa nghe hết,” Redfoot phản đối. “Tôi đã đối ý rồi. Khi tôi ở quán Funky Chicken, ý nghĩ này chợt nảy đến. Bà ấy đã chịu được ông già của cậu một phần tư thập kỷ thì bà ấy cũng sẽ chịu đựng tôi một thời gian chứ. Tôi không tệ hơn lão ta mấy đâu.”

“Đồ khốn!” Ramon lao ra ngoài và đẩy ông va vào nhà.

“Tôi không phải đồ khốn,” Redfoot cố nói. Và đó là sự thật dù sự thật sẽ dừng lại tại đây thôi. Ông ép mình tiếp tục, “phải rồi, điều nhầm nhí mà tôi đã bảo là tôi quan tâm đến bà ấy cũng hơi không phải, nhưng cậu biết phụ nữ thế nào rồi đấy. Họ không chịu trao thân cho tới khi cậu làm họ tin vào điều đó.”

Ramon vung nắm đấm lên. Redfoot chuẩn bị tinh thần nhận cú đấm, nhưng cậu ta thả tay xuống và thay vào đó đẩy ông đi. “Cút ra khỏi đây. Và tránh xa mẹ tôi ra. Ông hiểu chưa? Bởi vì tôi thề với Chúa, ông già ạ, nếu ông mà đến gần bà ấy thì tôi sẽ cho ông no đòn. Bà đã phải chịu đựng một gã khốn rồi, bà sẽ không phải chịu đựng thêm một gã thứ hai nữa.”

“Thế còn việc đ-đ-đến hội đồng thì sao?” Redfoot líu lưỡi.

“Đừng có mơ.” Ramon lao vào nhà và đóng sập cửa.

Khi Redfoot bỏ đi, bước chân liêu xiêu để phòng trường hợp Ramon quan sát từ cửa sổ, ông lẩm bẩm, “Tôi đã sửa được chuyện này rồi.” Veronica giờ sẽ hạnh phúc. Chuyện bản thân ông chưa bao giờ thấy khổ sở hơn chẳng có gì quan trọng.

“Anh không có vợ.”

Lời của Matt vang qua vang lại trong căn bếp màu vàng và làm Maria nghẹn thở. Cô nhặt bột tãi lên và đổ thêm vào hỗn hợp gạo trước khi quay người lại.

“Anh ngồi xuống được chứ?” Anh ra dấu về hướng bàn. Cô gật đầu, và anh ngồi phịch xuống một cái ghế. “Anh đã kết hôn, bọn anh đã ly dị. Và trước khi em nói gì, anh biết mình đáng ra phải kể với em.”

Cô khoanh tay ngang ngực, khó hiểu. “Nhưng anh vẫn đang gặp vợ cũ.”

“Không. Không như em nghĩ đâu.”

“Anh đã gọi cho cô ấy khi anh nghĩ mình bị bắt giam.”

“Chỉ vì anh không liên lạc được với bố vợ cũ của anh. Ông là một luật sư và là một người tốt. Anh đã nghĩ mình cần ông đưa anh ra tù.”

Maria xem xét. “Cô ấy sống ở Dallas à?” Cô hỏi.

“Ừ.”

“Vậy ra những ngày nghỉ cuối tuần anh đi xa, không phải là đến gặp cô ấy.” Cô cảm thấy cực kỳ nghi ngờ.

“Đúng vậy, nhưng...”

“Đi đi!” Cô chỉ ra cửa.

Matt rút một thứ gì đó ra khỏi túi áo và đẩy nó ngang qua bàn. “Đây là lí do anh gặp cô ấy.”

Mắt Maria dờ đi. Không thể ngăn mình lại, cô dịch lại gần và nhìn chăm chăm vào bức ảnh, nhìn khuôn mặt trân quý của một cô bé tầm ba tuổi. Cô bé có đôi mắt màu xanh lục to tròn và tóc màu đồng. Không nghi ngờ gì, cô bé là con Matt.

“Breda, vợ cũ của anh... Bọn anh gặp nhau ở Đại học. Anh đã phát điên vì cô ấy, nhưng cô ấy thì có tình cảm với người khác. Anh trở thành người cô ấy đến khóc lóc thì tên khốn đó xử tệ với cô ấy. Và hắn ta thì thường xuyên xử tệ với cô ấy. Hắn đã bỏ tới Châu Âu. Một đêm cô ấy qua chỗ bọn anh rồi bọn anh uống say và cô ấy có thai. Anh đã thuyết phục cô ấy cưới anh, và anh đã nghĩ cuộc đời thật tuyệt”. Anh cào tay lên tóc. “Tuyệt đến tầm sáu tuần sau khi bọn anh cưới và gã khốn đó quay lại. Tóm tắt cả một câu chuyện dài là, bọn anh ly dị và cô ấy cưới gã kia. Tất cả chuyện này xảy ra trước khi Brandy sinh ra”.

Maria nghe thấy sự đau đớn trong giọng anh. “Em rất tiếc,” cô nói.

“Đầu tiên anh nghĩ mình có thể bỏ đi không vướng bận, nhưng khi anh nhìn thấy con bé cũng là ngày anh biết tình yêu thực sự là gì. Chẳng có gì so sánh được với việc nhìn đứa con máu mủ của em ngược lên nhìn em.”

Maria nuốt xuống cục nghẹn trong họng. Cô đang được thấy một mặt mới của Matt. Không, không đúng. Cô đã thấy mặt này ngay từ đầu. Anh có bản tính tốt bụng, loại tốt bụng khiến anh trở thành người đàn ông gia đình hoàn hảo. Anh chung thủy, đáng tin cậy, và tử tế.

“Sao anh không kể cho em?” Cô hỏi.

“Ban đầu là để bảo vệ Brandy.”

“Bảo vệ con bé – khỏi em?”

“Phải... ý anh là, không. Không chỉ em. Anh không muốn đưa ai đó vào cuộc sống của con bé nhưng rồi lại để họ đi mất. Brenda và tên kia đã ly dị. Anh đã chứng kiến việc ấy làm Brandy đau đớn thế nào, và anh không muốn ...” Anh vươn người ngang bạn. “Anh định nói với em trước khi mọi chuyện trở nên nghiêm túc. Nhưng nó trở nên nghiêm túc quá nhanh. Rồi một buổi tối em đã nói em mừng thế nào khi cả hai chúng ta đều chưa từng kết hôn. Em đã nói rằng nó mang đến vô số gánh nặng vào một mối quan hệ. Anh đã rất hoảng hốt. Anh tự thuyết phục mình rằng nếu anh làm em yêu anh, thì em sẽ hiểu.”

Maria đứng sững, cô hiểu rõ các cảm xúc trong mình, Matt không hề lừa dối cô. Anh yêu cô. Tại sao tim cô lại không hoan hỉ?

Anh ép tay xuống bàn. “Anh đã chờ đến thời điểm thích hợp, nhưng chẳng thời điểm nào là thích hợp hết.” Anh đứng dậy và đi tới cạnh cô ở bên kia bàn. “Ý nghĩ mất em thật quá sức chịu đựng. Nhưng cuối tuần sau anh sẽ đưa em đi gặp Brandy. Có nhớ anh từng đề nghị em đi cùng anh không? Anh đã chuẩn bị cả một bài phát biểu để anh muốn em hãy cưới anh nhiều đến thế nào, và anh muốn chúng ta có con – cho Brandy một cô em gái hoặc một cậu em trai.”

Cục nghẹn trong họng Maria lớn dần lên, và mọi chuyện trở nên rõ ràng. Cô nhớ lại lời bác sỹ phụ khoa. Cô đã mất một ống dẫn trứng. Tôi cũng đã thấy vài nội mạc tử cung. Điều này có nghĩa rằng cô rất khó mang thai.

Matt kéo cô vào trong vòng tay anh. Cô hít vào hương thơm của anh cùng lúc cô chấp nhận sự thật: anh muốn thứ mà cô không thể trao đi. Theo một cách điên rồ nào đó, tình huống này giống hệt như tình huống cô vướng vào cùng Jose – và cũng là một sai lầm. Tình yêu cô dành cho Matt là thật, và sâu bên trong cô biết rõ anh để hiểu rằng anh sẽ nói việc cô không thể thụ thai cũng chẳng sao đâu, nhưng thật thế sao? Lời của anh lặp đi lặp lại trong tim cô. Và đó là ngày anh biết tình yêu thực sự là gì. Cô sẽ không được hưởng thứ tình cảm ấy, và cô chẳng bao giờ lại mong Matt phải chịu cùng nỗi đau này. Anh muốn có thêm con, và một người đàn ông như anh nên được có thêm.

Tách ra, cô nhìn mắt anh. “Em xin lỗi. Nhưng hãy đi đi.”

“Chết tiệt. Anh biết mình đã sai khi không kể với em, nhưng ...”

“Không phải vì thế mà em biết mối quan hệ của chúng ta sẽ không đi xa được.” Điều này không phải sự thật, nhưng cô biết Matt muốn có một lý do.

“Em vẫn yêu Jose à?” anh hỏi.

Cô sẽ không nói dối về việc đó. “Không, nhưng rõ ràng là anh không tin tưởng em đủ để nói thật. Và bất kỳ mối quan hệ nào không có sự tin tưởng lẫn nhau thì không đáng để theo đuổi.”

27. Chương 33

Chương 33

Một tuần trôi qua, và Shala vui mình vào việc gọt giũa Precious. Cô đã gặp gần hết các thành viên hội đồng thành phố và những người có khả năng giúp biến thị trấn trở thành điểm du lịch lớn kế tiếp ở Texas. Cô đã đưa ra các lời gợi ý, đưa danh sách những việc phải thay đổi cho thị trưởng – khi thật, đến buổi họp

ở quán Funky Chicken của cô cũng diễn ra tốt đẹp, mặc dù cô đã đồng ý sẽ nhảy với Bo một lần nữa nếu anh ta làm hết mọi thứ trong danh sách của cô.

Sau khi xem lại tất cả các bức ảnh cô đã chụp, cô quyết định rằng mình không cần thêm nữa, trừ ảnh chụp nghi lễ, một hành động vẫn trái luật. Dẫu vậy, ngày mai là một ngày trọng đại. Ngày mai là ngày họp hội đồng bộ lạc.

Cô cũng không quá lo lắng. Cô không có thời gian để lo lắng. Cô chỉ tập trung vào công việc. Chà, cô tập trung vào công việc những lúc cô không tập trung làm tình cong-ngón-chân, đập-đầu-vào-ván-giường với anh cảnh sát trưởng. Hoặc làm tình trong phòng tắm. Mặt cô tươi cười khi cô nhớ lại khung cảnh đầy hơi nước sáng hôm đó. Ai mà biết làm tình lại vui đến thế chứ?

Maria đi vào căn phòng ngủ mà Shala và Sky đang ở trong nhà Lucas. Cô ôm một cái hộp trong tay. “Tớ có ảnh đây rồi. Giờ hãy nói cho tớ xem chúng để làm gì đi.”

“Tuyệt.” Shala đã hỏi Maria liệu vợ của những người trong hội đồng bộ lạc có thể cho cô mượn vài bức ảnh đi nghỉ mát của họ hay không.

Cuối tuần trước khi Maria và Shala gặp nhau bàn về việc xây dựng cộng đồng nghệ thuật, và cả khả năng mở một xưởng nghệ thuật, họ đã hòa hợp với nhau như chị em gái. Maria còn tâm sự về Matt, dù Shala có cảm giác rằng cô ấy chưa kể hết mọi chuyện. Dù Shala cũng không thể trách cứ gì cô ấy. Cô cũng không cỏi mở lắm về chuyện của Sky và cô. Có lẽ các cảm xúc của cô không quá điên rồ và rối rắm như cô cảm thấy, nhưng chắc chắn là chúng vẫn mang lại cảm giác ấy.

“Vây, chúng để làm gì thế?” Maria hỏi.

Shala liếc nhìn cái hộp. “Để cho bài thuyết trình của tớ.”

Maria khó hiểu. “Sao lại là ảnh chụp kỳ nghỉ của gia đình các thành viên hội đồng.... Chờ đã! Tớ hiểu rồi. Đây là cách cậu định thuyết phục họ để các du khách chụp ảnh phải không? Cậu giỏi quá.”

“Tất nhiên, cô ấy rất giỏi.” Sky đi vào và, quỳ một gối lên đệm, cúi xuống để hôn Shala. Lại còn hôn sâu. Gần đây anh rất hay làm thế. Một thời gian anh có vẻ thuộc tuýp người không công khai biểu lộ tình cảm, nhưng điều ấy đã thay đổi. Mọi thứ đều đã thay đổi. Trừ tình dục. Nó vẫn tuyệt vời đến cong-ngón-chân.

À, một thứ nữa không thay đổi là vụ điều tra. Cho đến giờ, chưa có gì tiến triển hết. Và càng ngày càng có vẻ như Charlie Rainmaker là người đứng sau mọi chuyện. Rõ ràng là anh ta và người anh ta thuê làm công việc bắn thủ này đã cãi nhau. Sau khi giết Charlie, gã vô danh kia chắc chắn đã rời khỏi thị trấn. Không còn ai đe dọa và tấn công cô nữa, về cơ bản cũng có nghĩa là Shala không còn gặp nguy hiểm nữa. Cô có thể quay lại Houston.

Tuy vậy, bất kỳ lúc nào cô đề cập chuyện đó với Sky, anh cũng tức điên lên. Có lúc cô còn nghĩ anh sẽ lại dọa tống giam cô. Shala tự hỏi có phải anh không muốn cô đi hay không. Cô cũng không muốn đi, nhưng không sớm thì muộn họ sẽ phải đương đầu với sự thật rằng họ sống cách nhau đến mấy trăm dặm. Họ cần nói chuyện xem họ định xử lý tình yêu xa này như thế nào, hay phải nói là, cần nói rõ chính xác thì quan hệ của họ là loại quan hệ gì.

Về phần cảm xúc của bản thân cô thì cô đã xác định rõ rồi. Nếu cô không yêu Sky đắm say, thì cũng là sát ngưỡng đắm say. Nhưng trong một mối quan hệ tình cảm, phán đoán của một bên không có ích gì. Cả hai người phải cùng muốn đi đến cùng một kết thúc. Kỳ cục là Sky chưa bao giờ nhắc đến tình cảm của anh. Cứ bảo cô là người không tự tin đi, nhưng ít nhất cô cũng muốn có dấu hiệu cho thấy cô không đơn phương trước khi tuyên bố tình yêu.

Cô nhìn đồng hồ. “Anh về sớm.”

“Phillip và những người khác đi rồi, và anh cho là mình được kê xác mọi việc. Anh nghỉ sớm. Chỉ muốn đi tắm một cái và kết thúc ngày hôm nay.” Mắt anh sáng lấp lánh đầy ngụ ý, và Shala đỏ mặt khi thấy Maria mỉm cười.

Rời khỏi giường, Sky nhìn Maria. “Mọi người ở nhà thế nào?”

“Vẫn thế,” em gái anh nói. “Cứ như có ai đã hút cạn niềm vui khỏi ngôi nhà vậy. Cha Redfoot thần thờ cả ngày. Hôm qua, ông thậm chí còn không thay đồ ngủ. Jose cắm mặt vào máy tính. Nếu anh ấy phải làm nhiều việc thế thì sao anh ấy không quay lại New York đi cho rồi?”

“Hãy cho họ thời gian, rồi họ sẽ tìm ra câu trả lời ỉn.” Sky nói.

Sky và Maria đều đã kể cho cô nghe về tình thế này. Họ không biết rằng cô thầm ghen tị với gia đình họ, kể cả với màn kịch đang diễn ra. Hôm qua cô đã gọi cho anh trai cô, hy vọng sẽ tìm được từ anh chút hơi ấm mà cô cảm thấy giữa Sky và nhà Redfoot. Tuy vậy nó không đến. Anh trai cô đã cho cô hai phút trước khi phải gác máy. Cô còn chưa bắt đầu kể cho anh về những nguy hiểm cô đã phải đối mặt. À, cô biết anh yêu cô, nhưng hiện giờ đời anh có quá nhiều nỗi lo đến mức anh không thể lo lắng cho cô được.

“Em đang cố cho họ thời gian đây,” Maria tiếp tục. “Nhưng em không chịu được đám mây xám xịt đang lơ lửng trên nóc nhà. Đó cũng là một phần lý do em đến đây. Em nghĩ sau buổi họp hội đồng ngày mai tất cả mọi người có thể đến ăn tối. Có lẽ đông người sẽ khuấy động không khí.”

Cả Sky và Maria cùng nhìn Shala. “Được chứ?” Họ đồng thời hỏi.

Tim Shala phập phồng. Họ có kế hoạch đưa cô vào một buổi họp mặt gia đình! “Tuyệt lắm.” Cô nói với một nụ cười. “Lần cuối cùng tôi đến nhà ông Redfoot, mọi việc khá thú vị.”

“Đừng lo,” Maria cười. “Lần này tớ sẽ đảm bảo Jose mặc quần áo.”

“Cả anh cũng thế,” Sky găm gừ.

“Tôi muốn có bằng chứng, bằng chứng là thứ tôi muốn có.” Sky gần như hét vào mặt Phillip sáng hôm sau. “Charlie đã sống ở đây cả đời. Sao anh ta lại phải đi thuê người khác ở ngoài chứ? Và anh ta định trả tiền kẻ đó thế quái nào chứ?”

Bạn anh nhún vai. “Nghe này, tôi biết cậu đặc biệt quan tâm đến vụ này, nhưng chúng ta đã làm tất cả những gì chúng ta có thể. Cho đến khi có bằng chứng pháp lý xuất hiện...”

“Chúng ta có một vụ giết người, ba vụ giết người bất thành, thế mà cậu cứ thế bỏ đi à?” Tệ hơn, một khi Shala nghe tin đội lính biệt kích đã đi, cô sẽ đi ngay theo gót họ.

“Vụ án này nguội rồi,” Philip nói. “Chúng ta có sáu người đã nói rằng Charlie gần như đã thừa nhận đang dọa Shala rồi thị trấn. Giờ Charlie đã chết và chúng ta không còn gì để tìm kiếm, chẳng có gì để tiếp tục. Nếu chúng ta thu thập được gì từ đội khám nghiệm, thì đến lúc ấy chúng ta sẽ tiếp tục.”

“Tôi có vài tin đây,” một giọng nói vang lên từ ngưỡng cửa.

Sky quay sang thấy Lucas. Phillip cũng quay người. Dù Sky đã mời anh bạn lánh đời của mình tới các bữa tiệc poker của họ nhiều lần, Lucas vẫn luôn từ chối. Tuần trước, hai người họ đã gặp qua nhau lần đầu tiên. Hiển nhiên, Sky khá chắc Lucas đã gặp nhiều người trong mấy tuần qua hơn suốt năm năm qua. Ngạc nhiên là Lucas không có vẻ khó chịu mấy.

Về nghiêm trọng trên nét mặt cậu ta khiến Sky chú ý. “Shala đâu?” Cô đã rời thị trấn rồi sao?

“Cô ấy đây.” Lucas ra dấu vào hành lang và đập một phong bì bằng giấy chuối vào tay anh. “Nhưng tôi có tin đây.”

“Gì cơ?” Phillip hỏi.

“Chắc là về tên sát nhân.” Lucas tập trung vào Sky. “Tôi đã bảo cậu rồi, tôi đã gửi vài bức ảnh ột người bạn. Họ thực hiện nhận dạng khuôn mặt và tìm được một kết quả.”

“Bọn tôi cũng đã gửi lệnh nhận dạng đi,” Phillip nói, trông bối rối. “Nhưng chúng sẽ tồn đọng trong mấy tháng trời.” Cậu ta lắc đầu. “Dẫu vậy, người anh nhờ làm được việc đó là ai vậy?” Phillip hỏi.

Tôn trọng ước nguyện của bạn, Sky không kể với Phillip về những mối quan hệ trong chính phủ của Lucas.

Lucas nhún vai. “Bạn của bạn.”

“Bạn của bạn ai?” Phillip gặng hỏi, rõ ràng là bức mình vì Lucas có kết quả trong khi người của anh ta thì vẫn đang vò đầu bứt tai.

“Không quan trọng,” Sky xen ngang. “Cậu có gì?”

“Quan trọng chứ,” Phillip ngắt lời. “Tôi không thể dùng...”

“Vậy đừng dùng,” Lucas nói, giọng lạnh lùng.

“Chết tiệt, Phillip,” Sky nói. “Đây không phải một cuộc thi bản lĩnh đàn ông. Cậu ấy đang giúp. Bất kể thông tin mà cậu ấy cho chúng ta là gì thì tôi đánh cược cả tính mạng rằng chúng ta có thể kiểm chứng ngay khi người của cậu đưa cho cậu kết quả họ có.”

Lucas đưa phong bì cho Sky. “Tên hắn là Bradley Conners. Hắn có tiền sử tội phạm dài hơn cả danh sách những điều khó chịu của một phụ nữ đang trong thời kỳ tiền kinh nguyệt. Vừa ra khỏi tù sáu tháng trước. Vào tù vì đánh gần chết một người ở quán bar. Lúc đấy người ta nghĩ rằng hắn được thuê, nhưng không có bằng chứng. Hắn bị tuyên án bảy năm, nhưng chỉ ngồi tù ba năm.” Sky rút giấy ra và bắt đầu xem chúng trong khi Lucas tiếp tục. “Đoán xem gã Conners này ở chung nhà tù với ai trong vài tháng ở Huntsville?”

“Ai?” Phillip hỏi, tò mò nhiều hơn tức giận.

“Anh trai của Rainmaker,” Lucas nói.

“Vậy bây giờ chúng ta đã có kết nối rồi,” Phillip nói.

Sky lắc đầu. “Nhưng vì lý do gì mà gã Conners này lại có hứng thú với máy ảnh của Shala đến thế?”

“Có lẽ họ biết cô ấy chụp được ảnh của Charlie. Có lẽ Conners nghi ngờ rằng cô ấy đã chụp được hắn ta,” Lucas nói.

“Hợp lý đấy,” Phillip nói.

“Vẫn không khớp,” Sky nói. “Ý tôi là, tôi biết Charlie không muốn Shala ở đây, nhưng thuê sát thủ ấy à?”

“Có lẽ anh ta không cần thuê gã này.” Phillip thêm vào. “Có lẽ gã này muốn giúp đỡ anh ta. Khi thật, có lẽ Rainmaker đã nhận ra gã này đi xa đến mức nào và bảo hắn hãy rút đi. Đó chắc là lý do khiến Rainmaker bị giết.”

“Không.” Sky ép tay trên mặt bàn. “Tôi không tin là thế.”

Phillip nói, “Chúng ta sẽ nói chuyện với anh trai anh ta, có lẽ...”

“Khó đấy,” Lucas ngắt lời. “Anh ta đã chết khoảng một tháng trước. Nguồn tin của tôi nói rằng do bệnh, không có gì đáng nghi ngờ.”

“Anh là thằng nào, và nguồn tin của anh là thằng nào chứ?” Phillip hỏi.

“Tôi đơn giản là biết đúng người thôi.” Lucas đáp lại.

“Chuyện ngày càng tệ hơn,” Sky rít lên, lơ cả hai người họ.

“Tệ hơn à?” Lucas hỏi. “Chúng ta biết hắn là ai. Chúng ta biết liên hệ giữa hắn và Charlie. Vì Charlie đã chết, Conners sẽ không phải tấn công Shala nữa. Shala không còn gặp nguy hiểm nữa. Tôi không coi đó là tệ hơn đâu. Tôi phải nói chúng ta đã tiến xa hơn một bước.”

“Cậu đã bảo Shala chưa?” Tim Sky nện bùm bụp trong lồng ngực.

“Tất nhiên là rồi. Cô ấy sung sướng lắm.”

Điều ấy có nghĩa là cô sắp quay về Houston.

“Cháu rất tài năng, quý cô ạ. Cháu đã làm chủ cả căn phòng đó.” Ông Redfoot nói khi Shala và Sky đi vào nhà ông nửa tiếng sau buổi họp ở hội đồng bộ lạc. Shala sung sướng khi nghe lời khen của ông.

“Cám ơn bác. Và cảm ơn bác vì làm đồng minh của cháu. Cháu không thể làm được nếu không có bác.” Cô ôm ông và giữ nguyên vòng ôm trong vài phút bởi vì cảm giác ấy thật tuyệt. Chúa ơi, cô nhớ ông bà mình, nhớ cảm giác được một bàn tay thông thái, đáng kính ôm lấy mình.

“Lại một người thích ôm,” ông Redfoot lầm bầm.

“Cha hãy quen đi,” Maria nói, lao vào phòng và ôm lấy Shala ngay khi cô thả cha cô ấy ra. “Chúc mừng. Cha Redfoot nói không đời nào có chuyện hội đồng không trao cho cô tất cả những gì cô muốn.”

“Thật à?” Shala nhìn vào mắt người đàn ông lớn tuổi. “Bác thực sự nghĩ họ sẽ đồng ý với tất cả mọi chuyện à?”

Ông Redfoot nhìn Sky. “Người phụ nữ của con nên làm luật sư mới phải. Con đáng ra phải xem cô ấy. Cô ấy đã quyến rũ tất cả bọn họ.”

“Con hẳn đã được xem nếu mọi người cho con đi,” Sky nói.

Shala liếc nhìn anh. Cả chiều nay Sky căng như dây đàn. Cô cho rằng đó là do cô sắp quay lại Houston. Cô đã bảo Lucas rằng chắc cuối tuần này cô sẽ đi, nhưng Sky vẫn chưa đề cập đến chuyện đó.

“Con biết luật rồi đấy,” ông Redfoot nói. “Chỉ có hội đồng bộ lạc được có mặt khi...”

“Con không buộc phải thích cái luật đó,” Sky cắt ngang.

“Mùi gì thơm thế,” Shala cất tiếng.

“Cơm thập cẩm Tây Ban Nha. Công thức của mẹ Estella.” Maria nhìn Sky. “Đừng có mà nói em đã cho quá nhiều tỏi đấy.”

“Tớ sẽ bắt anh ấy cư xử phải phép.” Shala nắm lấy tay anh.

“Đó là một lời hứa khá to tát đấy,” giọng của Lucas vang lên từ ngưỡng cửa. Shala quay lại và suýt phá ra cười trước thứ anh mang trên tay.

“Lucas!” Maria nói và cười toe toét. “Cám ơn vì đã cân nhắc lại.”

Shala cúi người về phía trước và thì thầm trêu chọc. “Cậu đã dùng cách gì thế, hứa rằng chúng ta sẽ chơi Scrabble à?”

Maria khúc khích. “Chỉ một ván thôi mà.”

“Vào thôi,” ông Redfoot nói.

Khi cánh đàn ông đi vào trong, Maria nhìn Shala. “Hôm nay cha Redfoot đã vui hơn rồi. Cảm ơn vì đồng ý đến đây nhé.”

“Tớ cũng không muốn bỏ lỡ bữa ăn này mà.” Shala thú nhận. “Tớ đến phòng vệ sinh trước rồi sẽ ra giúp chuẩn bị bữa tối được không?”

“Cửa thứ hai bên trái. Đi qua cái lỗ giống hệt mặt Jose trên đường là đến.” Maria cười toe toét.

Shala vội vàng đi dọc hành lang. Cô vừa nắm lấy tay nắm cửa thì cửa bật mở. Và Jose đứng đó, trước mặt cô, trần truồng. Chà, anh vẫn có một cái khăn tắm màu trắng quấn quanh eo.

“Ôi chết tiệt! Sky sẽ giết tôi mất.” Anh đóng sập cửa lại.

Shala quay lại phòng khách, cố không cười, và thấy Maria. “Có phòng vệ sinh nào nữa không? Tớ nghĩ phòng đó bị chiếm rồi.” Cô gần như đã kể cả câu chuyện với bạn mình, rồi quyết định rằng Jose chắc thích cô không kể hơn.

“Phòng tớ, cửa đầu tiên bên trái.”

“Cám ơn.”

Vài phút sau, cô đi vào hành lang. Cúng lúc ấy, Jose đi ra từ căn phòng cạnh phòng Maria. Ít nhất là lần này anh mặc quần áo.

Anh nhún vai biết lỗi và khoát tay. “Xin lỗi. Tôi không biết là đã có người đến. Tôi chỉ định lao sang bên kia hành lang.”

Shala cười toe toét. “Không sao. Tôi nghĩ chúng tôi đến đây sớm.”

Jose mỉm cười. “Chúng ta đã gặp mặt rồi, nhưng tôi nghĩ chúng ta chưa từng được chính thức giới thiệu.”

“Hi hi, không có cái áo choàng hồng, tôi suýt nữa không nhận ra anh đấy.”

Anh bật cười, và tiếng cười ấy nghe rất giống ông Redfoot. Shala quyết định rằng cô thích Jose.

Ba mươi phút sau khi họ đến, Sky ngồi ở bàn ăn cùng Jose, ông Redfoot và Lucas. Cánh đàn ông đang chơi trò Scrabble trong khi Shala giúp Maria làm bếp.

“Đó không phải một từ,” Lucas nói.

“Có đấy. Wacoi.”

“Nó là gì?”

“Đó là một từ thánh,” ông Redfoot nói.

“Cậu không muốn biết đâu.” Sky lầm bầm.

“Bác biết từ thánh nào nảy đến trong đầu cháu ngay lúc này không? Chó chết! Bác chỉ được dùng tiếng Anh. Chỉ tiếng Anh thôi.” Lucas khẳng khái.

Bạn anh và ông Redfoot đang cãi cọ về việc dùng ngôn ngữ bản địa Mỹ. Sky bật cười. Dù anh đang lo đến phát ốm về việc Shala rời đi, được ở đây vẫn rất vui vẻ. Cứ cách vài phút anh lại nhòm vào bếp, và được nhìn Shala ở trong căn bếp của ngôi nhà mà anh đã trưởng thành có gì đó mang lại cảm giác thật mãn nguyện.

“Jose,” Lucas nói, “đến lượt anh. Và đừng giả vờ đọc báo khi mà tôi biết anh đang tìm từ đấy.”

Jose cười toe toét. “Anh chàng này rất coi trọng trò Scrabble nhỉ?” Anh nhìn xuống thanh gỗ đựng các chữ cái của mình, rồi bắt đầu xếp từ. “Tôi không ăn gian đâu, tôi đang đọc báo thật đấy chứ. Một bài báo về thượng nghị sĩ Blanton. Mọi người có biết ông ta học trung học ở Bueford không? Có người nói rằng ông ta là tiền vệ cho đội Bueford Bulldogs. Khỉ thật, có lẽ tôi và ông ta từng đấu với nhau khi tôi ở đội tuyển bóng bầu dục cũng nên.”

“Ghi cho anh ta thêm tám điểm đi,” Lucas nói, đếm điểm của Jose.

Sky cộng tổng số lại. “Ông ta lớn tuổi hơn anh nhiều cơ mà?”

Jose ngoái lại nhìn tờ báo như để xem lại ảnh của ông ta và đoán tuổi ông ta. “Phải. Nhưng khỉ thật, thật hết sảy khi được nghĩ mình đã đốn ngã thủ tướng một hai lần gì đó.”

“Vì ông ta có gắn bó với cộng đồng này, có lẽ nếu ông ta tranh cử tổng thống ông ta sẽ làm gì cho Precious và các thị trấn nhỏ quanh đây.” Ông Redfoot nhìn bảng chữ đầy mãnh liệt. “Ta đã đọc được vài chuyện tốt đẹp về ông ta.”

“Đừng nói với Maria nhé,” Sky đáp, lại liếc vào bếp để nhìn Shala một cái. “Con bé không thích gã này.”

“Maria có gu tốt đấy.” Lucas lên tiếng.

“Cậu biết vài chuyện bẩn thỉu của ông ta hả?” Sky hỏi.

“Không hẳn,” bạn anh nói. “Rồi, chúng ta đang chơi Scrabble hay bàn luận về chính trị đây?”

“Con biết ai sẽ trở thành một chính trị gia giỏi không?” Ông Redfoot nhìn Sky. “Người phụ nữ của con. Hôm nay cô ấy tỏa sáng rực rỡ.”

Sky lại nhìn qua cửa. Người phụ nữ của anh. Vì sao anh ngày càng bớt khó chịu sau mỗi lần nghe ông Redfoot nhắc đến cô như thế nhỉ?

“Matt có gọi không?” Shala hỏi, nhận thấy tâm trí Maria đang vướng bận điều gì đó.

“Không,” em gái Sky đáp. “Tạ ơn Chúa.”

“Tớ biết tớ không có chỗ để lên tiếng, nhưng nếu hai người thực sự yêu nhau, vậy thì có lẽ...”

“Không có chuyện đó đâu.” Maria quay đi. Một lần nữa, Shala lại có cảm giác rằng có thứ gì đó còn chưa được nói ra. “Cậu trộn salad được không?”

Dịch nghĩa, điều đó có nghĩa là “ngậm mồm lại đi.” Và Shala phải tôn trọng ước muốn của Maria.

Tiếng cười vang lên từ phòng ăn, và cả Maria lẫn Shala đều liếc về hướng đó. “Cậu không biết được nghe thấy nó tuyệt đến thế nào đâu,” Maria nói. “Tớ thề, cả tuần rồi không có người nào cười trong ngôi nhà này hết.”

“Kể cả cậu à?” Shala hỏi.

Trước khi Maria kịp trả lời, Sky thong dong đi vào. “Anh nghĩ thấy mùi tỏi,” anh trêu.

Maria vẫy một cái muôi trước mặt anh. “Ra khỏi bếp của em.”

Anh bật cười. “Đến xin tí trà thôi mà.” Anh đổ đầy cốc của mình rồi đi đến sau Shala. Cúi xuống, anh nói, “Anh tự hào quá. Cha Redfoot không ngừng tán tụng em.”

Cô mỉm cười với anh. “Cám ơn.”

Anh hôn cô và nói, “Tối nay chúng ta cần nói chuyện.”

“Về?” Cô hy vọng rằng anh sẽ nói anh nghĩ giờ là lúc họ phải nói rõ thứ tình cảm đang hiện diện giữa họ. Tất nhiên, anh hành động điên rồ trong những việc có liên quan tới cô, nhưng nói thành lời khiến cảm xúc thật hơn. Shala cần đời thật.

“Vẫn chưa an toàn để em rời đi,” anh nói.

Cô không tranh cãi. Lát nữa họ sẽ nói chuyện. Nhưng rõ ràng là không phải nói về họ. Điều ấy thật đau đớn.

Khi Sky đi ra, Shala thấy ông Redfoot đã bước vào bếp. Ông đứng cạnh lò nướng nói chuyện với Maria. Một lát sau, ông đi ra chỗ cô và đặt một tay lên vai cô. “Cháu làm nó hạnh phúc, Mắt Xanh.”

Shala mỉm cười. “Anh ấy cũng làm cháu hạnh phúc.” Và đúng thật là vậy – nếu anh ấy mở lòng thêm một chút nữa, Shala tự nói thêm với mình.

Không lâu sau tất cả bọn họ cùng ngồi ở bàn ăn và đánh chén thức ăn. Những câu chuyện trên bàn ăn là những câu chuyện hài về Jose, Maria và Sky. Có rất nhiều tiếng cười. Shala chưa từng thích một bữa ăn nào hơn thế. Không chỉ vì thức ăn – dù thức ăn cũng rất tuyệt – mà cô thích nhất là sự bầu bạn. Sau đó, ông Redfoot rót vang nhẹ cho tất cả bọn họ. Riêng Lucas, như Shala nhận thấy, chỉ dính chặt vào trà.

Ngồi ở bàn ăn này, Shala cảm thấy là một phần của một gia đình. Vài lần, nước mắt cô chực rơi xuống. Cô nhận ra rằng cô không chỉ suýt soát rơi vào tình yêu với Sky, mà cô cũng gần như đã rơi vào tình yêu dành cho gia đình và bạn bè anh.

Ông Redfoot đổ đầy cốc rượu trước mặt tất cả mọi người và nâng cốc. “Uống vì gia đình. Để có thêm nhiều bữa ăn mà tất cả mọi người đều có mặt ở đây,” ông tuyên bố, mắt nhìn Jose. Shala nhận thấy mắt chàng trai trẻ lóe lên vẻ có lỗi.

“Chấp nhận sự khác biệt của chúng ta,” Maria nói, đầy ngụ ý.

“Vì Scrabble,” Lucas nói, và tất cả mọi người cùng cười.

“Vì thức ăn không có quá nhiều tỏi,” Sky cười với Maria.

Giờ đến lượt Shala, nhưng cô không phải nghĩ gì nhiều. “Vì gia đình.”

Mọi con mắt đều đổ dồn về Jose, người cuối cùng. Anh ta mỉm cười. “Vì Sky cuối cùng cũng chấp nhận rằng Shala là tâm hồn đồng điệu của nó, đúng như những gì các linh hồn của cha Redfoot đã nói.”

28. Chương 34 - 35

Chương 34

Tay mọi người vẫn giơ lên, nhưng không có tiếng chạm cốc nào vang lên. Shala nhìn Jose chăm chăm. “Anh nói gì cơ?” Đó là lúc cô nhận ra tất cả mọi người đều đang chăm chăm nhìn cô.

Sky hạ cốc xuống và trừng mắt với Jose.

“Sao?” Anh trai anh có vẻ ngạc nhiên. “Đừng nói với anh là cô ấy không biết nhé.”

“Biết gì?” Shala hạ cốc xuống và nhìn quanh bàn. Không một người nào chịu nhìn vào mắt cô trừ Sky.

“Không có gì.” Anh găm giữ.

Cô run rẩy cười. “Không giống không có gì cho lắm.”

“Tớ đã làm bánh nướng và pha cà phê đấy!” Maria nói, thu hút sự chú ý của Shala. Lần này Maria không ngoảnh đi nhưng nhún vai về có lỗi, như thể thừa nhận rằng cô đã giữ bí mật một chuyện gì đó.

“Tôi thích ăn bánh nướng,” Lucas nói.

Shala nhìn anh, tự hỏi anh có biết họ đang nói về chuyện gì hay không. Khi anh không nhìn cô, cô cho là anh biết.

Cô chuyển sự chú ý của mình sang ông Redfoot. Ông nhìn cô, nhưng ông đã quay lại trạng thái tượng gỗ.

“Chà, sao không ai bảo cho tôi biết là tôi đáng ra không được nói gì chứ?” Jose rít lên.

“Ngậm cái miệng anh lại đã,” Sky găm lên. Anh nhòm người khỏi bàn và nhìn Shala. “Em sẵn sàng đi chưa?”

Rầm. Chỉ bằng câu đó, cảm giác có tội đã quét sạch tâm trạng vui vẻ của Shala, dù cô không hiểu sao đó lại là lỗi của cô. Dầu sao đi nữa, cô cũng không thể ngăn mình nói lời xin lỗi. “Tôi xin lỗi.” Cô đặt khăn ăn lên đĩa của mình. “Có lẽ tôi nên giúp dọn bát đĩa trước.”

“Không,” Maria nói. “Tớ tự xử lý được.”

“Được rồi.” Shala từ bỏ. “Bữa tối tuyệt lắm.” Và khi cô đi ra khỏi phòng, cô nhận ra rằng mình không còn cảm thấy là một phần của một gia đình nữa. Nó đã xảy ra như thế nào vậy?

Redfoot ngồi ở bàn, nhìn chăm chăm cốc rượu vang của mình. Sự ngưng ngừng vẫn lan tỏa khắp không khí. Lucas đứng dậy để rời đi. “Bất kỳ lúc nào cháu cũng được chào đón ở nhà ta,” Redfoot nói với anh ta.

“Cám ơn bác,” Lucas trả lời, và Maria tiễn anh ra cửa.

Jose ngồi bên kia bàn, trông không thoải mái, đúng cảm giác anh nên cảm thấy. “Con thề với Chúa, chẳng ai bảo con không được nói gì cả.”

Redfoot thấy buồn cho con trai mình, nhưng ông cũng thấy thương Sky, người không nghi ngờ gì đang phải đối mặt với phần khó khăn nhất trong chuyến hành trình đi cùng Shala Winters của mình. Giấc mơ đêm qua cho Redfoot biết rằng con đường của Sky và Shala vẫn chưa được đi hết. Cũng câu chuyện tương tự với Matt và Maria. Vẫn còn phải nhìn xem con đường và trái tim họ sẽ dẫn họ đến đâu.

Còn với Veronica, các linh hồn vẫn chưa trả lời câu hỏi của ông. Redfoot đoán là họ vẫn tức giận vì ông đã nói dối. Dù vậy Redfoot cũng sẽ không thay đổi bất kỳ điều gì. Ông sẽ không ép Veronica kết hôn, dù thế có nghĩa là chống lại họ.

“Tất cả những gì mọi người phải làm là nói cho con biết.” Jose tiếp tục.

Redfoot uống nốt ngụm rượu vang cuối cùng. “Ta cho rằng tất cả chúng ta đều hiểu không ai thích bị nói rằng số mệnh của họ đã được định sẵn.”

“Thật à?” Jose cúi người tới trước, đẩy cánh tay trên bàn, “Thế thì tại sao lúc nào cha cũng làm thế với con?”

Redfoot dựa người vào ghế. “Ta làm thế với con như thế nào?”

Jose giờ một tay ra. “Không quan trọng. Quên đi” Anh đứng dậy và bỏ đi, để lại Redfoot một mình ở bàn.

“Chuyện gì không quan trọng?” Redfoot hỏi căn phòng trống rỗng. Rồi ông nhìn vào trái tim mình để tìm ra câu trả lời.

Shala ngồi im trong xe Sky đúng năm phút trước khi những từ ngữ và nỗi tức giận sùng sục trào ra. “Anh sẽ không giải thích gì thật à? Làm sao anh có thể ngồi im đó mà chẳng giải thích gì hết? Làm sao..”

“Dừng lại!” Sky giờ tay lên. “Vì Chúa, em làm ơn đừng có bắt đầu cãi nhai được không!”

Sự tức giận của anh, tông giọng của anh, cào xối trên người cô như thủy tinh vỡ. “Lải nhải? Em... lải nhải à?”

“Phải, em là đồ lải nhải! Khi em bối rối, khi em buồn bã, và thỉnh thoảng cả những lúc em vui nữa. Và nó làm đau tai anh.”

Cô cảm thấy mình mất tự chủ, nhưng cô không quan tâm. “Chà, có lẽ em lải nhải vì anh chỉ ngồi chờ ra đó mà chẳng bao giờ nói cái cớ khô gì kể cả khi có một chú vui ngồi chồm hổm giữa phòng, vẩy đuôi, lộ ra cái lỗ đít nhỏ xinh màu hồng, và thả ra một bãi phân to. Có lẽ em lải nhải vì em đang cố tìm hiểu xem chúng ta trong đầu anh là như thế nào. Có lẽ...” Cô tựa mạnh lưng vào ghế, “Xe của em sửa xong chưa?”

Sky gầm sâu một tiếng và lao phắt xe sang bên kia đường, đột ngột dừng lại, làm lớp xe rít lên.

“Anh có muốn em ra khỏi xe không?” Shala đối mặt với anh, dòng adrenaline chạy rần rật trong huyết quản cô.

“Không!” Anh vươn lấy cô nhưng cô tránh xa. “Chuyện đó thật ngớ ngẩn,” anh nói.

“Cái gì ngớ ngẩn?” Họng cô nghẹn ngào. “Thối lải nhải của em, hay sự thật rằng anh và cả gia đình anh che giấu bí mật về em và rõ ràng là đang cười cợt sau lưng em!”

“Chẳng ai cười cợt hết!”

“Anh đã nói nó ngớ ngẩn.”

Anh cào một tay trên mặt. “Chuyện đó ngớ ngẩn, nhưng bọn anh không cười gì em.” Anh tựa lưng ra sau và nhìn chăm chăm lên nóc xe. “Được rồi, chuyện là thế này. Cha Redfoot tin rằng linh hồn của mọi người mang cho ông những giấc mơ. Ông tin rằng những giấc mơ ấy bảo cho ông biết rằng em và anh là tâm hồn đồng điệu.”

Shala chà tay trên cái vấy jeans, nhớ lại buổi gặp mặt kỳ cục của cô với ông Redfoot khi cô lần đầu tiên gặp ông. “Ông đã mơ thấy rằng em là tâm hồn đồng điệu của anh sao?”

“Ừ. Anh đã bảo là nó ngớ ngẩn mà.”

“Ông đã mơ thấy giấc mơ này từ lúc nào?”

“Điều đó không quan trọng.”

“Ông đã mơ thấy giấc mơ này từ lúc nào?” Cô kiên quyết.

“Khoảng 3 tuần trước khi em đến thị trấn.”

Cô ngồi đó linh hội mọi thứ vào đầu. Hay phải nói là cố gắng linh hội. “Đó là lý do anh vô cùng thô lỗ với em khi chúng ta mới...”

“Anh không thô lỗ, anh...”

“Anh đã đi theo em và cướp máy ảnh của em.”

“Em đã chụp ảnh.”

“Em không hề chụp ảnh!”

“Được rồi. Anh đã nghĩ là em có chụp ảnh. Và anh đi theo em bởi vì...” Anh nắm chặt tay quanh vô lăng.

“Được rồi, có lẽ anh theo đuôi em thay vì chào hỏi em vì anh không muốn cha Redfoot bắt đầu tin vào những chuyện nhảm nhí của ông.”

“Vậy thì vì sao anh lại đổi ý? Bởi vì có người bám theo em à?”

“Phải và không. Chủ yếu là vì anh đã nhận ra nó ngớ ngẩn đến mức nào.”

“Cái gì ngớ ngẩn cơ?”

“Toàn bộ câu chuyện chết dẫm này! Anh không tin nó.”

“Tin gì? Giác mơ, hay chuyện chúng ta là tâm hồn đồng điệu?”

“Cả hai. Các mối quan hệ đều có thời kỳ. Chúng kéo dài đến chừng mực nào đó. Anh không phải tuýp người tin vào chuyện tâm hồn đồng điệu. Anh không tin vào thứ vớ vẩn đó.”

Anh không tin ư? Cô cố lĩnh hội ý anh nói. “Anh không tin vào tình yêu.”

Anh ngồi đó nhìn cô chăm chăm. “Thôi nào, Shala. Chúng ta đã nói về chuyện này rồi.”

Tâm trí cô quay cuồng. “Thật sao?”

“Phải.”

“Lúc nào thế? Bởi vì em không nhớ...”

“Buổi chiều ở văn phòng của anh. Anh đã bảo em rằng anh chỉ muốn đến đâu hay đến đó, tận hưởng... anh đã bảo em rằng chuyện này rất khó khăn.”

Những cảm xúc dâng trào trong ngực Shala đang làm trái tim cô vỡ tung. “Phải, anh đã nói nó rất khó khăn, anh đã nói rằng chúng ta chỉ cần tận hưởng nó, nhưng bằng cách nào đó anh đã bỏ qua phần nhỏ nói rằng anh nghĩ chuyện này sẽ không kéo dài và anh cũng không trông chờ nó đi đến đâu hết. Hay nói rằng anh chưa bao giờ thực sự quan tâm...”

“Anh có quan tâm!”

“Cho đến khi nó hết thời kỳ,” cô lẩm bẩm. “Cho đến khi sự mới mẻ rời khỏi tình dục.” Cô nhắm mắt lại và cảm thấy bị lợi dụng. Mọi thứ mà họ từng chia sẻ giờ đây đều thật khác. Dơ bẩn. Cô hít thở với lỗ hổng khổng lồ trong lồng ngực. “Chà, nó đi hết thời kỳ của nó rồi.”

“Không, chưa đâu. Khỉ thật! Anh không có ý... anh không...”

Ngồi thẳng dậy, cô đối mặt với anh. Cô tranh luận xong rồi. Cô xong rồi, mãi mãi. Họ xong rồi. “Đưa em về xe của em đi. Chờ đã – cứ đưa em về lại nhà Lucas là được, rồi anh ấy có thể đưa em đi.” Cô cần môi và tuyệt đối không chịu khóc. “Em cần thu dọn đồ đạc.”

“Muộn rồi. Em không thể lái xe về Hous...”

“Em không định làm thế. Em sẽ thuê một phòng khách sạn.”

Anh nhìn ra ngoài qua kính chắn gió. “Khách sạn vẫn đóng cửa vì Jessie.”

Tâm trí cô suy nghĩ thật nhanh. “Vậy em sẽ lái xe tới thị trấn gần nhất và...”

“Khỉ thật, hãy ở lại nhà của Lucas tối nay. Đến sáng anh sẽ lấy xe cho em và...” Anh nhìn cô. “Nếu em không muốn anh ngủ cùng em thì anh sẽ không làm thế.”

Lý trí nói rằng anh nói đúng về việc không nên lái xe tối nay, và dù cô đau đớn thế nào đi nữa, cô cũng cần giữ tỉnh táo. Lý trí là chìa khóa để sống sót, và cô sẽ sống sót qua nỗi đau xé ruột xé gan này. Hãy nhìn lại những gì cô đã từng sống sót qua. Sky Gomez chẳng là gì khi so với những mất mát trong quá khứ của cô. Bên cạnh đó, cô thậm chí còn không yêu anh, không thật lòng. Còn chưa.

Vậy hãy lý giải xem vì sao nó lại đau đớn thế.

Cô ngoảnh đi và cảm nhận được giọt nước mắt đầu tiên của mình – cô sợ là một trong rất nhiều giọt – lăn xuống má. “Tốt thôi, đến sáng em sẽ đi. Nhưng anh nói đúng, em không muốn anh ngủ cùng em.”

Jose nhìn chằm chằm màn hình máy tính, nhìn nút “mua ngay” sẽ trao cho anh chiếc vé quay lại New York.

Anh chưa từng định sẽ ở lại lâu thế này. Anh đã có ba tuần nghỉ dưỡng và sau ngày đầu tiên anh đã gọi báo phép nghỉ. Không bận tâm rằng mấy ngày vừa qua anh vẫn làm việc. Chết tiệt, anh thích công việc của mình. Anh thích cuộc sống ở New York của mình, vậy vì cái đích gì mà anh vẫn lờn vờn tại đây? Anh đã chấp nhận rằng chuyện giữa anh và Maria đã kết thúc rồi. Anh ghét phải thừa nhận điều đó, nhưng những gì cô nói về mối quan hệ của họ rất đúng. Cô là thứ duy nhất ở Precious mà anh cảm thấy gắn kết.

Ý nghĩ cô đã mang thai con anh – đã mất con anh – dính chặt lấy tim anh như kẹo cao su dính vào giày trong một ngày oi bức. Anh cố không nghĩ về nó, nhưng nó không chịu rời đi. Dù anh không thể gọi tên chính xác dòng cảm xúc đang chạy khắp người anh, nó giống cảm giác đau buồn, cùng nỗi đau anh đã cảm thấy khi mẹ anh mất.

Nghĩ về mẹ làm anh nhận ra anh còn ít thời gian với cha mình đến thế nào. Điều này lại đưa anh quay lại lý do anh chưa rời đi. Jose nhận ra mình không thể trở về sống ở Precious, nhưng anh cho rằng khoảng cách địa lý không phải thứ thực sự làm ảnh hưởng tới mối quan hệ của họ.

Đóng màn hình mà không mua vé, anh đi vào phòng khách. Ông Redfoot không có ở đó. Cha anh đang ngồi ở bàn ăn, vẫn chỗ mà Jose đã bỏ ông lại hơn một tiếng trước, vậy nên Jose đi vào phòng ăn và ngồi xuống đối diện ông, không chắc phải nói gì nhưng biết rõ rằng họ phải nói chuyện.

Ông Redfoot hắng giọng. “Con vô cùng giống mẹ”

“Thật à?” Jose hỏi. “Con luôn nghĩ rằng bà xinh hơn.”

Cha anh lờ đi nỗ lực hài hước của anh. “Bà có những giấc mơ lớn. Nhiều giấc mơ hơn những gì người ta có thể thực hiện trong một đời.” Ông Redfoot dừng lại, và giọng ông hơi run rẩy. “Ta thật may mắn vô cùng khi bà quyết định rằng ta là một phần giấc mơ của bà. Thịnh thoảng ta tự hỏi bà có hối hận về điều đó không. Bà sẽ vượt xa hơn nhiều nếu bà rời Precious.”

Tim Jose siết lại. “Mẹ yêu cha và thị trấn này.”

“Ta hy vọng thế,” ông Redfoot đáp. “Nhưng con thì không?”

Jose cân nhắc. “Con không ghét nơi này – không phải mọi lúc,” anh thú nhận. “Con yêu con người nơi này. Con yêu những kỷ niệm. Nhưng con chưa bao giờ cảm thấy mình hợp với nơi này.”

Ông Redfoot gật đầu. “Tối qua Maria nhắc ta nhớ đến câu chuyện mẹ con hay kể. Câu chuyện cha mẹ chúng ta phản đối việc chúng ta cưới nhau thế nào.”

“Con vẫn nhớ,” Jose nói. “Mẹ nói hai người đã ra bờ sông gặp nhau rồi bỏ trốn.”

“Mẹ con, lúc ấy bà là định mệnh của ta. Chúng ta đã làm đúng khi nổi loạn chống lại cha mẹ mình.” Ông Redfoot dừng lại. “Và con làm đúng khi biến giấc mơ của con thành sự thật. Ta xin lỗi vì đã làm con cảm thấy chúng không đáng kể. Số mệnh của con là của chính con, Jose. Ta chỉ có thể đề nghị con về nhà thường xuyên hơn và chia sẻ giấc mơ của con với ta như mẹ con đã làm.”

Các cảm xúc thắt chặt lồng ngực Jose. “Vâng. Và cha cũng sẽ đến thăm con ở New York nữa nhé.”

“Ừ.” Cha anh đồng ý. “Ta sẽ đến thường xuyên.”

Cả hai người đàn ông cùng đứng dậy. “Con trai,” ông Redfoot nói. “Mẹ con sẽ vô cùng tự hào về con. Cũng như ta vậy.”

Không khí đóng băng trong phổi Jose. “Cảm ơn cha,” cuối cùng anh nói. Xoay người để bỏ đi, đến phút cuối anh đổi ý. “Con cảm thấy có lẽ mình nên ôm cha.”

“Chúng ta không phải tuýp ôm ấp,” ông Redfoot nói, cười lớn.

“Có lẽ con thuộc tuýp đó.” Quay lại, Jose ôm ông. “Con yêu cha.”

Ông Redfoot ôm lại anh. “Ta cũng yêu con, con trai. Ta cũng yêu con.”

Chương 35

Sky ngồi ở hiên nhà Lucas – vẫn chỗ mà anh đã ngồi cả đêm trước khi Shala thấy anh rồi đổ sữa vào người anh – hy vọng đến phát điên rằng anh có thể tìm được lời để ngăn cô rời đi. Để cô đừng giận dữ như thế nữa. Sau vài tiếng đồng hồ, anh vẫn không tìm ra.

Anh nhìn chăm chăm vào xe cô. Nó đỗ ở trước cửa nhà, Lucas đã dậy lúc trời còn tranh tối tranh sáng và lái xe chở Sky tới khách sạn để mang nó về. Tất cả những gì Sky nghĩ được là anh đang bị buộc phải nhìn Shala ra đi.

Cửa mở ra. Tim Sky nhảy dựng lên. Anh đứng bật dậy, nghĩ rằng đó là cô. Lucas bước ra ngoài và đưa anh một cốc café.

“Cám ơn,” Sky nói. Khi Lucas không quay đi, anh nhún vai. “Cứ nói ra đi.”

“Nói gì?” Lucas hỏi.

“Bất kỳ điều gì có trong đầu cậu. Cậu đang nghiền chặt răng để giữ nó trong miệng đấy.”

Lucas gật đầu. “Cậu đúng là thằng ngu nếu để cô ấy bỏ đi.”

“Tốt rồi. Giờ tất cả những gì cậu phải làm là nói cho tôi cách ngăn cô ấy lại.”

Lucas thở dài. “Nếu cậu không biết thì cậu còn ngu hơn tôi đoán.” Anh quay bước vào trong.

Ba mươi phút sau, Shala đi ra. Cô không nhìn vào mắt anh, nhưng điều ấy cũng không làm anh không nhận thấy quãng thâm dưới mắt cô.

“Em chắc mình lái xe được chứ?” Anh hỏi.

“Em ổn.” Cô bước khỏi hiên.

Anh đi theo. “Máy ảnh và đồ đạc ở khách sạn của em đều ở trong xe.”

“Cám ơn.” Nghe giọng cô chẳng mấy biết ơn.

“Anh sẽ gọi cho em,” anh nói, không còn lời nào khác.

“Em sẽ rất cảm kích nếu anh không gọi.”

Cô vào xe và lái xe đi. Anh nín thở, cầu nguyện rằng cô sẽ dừng lại, quay xe, và chạy vào vòng tay anh. Anh nhớ lại lời một bản nhạc đồng quê từng nói rằng, “Anh sẽ rất mừng nếu em chậm xe lại.” Anh chưa từng nhận ra lời hát ấy mạnh mẽ đến mức nào. Khi Shala bỏ đi, cô không chạy chậm. Cô không ngoái lại. Cô chỉ đơn giản lái xe đi như thể bỏ đi chẳng có gì đau đớn.

Ba ngày sau khi rời Precious, Shala ngồi ở bàn bếp của anh trai mình. Beth, chị dâu cô, đang rót café không cafein. Shala đã đến vào buổi chiều, gọi điện từ LAX để bảo họ rằng cô sẽ đến. Họ có hơi ngạc nhiên. Cô đã dành bốn tiếng đồng hồ thú vị để chơi các trò chơi bàn gỗ và cả các trò chơi trên máy tính với cháu trai cháu gái mình, và cô đã rất vui. Năm phút sau khi lũ trẻ đi ngủ, cô đặt vé chuyển sáu giờ sáng quay lại Texas. Cô cho rằng giải thích về chuyến đi bất ngờ và ngắn ngủi của mình sẽ khá khó khăn.

Beth đặt cốc café xuống và thả mình vào một cái ghế. Cory nói, “Được rồi, em gái, em không nghĩ đến lúc em thú tội rồi sao?”

“Thú tội?” Cô lặp lại.

“Có chuyện gì nào? Nếu là chuyện tiền nong thì anh có thể giúp đôi chút.”

“Không.” Shala lắc đầu. “Em không cần...”

“Em không có thai chứ?” Anh hỏi.

“Không!”

“Ôi, khỉ thật, em không giết chồng cũ của mình như em từng đe dọa chứ?” Beth hỏi.

“Không!” Với câu đó, nước mắt bắt đầu trào ra. “Chỉ là em cần gặp hai người, để có gia đình xung quanh em.” Cô khóc lóc cả ba ngày vừa rồi vì Sky và gia đình anh và cảm thấy thương cho bản thân mình vì cô chẳng có ai. Rồi cô nhận ra rằng cô không có ai vì cô vẫn luôn dựng rào chắn. Sự lãnh đạm của gia đình cô là hiện trạng mà tự bản thân Shala gây nên.

Cô lau má, và nức nở. “Em xin lỗi.”

“Có gì không ổn vậy em gái!” Cory cúi lại gần, lông mày anh nhíu lại vì lo lắng. Điều ấy chỉ khiến cô nức nở nhanh hơn, dữ hơn và sâu hơn.

“Đừng,” cô xoay xở để nói. “Đừng nhìn em như thế.”

“Anh nhìn em thế nào chứ?”

“Em xin lỗi.” Cô lặp lại. “Mấy tuần qua khó khăn quá.”

Beth nhồm dậy và đưa cho Shala một hộp giấy ăn. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Em đã tới Precious và... vài người không muốn em ở đó.”

“Precious?” Anh trai cô hỏi.

“Precious, Texas.” Cô nắc, và cả câu chuyện cứ thế tràn ra. Dù cô biết mình đang lải nhải, đúng như lời Sky buộc tội cô, cô vẫn không thể dừng lại. “Em bị một kẻ bám đuôi, rồi Sky nghĩ em chụp ảnh, và anh ấy cướp máy ảnh của em.”

“Ai làm gì cơ?” Anh trai cô hỏi, nhưng Shala không thể dừng lại để giải thích.

“Rồi em đã tới quán Funky Chicken để tìm...”

“Em đã đi đâu cơ?”

“Em phải tìm ra nơi anh ấy sống, nhưng đầu tiên em đã phải nhảy disco với một gã khác. Cuối cùng em cũng đã tìm ra nơi Sky sống và em đã tới đó. Em đã gọi cảnh sát, nhưng anh ấy chính là cảnh sát. Rồi một gã bám đuôi xuất hiện và em đã túm lấy một con dao rồi tự làm mình đứt tay.” Cô gơ lòng bàn tay ra. Cory nhìn nó rồi cau mày.

“Rồi Sky đã đưa em đi tới bệnh viện,” nước mắt cô tới tấp chảy xuống má, “và hai người biết là em không chịu được bệnh viện rồi đấy. Nhưng ở đó gần như không sao hết vì anh ấy vô cùng tử tế. Rồi tên bám đuôi cố đâm em, và Sky đã cứu mạng em, nhưng rồi một người bạn của anh ấy bị bắn. Đội lính biệt kích Texas xuất hiện. Rồi mọi chuyện trở nên thực sự điên rồ, và bọn em đã làm tình sướng đến cong ngón chân trên bàn làm việc của anh ấy và...”

“Em đã ngủ với đội lính biệt kích Texas?” Beth hỏi, rõ ràng là sốc.

“Không,” Shala xì mũi. “Với Sky. Và rồi họ phát hiện ra xác chết và em phát hiện ra rằng cha nuôi của Sky nghĩ rằng em là tâm hồn đồng điệu của Sky, và Sky bảo em là đồ lải nhải, nhưng tệ nhất là anh ấy không tin vào tình yêu.” Cô lau khô mắt. “Và em nghĩ em ở rất sát cái ngưỡng yêu anh ấy rồi.” Cô ngược nhìn về mặt mày trên mặt Beth và Cory. “Em biết – em lải nhải thật, đúng không?”

Họ không nói gì, nhưng đầu họ nhất trí gật lên gật xuống.

“Em không xin lỗi đâu. Quá nhiều chuyện để sắp xếp có hệ thống, không phải sao?”

Đầu họ lại gật lên gật xuống. Chị dâu của Shala gơ một ngón tay lên. “Có người đã cố đâm em à?”

Anh trai cô theo sau, “Em đã làm tình trên bàn?”

Beth huých anh, “Thôi đi, có người đang cố giết em gái anh thế mà anh lại lo lắng về việc cô ấy làm tình sao?”

Anh lắc đầu. “Phân-trên-bàn mới khiến anh lo đấy chứ.”

Beth đảo tròn mắt. “Chúng ta đã từng làm tình trên bàn anh.”

“Nếu anh cướp máy ảnh của em thì em hẳn sẽ không làm chuyện đó,” anh vẫn khẳng khái.

Đột nhiên, Shala phá ra cười rồi cả Beth và Cory cùng cười theo. Họ cười đúng năm phút. Sau đó, cô trả lời vài câu hỏi. Được rồi, rất nhiều câu hỏi – cô rõ ràng là đã giải thích rất dễ.

Họ vẫn đang ở bàn ăn thì di động của Shala reo lên. Cô với tay lấy túi, nhìn vào số điện thoại, và ném nó về chỗ cũ.

“Đừng nói với anh rằng,” anh trai cô nói. “Đó là gã trộm máy ảnh, làm-tình trên-bàn-làm-việc hả?”

Cô gật đầu.

“Em không nhận điện thoại của cậu ta sao?” Beth hỏi.

“Không.”

Beth cười toe toét. “Làm tình với cậu ta hẳn không sung sướng đến mức cong-ngón-chân đâu nhỉ.”

Shala thở dài. “Em không thể mạo hiểm để trái tim mình tan vỡ một lần nữa.”

“Chị nghĩ đã quá muộn rồi để nghĩ như thế. Nếu em như thế này mà còn chưa tỉnh là đang bị thất tình, thì chị sẽ ghét phải thấy em khi điều đó xảy ra lắm.”

Shala lờ lờ đi. “Em nên nói với hai người điều này trước, sáng mai em sẽ đi.”

“Em vừa đến đây mà,” Cory và Beth nói cùng lúc.

“Em biết, nhưng em đang khốn khổ.”

“Anh tưởng những người khốn khổ thích có người bầu bạn,” anh trai cô đáp.

Cô lắc đầu. “Em hứa sẽ sớm quay lại. Khi em không còn khốn khổ.”

Anh trai cô gọi cho cô vào ngày hôm sau khi cô đứng giữa đám đông, đang chờ hành lý ở sân bay quốc tế Bush. Cô kiểm tra màn hình để chắc chắn là anh. “Xin chào.”

“Em tới Texas rồi hả?”

“Chuyến bay cực kỳ thú vị,” cô lầm bầm.

“Nghe giọng em vẫn khốn khổ lắm.”

“Em ổn.”

“Ừ. Mà này, anh không biết em có muốn nghe tin này hay không nhưng... sáng nay bọn anh đã nhận được hai tin nhắn thoại trên máy bàn từ một anh chàng Sky Gomez nào đó.”

“Xin lỗi,” cô đáp.

“Đó là anh chàng trộm máy ảnh, làm-tình trên-bàn hả?”

“Phải.” Cô thốt ra một tiếng thở dài nào nề.

“Chà, anh sẽ không xen vào việc của em, nhưng nghe anh ta có vẻ lo lắng cho em lắm đấy.”

“Anh ấy không có quyền gì để lo lắng hết,” Shala quát lên. “Em không phải tâm hồn đồng điệu của anh ấy.”

Họ nói chuyện thêm vài phút rồi gác máy. Cô vẫn đang cảm di động của mình khi nó rung lên một lần nữa. Cô kiểm tra màn hình. Đó không phải Sky, nhưng cô có muốn nói chuyện với Maria không? Không. Có. Không...

“Xin chào?” Cô nghe máy.

“Tớ mừng là cậu đã nhắc máy,” Maria nói. “Sky rất lo lắng.”

“Tớ vừa đến California, ghé thăm anh trai tớ và gia đình của anh ấy.”

“Hôm qua Sky đã lái xe tới Houston, và nếu một hàng xóm của cậu không nói rằng cô ấy thấy cậu xách túi bỏ đi thì tớ nghĩ chắc lúc này cậu đã được báo là mất tích rồi đấy.”

“Anh ấy vẫn còn ở Houston à?” Shala hỏi, và nhìn xung quanh.

“Không, tôi qua anh ấy đã về nhà. Nhưng... tôi biết đây không phải việc của tôi, nhưng nhìn anh ấy đau đớn như thế này đau lòng lắm. Tất cả những gì anh ấy làm là đi lung tung và quát tháo. Anh ấy thật khốn khổ, Shala.”

“Cậu đúng. Đây không phải việc của cậu.” Shala làm dịu lời của mình bằng một tông giọng nhẹ nhàng. “Lúc này đây tôi còn phải tự lo cho thân tôi đã.”

“Chỉ là...”

“Maria, tôi không hề can thiệp vào chuyện của cậu và Matt.”

“Cậu nói đúng. Tôi ngậm miệng lại đây.” Tiếp đến là một khoảng lặng. “Gia đình anh trai cậu thế nào?”

“Tốt, cảm ơn cậu.”

Họ trò chuyện thêm vài phút trước khi Maria hỏi, “Ít nhất tôi cũng có thể nói với Sky rằng tôi đã nói chuyện với cậu và cậu ổn không?”

“Chắc chắn rồi,” Shala nói.

“Thêm một điều nữa,” Maria dừng lại. “Cậu sẽ không ngừng làm việc với hội đồng vì chuyện này chứ?”

Shala đã dành cả chuyến bay để cân nhắc đúng câu hỏi này. Cuối cùng cô đã quyết định rằng cô sẽ không để Sky ngăn cô làm công việc của mình. Cô chỉ cần kéo cao cái quần con mạnh mẽ của mình lên – và nó sẽ không phải là một cái quần lọt khe – và tránh xa anh ở mọi ngã rẽ, mọi ngã tư, và mọi biển báo dừng.

“Không, tôi không bỏ đâu.” Nói thành lời đưa nó thành quyết định chính thức. Trong đầu, cô thò tay xuống và kéo cao cái quần con mạnh mẽ của mình lên.

Chết tiệt, có cảm giác như một cái quần con dây khổng lồ vừa kẹt trong khe hông tinh thần của cô.

“Cô ấy nghe điện của Maria nhưng không nhận của mình.” Sky lầm bầm, ngồi trên hiên nhà anh và nhìn chăm chăm vào bóng đêm. “Thế là thế quái nào?” Khi anh thả di động của mình xuống cạnh chân, cả Butch và Sundance cùng ngược nhìn anh và rên rỉ. “Bọn mày cũng nhớ cô ấy phải không?” Anh hỏi chúng.

Sky nhắm mắt. Khốn khổ, bạn đồng hành bất biến của anh, đắm vào ngực anh. Dù nhìn đi đâu anh cũng thấy Shala: trên bàn làm việc ở chỗ làm của anh, ở nhà Lucas. Hôm qua, khi anh ghé qua bệnh viện, anh đã tưởng tượng Shala đang đứng đó, trêu chọc anh vì anh không phải là một cảnh sát Hollywood. Chết tiệt, ngay lúc này đây cô cũng đang đứng trên hiên đòi anh trả lại máy ảnh.

Hình ảnh ấy bị cắt đứt khi xe ông Redfoot quành vào đường lái xe nhà anh. Sky nhìn ông và... có phải Matt đó không? Mỗi người mang theo một thùng sáu lon bia. Khi họ tới hiên, ông Redfoot chọn xích đu còn Matt ngồi phịch xuống sàn cạnh Sky.

“Tôi đã gửi lời mời BYOB(13) rồi quên bég mất à?”

13. Bring your own bottle – hãy tự mang đồ uống đến – một lời mời dự tiệc nhưng người đến dự phải tự mang theo đồ uống ình

Anh rõ ràng là không có tâm trạng bầu bạn.

Ông Redfoot mở một chai bia và bắt đầu uống. Matt đưa Sky một chai và – ôi trời, phải gió nhà nó – Sky nhận lấy.

“Vậy chúng ta sẽ cùng say xỉn rồi hờn dỗi hử?” Anh hỏi.

“Không.” Ông Redfoot nói. Chúng ta sẽ say xỉn rồi nghĩ ra một kế hoạch.”

“Kế hoạch để làm gì?” Sky hớp một ngụm bia.

“Để đưa người phụ nữ của con trở về.” Ông Redfoot nói.

“Thế còn người phụ nữ của cha?” Sky hỏi. Từ khi bà Estella mất cha nuôi của anh chưa bao giờ buồn bã đến thế này.

Ông Redfoot ngược nhìn bầu trời đêm. “Trường hợp của ta vô vọng rồi. Ta nghĩ mình đã chọc giận các linh hồn.”

29. Chương 36

Chương 36

Đêm hôm đó, Shala nằm trong giường giả vờ xem tivi nhưng chủ yếu chỉ nhìn điện thoại của mình. Chiều nay anh đã gọi lại một lần nữa. Lần này anh đã để lại tin nhắn. Dù vậy cô sẽ không nghe nó. Thế sao cô còn chưa xóa nó đi?

“Ôi, bố khỉ.”

Cô nhấc điện thoại lên để bỏ tin nhắn đi, nhưng tay cô không nghe lệnh. Thay vào đó, nó ấn nút đọc thư. Đăng nào cô cũng cần khóc cho đã, vì từ lần cuối cùng cô khóc đến giờ đã là trọn mười phút rồi. Cô áp điện thoại lên tai.

Tim cô rung động trước giọng anh. “Chào Mất Xanh. Anh biết em sẽ không nghe điện thoại của anh, và lần này anh thậm chí cũng không dám mong em làm thế. Chỉ là hôm nay có một chuyện đã xảy ra. Một chuyện tốt, và anh muốn kể cho ai đó, và anh chợt nhận ra rằng người mà anh muốn kể là em. Bởi vì... anh không biết nữa, anh nghĩ em sẽ hiểu.” Anh dừng lại, và tay Shala nắm chặt điện thoại hơn.

“Candy Peterson – người phụ nữ bị chồng đánh – hôm nay cô ấy đã đến và ký đơn báo án. Cô ấy cũng đã đến một luật sư ly dị. Cô ấy nói rằng những gì anh bảo cô ấy đột nhiên thấm vào đầu cô ấy, cô ấy không muốn con gái lớn lên và để một gã đàn ông nào đó đánh mình.” Anh hắng giọng. “Anh biết cô ấy có thể dối ý, nhưng anh nghĩ... anh nghĩ anh đã tạo nên một sự thay đổi. Cảm giác ấy thật tuyệt, em biết không? Dẫu sao đi nữa, anh muốn kể cho ai đó...”

Thời gian của anh đã hết, và tin nhắn chấm dứt.

Shala thả di động xuống, cuộn người cạnh gối, và khóc đến khi thiếp đi.

Vào sáng thứ Sáu, ba ngày sau, Sky đến nhà ông Redfoot. Anh đã xin nghỉ ngày hôm nay để giúp tổ chức nghi lễ. Thị trưởng cũng đã chấp nhận giúp đỡ kế hoạch của họ. Sự giúp đỡ của ông bao gồm cả việc gọi Shala và khẳng khái bắt cô xuống đây để dự một buổi họp và một buổi lễ đột xuất. Tất nhiên, sự đe dọa đưa thị trấn đơn từ chức của Sky hẳn cũng làm tăng sự sốt sắng của ông.

Sky nhìn đồng hồ. Shala chắc đã lên đường rồi. Tim anh phình lên trước ý nghĩ được gặp lại cô, và anh hy vọng ông Redfoot nói đúng về kế hoạch này. Cho đến giờ, nó đang đưa Shala quay về với anh. Tự bản thân điều đó cũng đã là một điều kỳ diệu rồi.

Di động của anh reo lên. Hẳn là Matt muốn biết mọi chuyện diễn ra thế nào. Sky nhìn quanh tìm Maria trước khi trả lời, nhưng khi anh nhìn màn hình, đó là số của người khác.

“Chào Lucas.” Mấy tuần qua, anh bạn đơn độc của anh đã thay đổi. Cậu ta thậm chí còn đồng ý giúp sắp xếp buổi lễ.

“Shala đâu?” Giọng của Lucas nghiêm trọng đến rợn người.

“Đang trên đường đến đây. Sao thế?”

“Chúng ta đã nhầm. Không phải cậu, mà là anh bạn Phillip của cậu và tôi. Charlie Rainmaker không đứng đằng sau những cố gắng kết liễu tính mạng Shala.”

“Ý cậu là gì?” Sky gặng hỏi.

“Cô ấy vẫn còn gặp nguy hiểm, Sky.”

“Khỉ gió! Kể nào vậy?”

“Tôi đáng ra không được nói gì, vì cuộc điều tra vẫn đang tiếp diễn, nhưng... à, phải gió nhà điều tra. Đó là nghị sĩ Blanton và người của ông ta.”

“Gi? Vì sao? Và cậu đã biết điều này bao lâu rồi, Lucas?” Nỗi sợ hãi làm loạn trong tim Sky.

“Tôi vừa tìm ra thôi. Ý tôi là, tôi biết ông ta đang bị tình nghi trong vài vụ bắn thủ. Nói thế này nhé, khi ông ta du lịch, ông ta không kén chọn loại nhà thổ mà ông ta ghé thăm. Ông ta thích các cô gái trẻ, và ông ta không quan tâm bằng cách nào họ đến được với ông ta. Cũng không quan tâm nhiều đến tình trạng của họ khi ông ta bỏ họ đi. Vài tuần nữa thôi ông ta sẽ chính thức từ bỏ cuộc chạy đua tranh chức tổng thống và rời khỏi thượng nghị viện. Chỉ là ông ta vẫn chưa nhận được thông báo đó.”

Chỉ nghe thôi Sky cũng cảm thấy ốm lợm. Anh cũng thấy khó hiểu. “Chuyện đó thì liên quan gì đến Shala?”

“Có vẻ là vị thượng nghị sĩ đã có vợ này đã dành một tuần trong căn nhà cho thuê giáp ranh Precious, được đồ chơi của ông ta tháp tùng. Đó chính là tuần mà Shala chụp ảnh. Tôi thậm chí cũng không chắc cô ấy có chụp được ông ta trên ảnh không nhưng có nhớ bức ảnh cô ấy chụp hai người đang làm chuyện đó trong một chiếc ô tô không? Tôi nghĩ đó là ông ta. Họ đang xử lý bức ảnh đó, xem xem họ có lấy được gì chắc chắn không.”

“Trời ạ, khỉ thật,” Sky nói. “Tất cả chuyện này là vì gã ta không thể giữ được thăng bệ trong quần à?”

“Tôi sợ là còn hơn thế nữa.”

“Ý cậu là gì?” Tay Sky siết chặt điện thoại.

“Cậu đã nghe về thi thể một cô gái được tìm thấy cách Precious khoảng sáu mươi dặm về phía tây rồi đấy.”

“Ừ, nhưng tôi không nghe nói là họ đã nhận dạng được cô ta. Tôi cho rằng cậu muốn nói cô gái đó là cô ả đồ chơi của ông ta chứ gì.”

“Ý tôi là thế. Tin này vẫn chưa được tiết lộ, nhưng khi kiểm tra chỗ ở của cô ta, chà, phải nói rằng cô ta không kín đáo như ông thượng nghị sĩ tử tế muốn. Có bằng chứng cho thấy ông ta và cô gái từng có quan hệ qua lại trước đó. Nhưng... không có bằng chứng cho thấy ông ta ở cùng cô gái tuần cô ta chết.”

“Trừ Shala và ảnh của cô ấy.” Sky nói, và nghiêng rằng.

“Phải rồi. Và dù ông nghị sĩ đó là người xấu, thậm chí ông ta cũng chưa chắc đã liên hệ với Connors. Họ nghiêng về giả thiết là vài gã trong đội cận vệ của ông ta, đa phần là những tên ngốc có súng, đoán là có kẻ giúp ông ta làm ‘rắc rối’ biến mất. FBI đang quan sát và chờ một gã trong số đó phạm sai lầm.”

“Và?” Sky nói.

“Họ đã ghi âm được một gã nói chuyện với một tay Bradley Connors nào đó. Họ không dám chắc, bởi vì chúng nói khá khó hiểu. Nhưng FBI nói rằng từ cuộc nói chuyện, họ ước đoán rằng gã kia lúc đầu chỉ thuê Connors đánh cắp thứ gì đó, nhưng theo vài khám phá mới cái giá đã tăng lên. Chắc hẳn là vì giờ họ đã tìm thấy liên kết giữa tay nghị sĩ và cô gái. Và dù họ không dám thề độc, nhưng nghe có vẻ là gã trên điện thoại đã đặt hàng một vụ giết người.”

“Shala?” Sky hỏi.

“Gã gọi cô ấy là một phóng viên,” Lucas nói. “Nhưng phải, bọn tôi nghĩ đó là cô ấy.”

Sky vẫn đang cố hiểu mọi chuyện. “Làm thế quái nào mà cậu biết được tất cả những chuyện này?”

“Khi họ kiểm tra Connors, họ phát hiện ra cậu bạn của tôi cũng vừa làm việc đó. Họ đã gọi cậu ta, và cậu ta bảo họ rằng đó là để giúp tôi, và rồi tôi bị triệu đến để hỏi han.”

Sky cố suy nghĩ. “Được rồi, tôi sẽ tìm ra chính xác chỗ cô ấy đang ở và đưa lính liên bang tới tìm cô ấy.”

“Cô ấy đi đường nào? Tôi có thể bắt đầu như thế.” Lucas gợi ý.

“Tôi nghĩ cô ấy đi đường cao tốc. Tôi sẽ phải gọi cô ấy.”

Anh gác máy, tìm anh nệm thỉnh thoảng bên xương ngực, và bắt đầu quay số của Shala. Rồi anh nhớ là cô sẽ không trả lời. Thay vào đó anh gọi cho Pete cùng người tuần tra đường cao tốc, anh ta vẫn đang ở văn phòng, và bảo anh ta những gì anh sẽ cần. Để Pete chờ điện thoại, anh hét lên, “Maria?” Cô đáp lại và anh theo giọng cô vào bếp, thấy cô đang ngồi ở bàn. “Đưa anh điện thoại của em,” anh ra lệnh.

Cô cau mày. “Để làm gì?”

“Anh cần nói chuyện với Shala,” anh gầm lên.

“Không! Em sẽ không bắt cô ấy như thế.”

“Đưa anh cái điện thoại chết tiệt của em ngay! Cô ấy đang gặp nguy hiểm!”

Mắt Maria mở to. Chạy đến quầy bếp, cô chớp lấy điện thoại của mình. Cô định đưa nó ra nhưng rồi rút lại. “Một điều kiện. Khi cô ấy tới đây, anh sẽ nói với cô ấy là anh yêu cô ấy.”

“Thỏa thuận.” Anh nắm lấy điện thoại và bắt đầu ấn số của cô. “Nhưng nói cho em biết, anh cũng đã định sẽ làm thế rồi.”

Anh bắt đầu đi ra ngoài. Di động của Shala reo lên, và anh cầu nguyện rằng cô sẽ trả lời. Giọng cô tràn ra qua đường dây. “Chào Maria, tớ còn cách Precious khoảng một tiếng lái xe. Cậu có muốn gặp tớ ở quán café không?”

“Shala? Đừng tắt máy. Bọn anh vừa phát hiện ra rằng Charlie không đứng đằng sau những cố gắng cướp máy ảnh từ chỗ em hay làm em bị thương. Bọn anh biết kẻ đó là ai, và hẳn ta có thể đang bám theo em, Shala?” anh nhắc đi nhắc lại tên cô khi cô không trả lời. Ra đến xe, anh chui vào sau tay lái.

“Em đây,” cô nói. “Nhưng em thề, nếu đây là một mảnh...”

“Không phải.” Anh nghe cô hít vào. Bây giờ em đang ở đâu? Đường nào, và anh cần một cột cây số.”

“Em ... không thấy cái nào.” Giọng cô nghe căng thẳng, sợ hãi. Anh quành xe khỏi đường nhà ông Redfoot, bụng anh xoắn chặt vì sợ hãi.

“Chờ đã, có một cái.” Cô nói to. “Anh có muốn em dừng lại đó không?”

“Không, cứ lái xe đi.” Sky hướng ra đường cao tốc, nhắm tính nơi cô ở vào lúc anh gặp được cô.

“Và anh cần em chờ máy một giây – đừng gác máy, được chứ? Anh đang nói chuyện với cảnh sát và cần để họ biết em ở đâu, thế nhé?”

Sau khi nghe tiếng đồng ý yếu ớt của cô, anh đổi điện thoại và nói cột cây số cho Pete. Anh nghe Pete nhắc lại thông tin đó vào một đài radio. Rồi anh bảo người lính tuần tra gọi cho Lucas ở một đường dây khác và đưa thông tin cho cậu ta.

“Sky,” vài giây sau Pete nói. “Có một chiếc xe ở cách cô ấy vài dặm. Cậu ta sẽ đuổi đến chỗ cô ấy và tháp tùng cô ấy về đây.”

“Tuyệt! Tôi cũng đang ở trên đường đó rồi. Bảo họ tìm xe của tôi và Lucas nhé.”

“Chúng ta không cần cả một đoàn hộ tống đâu.” Pete cầu nhàu.

“Chà, cậu có cả một đoàn đấy.”

Shala có thể nghe tiếng Sky ở đâu kia, và chỉ giọng anh thôi cũng mang đến trong cô những dòng cảm xúc lẫn lộn giữa đau đớn và bình tĩnh. Đau đớn, bởi vì cô đã từ bỏ việc cố thuyết phục mình tin rằng cô không yêu anh. Cô không nghi ngờ gì là đang yêu người đàn ông chẳng hề muốn dính dáng gì tới tình cảm lâu dài hay hạnh phúc trọn đời này. Bình tĩnh, bởi vì bằng cách nào đó anh đã giúp cô quên rằng một trong bốn chiếc xe trên đường cao tốc phía sau cô có thể là gã đàn ông có súng nghĩ rằng đầu cô là mục tiêu ngon lành.

“Shala?”

“Vâng?”

“Bọn anh có một người lính tuần tra cách đó vài dặm. Chỉ mấy phút nữa thôi cậu ta sẽ tới chỗ em. Và anh đang trên đường đến. Cả Lucas nữa. Mọi chuyện sẽ ổn.”

“Sky?” Nói tên anh thôi cũng thật đau đớn.

“Ừ?”

“Kẻ đang cố giết em là ai và vì lý do gì?”

Anh giải thích đôi điều, nhưng cô cho rằng anh không kể hết mọi chuyện cho cô. Sự im lặng phủ lên cuộc điện thoại.

Đột nhiên, một chiếc xe đi tới cạnh Shala, thật gần. Quá gần. “Ồi, Chúa ơi,” cô lầm bầm.

“Sao thế?” Sky hỏi.

“Một chiếc xe đang cố vượt qua em, đến từ giữa. Em nghĩ hẳn ta đang cố đẩy em khỏi đường.”

“Có phải một chiếc xe cảnh sát không?” Sky hỏi, giọng hoảng hốt.

“Không.” Shala thấy người đàn ông thò tay xuống, và khi tay gã ta đưa lên, gã giơ thứ gì đó ra. Shala không nhìn kỹ. Cô chỉ nhún ga.

“Người của cậu ở cái chỗ chó chết nào thế?” Cô nghe Sky hét lên ngay trước khi cô làm rơi điện thoại của mình.

“Tôi nói, người của cậu ở cái chỗ chó chết nào thế?” Sky hét vào điện thoại.

“Cậu ta ở đó,” Pete trả lời. “Cô ấy đang chạy trốn cậu ta. Bảo cô ấy chậm lại. Cậu ta đang cố cho cô ấy thấy huy hiệu.”

“Cậu ta không đi xe cảnh sát à?” Sky hỏi. Pete không trả lời. Sky nghe anh ta nói chuyện vào radio.

“Không.” Pete quay lại. “Cậu ấy đang nghỉ. Cậu ấy lái một chiếc Saturn xanh”

“Shala!” Sky hét vào điện thoại. “Nghe anh này, chiếc xe đang cố cản em lại có phải là một chiếc Saturn xanh không? Nếu phải thì cậu ta là lính liên bang đấy, em yêu. Nói với anh đi, Shala. Nói với anh đi.”

Nhìn thấy tấm biển Chào Mừng tới Precious đáng ra phải làm dịu cơn bồng bột trong dạ dày Sky, nhưng không. Không chỉ là cứu tính mạng Shala, anh còn phải thuyết phục cô cùng chung sống trọn đời với anh nữa. Nhưng Sky vẫn muốn đá đít tay lính liên bang vì đã bất cẩn không báo cho Pete biết rằng cậu ta không đi xe cảnh sát trắng đen. Tên ngốc đó đã khiến tất cả mọi người trải qua một cơn hoảng loạn không cần thiết.

Điện thoại của Shala sắp hết pin, nên sau khi tình thế dịu xuống, và sau khi anh gặp được cô, họ cùng gác máy. Sau đó Sky đã gọi Phillip, cậu ta sẽ gặp họ ở sở cảnh sát vài tiếng nữa.

Mắt Sky liên tục nhìn Shala đang lái xe phía sau anh. Anh đã va vào lề đường hai lần khi cố bắt lấy bóng dáng cô trong xe ô tô.

Người lính liên bang thấp tùng xe gọi điện vào bảo rằng cậu ta sẽ để Sky lo liệu từ đây, cũng ổn thôi. Sky đã gọi lại cho Shala và bảo cô hướng về sở cảnh sát/nhà tù.

“Em đáng ra phải gặp Maria ở quán café,” cô cãi.

“Không cho tới khi chúng ta biết mọi thứ đã an toàn.” Anh quát.

Anh nghe tiếng thở dài của cô, nhưng cô rẽ đúng đường ở đường Main. Tất cả những gì anh có thể nghĩ là đưa cô ra khỏi chỗ lái xe và mang cô vào vòng tay anh. Và vào đời anh. Mãi mãi.

Khi cô đỗ xe, Sky lao ra khỏi xe mình để tới chỗ cô. Tim anh nhảy dựng lên khi nhìn bóng dáng cô. Cô mặc quần jeans bó sát như găng tay thấm dầu, và cũng cái áo sơ mi đỏ mà anh từng một lần nhìn cô chạm rãi cởi ra ở văn phòng anh. Sững sờ trước hình bóng cô, anh thậm chí còn không biết Lucas đang lại gần. Khi Shala đến gần, Sky khao khát muốn chạm vào cô. Rồi Sky trơ mắt ra nhìn Shala lao thẳng vào vòng tay của bạn anh.

Anh nuốt xuống một cục nghẹn thất vọng khi nghe tiếng Lucas thì thầm, “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Tôi có cô đây rồi.”

Thật đau đớn quá sức khi biết cô lao tới chỗ Lucas chứ không phải anh, nhưng anh đáng phải nhận nỗi đau ấy. Lucas là bạn cô, và Sky cực cả cánh tay phải của mình là Lucas chưa bao giờ bảo cô rằng cậu ta chỉ là món đồ tạm thời trong cuộc sống của cô, và ngay khi sự mới mẻ đã rời khỏi mối quan hệ của họ thì cậu ta sẽ ra khỏi cửa. Và đó chính xác là những gì Sky đã nói với cô – có lẽ không phải bằng những từ đó, nhưng sau khi chiếu đi chiếu lại cuộc cãi cọ của họ trong đầu, anh bắt đầu hiểu được cách Shala nhìn nhận những lời cáo lỗi khốn nạn của anh.

“Chúng ta nên đưa cô ấy vào trong,” Sky nói, hy vọng sự ghen tị của mình không thể hiện ra. Rồi anh nhìn xung quanh một lần nữa để bảo đảm mọi thứ an toàn.

Rõ ràng là anh không nhìn kỹ. Ngay khoảnh khắc họ xoay người bước về phía cửa, làn đạn nổ ra.

30. Chương 37 - 38 (hết)

Chương 37

“Nằm xuống!” Sky hét lên, và quăng mình đè lên người Shala. Anh ôm họ lăn ra sau xe anh. Một phát súng khác vang lên. Tiếng ping cho Sky biết xe anh đã trúng đạn. Anh thấy Lucas cúi người sau bánh xe trước của anh. Cả hai đồng thời rút súng ra.

Nhỏm dậy, Sky nhìn qua thùng xe và thấy kẻ bắn súng. Hắn ở bên kia đường, rạp người trên nóc một chiếc Dodge Charger. Mặt trời bắt nắng vào kim loại, và Sky thấy một khẩu súng trường được đặt trên nóc ô tô. “Yểm hộ cho tôi,” anh nói với Lucas.

“Không!” Shala tóm lấy cánh tay Sky. Sự động chạm của cô làm anh râm ran và nghẹt thở. Anh cúi xuống và ép môi mình lên môi cô thật nhanh.

“Anh yêu em,” anh nói.

“Rất lãng mạn,” Lucas nói, “nhưng...”

Sky lao ra từ sau xe. Shala lại hét lên, và Lucas bắt đầu bắn súng, cố yểm hộ cho anh

Sky cảm thấy một viên đạn sượt qua tai. Anh núp sau chiếc Cadillac của bà Martha. Khi anh nghe tiếng đạn đâm vào xe bà, anh sợ thư ký của mình biết về vết đạn đó còn hơn sợ mình bị trúng đạn. Chửi thề như thủy thủ, từ sau thân xe anh lao ra.

Đạn từ súng của Lucas lại vang lên trong luồng không khí nồng, nóng rực. Tay bắn súng vẫn cố thủ sau chiếc Charger, giúp Sky có thêm thời gian để lại gần. Anh lao nhanh qua bãi đỗ xe lát đá. Gần rồi. Sắp đủ gần rồi. Sky chỉ còn phải băng qua đường nữa thôi thì thấy tên sát thủ chui vào xe.

“Không!” Anh nâng súng.

Không may là, hắn ta chuyển động ngay lập tức. Tiếng động cơ gầm rú vang lên trong tai Sky. Nhắm thẳng vào anh, cô xe lao tới. Sky nhảy bật lên. Chân anh đập vào mũi xe. Anh cố đứng khi xả đạn vào kính chắn gió. Chiếc xe nghiêng ngã, và Sky cũng vậy. Sky biết mình sắp ngã xuống vỉa hè. Chắc sẽ ngã mạnh. Anh ghét mình đứng.

Anh xoay người giữa không trung, hy vọng bảo vệ được đầu khi đập xuống. Không khí tràn ra khỏi phổi anh khi khuỷu tay anh đập vào xi măng, và rồi vai anh đập xuống, cả người anh theo sau. Anh không ngừng lăn người, cơn đau còn chưa thấy rõ thì anh nghe thấy một tiếng va mạnh. Anh liếc nhìn về hướng âm thanh ấy, tạ ơn trời là anh vẫn còn cử động được cổ, và thấy chiếc Dodge Charger đã đâm thẳng vào thân chiếc Cadillac của bà Martha. Bà Martha sẽ...

Và rồi cảm giác đau đớn xuất hiện. “Chó chết,” anh gầm gừ.

Anh không cố cử động nữa. Anh thậm chí còn không chắc mình có thể. Anh thấy Lucas, chìa sung ra, đi về nơi đâm xe. Hình ảnh gã đàn ông ăn đầy đạn vào ngực lóe lên trong đầu Sky, và anh tự tin với những gì Lucas sắp khám phá ra. Rồi anh thấy Shala quỳ gối bên cạnh anh.

“Ôi, Chúa ơi,” cô ép tay lên đôi môi run bần bật.

“Chỉ cánh tay anh thôi,” anh xoay xở để nói, và anh hy vọng đó là sự thật, nhưng thật lòng thì anh không chắc cảm giác đau đớn kinh khủng này đến từ đâu.

Đôi mắt xanh của cô ướt nước mắt, nhìn anh. Chúa ơi, anh yêu người phụ nữ này! Vào khoảnh khắc ấy, sự đau đớn của anh - trừ cánh tay anh ra - phai dần.

“Đây có phải cách làm của cảnh sát Hollywood không?” Anh hỏi, và cố mỉm cười.

Redfoot chỉnh lại mũ đội đầu của Matt. Lúc này là chiều muộn, và mọi thứ đã dần ổn thỏa, dù Sky bị thương, nhưng các linh hồn đã chăm lo cho nó. Từ nét mặt của Mắt Xanh, có lẽ vết thương của Sky còn giúp cô bỏ qua những vấn đề đang chia tách hai đứa. Redfoot hy vọng như vậy, bởi vì ông không nghĩ Sky đủ sức tham gia vào kế hoạch tối nay. Nó chắc chắn sẽ không biểu diễn.

Giờ đây, ước gì ông có thể chữa được chuyện giữa Matt và Maria.

“Cháu phải thực sự mặc thứ này à?” Matt chạm vào thác lông chim phủ trên vai.

Redfoot cau mày. “Cậu muốn giành con bé lại hay không nào?”

“Có,” Matt lầm bầm.

“Vậy thì cậu phải mặc nó. Và cậu phải nhảy cho đẹp vào. Cậu có tập luyện như ta đã chỉ cho không?”

“Có, nhưng hai chân cháu không chịu đi.”

Redfoot liếc xuống và cười toe toét. “Chân cậu hơi vòng kiềng nữa.”

“Ôi, làm ơn đi,” Matt cãi. “Với đôi chân gầy nhẳng kia, bác không nên chê bai cháu.”

“À, nhưng đôi chân gầy nhẳng của ta không trắng bệch, lấm lông, hay vòng kiềng.” Redfoot vỗ vai Matt. “Cậu sẽ ổn thôi.” Tuần vừa qua, Redfoot đã khám phá ra rằng Maria có gu tốt. Cậu nhóc da trắng này có tinh thần, và tinh thần đó rất phong phú.

“Cháu sẽ tự làm mình bẽ mặt phải không?” Matt hỏi một cách chán nản.

Redfoot giấu nụ cười đi. “Cái đấy còn chưa biết”. Và đúng vậy. Trong đêm của ông, ông đã nghe thấy các linh hồn cười nắc nẻ, nhưng ông cũng thấy Maria tràn đầy tình yêu trong mắt.

“Đồ nói dối! Sao ông lại nói dối?” Giọng Veronica vang lên sau lưng Redfoot. Ông quay lại. Bà đứng đó, tay khoanh lại, mặc một bộ váy đính cườm rực rỡ ôm lấy cơ thể bà thật vừa vặn. Nhìn thấy bà làm tim ông co thắt đau đớn.

“Tôi đã làm việc tôi phải làm,” ông nói.

“Ông tự biến mình thành gã khốn để con trai tôi không ép tôi cưới ông.”

“Tôi đã bảo bà là tôi sẽ sửa lại mà. Và tôi đã sửa được.”

“Nhưng giờ con trai tôi nghĩ rất xấu về ông.”

Redfoot nhìn mắt bà. “Điều đó có gì quan trọng?”

“Nó quan trọng đối với tôi.” Giọng bà đầy tức giận.

“Cháu có nên đi không?” Matt hỏi.

“Không!” Redfoot quát lên, rồi quay lại nhìn Veronoca. “Phụ nữ, bà thật khó chiều. Tôi chữa lại để bà không phải cưới tôi, thế mà bây giờ bà lại nổi điên với cách tôi chữa nó.”

“Nhưng vì sao? Ông không bao giờ nói dối.”

“Tôi làm thế vì tôi không quan tâm việc họ sẽ ép chúng ta kết hôn. Tôi làm thế vì tôi yêu bà.”

“Ông là lão già bướng bỉnh nhất mà tôi biết,” bà lầm bầm.

“Và bà là mẹ già bướng bỉnh nhất!”

Có người hắng giọng ở lối vào lều. Redfoot, Veronica, và Matt cùng quay người lại. Ramon đứng đó. “Ông là một lão già bướng bỉnh, còn bà ấy là phụ nữ bướng bỉnh, và tôi phải nói điều đó khiến hai người thành một cặp hoàn hảo.”

Redfoot gật đầu. Ông đã để lại một tin nhắn trên điện thoại của cậu ta, mời cậu ta đến dự tối nay, nhưng Ramon không hề gọi lại nên Redfoot không biết cậu ta có đến hay không.

“Ta ước gì đó là sự thật,” Redfoot nói “ Nhưng mẹ cậu không thấy thế.”

“Sao ông biết tôi thấy thế nào? Veronica hỏi.

“Bà đã bảo tôi,” Redfoot quả quyết.

“Đó là tuần trước rồi. Một phụ nữ có quyền đổi ý.”

“Thật ư?” Tầng đá vốn đang cư ngụ trong ngực Redfoot bắt đầu biến mất.

Ramon nói, “Chúng ra cần phải ra khỏi đây. Hai người có thể lên kế hoạch tương lai của mình sau”. Tiếng trống đã bắt đầu nổi lên, và cậu ra dấu cho Matt đi theo.

Redfoot mỉm cười với người ông yêu. “Phải, chúng ta có thể lên kế hoạch sau.” Khi ông đi qua chỗ bà, ông luồn tay vào tay bà để siết nhẹ một cái. Cảm giác bay bổng tràn đầy ngực ông khi bà cho ông làm thế. Khi Veronica mỉm cười ngọt ngào, một ý nghĩ làm ông khựng lại khi đi ra ngoài: ông thật sự cần phải lấy lại thuốc từ chỗ Sky.

“Anh đâu rồi, khi gió?” Shala lầm bầm, dùng ống kính phóng đại của máy ảnh để cố tìm Sky trong đám đông. Các vũ công nam đang tụ tập ngoài rìa sân khấu. Sky không có trong số họ. Tiếng trống nổi lên, và cô có thể thấy ông Redfoot và các bộ lão khác bắt đầu đi ra.

“Em đang tìm ai?” Giọng trầm của Sky phả hơi vào cổ cô.

Cô quay lại. Anh mặc trang phục làm lễ, trừ bỏ mũ đội đầu. Mắt cô quét xuống cơ thể rắn chắc, cơ bắp của anh, nhưng mắt cô không nấn ná quá lâu, bởi vì cô tập trung vào thạch cao trên tay anh.

“Tay em đang cầm máy ảnh đấy à?” Một tia sáng treu chọc lấp lánh trong mắt anh.

“Em nghe nói luật lệ đã thay đổi,” cô đáp.

“Phải.” Anh rê bàn tay không bị thương lên tay cô, và sự ve vuốt của anh làm tim cô run rẩy đau đớn. “Có một thiên thần mắt xanh đã đến thị trấn và thay đổi mọi thứ.”

Cô ra dấu vào cánh tay anh. “Nó bị gãy à?”

Cô đã tới bệnh viện cùng Sky, nhưng khi Philip đến, anh ta đưa cô, vừa la hét vừa dẫm dẫm, quay lại sở cảnh sát. Cô nghi ngờ rằng chính Sky đã bảo anh ta đưa cô về bởi vì anh vẫn nhớ cô có cảm giác thế nào với bệnh viện. Có điều Sky không biết rằng bị tách xa anh còn đau đớn hơn bất kỳ hồi ức nào. Philip đã thả cô cho Lucas cách đây khoảng một tiếng, và anh ấy đã đưa cô tới đây, nói rằng Sky sẽ đến.

“Phải, bị gãy,” anh nói.

Cô hơi cúi lại gần. “Đó là thứ anh nhận được khi cố ra dáng cảnh sát Hollywood đấy.”

“Này, người yêu của anh đòi Hollywood, nên cô ấy sẽ có Hollywood.” Anh nắm tay cô. “Đi tới nơi nào chúng ta có thể nói chuyện được đi.”

“Thế còn chụp ảnh thì sao?”

“Nó thì sao?” Anh hỏi.

Khi anh dẫn cô đi, cô không hề lưỡng lự. Anh yêu em. Suốt cả chiều cô đã lặp đi lặp lại lời anh nói với cô trước khi chạy khỏi xe. Cô còn sợ là mình đã tưởng tượng ra điều đó

Jose nhìn cha mình, người đang tự hào đứng ở chỗ của ông giữa các bô lão, phát biểu về văn hóa và niềm tin của dân tộc ông. Trong anh tràn đầy sự kinh ngạc. Anh đã bao nhiêu lần đứng đây và nhìn cha anh trò chuyện với đám đông rồi? Tại sao trước đây anh chưa bao giờ cảm nhận được niềm tự hào và cảm giác gần gũi này?

Anh vẫn còn nhớ ngày đầu tiên anh từ chối tham gia vào các buổi lễ kỷ niệm. Cha anh đã rất tức giận và đau khổ và ông đã đòi Jose phải mặc đồ và thực hiện bổn phận của mình. Chính mẹ anh đã bảo vệ anh, nói rằng Jose phải tự tìm ra con đường của riêng mình. Vào khoảnh khắc này, Jose không dám chắc rằng con đường của anh là đúng đắn nữa. Anh không hối hận về con người anh, những gì anh đã tin hay không tin, nhưng vào khoảnh khắc này anh biết rằng mình đã để lỡ vài điều quan trọng.

Những người đàn ông trong tộc bắt đầu di chuyển, và Jose xoay sang nơi Maria đã đứng đằng sau anh. Khi thật! Tối nay anh đã được giao một trách nhiệm đáng ghét, đó là phải bảo đảm rằng Maria thấy Matt nhảy. Giờ thì cô lại đi đâu mất rồi. Anh đi vào đám đông để tìm cô.

Maria núp mình sau bụi diễn văn, nói chuyện với một khách hàng tiềm năng trên điện thoại. Ông Redfoot sẽ tức lắm nếu ông biết cô mang di động vào buổi lễ, nhưng chuyện này quan trọng.

“Em đây rồi!” một giọng nói rống lên.

Maria nghe tiếng Jose và rồi thấy tay anh khoác tay cô. Đột nhiên anh kéo cô xuyên qua đám đông, những người đang phá ra cười vì một việc gì đó. Cô che điện thoại bằng một tay và nói, “Dừng lại. Đây là một cuộc gọi quan trọng.”

Jose giơ hai tay lên làm bộ nghe lời, nhưng lại giật đi động ra khỏi tay cô và đóng máy. “Đi nào!”

Anh lôi cô qua đám đông. Trước khi cô kịp nghĩ đến việc ngăn anh lại thì cô chợt nhận ra rằng có chuyện gì đó khác lạ. Cô không hay có tiếng cười. Tuy nhiên, sự tức giận dành cho hành vi thô lỗ của Jose vẫn mạnh hơn lòng hiếu kỳ của cô.

“Sao anh lại làm thế?” Cô rít lên

“Anh đoán điều này chứng minh khá rõ nhỉ?” Anh vẫy tay vào lễ đài.

“Chứng minh cái gì chứ?” Cô quát lên.

“Rằng đàn ông da trắng không biết nhảy.” Anh lại vẫy tay vào lễ đài.

Maria ngược lên và – “Anh ấy đang làm cái quái gì vậy?”

Matt. Đó là Matt. Khi cô trừng mắt nhìn, mũ đội đầu của anh rơi xuống đất, và khi anh cúi xuống để nhặt nó lên, khổ của anh xé lên lưng. Một tràng cười khác tràn ra từ đám đông. Maria che miệng để kìm tiếng cười của mình lại.

Khi cô nhìn thấy vẻ xấu hổ trong mắt Matt, tiếng cười của cô tắt lịm. “Sao cha Redfoot lại làm thế này?” Cô giận dữ nói.

“Không phải cha đâu. Matt muốn làm thế. Có vẻ như cậu ta sẽ làm mọi việc để giành lại người yêu của mình.”

Đúng lúc ấy, mắt Matt nhìn vào mắt cô và Maria biết Jose nói thật. Mũ đội đầu của Matt lại trượt xuống, lần này trùm xuống mặt anh. Tim Maria thất lạc vì anh. “Dừng chuyện này lại đi,” Cô bảo Jose.

“Anh không thể. Nhưng em có thể,” anh bảo cô, “tất nhiên, nếu anh nhớ đúng, nếu một phụ nữ bước ra và lấy một người đàn ông từ vũ điệu bạn đời, thì cũng gần như cô ta đã thông báo rằng họ đã đính hôn với hội đồng bộ lạc.”

Maria ngược lên nhìn Matt và thấy mũ đội đầu của anh đã lại tuột xuống đất. Nếu anh cúi xuống nhặt nó, anh sẽ lại làm các khán giả cười toét miệng mất.

“Ôi, khỉ gió!” Cô nhảy qua dây chần, ngẩng cao đầu, và hiên ngang đi vào trung tâm lễ đài. Cô túm tay Matt và dẫn anh đi. Những tiếng hò reo vang lên trong đám đông, nhưng Maria thờ ơ tất cả.

“Chúng ta đi đây đây?” Matt hỏi khi tiếng ồn giảm bớt.

Cô đẩy anh vào trong lều của phái nữ. Trong bộ đồ này đối với cô không hề trắng bẩn và lố bịch mà quyền rũ chết người. Cô nén cảm xúc đó lại.

“Em nghĩ vì sao anh lại làm thế này?” Anh bước một bước lại gần. “Anh yêu em.”

Cô chớp mắt để ngăn nước mắt lại và cố nghĩ cách nhẹ nhàng để nói ra những gì cô phải nói. Đường như không có cách nào hết, và cô cần phải tin rằng anh thực sự hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra. “Nếu em bảo anh rằng... có khả năng em không thể sinh con cho anh thì sao?”

Anh nhìn cô chăm chú, trông mù mờ. “Sao em lại hỏi thế?” Anh nói.

Cô thở dài rồi bật ra mọi chuyện. Cô kể cho anh tất cả. Cô kể cho anh về cô và Jose, về đứa bé, và những gì bác sĩ đã bảo cô sau phẫu thuật. Cô nhìn về mặt anh, choáng váng. “Em xin lỗi,” cô nói. Mọi thứ trong cô đã bảo cô rằng anh sẽ nói điều đó không quan trọng. Lúc này đây, nét mặt anh nói khác. Nó bảo cô rằng anh rất dễ tâm. Nên cô lại quay người và bỏ đi.

Anh tóm lấy tay cô, nhưng cô hất tay anh ra. “Anh không phải làm thế này, Matt. Em biết anh là người tốt, nhưng anh xứng đáng...”

“Dừng lại!” Anh ép một tay lên trán. “Em... em không hiểu. Lúc này anh choáng váng à? Khỉ thật, có. Nhưng chủ yếu anh tức em vì không kể cho anh rằng em đã mất một đứa bé. Anh không buồn vì vấn đề đó của em. Anh không quan tâm. Nhưng chết tiệt, Maria – em đã mất một đứa con, điều ấy hẳn phải đau đớn lắm. Em không nên giữ kín một chuyện như thế với một người quan tâm đến em.”

“Em đoán điều đó cũng giống với việc có một đứa con, hử?” Cô hỏi, hùng dũng nhìn anh.

Mắt anh tràn đầy sự thấu hiểu. “Anh phải nói đúng là giống hệt nhau.” Anh thở dài. “Đây là lý do em đẩy anh ra à?”

Cô nuốt xuống sự sợ hãi của mình. “Không. Anh nói rằng anh muốn chúng ta có con. Và thật không công bằng...”

Anh bầu sống mũi. “Khỉ thật, Maria. Anh muốn có con với em không? Có. Nhưng nếu vì vài lý do nào đó mà chúng ta không thể, vậy thì có làm sao nào? Chúng ta sẽ nhận nuôi trẻ con. Nhìn em xem, hãy nhìn em yêu ông Redfoot thế nào. Chúng ta có thể làm như vậy ột đứa trẻ nào đó ngoài kia. Khỉ thật, có lẽ chúng ta có thể làm được cả hai.”

Cô không biết mình đang khóc cho tới khi anh lau nước mắt khỏi má cô. Cô ngược nhìn anh khi cô nói thành lời một nỗi sợ hãi khác của mình. “Nếu con gái anh không thích em thì sao?”

Anh cười. “Con bé sẽ yêu em lắm. Anh sẽ đón nó cuối tuần sau, và anh rất vui nếu em đồng ý gặp nó.” Anh cúi xuống và nhìn thẳng vào mắt cô. “Vậy em sẽ vui lòng nói điều đó chứ?”

“Nói gì cơ?”

“Rằng em yêu anh. Anh nghĩ mình đã nói điều ấy ba lần, và em vẫn chưa nói lại lần nào.”

Cô mỉm cười và kéo anh chàng da trắng của cô lại gần. “Em yêu anh, Matt Goodson. Em đã yêu anh từ buổi hẹn thứ hai của chúng ta, nhưng tối nay, khi nhìn anh ở ngoài đó...”

“Biến mình thành kẻ ngốc?”

Cô cười toe toét. “Phải, biến mình thành kẻ ngốc. Em lại yêu anh một lần nữa.”

“Vậy anh đoán điều đó cũng đúng nhỉ,” anh nói.

“Điều gì?” Cô khúc khích. “Đàn ông da trắng không biết nhảy à?”

Anh ngửa đầu ra sau và cười lớn. “Không, mà là tình yêu biến tất cả chúng ta thành kẻ ngốc.”

“Em không ngại ngốc nghếch kiểu đó,” cô nói, và hôn anh.

Chương 38

Jose đứng xem buổi lễ diễn ra, cảm thấy hết sức tự hào vì mình đã xoay sở để làm được như ông Redfoot mong muốn. Đây có vẻ là lần đầu tiên. Rồi đột nhiên, cha anh đứng ngay cạnh anh.

“Ta nghĩ chúng ta đã làm được, con trai.” Ông đặt tay lên vai Jose.

“Con nghĩ chúng ta đã làm được,” Jose đồng ý, mắt anh nhìn những người phụ nữ đang di chuyển sân khấu trung tâm của lễ đài. “Buổi lễ tiếp theo là vào lúc nào?”

“Tháng mười. Có lẽ là lúc ấy con có thể đến thăm.”

Jose quệt lông mày. Nhiệt độ như thể vừa tăng thêm mười độ, và nhịp trống thay đổi. Anh ngược lên. Mặt trời ở ngay đường chân trời và tó lên cả bầu trời một màu hồng và tía rực rỡ. Mắt anh từ từ quay lại nhìn các vũ công, những người một lần nữa lại đang đứng căng thẳng và đầy kiêu hãnh.

Nhịp trống tăng lên, và những người phụ nữ bắt đầu di chuyển theo âm thanh. Ánh nắng vàng rực rỡ sà xuống khắp nơi, dường như làm họ tỏa sáng, nhưng một phụ nữ tách biệt hẳn với số còn lại. Anh nhận ra cô, Poncha Rivers. Người con gái mà anh đã đưa tới vũ hội cuối khóa, và người phụ nữ đã vô cùng vui mừng khi thấy anh ở quán ăn.

Nhìn những động tác uyển chuyển của cô, cách ngực cô nhún nhảy nhẹ nhàng, cách hông cô xoay tròn khe khẽ, anh mê mẩn. Ngực anh nặng trĩu, và anh cố nhớ xem liệu mình có đi xa hơn hôn hít với cô hay không. Khi thật, anh mang máng nhớ rằng mình đã say ngật ngưỡng và trần truồng, nhưng nếu có gì đó xảy ra thì anh không nhớ lại được.

“Con trai?”

Jose cố rời mắt khỏi Poncha nhưng không thể. “Vâng?”

“Không có gì,” cha anh nói và cười khẽ. Ông để Jose ở đó để nhìn Poncha kể thúc điệu nhảy.

Redfoot thấy anh chàng thích Scrabble đang đứng cách đó vài bước và tới chỗ anh ta. “Hãy nói với ta rằng con chó bun đã bị tổng giam đi.”

“Chó bun ư?” Lucas lặp lại.

“Tay nghị sĩ.”

“Người ta đã đưa ông ta và người của ông ta đi thẩm vấn. Mạng của họ nằm trong tay chúng ta rồi.”

Redfoot gật đầu. “Thế là tốt.”

Lucas ngả người trên gót chân. “Sao bác biết là Sky là Shala sẽ kết thúc êm thấm?”

“Các linh hồn bảo ta thế khi ta ngủ.”

“Nghiêm túc ă?” Lucas ă.

“Nghiêm túc đấy,” Redfoot trả lời. “Và đêm hôm trước, ta đã thấy cậu trong một Wacoi.”

“Wacoi?” Lucas cười. “Từ thánh đấy ă?”

“Phải.” Redfoot nói. “Có lẽ lần sau cậu sẽ để ta dùng nó”

“Cháu không nghĩ thế. Nhưng Wacoi là gì?” Lucas hỏi. “Hay nó quá thiêng liêng không thể chia sẻ?”

Redfoot đặt một tay lên vai cậu ta. “Cũng như Sky, cậu sẽ tìm ra con đường của mình.”

“Đường nào chứ?” Lucas trả lời. “Chờ đã. Nếu bác cũng thấy cháu cùng tâm hồn trong một giấc mơ quái đản nào đó, thì cháu biết rồi, bác là đồ lập dị.”

Redfoot chỉ cười. Khi ông thấy Veronica, ông để anh chàng thích chơi Scrabble lại với sự ngu ngốc của cậu ta. Cũng như Jose, người đàn ông này sẽ biết số mệnh của mình thôi.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Shala hỏi Sky khi anh ngừng chuyện điện thoại với thị trưởng.

“Tôi chỗ có máy điều hòa duy nhất ở quanh đây. Quay về.”

Cô thấy mồ hôi lăn khỏi lông mày anh. “Anh có chắc anh nên ra ngoài này sau tất cả những gì anh vừa trải qua chứ?”

“Anh ổn,” anh cầu nhàu.

“Em cá bác sỹ bảo anh phải về nhà và đi ngủ, đúng không?” Cô hỏi.

“Có lẽ thế.”

“Đúng thế, em sẽ đưa anh về nhà. Xe của anh đâu?”

“Anh không lái xe. Phillip chở anh qua đây.” Anh mở cửa quầy vé và ra hiệu cho cô vào trong.

Cô cau mày. “Em sẽ đi tìm Lucas.”

“Shala, vui lòng đi vào trong và nói chuyện với anh nào.”

Nhìn thấy vẻ kiên quyết mà anh nhìn cô, cô đi vào trong. Quầy vé không lớn hơn bức diễn văn, nhưng nó mát nhờ chiếc máy điều hòa đang kêu rì rì trong góc. “Đây,” cô rút một cái ghế và ra hiệu cho anh ngồi xuống.

Anh làm theo, rồi ra hiệu về cái ghế ở bên cạnh. “Em cũng ngồi xuống đi.”

“Để làm gì?” Cô hỏi. “Anh còn tin xấu nào nữa à? Có thêm một gã đánh thuê đang săn lùng em à?”

“Không. Đây là về chúng ta.”

Cô thở dài. “Chúng ta không thể lo lắng về việc ấy khi anh đã khỏe hơn à?” Cô bắt đầu lo khi Sky cứ đi vòng vòng ở biểu lễ khi chỉ mới rời bệnh viện.

“Không. Ngồi xuống,” anh ra lệnh.

“Được rồi, nhưng bàn chuyện đó lúc này là không công bằng.”

“Sao lại không?” anh hỏi.

“Bởi vì em đang thấy thương anh và biết ơn vì anh đã đóng vai cảnh sát Hollywood để cứu mạng em, và em sẽ khó tỏ ra khách quan.”

“Vậy thì lúc này là đúng thời điểm thích hợp,” anh nói. “Bởi vì anh cần mọi sự ủng hộ mà anh có thể có được. Giờ thì vui lòng ngồi xuống trước khi anh đứng lên.”

Cô ngồi phịch xuống. Anh nhìn mắt cô, và cô thấy một vẻ mà cô chưa bao giờ thấy ở Sky Gomez. Sợ hãi.

“Anh đã phá hỏng mọi chuyện, Shala. Anh biết điều ấy. Anh đã bảo em lái nhái và nói rằng anh không tin...”

“Em có lái nhái thật,” cô cắt ngang.

“Anh biết, nhưng anh thật xấu tính khi nói điều đó. Và vấn đề là đây. Anh vốn không nghĩ mình tin vào tình yêu, anh vốn không nghĩ mình tin vào tình yêu, anh vốn không nghĩ mình sẽ tìm được một người khiến anh cảm thấy .. trọn vẹn, mãn nguyện, hoàn thiện. Anh...”

Cô giơ một tay lên. “Anh đang uống thuốc giảm đau à?”

“Ừ, sao thế?” Giọng anh bức bối vì cô đã cản anh lại.

“Vậy thì có lẽ anh nên đợi tới khi anh tỉnh táo để ...”

Anh lắc đầu. “Anh rất tỉnh táo trước những gì mình chuẩn bị nói. Vậy nên hãy nghe đi.” Khi cô gật đầu, anh tiếp tục. “Anh đang nói là ... anh không thể có phải vì em cũng đã mất cha mẹ như anh, hay vì ... khỉ thật, có lẽ có gì đó liên quan tới cái chuyện tâm hồn đồng điệu. Lần đầu tiên anh nhìn thấy ảnh của em, anh nghĩ mình đã yêu em rồi. Rồi, cái ngày em đến Precious và anh đi theo em, anh càng yêu em hơn. Khi

anh hôn và chúng ta làm tình... chà, anh càng yêu em mãnh liệt hơn. Anh biết mình đã bảo em rằng anh không nghĩ tình cảm của chúng ta sẽ kéo dài, nhưng anh đã nói dối. Nói dối em, nói dối bản thân anh. Khi thật, anh còn nói dối cả Sundace và Butch – hai đứa, mà tiện đây, cũng nhớ em khủng khiếp.”

“Sky...”

“Không, để anh nói nốt. Anh biết em sống ở Houston. Và anh không thích ý nghĩ chuyển đi, nhưng nếu Precious không phải tuýp thị trấn mà em thích, thì anh sẽ chuyển nhà. Anh sẽ đi theo em tới mọi nơi, bởi vì Precious không còn quý giá nữa khi em đi. Anh yêu em và ...”

“Sky...”

“Anh chưa xong,” anh gầm gừ. “Anh cần ...”

Cô cúi lại gần và đặt một ngón tay lên môi anh. “Sky, em yêu Precious. Em yêu anh. Giờ thì anh có thể vui lòng ... ngừng nói và hôn em được không nào?”

1. Quý Giá
2. Gà Tân Thời
3. Gà Diên
4. Cha già theo tiếng Tây Ban Nha
5. Một loại thuốc kháng viêm, giảm đau, hạ sốt
6. Thần Mặt Trời trong trần thoại Hy Lạp
7. Một nhãn hiệu dung dịch vệ dinh phụ nữ
8. Một phụ nữ Mỹ, người vào năm 1993 đã thiến chồng mình là John Wayne Bobbit
9. Vai kỹ sư trưởng trong phim Star Trek
10. Một thành phố ở bang Kansas, Mỹ. Và thế kỷ mười chín nó có tiếng là thành phố bạo lực và xấu xa nhất nước Mỹ
11. Trong từ điển tiếng Anh không có từ này. Nó là một từ lóng để chỉ sự hời hợt
12. Một câu chuyện bắt nguồn từ thế kỷ 17. Theo đó, phu nhân Godiva đã chấp nhận cưỡi ngựa khỏa thân đi trên đường để chồng bà đồng ý giảm thuế cho các tá điền dưới quyền ông. Trước khi đi, bà ra lệnh cho tất cả mọi người phải đóng cửa và ở trong nhà, nhưng một thợ may tên Tom đã khoét một lỗ trên cửa để nhìn trộm bà, sau đó người đàn ông này đã bị chọc mù mắt.
13. Bring your own bottle – hãy tự mang đồ uống đến – một lời mời dự tiệc nhưng người đến dự phải tự mang theo đồ uống ình

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/im-mieng-va-hay-hon-em-di>